

Thay Đổi Vận Mệnh

Contents

Thay Đổi Vận Mệnh	2
1. Chương 1: Xuyên Qua	2
2. Chương 2: Đả Kích	4
3. Chương 3: Kế Hoạch Khởi Động	7
4. Chương 4: Tạm Biệt Rồi, Tiểu Học	9
5. Chương 5: Kỳ Tập Huấn Quân Sự Khốc Liệt	12
6. Chương 6: Hòa Giải	14
7. Chương 7: Hãy Cháy Lên Đi! Tuổi Thanh Xuân!	17
8. Chương 8: Lần Đầu Tiên Được Gọi Là Mỹ Nữ	19
9. Chương 9: Cùng Ăn Bữa Tối	22
10. Chương 10: Giờ Thể Dục	24
11. Chương 11: Sự Nghiệp Thể Thao Bị Thảm Tại Trường Sơ Trung	26
12. Chương 12: Tình Định Xuất Trưởng	28
13. Chương 13: Câu Chuyện Ngày Lễ Quốc Khánh Mà Ít Người Biết Đến	30
14. Chương 14: Cơn Ác Mộng Đạo Chơi Tại Công Viên (1)	33
15. Chương 15: Cơn Ác Mộng Đạo Chơi Tại Công Viên (2)	36
16. Chương 16: Mùa Xuân Đến Sớm	39
17. Chương 17: Ngày Đầu Năm Kỳ Quái (1)	41
18. Chương 18: Ngày Đầu Năm Kỳ Quái (2)	44
19. Chương 19: Phá Băng (1)	47
20. Chương 20: Phá Băng (2)	50
21. Chương 21: Phá Băng (3)	53
22. Chương 22: Ném Thử (1)	56
23. Chương 23: Ném Thử (2)	60
24. Chương 24: Cuộc Dã Ngoại	62
25. Chương 25: Ra Mắt Tộc Trưởng	65
26. Chương 26: Hẹn Ước	68
27. Chương 27: Ly Biệt (1)	70
28. Chương 28: Ly Biệt (2)	73
29. Chương 29: Tâm Sự Trần Hy (1)	76
30. Chương 30: Ly Biệt (3)	81
31. Chương 31: Khúc Đạo Đầu Của Sự Kiện Ngày 11 Tháng 9	84
32. Chương 32: Sự Kiện Ngày 11 Tháng 09	87
33. Chương 33: Không Thể Từ Bỏ	90
34. Chương 34: Tái Diễn	93
35. Chương 35: Mười Sáu Năm	97
36. Chương 36: Nổi Danh	100
37. Chương 37: Gặp Lại	104
38. Chương 38: Lựa Chọn	106
39. Chương 39: Quyết Đấu	109
40. Chương 40: Phổ Đà Sơn	112
41. Chương 41: Điệp Mộng	115

42. Chương 42: Điệp Mộng (2)	118
43. Chương 43: Tình Mộng	122
44. Chương 44: Chuyện Của Mỗi Người	124
45. Chương 45: Trình A Kiều Xuất Tướng	127
46. Chương 46: Lập Nghiệp	130
47. Chương 47: Ngả Bài	132
48. Chương 48: Tâm Sự Của Trần Hy (2)	135
49. Chương 49: Tâm Sự Của Trần Hy (3) – Yêu Sai	138
50. Chương 50: Tâm Sự Của Trần Hy (4)	145
51. Chương 51: Tuyên Chiến	147
52. Chương 52: Khai Cuộc	150
53. Chương 53: Gái Lỡ Thì	153
54. Chương 54: Suối Nước Nóng	156
55. Chương 55: Nhâm Kim Sanh, Tạm Biệt	159
56. Chương 56: Tình Dịch Đối Thoại	162
57. Chương 57: Chưa Toại Lòng	165
58. Chương 58: Toại Nguyên	167
59. Chương 59: Hẹn Hò	171
60. Chương 60: Kết Thúc	175

Thay Đổi Vận Mệnh

Giới thiệu

Nàng, Nhâm Kim Sanh, năm nay 24 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học chưa đầy một năm, bởi vì diện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-doi-van-menh>

1. Chương 1: Xuyên Qua

Nhiều năm sau, khi tôi cầm trong tay bức hình chụp đã khá cũ kỹ của một bé gái mười ba tuổi, bộ dạng trông rất thảm hại đang đứng ngây ngốc mà mỉm cười...

“A! Người này là...” Ở bên cạnh bỗng nhiên vang lên một giọng nói kinh ngạc.

Tôi mặt vẫn không đổi sắc trả lời, “Đây chính là chị em.”

“Thoạt nhìn bức hình có vẻ đã được chụp từ rất lâu.”

Tôi khước miệng hơi hơi run rẩy, “Đúng vậy! Cũng đã nhiều năm rồi.”

Người đàn ông nọ bất chợt quay sang nhìn tôi, “Nhưng... Lần trước không phải em nói đây là ảnh chụp của lão mẹ khi còn trẻ à?”

“Ồ? Em có nói như vậy thật sao?” Tôi cố gắng tỏ ra vẻ thản nhiên mà đem bức ảnh cất vào trong túi xách. Người đàn ông nọ ngay lập tức đoạt lấy nó từ trong tay tôi, “Người này không phải là thẩm thẩm của em à?”

“Cái này...” Tôi lúc trước thật sự thảm hại đến như vậy sao?

“Anh vốn còn tưởng rằng đây là bác chồng của em nữa đây ...”

“...”

“Giết người a...”

Là tôi đang hoa mắt sao?

Nắm trong tay bức ảnh đã cũ của chính mình tôi trợn mắt há hốc mồm đứng trước một con hẻm nhỏ.

Ra sức dụi dụi mắt, đúng vậy, trước mắt tôi lúc bấy giờ quả thật là một con hẻm nhỏ khúc khuỷu, hơn nữa tôi còn biết chính xác một điều rằng nhà của mình nằm ngay cuối con đường này. Bên trái con hẻm vốn là một tiệm tạp hóa, phía bên phải lại là một siêu thị nhỏ, cách đó không xa còn có một tiệm xiu mại rất nổi danh, nếu tiếp tục đi thẳng thêm mười phút nữa thì sẽ đến ngôi trường mà tôi đã theo học trong suốt sáu năm tiểu học ...

Nhưng! Điều quan trọng nhất chính là, khi tôi đang học cao nhị (lớp 11) khu vực này đã được chính phủ thu mua để tiến hành tái quy hoạch!

Chẳng lẽ đây là một giấc mơ?

Tôi lại dùng sức nhéo thật mạnh vào tay mình, quả thật rất đau nga!!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!!

“Tránh đường! Tránh đường!!” Tiếng chuông xe đạp bồng đầu vang lên inh ỏi! Từ phía sau lưng đột nhiên có một cánh tay đưa ra nhẹ nhàng kéo tôi vào trong lòng, đúng lúc này ở phía trước xuất hiện một chiếc xe đạp chạy xẹt nhanh qua sát bên cạnh người tôi.

“Cô bé đi đường sao lại không chú ý như vậy? Phải cẩn thận một chút chứ! Có chỗ nào bị thương hay không?” Ông lão nọ lo lắng nhìn tôi.

“Người là...Trương gia gia!” Tôi nhận ra người đứng trước mặt mình chính là ông lão hàng xóm ở nhà đối diện, tôi từ sau khi lên trung học cũng chưa gặp lại ông một lần nào, nghe lão mẹ nói ông đã chuyển lên Bắc Kinh sống cùng với con cái rồi, như thế nào lại ở nơi này?

“Ha ha! Mấy ngày không gặp cháu nhân tiện không còn nhận ra ông nữa à! Mẹ của cháu mới lúc nãy còn hỏi ông, cháu tan học lâu như vậy rồi nhưng tại sao vẫn chưa về nhà?”

Ách...

Cô... Cô bé? Tan học?

“Sao lại không trả lời? Về sau đừng la cà muộn như vậy, mau về nhà đi, bằng không mẹ cháu sẽ rất tức giận đó.”

“... Vâng ạ.”

Mọi việc hết thảy đều rất kỳ quái, nhưng dưới hình huống này tôi cũng chỉ có thể tỏ ra vẻ trấn định mà thôi.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hiện tại không thể làm gì khác hơn là đi một bước tính một bước...

Chờ đến khi tôi về đến nhà thì... từ phía trước bỗng nhiên bay đến một con dao!

Oh~ My God!

Tôi kinh hồn trùng mắt nhìn con dao chỉ đang nằm cách đỉnh đầu của mình 3cm, một giọt mồ hôi lạnh thật to chảy xuống sau ót!

Bây giờ tôi đã xác định được rồi, đây quả thật là lão mẹ nga!

“Con bé này đi đâu đến tận giờ này hả? Mới tỵ tuổi đầu đã ham chơi như vậy! Trưởng thành rồi dám chắc sẽ cùng lão nương đối nghịch a!” Lão mẹ vung cái sạn chìa thẳng vào mũi tôi, hùng hổ rống lên!

“Con... Con làm sao dám... Tuyệt đối không dám!” Từ trước đến nay tôi vốn vẫn luôn rất khâm phục lão cha của mình, có thể nói ông là một người đàn ông cực kỳ dũng cảm, không biết năm đó như thế nào lại có đủ dũng khí mà dám theo đuổi một người như lão mẹ cơ chứ, chẳng lẽ bà còn có những ưu điểm khác mà tôi vẫn nhận ra hay sao?

“Hừ hừ ~ Người có cái gì không dám làm hả? Nói mau! Tan học xong rồi cuộc chạy đi nơi nào?”

“Lão mẹ, xin hãy minh giám! Con sau khi tan học chỉ đi dạo ở gần đây mà thôi, nếu người không tin có thể trực tiếp sang hỏi Trương gia gia.” Tôi vừa nói vừa mở to hai mắt cố tỏ ra vô tội! Hiện tại đành phải dùng đến biện pháp này, bằng không chẳng lẽ nói ra tình hình thực tế: “Con cũng không biết tại sao mình lại đến nơi này? Kỳ thật con đã 24 tuổi rồi, vốn đã không còn đi học nữa”, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ bị chết thảm nha.

“Thật sự—?” Lão mẹ trừng mắt nhìn tôi.

“Thiên chân vạn xác, Thái Hậu à!”

“Hiện tại cũng đã muộn thế này, trước tiên hãy cho đứa nhỏ vào trong nhà, cơm nước xong rồi nói tiếp!” Lão cha nhận thấy lão mẹ đã phần nào dịu xuống, do đó vội vàng nháy mắt với tôi vài cái, ý bảo “Nhanh chóng vào ăn cơm.”

Sau khi nhận được tín hiệu của lão cha, tôi liền lập tức chạy thẳng vào bàn ăn.

Thực ra tôi hoàn toàn không biết mùi vị bữa cơm chiều nay như thế nào cả, chỉ cố gắng ăn cho xong rồi mau chóng lui về phòng ngủ.

Nhìn bức màn xanh biếc được treo trong căn phòng vừa quen thuộc lại xa lạ kia, tôi trong nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào. Cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, tôi chậm rãi lấy từ trong túi ra bức hình chụp một bé gái với bộ dạng thảm hại đang đứng trước bức màn xanh mà che miệng mỉm cười, đồng thời vừa thở sâu vừa đi đến trước tấm gương nhỏ ở cách đó không xa, hình ảnh phản chiếu trong gương lúc bấy giờ là khuôn mặt của một bé gái mập tròn với đôi mắt trừng lớn đầy hoảng hốt.

Ngày 16 tháng 1 năm 2007, tôi...

2. Chương 2: Đả Kích

Xuyên qua là gì?

Đầu năm nay trào lưu xuyên qua cổ đại hoặc xuyên qua thế giới khác có thể nói là đang rất thịnh hành, tôi cứ nghĩ bản thân mình cũng sẽ được như vậy! Nhưng hiện tại phương thức này có lẽ đã đổi mới rồi!

Nếu ông trời đã thương tình cho lão nương thêm một cơ hội quay trở về quá khứ năm 13 tuổi của chính mình, lúc này đây, tôi nhất định phải thay đổi cái khởi điểm ngu ngốc kia.

A? Mọi người đang muốn hỏi vì sao đây lại được gọi là số mệnh tuổi 13?

Tốt thôi! Tôi sẽ cố nén bị thương mà kể ọi người biết nguồn gốc của đoạn thanh xuân bị thảm đó.

Năm ấy khi tôi đang học lớp 6, mỗi ngày vẫn lặng lẽ trôi qua như trước, ngoại trừ thời gian gần đây phòng học lại bỗng nhiên trở nên yên tĩnh hơn, vì mọi người ai nấy cũng đều đang rất bận rộn chuẩn bị cho kỳ thi chuyển cấp sắp tới (ở TQ tiểu học có 6 khối lớp, cấp 2 có 3 khối lớp), thì mọi việc hết thảy không có gì đặc biệt, sau này tôi mới hiểu đó gọi là sự yên tĩnh trước cơn giông bão.

Bởi vì khi còn bé thân thể của tôi vốn rất yếu ớt, toàn bộ thời thơ ấu cơ hồ đều phải ngâm mình trong các loại thuốc. Lão mẹ Thái Hậu vốn không muốn tôi cứ mãi như vậy, cho nên thừa dịp tôi đang trong thời gian khỏe mạnh mỗi ngày đều đôn thuốc bổ, nào là gà tiềm nhân sâm, nào là cháo bào ngư,...

Kết quả là, đến khi tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn thì mọi chuyện đã không còn cứu vãn được nữa rồi.

Vào một buổi chiều nọ, tôi đứng soi mình trước gương và thét lên kinh hoàng khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của bản thân, đó là một cái đầu heo nga!

Dáng người cao gầy thanh mảnh lúc ban đầu nay ước chừng đã bành trướng hơn gấp hai lần, chiều cao 1m53 tương ứng với cân nặng 63kg, gương mặt béo tròn múp míp căn bản là đã làm mất đi toàn bộ những đường nét thanh tú ngày nào, thêm vào đó nó lại rất cân xứng với làn da đen sạm do phải tập huấn quân sự trong suốt 3 tháng hè sơ trung...

Vị đại thẩm này... Là tôi sao?

A a ~ Cuộc sống bi thảm của tôi cũng chính thức bắt đầu từ đó!

Tuy rằng tôi sau khi nhìn thấy mình trong gương mỗi ngày đều ra sức chạy bộ giảm béo, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng đạt được kết quả gì, cả ngày không ăn mà chỉ uống nước lã lại càng khiến cho tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Mặc dù thời buổi ngày nay trẻ em đã bắt đầu luyện ái từ rất sớm, nhưng nhìn đến bộ dạng này của tôi còn có ai dám theo tôi kết giao nữa đây— dĩ nhiên là không có rồi! Khi đã bước chân ra xã hội, những công ty tôi nộp đơn xin việc lại càng không có gì để nói, bọn họ phần lớn khi nhìn thấy tôi đều lắc đầu thở dài, “Xin lỗi tiểu thư, cô không phù hợp với hình tượng của công ty chúng tôi.” Mặt khác còn có một số kẻ không kiêng nể gì mà thường xuyên đem tôi ra làm trò đùa.

Ông trời quả nhiên không phụ người có tâm, cuối cùng thì người cũng đã thương tình cho tôi một cơ hội quay trở lại cái khối điểm ngu ngốc này, vậy sao tôi có thể không nắm chắc nó được cơ chứ?

Xoa bóp vùng mỡ hai bên hông cùng hai bên cánh tay, tôi cẩn thận đánh giá tình hình hiện tại, hoàn hảo hoàn hảo, trước mắt vẫn còn cứu vãn được.

“Nhâm Sanh, con còn muốn ngủ nướng bao lâu nữa? Sắp trễ giờ học rồi!”

“Đến đây đến đây, con lập tức xuống ngay.” Thái Hậu thúc giục, tôi nào dám chậm trễ. Chuẩn bị sách vở đầy đủ, tôi chạy vào phòng bếp nhanh chóng ăn cho xong bữa sáng, sau đó liền bị Thái Hậu đá ra khỏi cửa.

Trên đời này phỏng chừng không có người bình thường nào đã 24 tuổi lại còn cấp sách đi học tiểu học giống như tôi. Vừa mới bước chân ra khỏi nhà, tôi vội vàng tháo chiếc cặp sách khỏi người mà cầm nó trong tay, ở độ tuổi này vẫn còn phải đeo cặp sách cảm giác thật ngu ngốc nga! Mặc dù tôi đã luôn cố gắng nhắc nhở bản thân phải cư xử sao cho phù hợp với tình hình hiện tại, nhưng quả thật nói thì dễ hơn làm rất nhiều.

Chầm chậm đi vào trong phòng học, a ~ không sai, thời gian hãy còn sớm.

Vừa cầm chiếc cặp xách vừa tung tăng tiến về phía những dãy bàn học kia, tôi bỗng nhiên giật mình choáng váng... Không xong rồi! Tôi thật sự đã quên mất chỗ ngồi của chính mình.

Loay hoay mãi một hồi lâu mà vẫn chẳng có kết quả gì, cho nên tôi đành phải — đứng hóa đá ngay trên bục giảng.

“Kim Sanh, cậu còn sống sờ ở đó làm gì vậy? Mau lại đây nga.”

Cứu tinh rốt cuộc cũng đã đến rồi! Tôi vùng chạy theo chủ nhân của giọng nói vừa phát ra, sau đó liền nhanh chóng ngồi xuống chiếc bàn ở bên cạnh, đang định quay sang nói một tiếng cảm ơn thì lại phát hiện... Bản thân tôi vốn đã quên tên cô bạn này rồi! Chỉ nhớ mang máng là tôi và nàng từng học chung tiểu học, tình cảm của cả hai không tệ lắm, nhưng từ sau khi chúng tôi chuyển lên sơ trung cũng chưa từng gặp lại.

“Có chuyện gì à? Tại sao cậu cứ nhìn mình chằm chằm như vậy?”

“A? Hôm nay mình bỗng nhiên cảm thấy cậu trông rất xinh đẹp nga.” Tôi nhanh nhẩu đáp lời.

“Thật chứ? Hôm nay trông mình rất xinh đẹp sao?” Lạ Ly cao hứng hỏi.

“Đương nhiên rồi, mình không nói dối bao giờ.” Cuối cùng tôi cũng đã thành công mà đánh lạc hướng được La Ly, trong những tình huống như thế này cách tốt nhất là không nên mở miệng để tránh lộ ra dấu vết nga.

“Hừ — các cậu hãy nhỏ giọng xuống một chút, Trần Hi đã đến rồi.” Cô bạn ngồi ở chiếc bàn đối diện từ nãy đến giờ vốn vẫn im lặng nay lại bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở. Chính vì vậy, tôi liền nhân tiện quay đầu mà nhìn chung quanh thì mới phát hiện ra có một đôi mắt phượng sáng ngời của một tên nhóc đang nhìn hướng về phía này.

A a ~ là hần!

Tôi ngay lập tức vùi mặt vào cuốn sách giáo khoa để ở trên bàn mà tỏ ra vẻ chăm chỉ, nhưng giờ phút này trong lòng tôi có thể nói tựa như một ngọn núi lửa đang sùng sục sôi trào.

Dựa theo quy định của nhà trường, bắt đầu từ năm lớp 3, mỗi khi kết thúc một học kỳ ban giám hiệu sẽ tuyển chọn ra một đại diện học sinh ưu tú nhất để tiến hành đọc diễn văn bế mạc, kể từ đó cho đến cuối những năm tiểu học, hần luôn là người được tuyển chọn. Đây quả nhiên là tinh anh quốc gia.

Điều quan trọng nhất chính là, hần lại còn là mối tình đầu của tôi.

...

Bổ sung thêm một chút... Là lần đầu thăm mền.

Năm đó khi tôi đang học lớp 4, trong một lần tình cờ tôi đã vô tình trông thấy hần nhường quả trứng luộc ột ông lão ăn xin ở ven đường [theo đó có thể thấy được hần thực sự là một người hiền lành tốt bụng], cũng chính từ ngày ấy trong tim tôi đã bắt đầu có hình bóng của hần, chuyện này cứ như vậy mà kéo dài suốt bảy năm.

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu được tại sao mình lại thích hần nhiều như vậy, tại sao lại thích hần lâu như vậy, hơn nữa còn từng vì theo dõi hần mà để cho xe bus chạy quá trạm, kết quả là bị lạc đường và phải nhờ mấy đứa bạn thân đến cứu [tôi vốn dĩ bị mù đường]. Khi lên lớp 6, thông qua một người bạn học tôi đã xin được số điện thoại của hần, nhưng rồi cuộc lại không có đủ dũng khí để gọi mà thôi. Về phần thư tình, tôi không biết trong suốt bảy năm ròng rã đó đã viết tổng cộng hết bao nhiêu lá.

Chính là mỗi lần trốn học đi xem hần chơi bóng rổ, tôi vốn định len lén nhét thư tình vào cặp sách của hần, nhưng không hiểu sao nghĩ đi nghĩ lại rồi cũng đành từ bỏ ý định đó.

Tôi sợ rằng hần sẽ không biết ai chính là chủ nhân của bức thư tình vô danh kia.

Lại càng lo sợ nếu như hần biết được tôi là ai sẽ hoảng loạn đến mức ngay cả thư tình cũng chưa kịp xem đã bỏ chạy mất dạng.

Do quá nhọc tâm vào trong đoạn quá khứ thảm hại kia, hai tiết học cứ như vậy trôi qua mà tôi chẳng hề hay biết gì, cho đến khi trên đài phát thanh của trường bỗng nhiên vang lên một bản nhạc tôi mới giật mình tỉnh giấc!

“Cậu còn đứng ngẩn ra làm gì thế? Đến giờ tập thể dục theo đài rồi. Nếu không đi nhanh, chúng ta sẽ bị muộn mất.” La Ly vừa nói vừa cầm lấy tay tôi kéo ra ngoài sân.

Thật vất vả chúng tôi mới có thể chạy đến đúng giờ trình diện, lúc bấy giờ tôi lại phát hiện... bài tập thể dục theo đài kia... tôi cũng sớm quên từ lâu!

Âm nhạc rồi cuộc đã bắt đầu vang lên trên sân thể dục, tôi lại một lần nữa đứng hóa đá

~“Uy.” Ở bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói khủng bố.

Tôi quay đầu nhìn lại, à không... chính xác là quay đầu nhìn xuống chủ nhân của giọng nói kia.

A a! Người trong mộng của tôi năm đó vốn là một chàng trai cao to tuấn tú, tại sao bây giờ lại là một tên nhóc thiếu thớt tác như thế này?

“Ngu ngốc, cậu không thể thông minh hơn một chút sao? Đừng có mãi ngu ngốc như vậy nữa!” Tên nhóc nọ cau mày sốt ruột.

“Ngu... Ngu ngốc?” Là tôi đang nghe lầm phải không? Những lời này nhất định không phải do hấn nói ra.

Hấn không phải là một người vừa hiền lành vừa khiêm tốn ư?

“Quả thật chịu không nổi nga, muốn hay không cùng tớ đổi vị trí một chút? Cậu còn đứng ngây ngốc như thế sẽ khiến cho cả lớp mất mặt a.”

“...Ừm.” Bị đả kích một cách nghiêm trọng, tôi ngơ ngơ ngác ngác mà di chuyển ra đứng phía bên ngoài, may mắn là ở bên cạnh có người che lấp cho nên tôi cũng bình an vô sự trải qua buổi tập thể dục sáng hôm nay. Nhưng trong lòng lại không ngừng gào rít – người là một đứa ngốc! Cực kỳ ngu ngốc! Lầm lẫn suốt mười một năm! A a! Mười một năm!

Sau khi buổi tập thể dục kết thúc, mọi người xếp thành hai hàng nhanh chóng di chuyển về lớp học, trên đường đi tên nhóc thiếu thuốc tắc kia bỗng nhiên túm lấy tay tôi kéo về phía sau, nói: “Cậu vẫn chưa tỉnh ngủ sao?”

Tôi chỉ “Ác” lên một tiếng, rồi không có nói thêm gì nữa.

Hấn hai tay bỏ vào trong túi quần, nghiêng người về phía trước nhìn tôi chằm chằm.

Cùng hấn bồn mắt giao nhau trong n giây, tôi đột nhiên ôm hai má ửng đỏ mà quay đầu bỏ chạy—

Nha a a ~ hấn quả thật rất đáng yêu! A a! Tôi lại bị mê hoặc một lần nữa rồi!

3. Chương 3: Kế Hoạch Khởi Động

Trong thực tế, mọi người ai nấy đều có số mệnh của riêng mình, mượn cái tên Trần Hy siêu cấp kia mà nói đi. Tuy rằng hiện tại hấn vẫn chỉ là một tên nhóc thiếu thuốc tắc lại còn kèm theo cả một giọng nói ồ ồ có thể nói là cực kỳ khủng khiếp, nhưng chỉ vài năm sau, hấn giống như đã dùng tất cả các loại thuốc tăng trưởng chiều cao trên thế giới này vậy, khiến cho thân thể cao cuồng rút cả mấy chục cm, thêm vào đó giọng nói cũng đã biến đổi rất nhiều, trở nên trầm thấp ầm ập động lòng người.

Trái ngược hấn với hấn, thật đáng buồn là thời kì phát triển chiều cao huy hoàng của tôi lại ngừng hấn tại đây, sau mười mấy năm cố gắng vẫn cứ dậm chân tại chỗ.

Càng đáng buồn hơn là... vòng một của tôi cũng giống y như trước, không tăng thêm được dù chỉ là một cm. [hãy tin tôi đi, không phải người phụ nữ béo nào cũng có vòng một đồ sộ a ~]

Tiếp theo, tôi liền phải nhenh đón những năm tháng thảm hại nhất trong suốt cả cuộc đời của chính mình, đó chính là thời kì trung học tầm tối.

Trong ba năm trung học này, tôi lúc nào cũng chỉ lủi thủi một mình, đi đến đâu đều bị mọi người xa lánh, chẳng lẽ tôi ngày trước thật sự đáng sợ như vậy sao?

Mà tên nhóc hiền lành đơn thuần kia lại càng không có gì để nói, mỗi khi bắt gặp ánh mắt ả tình đưa tình của tôi thì hấn liền nhanh chóng xanh mặt rồi bỏ chạy như điên...

A ~ a! Sai lầm rồi, hấn tuyệt đối không dịu dàng tuyệt đối không đơn thuần! Lúc này đây tôi quyết không giảm theo vết xe đổ ngày trước, thật buồn cười, với tình hình hiện tại của hấn như vậy tôi làm sao có thể thích hấn được đây? Hơn nữa tôi vốn cũng không nghĩ sẽ dụ dỗ trẻ em vị thành niên.

“Bảo bối! Món canh vịt tiềm thuốc bắc đã đến rồi đây! Hãy ngoan ngoãn uống cho xong nga~” Thái Hậu vừa nói vừa mỉm cười nhìn tôi đầy yêu thương.

A a ~ khảo nghiệm rốt cuộc cũng đã đến rồi!

Tôi vội vàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cố gắng trấn tĩnh lại bản thân mà nhẹ giọng đáp: “Mẹ à, trước hãy cứ để ở đó đi, khi nào nguội con sẽ ăn ngay.”

“Con thật sự không ngoan a, canh tiềm đương nhiên phải uống khi còn nóng mới bổ được chứ.”

Còn muốn bổ nữa sao?

Cũng chính bởi vì nó quá bổ mới khiến cho tương lai của tôi trở nên bi thảm như vậy.

“Ân— Con bé này không nghe lời phải không?” Thái Hậu nheo mắt liếc nhìn tôi một hồi lâu.

“Không, không phải ~” Bị ánh mắt nguy hiểm kia uy hiếp, tôi rút cuộc chẳng thể làm gì khác hơn là đành phải miễn cưỡng nhắm mắt mà uống một ngụm, thêm một ngụm nữa, tốt lắm, có thể dừng lại được rồi.

“Uống chỉ hai ngụm để ứng phó với mẹ thôi à?”

“Nga.” Nghe thấy thế tôi liền quyết tâm nâng chén canh lên uống ừng ực ừng ực cho đến khi hết được nửa bát, tôi thật sự là không chịu nổi nữa rồi

~“Còn chừa lại một nữa để làm chi?” Đứng ở một bên, Thái Hậu vẫn không ngừng giương giương mắt hổ.

“Thái Hậu à, con quả thật uống không nổi nữa rồi.” Nếu còn tiếp tục sẽ chết người a

~“Con trước kia rất ngoan, mỗi lần mẹ đưa thuốc bổ đến liền nhân tiện uống hết, sau đó còn gọi lão nương chuẩn bị thêm điểm tâm ngọt, hôm nay sao đột nhiên thay đổi như vậy?”

Điểm tâm ngọt... Tôi năm đó sao lại có thể “ăn tốt” đến thế?

“Nhưng hôm nay con cảm thấy bụng không được khỏe, cái gì cũng đều không muốn ăn. Hơn nữa... trong sách vốn có đề cập qua nếu như trẻ em được bồi bổ quá thường xuyên sẽ ảnh hưởng không tốt đến sự phát triển sau này.”

Trùng mắt nhìn chén canh vệt tiềm đầy dầu mỡ kia, trong đầu tôi điên cuồng tính toán xem lúc này tôi rút cuộc đã nạp thêm bao nhiêu lượng chất béo nữa rồi.

“Phải không, tại sao mẹ chưa từng nghe nói qua?” Thái Hậu hồ nghi hỏi.

“Thực sự đó ạ, mặt khác dầu mỡ cũng chính là nguyên nhân khiến cho trí óc không được minh mẫn, con dạo gần đây vẫn luôn cảm thấy trí óc có điểm chậm chạp.” Tôi cố gắng ra sức thuyết phục lão mẹ.

“Con bé ngốc nghếch này! Rốt cuộc con đang mưu tính việc gì thế hả?”

“Thái Hậu, xin hãy minh giám a ~ con nào dám lừa gạt người. Như vậy đi, nếu như trong kỳ thi cuối khóa này con đạt được điểm tối đa tất cả các môn, thì mẹ phải nghe theo sự sắp xếp thực đơn hàng ngày của con!” Ở hiện đại tuy rằng bản thân tôi không thể gọi là thông minh xuất chúng nhưng dù sao cũng đã tốt nghiệp được đại học, nếu như ngay đến cả chương trình tiểu học mà vẫn không đạt được điểm tối đa, vậy tôi còn sống để chi!

“Hôm nay con đã uống nhầm thuốc à?” Thái Hậu quan tâm sờ sờ trán của tôi, “Đâu có phát sốt.”

“Mẹ a ~ hãy nghe con chỉ một lần này thôi. Con tuyệt đối sẽ không khiến ẹ thất vọng.”

Bằng bất cứ giá nào cũng phải thuyết phục cho được lão mẹ, chính vì vậy tôi liền nhanh chóng vứt bỏ lòng tự trọng của một người trưởng thành vốn đã 24 tuổi mà nhào vào trong lòng Thái Hậu liều mạng cọ xát làm nũng

~“Uhm, chỉ một lần này thôi đây.” Thái Hậu đối với sự nũng nịu của tôi rõ ràng là không có sức kháng cự.

“Cảm ơn mẹ ~ con yêu mẹ nhất trên đời ~” Mọi người ai nấy cũng đều nói rằng làm nũng chính là tuyệt kỹ của phụ nữ, quả nhiên không sai nga.

— thế nhưng năm đó tôi tại sao lại không sớm nhận ra điều này?

Giải quyết xong phần lão mẹ, xem như tôi đã thành công được bước đầu tiên, do đó liền nhanh chóng xoay người chuyển sang bước tiếp theo.

Đứng soi mình trước gương lần thứ $n + 1$, tôi cẩn thận quan sát kỹ lưỡng bản thân mình.

Á! Trên trán có hai “khỏa đậu”, ghi nhớ, phải tiêu diệt!

Làn da có điểm ám hoàng cùng tiêu tụy, ghi nhớ, phải bảo dưỡng!

Ở hai má cùng chớp mũi bắt đầu có hiện tượng tróc da, ghi nhớ, phải giữ ẩm!

Tầm mắt nhanh chóng chuyển xuống bộ ngực, quá nhỏ rồi ~ sữa, trái đu đủ, tuyệt đối không thể thiếu một trong hai thứ này!

Còn về phần chiều cao... nhất định phải chăm chỉ rèn luyện thể thao.

... ..

Cứ như vậy bản kế hoạch “thay đổi vận mệnh” của tôi rất cuộc cũng đã chính thức khởi động rồi, lúc bấy giờ quay đầu nhìn xem thời gian, cái gì! Đã hơn mười giờ!

Giấc ngủ đối với phụ nữ mà nói là phương thuốc bảo dưỡng dung nhan vô cùng quan trọng!

Do đó tôi không nghĩ ngợi gì thêm liền lập tức leo lên giường, tắt đèn mà đi ngủ!

Trường tiểu học có thể nói là một nơi cực kỳ hỗn độn, trong giờ học nước bọt của thầy giáo thường xuyên tung bay trực tiếp qua chỗ tôi ngồi, những khi rảnh rỗi không có việc gì làm thì tôi lại bắt đầu đảo mắt mà đánh giá mọi thứ xung quanh, bất chợt, tầm mắt của tôi và tên Trần Hy ngồi ở đối diện vô tình giao hòa cùng với nhau, sau một vài giây lặng đi vì bất ngờ, tiếp đó chỉ thấy hần hờ hững liếc mắt nhìn mông lung rồi lại nhanh chóng lướt qua tôi cứ như tôi không hề tồn tại vậy.

Lúc bấy giờ tôi thật sự đã nổi giận rồi!

Tên nhóc thiếu thớt tắc này, cậu nghĩ rằng lão nương đây trước kia đã từng thâm thương trộm nhớ cậu trong suốt một thời gian dài cho nên có thể lên mặt như vậy à! Đó chẳng qua là do tôi khi ấy còn trẻ người non dạ mới bị lừa gạt. Cậu cũng đừng mơ tưởng có thể dùng gương mặt đáng yêu kia để chi phối tôi một lần nữa ~ trên đời này vốn không phải chỉ có một mình cậu là đáng yêu nga!

Tôi nheo mắt mà nhìn hần chăm chăm, cố gắng dùng ánh mắt rực lửa của chính mình khiến cho hần một lần nữa quay đầu nhìn lại, đúng lúc này tôi hít sâu một hơi, đồng thời dùng khẩu hình miệng gần từng tiếng từng tiếng —

“Lùn — đông — qua!”

Tên nhóc kia, tôi vốn đã nhìn cậu từ rất lâu rồi.

Sự nhẫn nại của đại nhân đây cũng có giới hạn nga! Từ sau khi trở về quá khứ cho đến nay, điều tôi cảm thấy xác thực nhất chính là:

— năm đó tôi chắc chắn là đã bị bại não, cho nên mới có thể thích một người kiêu căng ngạo mạng như hần!

4. Chương 4: Tạm Biệt Rồi, Tiểu Học

Cái gọi là thiên tài, nếu hiểu theo ý nghĩa thông thường thì được chia thành hai loại, một loại là do bẩm sinh, những người này ngay từ khi mới sinh ra vốn đã tự nhiên thông minh [may mắn thay người như thế không nhiều lắm].

Một loại khác chính là do sự cố gắng của bản thân, không phải trên thế giới đã có câu danh ngôn nói rằng “Thiên tài do 1% năng khiếu bẩm sinh, 99% còn lại do mồ hôi công sức bỏ ra” hay sao? [may mắn thay người như thế cũng không nhiều nga]

Mà mấy năm gần đây do trào lưu xuyên qua đang rất thịnh hành, cho nên mới xuất hiện thêm loại thứ 3 — gọi là nửa chừng thiên tài.

Đó chính là những người có hiện tượng “trưởng thành” sớm giống như tôi vậy, tuy biết rằng sẽ không tránh khỏi sự hiềm nghi của những người xung quanh, nhưng quả thật là không còn cách nào khác, nếu như được lựa chọn tôi đây cũng muốn quay trở về thời cổ đại để có thể trở thành một tuyệt thế ma nữ nga.

Sớm biết có ngày này, chuyện thứ nhất tôi sẽ làm đó là ghi lại tất cả những dãy số xổ số trúng thưởng trong những năm gần đây, vậy là có thể sống nốt quãng đời còn lại một cách an nhàn sung sướng mà không cần phải lo lắng gì về vấn đề tiền bạc nữa rồi, đáng tiếc... người tính không bằng trời tính.

Tôi cảm thấy buồn bực đôi chút, nhưng sau đó rất nhanh liền hồi phục lại tinh thần để còn tập trung vào việc viết văn.

Xin thưa với các vị, đừng tưởng rằng việc viết văn ở cấp độ tiểu học vốn rất dễ dàng, cái gì cũng đều có cái khó riêng của nó, tuy rằng ở hiện tại tôi đã từng đọc vô số tiểu thuyết ngôn tình và đam mỹ, do đó cảm hứng có thể nói là không ít, nhưng đối với việc viết văn tiểu học liền... Rối rắm a ~ điều quan trọng nhất chính là tôi lại muốn đạt được điểm tối đa.

Sau khi đã tham khảo hàng loạt các bài viết mẫu, tôi rốt cuộc chọn ra được một số đề tài lớn, ví dụ như vì tình yêu đối với tổ quốc vì tình yêu đối với đồng bào mọi người dân nên tích cực tham gia vào việc thực hiện bốn chủ trương hiện công nghiệp hóa đại hóa của chính phủ, ví dụ như lớp trẻ ngày nay nên học tập theo tinh thần vượt lên số phận của Lôi Phong, ví dụ như ca ngợi sự cống hiến không ngừng nghỉ và lặng thầm của các bậc nhà giáo vì tương lai quê hương đất nước, ...

Theo mạch suy nghĩ đó, tôi nhanh chóng hoàn thành xong bài văn khảo thí. Lão sư sau khi phê duyệt cũng liền cho điểm tối đa.

Lúc này đây, tôi thật sự muốn cảm tạ bộ giáo dục năm 96 vì đã quy định cấp tiểu học chỉ cần phải học hai môn ngữ văn và toán đại số, tuy rằng trong một thời gian ngắn cả hai môn học này tôi đều tiến bộ một cách vượt bậc nhưng may mắn thay không gây ra bất kỳ sự hoài nghi quá lớn nào, do đó tôi cũng nhanh chóng đạt được điều kiện thỏa thuận với lão mẹ, hủy bỏ thực đơn 5 bữa/ngày + thuốc bổ mỗi đêm [một lần nữa tôi lại cảm thấy choáng váng trước sức ăn năm đó của chính mình].

“Kim Sanh, cậu gần đây quả thật vô cùng chăm chỉ nga, tất cả các bài kiểm tra đều đạt điểm tối đa. Nhưng cậu có vẻ gầy đi rất nhiều, chiếc cằm bây giờ cũng đã nhọn hơn trước rồi.”

“Thật vậy sao? Mình có cảm ư?” Tôi vừa nghe đến đây liền lập tức lấy từ trong cặp xách ra một cái gương nhỏ, a, đây đúng là chiếc cằm thật rồi!

Đã hơn 11 năm nay, tôi vẫn chưa thấy qua chiếc cằm của chính mình, quả nhiên không uổng phí công sức tôi đã ngày đêm siêng năng tập luyện thể dục!

“Đường như ngay cả mặt mũi cũng có điểm trắng bệch nga!” La Ly vừa nói vừa nâng cằm của tôi lên mà xoay tới xoay lui.

Thuận tay vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi vài lượt, cô ấy lại hỏi: “Chắc đêm nào cậu cũng thức rất khuya để học bài đúng không?”

“Thật sự là... Không có kiến thức gì cả...” Đó là do tôi mỗi ngày đều rửa mặt bằng sữa tươi + trộm dùng mặt nạ dưỡng trắng da của Thái Hậu 2 lần/tuần a. Bằng không cậu thức khuya vài hôm thử xem có được như vậy không!

“Xí! Mình biết cậu giỏi rồi.” La Ly liếc mắt nhìn tôi khinh thường.

Đúng lúc này tôi bỗng nhiên phát hiện ra dáng vẻ của La Ly thật sự rất có tiềm lực, cái mũi mặc dù hơi to một chút, nhưng bù lại rất cao, làn da trắng nõn nà không tỳ vết, dựa vào tình cảm của chúng tôi từ trước đến nay, tôi quyết định đem cô ấy gia nhập vào danh sách bồi dưỡng mỹ nữ.

“Lại có chuyện gì à? Tại sao cậu cứ hay nhìn tớ chăm chăm như vậy?”

“Mình cảm thấy cậu càng ngày càng trở nên xinh đẹp.” Tôi thuận miệng mà bịa chuyện.

“Oa ~ vậy có phải trông tớ rất giống với Tiểu Yến Tử không?” La Ly vừa nói vừa mở to hai mắt nhìn tôi đầy chờ mong.

Không có biện pháp, đầu năm nay bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người tự tin.

“Cậu đang muốn nói đến đôi mắt cá vàng của chính mình à?” Cô ấy thật sự muốn cùng Triệu Vy so xem mắt ai to hơn sao?

“A a ~ cậu đáng ghét quá nha ~”...

Một ngày ở trường tiểu học cùng bạn bè cãi nhau âm ỉ cứ như vậy mà trôi qua, có đôi khi nhìn phòng học đầy ắp những đứa trẻ và những cây ngô đồng cao cao bên ngoài cửa sổ, tôi đột nhiên hoài nghi tất cả những thứ hiện tại vốn chỉ là một giấc mơ. Biết đâu ở giây tiếp theo có lẽ tôi sẽ tỉnh lại trong căn phòng 8m2 kia, sau đó loạng choạng đi tìm chiếc điện thoại di động trong đồng quần áo thả đầy trên mặt đất, rồi lê thân hình mập mạp của chính mình nằm lại trên giường, than thở với đám bạn thân rằng tôi vừa mới trải một giấc mơ rất chân thật, mơ được quay trở về với tuổi thơ hồn nhiên tinh nghịch ngày trước!

Không biết bản thân tôi sau khi xuyên qua thì ở năm 2007 tôi vẫn còn tồn tại sao? Không biết tôi ở năm 1996 rốt cuộc đã trôi dạt đến nơi nào? Không biết khi Thái Hậu cùng lão cha ở năm 2007 phát hiện tôi vô cơ biến mất có thể hay không sẽ rất thương tâm? Cũng không biết nếu như tôi thay đổi quá khứ năm 1996 có ảnh hưởng gì đến mọi người ở tương lai năm 2007 không?

A a ~ tôi lại rối rắm nữa rồi! [tác giả: Tôi cũng đang rối rắm lắm đây!]

Rối rắm cứ nối tiếp rối rắm mà thăng tiến đến kỳ thi chuyển cấp, lúc này đây tôi đã bước đầu thành công trong việc thay đổi thái độ si mê đối với tên Trần Hy, trải qua thời gian một năm mọi người trong lớp hầu như đều biết hai chúng tôi bất hòa.

Có lẽ đó là do kỳ vọng càng nhiều thất vọng sẽ càng nhiều, mặc dù giữa hai chúng tôi từ đó đến nay không có bất cứ xích mích nào. Nhưng sự hiện diện của hắn vẫn không ngừng nhắc nhở tôi về những sai lầm ngày trước. Thật ra tôi biết hắn cũng không có lỗi gì, bất quá người trưởng thành có quyền giận cá chém thớt, dù sao tôi vẫn là một người phụ nữ thù dai.

“Sanh Sanh à, cậu đừng gượng gượng như vậy nữa, muốn khóc thì cứ khóc đi, mình luôn sẵn sàng cho cậu mượn bờ vai để tựa vào.” La Ly rất nghĩa khí, vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai của chính mình, ý bảo tôi hãy cứ thoải mái úp mặt vào đó mà khóc.

Tôi trợn to hai mắt liếc nhìn cô ấy một hồi lâu: “Cậu suy nghĩ vớ vẩn gì thế hả?”

La Ly không nói gì chỉ lẳng lặng kéo đầu tôi áp vào bộ ngực chưa phát triển của chính mình, nhẹ giọng an ủi: “Cậu không cần phải che giấu, mọi người ai nấy cũng đều biết cậu thích Trần Hy từ lâu rồi, tuy rằng cậu ngoài miệng không nói nhưng hiện tại trong lòng nhất định là rất đau khổ đúng không? Mình hiểu được mà!”

Nghe đến đây tôi đổ mồ hôi như mưa... Hóa ra năm đó công lực che giấu của tôi lại kém như vậy. Hơn nữa hai từ “đau khổ” căn bản là chưa đủ để diễn tả những gì tôi đã trải qua đâu em gái à!

Chờ đợi hơn một tháng, rốt cuộc kết quả của kỳ thi chuyển cấp cũng đã có rồi, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, tôi thăng tiến vào trường trung học F trọng điểm của thành phố. Nhưng điều khiến cho tôi cảm thấy vui nhất chính là tên Trần Hy kia lại chỉ xếp thứ hai ngay phía sau tôi, đi xem danh sách trung tuyển ngày đó khuôn mặt của hắn có thể nói là đen xì xì tựa hồ như cái đất nồi nhà tôi vậy.

Trường trung học F được chia làm hai ban chuyên và không chuyên, tất cả đều dựa vào thành tích ở cấp tiểu học để tiến hành phân ban, 50 người có thành tích ưu tú nhất cứ như vậy thăng tiến vào ban 1, những người còn lại theo trình tự được sắp xếp vào các ban 2 – 8. Bởi vì vậy sau mỗi học kỳ đều có một số người do được tiến thăng lên ban 1 hoặc do bị đá ra khỏi ban 1 mà phát điên cả năm... Ách, tuổi trẻ quả nhiên rất hăng hái nga.

Trong quá khứ trước kia tôi chỉ được xếp vào ban 8, La Ly do thành tích không được tốt do đó đành phải chuyển sang trường trung học M. Nhưng lịch sử đã xảy ra biến hóa lớn kể từ khi tôi xuyên qua, hiện tại tôi và Trần Hy đều ở ban 1, còn La Ly lại ở ban 2.

Trải qua hai tháng nghỉ hè thật dài, tôi đã cự tuyệt tất cả các cuộc hội hợp vui chơi, chuyên tâm bế quan ở nhà tiếp tục công cuộc giảm béo cùng bồi dưỡng nhan sắc. Trong thời gian này, Thái Hậu và lão cha có thể nói là vô cùng lo lắng vì ban đầu còn tưởng rằng đầu óc của tôi bị cái gì đưng phải, mà lúc nào cũng chỉ đứng co co giựt giựt theo nhạc [... Cái đó vốn được gọi là múa bụng] hoặc là liều mạng đứng bẻ tay kéo chân ở giữa nhà [... Cái đó vốn được gọi là tập yoga]. Mùa hè cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.

Trước ngày khai giảng một tuần, tôi rút cuộc cũng đã cảm thấy hài lòng với kết quả giảm béo hiện tại, đưa tay sờ sờ mái tóc khô héo và chẻ ngọn, khẽ cắn môi, tôi quyết tâm dốc hết số tiền tiết kiệm bấy lâu nay vào trong hair salon.

“Hãy giúp em cắt bỏ phần tóc bị chẻ ngọn, sau đó nhân tiện hấp dầu + duỗi thẳng...”

Bước ra khỏi hair salon, tôi đưa tay vuốt vuốt mái tóc mới đen dài óng mượt đến thắt lưng của chính mình, cố gắng mà nhếch miệng cười, tuy rằng trong tim vẫn đang không ngừng rỉ máu, nhưng vì xinh đẹp —

Uổng phí một chút cũng đáng!

5. Chương 5: Kỳ Tập Huấn Quân Sự Khốc Liệt

Nếu như mọi người muốn hỏi hiện tại tôi cảm hận điều gì nhất?

Không cần phải đắn đo suy nghĩ tôi sẽ lập tức trả lời ngay, đó chính là kỳ tập huấn quân sự chết tiệt kia!

Trong thời gian nửa năm qua tôi đã phải trải qua thiên tân vạn khổ (muôn ngàn cay đắng, muôn ngàn cực khổ) để bảo dưỡng làn da của chính mình, ông Trời rút cuộc cũng không phụ người có tâm, làn da tôi bây giờ có thể nói là trắng mịn sáng bóng, tựa như lòng trắng trứng gà luộc vậy. Để đạt được kết quả đó quả thật không dễ dàng một chút nào, thế nhưng hiện tại lại muốn tôi đem da thịt mềm mại trắng nõn này phơi dưới ánh nắng mặt trời tháng 8 chói chang đầy uy hiếp kia! Mọi người phải biết rằng những tia tử ngoại không chỉ khiến cho làn da bị đen sạm, mà nó còn... có thể gây lão hóa nga!

Lão hóa! Lão hóa! Lão hoá! Lão hóa!!! [tác giả: thiếu nữ đã lâm vào tình trạng sợ hãi cực độ]

Oh ~ no!!!

Không được, không được rồi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho tấm thảm kịch ngày trước tái diễn một lần nữa.

Từ bên ngoài cấp tốc đặt mua trọn bộ quân trang [ở niên đại này, trong kỳ tập huấn quân sự của cấp độ sơ trung vốn không bắt buộc phải mặc quân trang], tiếp đó liền lôi kéo Thái Hậu đi mua 2 hộp kem chống nắng siêu cấp, 1 hộp kem dưỡng trắng da, 2 hộp kem trị nám, ngoài ra tôi còn đặc biệt mua thêm một chiếc dù chuyên dụng tránh tia UV. Khi tính tiền số vật dụng trên, Thái Hậu tức giận đến mức thiếu chút nữa đã bỏ ngay về nhà mà mài dao rồi, rút cuộc tôi không thể làm gì khác hơn là đành phải mặt dày làm nũng, hơn nữa cũng nhờ vào thành tích học tập xuất sắc trong suốt một năm qua cho nên tôi mới bảo toàn được tính mạng.

Đến ngày tập huấn hôm ấy, thời tiết bỗng nhiên trở nên khắc nghiệt bất thường, tôi một thân mặc áo dài tay + quần dài + mũ + chiếc dù che nắng siêu cấp lớn, mặt khác ở khắp người đều được bôi đầy kem chống nắng và kem chống nám [tác giả: nổi ám ảnh về sắc đẹp của phụ nữ quả nhiên vô cùng khủng bố a]. Vừa mới bước chân vào sân thể dục, tôi ngay lập tức đã khiến cho toàn trường chấn động cả lên, La Ly vốn ở lớp bên cạnh cũng hoảng hốt chạy đến, “Cậu đang tạo hình gì thế hả? Chẳng những mặc quần áo che kín toàn thân, mà còn ép chiếc mũ xuống thấp đến như vậy, vừa rồi tớ phải nhìn cả buổi mới nhận ra cậu nga!”

Đúng lúc tôi đang định mở miệng nói điều gì đó thì đột nhiên phát hiện ra huấn luyện viên có vẻ rất hứng thú mà di chuyển về phía chúng tôi, trong phút chốc mang theo tất cả nhiệt lượng trong cơ thể chuyển hóa thành nhiệt huyết, tôi nghiêm khắc nói: “Cái gì tạo hình với không tạo hình? Cậu không biết rằng người mà tớ sùng bái nhất chính là các thúc thúc giải phóng quân hay sao? Tớ đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi, hy vọng có thể mặc quân trang để cảm thụ phong thái của các vị anh hùng dân tộc! Vì cái gì lại phải băn khoăn đến cái nhìn của những người khác!”

La Ly tròn mắt há hốc mồm nhìn tôi như một người điên, tôi vốn không quan tâm đến cô ấy, chỉ liếc mắt nhìn về phía huấn luyện viên đang có chút vui mừng mà mỉm cười, lúc bấy giờ tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Không cần phải nói tôi cũng biết rằng hiện tại ở trường trung học F này tôi vốn đã trở nên vô cùng nổi danh. [nhưng quả thật tôi không muốn nổi danh như vậy a ~]

“Hừ” xem ra có người lại bắt đầu dùng lỗ mũi hừ hừ nữa rồi.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy cách đó khoảng 3 bước chân tên tiểu quỷ đang đứng cho hai tay vào trong túi quần đồng thời dùng ánh mắt khinh thường mà nhìn tôi, môi hồng răng trắng hơn nữa toàn thân lại mặc một bộ đồ thể thao màu xanh ngọc, thật sự là... rất đáng yêu!

Giờ phút này có thể nói rằng tôi đang phải cố gắng hết sức trấn tĩnh bản thân, cố gắng hết sức kiềm chế ước muốn được vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương đó.

Ông trời ơi, vì có gì người lại để ột tên quỷ kiêu căng ngạo mạn như hắn mang một khuôn mặt ngây thơ thuần khiết như vậy?

Trông thấy tôi không có bất kỳ phản ứng nào, hắn liền trực tiếp đi tới mà đứng trước mặt tôi.

“Cậu đang làm gì vậy hả?” Tôi thật sự không hiểu hắn rốt cuộc muốn làm cái gì nữa.

“...” Hắn vẫn không hé răng, chỉ khẽ nhú mày rồi quay đầu bước đi.

“??” Hắn uống nhầm thuốc à?

“Tập hợp —”

Các huấn luyện viên rốt cuộc cũng đã chịu bắt đầu rồi, tôi vội vàng chạy vào vị trí, không xong rồi, tôi bị sắp xếp đứng ngay ở hàng đầu tiên. Còn chê tôi chưa đủ bắt mắt hay sao vậy, huấn luyện viên?

Trong giờ tập huấn ai nấy cũng đều đổ mồ hôi như mưa, vừa đến giờ nghỉ giải lao, mọi người liền liền mạng chạy đi uống nước, còn tôi lại liền mạng chạy vào một góc mà mở ngay cây dù siêu cấp lớn của chính mình để chui vào tránh nắng, trải qua một ngày bị nhòm ngó, tôi bây giờ vốn đã hoàn toàn chai lì.

Chẳng phải Albert Einstein đã từng nói rằng: “Thiên tài thường luôn cô độc” hay sao? Cho đến tận lúc này đây tôi mới thấu hiểu hết được ý nghĩa sâu sắc của câu nói đó

~La Ly nhìn tôi thì thào: “Không còn cách nào cứu chữa được nữa rồi ~”

Nghe thấy thế, tôi trực tiếp le lưỡi “Xì” một tiếng

~Đầu năm nay trẻ em của tất cả mọi nhà có lẽ đều được cưng như trứng hứng như hoa, cho nên kỳ tập huấn quân sự chỉ vừa mới bắt đầu được vài ngày thì đã có không ít người chịu đựng không nổi mà ngất xỉu ngay tại chỗ. Trước tình cảnh hỗn loạn ấy, huấn luyện viên đành phải đưa ra một biện pháp đó chính là từ nay trở về sau nếu còn có ai cảm thấy choáng váng hoặc cảm thấy kiệt sức, liền nhân tiện vung tay hô to: “*** vạn tuế!” ngay lập tức sẽ có người đến trợ giúp.

Toàn trường rơi vào trạng thái đông cứng trong vài giây, mọi người thật sự đã bị vị huấn luyện viên nhiệt huyết này khiến cho rung động cả rồi.

Tôi hít sâu một hơi, trong lòng thầm nghĩ cho dù có phải chết đi chẳng nữa cũng tuyệt đối không thốt ra câu nói kia.

Đến buổi chiều, có lẽ là do thời tiết nóng bức quá mức cộng thêm việc huấn luyện viên vẫn cứ không ngừng bắt chúng tôi quay trái quay phải đi tới đi lui luyện tập đội hình, tôi bắt đầu cảm thấy trước mắt có điểm mờ hồ, mọi thứ xung quanh thoáng chốc trở nên quay cuồng. Đúng lúc này ở phía trước đột nhiên có cái gì đó bổ nhào về phía tôi, không kịp né tránh, theo phản xạ tôi hét lớn lên một tiếng rồi cả người nhanh chóng mất thăng bằng mà té ngã.

Sau khi đã hoảng hồn trở lại tôi mới phát hiện ra một điều rất kỳ quái, vật nện vào người tôi khi nãy... chính là tên nhóc thiếu thuốc tắc kia!

Huấn luyện viên vội vàng chạy tới, trông thấy sắc mặt trắng bệch của cả hai chúng tôi, liền phát tay kêu người đem chúng tôi vào phòng y tế để nghỉ ngơi.

Bên ngoài sân trường là không khí oi ả nóng bức, trái ngược hẳn với không khí thoáng mát dễ chịu bên trong phòng y tế.

Phòng y tế to như vậy nhưng rốt cuộc lại chỉ có hai chúng tôi đối mặt nhìn nhau, hẳn chiếm chiếc giường phía bên trong, còn tôi chiếm chiếc giường phía bên ngoài.

Vận mệnh quả thật vô cùng kỳ diệu, trong quá khứ khi tôi vẫn còn đang rất si mê sùng bái hắn, không biết tôi đã dùng hết bao nhiêu cách để có thể được ở bên cạnh hắn cùng nhau trò chuyện cùng nhau vui đùa, thế nhưng đến hiện tại khi tôi và hắn đã trở thành hai kẻ đối địch thì ông Trời lại cố tình an bài cho chúng tôi ở chung một chỗ.

“Này!” Cái giọng nói ồ ồ khó nghe kia lại bắt đầu hoạt động nữa rồi.

Tôi quay đầu im lặng nhìn hắn.

“Vừa rồi... là cậu... đỡ được tớ à?” Hắn ập a ập ứng hỏi.

Tôi tức giận “Uhm” một tiếng, cậu nghĩ rằng tôi muốn đỡ lấy cậu lắm hay sao? Nếu không phải do tôi đang bị choáng váng nên né tránh không kịp thì làm sao lại để cho cậu nện vào người như thế?

“Cái đó... Cảm ơn”

Một giọng nói yếu ớt bỗng nhiên thoảng qua bên tai.

Tôi không có nghe lầm đúng không?

Tôi khiếp sợ trừng mắt nhìn hắn, thì chỉ trông thấy hắn đã nhanh chóng nhắm mắt quay lưng vào tường, do đó căn bản là tôi không thể biết được biểu hiện hiện tại của hắn như thế nào?

Quả nhiên là... tên tiểu quỷ đáng ghét!

Tôi “Xí” một tiếng cũng liền nhân tiện theo hắn mà nhắm mắt lại, đúng lúc này tôi bỗng nhiên nhớ tới biểu hiện kỳ quái của hắn trong ngày tập huấn quân sự đầu tiên...

Vừa rồi, khi hai đứa đứng bên cạnh nhau dường như hắn đã muốn cao gần bằng với tôi rồi, a a, chẳng lẽ... biểu hiện kỳ quái của tên tiểu quỷ ngày đó, chính là để chứng tỏ rằng... hắn đã cao giống như tôi ư? Đã không... còn là lùn đồng qua nữa rồi???

Nghĩ đến đây thôi mà tôi không khỏi giật mình sững sốt.

Ngoài cửa sổ những con chim sẻ vẫn kêu ríu rít không ngừng, tôi sau khi nhắm mắt lại càng có thể cảm nhận được rõ ràng hương vị của ánh nắng mặt trời hòa lẫn cùng hương vị của bùn đất, nâng cánh tay lên không cần thận chạm vào khoe miệng, tôi mới giật mình phát hiện thì ra bản thân mình vốn đang mỉm cười...

A! Đây thật sự là một mùa hè tuyệt vời.

6. Chương 6: Hòa Giải

Ban đầu tôi quả thật chỉ muốn nằm nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, thế nhưng không hiểu lý do vì sao bản thân rốt cuộc lại ngủ thiếp đi như vậy, mãi cho đến khi ở bên cạnh đột nhiên có người lay tỉnh tôi mới giật mình phát hiện ra ... bầu trời vốn đã tối đen từ lúc nào rồi.

“Uy! Tỉnh chưa vậy hả?”

Giọng điệu của tên nhóc thiếu thước tắc này trước sau vẫn khiến cho người khác cảm thấy khó chịu, tuy nhiên lão nương đây tâm tình đang rất sáng khoái, cho nên không thèm so đo với nhà người.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Tôi vừa vươn vai vừa hỏi.

“Gần 7 giờ.”

“Cái gì... 7 giờ a! Xong đời rồi! Xong đời rồi! Lần này nhất định sẽ bị giết!” Lúc bấy giờ trong đầu tôi chỉ tràn ngập hình ảnh của lão Thái Hậu đang cầm con dao chặt thịt trong tay mà hươu tới hươu lui, tôi nhất thời cảm thấy trước mắt chỉ còn lại một mảnh tối đen.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì sẽ chết người ư?”

“Cậu còn không hiểu nữa sao ~ Đương nhiên là cậu không thể hiểu được rồi.” Tôi vô cùng khẩn trương không ngừng đi tới đi lui trong phòng y tế, bỗng nhiên có một ý nghĩ chợt lóe lên, “Đúng rồi, cậu có di động không?”

Tuy rằng hỏi ra những lời này nhưng tôi căn bản là không ôm quá nhiều hy vọng, bởi vì dù sao hiện tại vẫn là năm 1996, điện thoại di động vốn còn chưa thông dụng đến mức bất cứ đứa trẻ bình thường nào cũng có như năm ở 2007.

Không thể tưởng tượng được hẳn sau khi đã nghe tôi hỏi xong cũng chẳng buồn hé răng, chỉ nhanh chóng lấy từ trong túi quần ra một chiếc điện thoại di động màu bạc.

Tôi thở dài, “Không thể tin được một tên tiểu quỷ như cậu lại có nhiều tiền như vậy a.”

Hắn thoáng liếc mắt nhìn tôi một cái, “Cậu nói chuyện với tớ... cứ như cậu lớn tuổi hơn tớ nhiều lắm không bằng.”

“Cậu chưa từng nghe nói qua con trai và con gái tuy cùng bằng tuổi với nhau, nhưng con gái tâm lý bao giờ cũng trưởng thành sớm hơn con trai sao?”

Cầm lấy di động, tôi vội vàng ấn số điện thoại nhà, ngay khi có người bắt máy tôi lập tức “Uy” lên một tiếng, thì từ bên trong liền nhận được một trận sự tử hống.

“Con bé ngốc nghếch này, con lại chạy rong đi đâu vậy hả? Da bắt đầu ngứa ngáy rồi phải không?”

Giọng nói của Thái Hậu mặc dù đã được thông qua điện thoại di động nhưng uy lực khủng khiếp của nó vẫn không hề giảm bớt một chút nào, tôi luống cuống quay đầu nhìn sang tên tiểu quỷ đang đứng ở bên cạnh, bắt đầu cảm thấy hối hận như thế nào lại không nghĩ đến việc đi ra bên ngoài rồi hãy gọi điện thoại, về sau ở trước mặt hắn tôi làm sao còn có thể ngóc đầu lên nổi đây?

“Mẹ à, người đừng vội tức giận như vậy, hãy bình tĩnh mà nghe con giải thích. Ngay khi kết thúc việc tập huấn quân sự, ban giám hiệu lại đột nhiên có lệnh tập hợp 5 người đứng đầu trong cuộc tuyển sinh kỳ này để bàn về vấn đề đọc diễn văn hôm khai giảng, vì thời gian quá gấp rút cho nên con chưa kịp báo ẹ biết.” Tôi cẩn thận nói từng chữ một, trước đem mặt mũi vớt sang một bên hiện tại việc quan trọng nhất chính là bảo toàn được tính mạng a.

“Có hay không gạt mẹ vậy hả?” Thái Hậu gằn giọng hỏi.

“Không dám không dám, con lừa ai cũng sẽ tuyệt đối không dám lừa Thái Hậu. Đúng rồi, ở bên cạnh con bây giờ là bạn học xếp thứ 2 trong kỳ này, con lập tức đưa điện thoại cho bạn ấy nói chuyện với mẹ nhé!” Tôi vội vàng lôi kéo thêm đồng phạm, càng có thêm nhiều nhân chứng độ tin cậy sẽ càng được tăng thêm.

Hắn đứng bất động nhìn tôi chằm chằm.

Tôi nóng nảy, liền đem chiếc điện thoại di động nhét vào trong tay hắn, sau đó liền nhận được hai tay trước ngực thành khăn cầu xin.

Trông thấy bộ dạng đáng thương của tôi, hẳn rốt cuộc mới chịu mở kim khóa, “Uy, là a đi sao? Ân... Ân, đúng vậy a, hôm nay chúng con đột nhiên có cuộc họp khẩn cấp với ban giám hiệu, tốt a... Chúng con đã dùng cơm rồi, ân, tạm biệt a đi.”

“Thế nào? Thế nào?” Tôi nóng nảy hỏi.

Hắn hướng lỗ mũi lên trời “Hừ” một tiếng, rồi đem điện thoại nhét vào trong túi.

Tên tiểu quỷ ~ này.

Sắp xếp xong mọi thứ, hắn vẫn không nói một lời nào cứ như vậy mà bước đi, ra đến cửa, hắn đột nhiên quay người lại nói với tôi, “Uy, còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì thế? Mau đi thôi kéo lại không kịp.”

“A?” Tôi thật sự không hiểu hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì nữa? Đối với các học sinh ở cấp độ sơ trung mà nói, hiện tại không phải đã là khá muộn rồi ư? Không phải ai nấy cũng nên nhanh chóng trở về nhà hay sao? Lại còn muốn đi đâu nữa cơ chứ?

“Đi ăn cơm, tớ sẽ mời cậu.” Nói xong, hắn không đợi tôi trả lời liền nhanh chóng xoay người đi tiếp.

Tên tiểu quỷ này càng lúc càng chẳng xem ra ai gì.

“Tớ đây trong nhà...”

“Khi này tớ đã nói với mẹ cậu là cậu đã dùng cơm tối rồi.”

“Nga.”

Vì vậy hai chúng tôi một trước một sau đi đến căn tin của trường học. Dọc trên đường đi không ai nói với ai dù chỉ một lời, nhưng điều bất ngờ nhất chính là cảm giác lúc này đây có thể nói vô cùng tự nhiên vô cùng thoải mái.

Vào căn tin, chúng tôi gọi một vài món sau đó bắt đầu dùng cơm, tôi xem bộ dạng ăn uống nhả nhặn của hắn, trong lòng thầm nghĩ chúng tôi có phải hay không đã giải hòa rồi?

Trông thấy hắn chỉ cúi đầu chậm chậm dùng cơm, cứ như hiện tại hắn không muốn nói chuyện cùng với tôi vậy.

Nghẹn họng một hồi lâu, tôi rốt cuộc không nhịn được đành phải mở miệng trước, “Cậu... lúc trước rất ghét tớ đúng không?”

Hắn vẫn không thèm ngẩng đầu lên liền trực tiếp đáp lời, “Đúng là tớ có điểm không được thích cậu.”

Tôi đứng hình trong vài giây

~“Nếu như bị người khác hỏi những vấn đề tế nhị như vậy chẳng phải là cậu nên trả lời khách sáo một câu ‘Không phải như vậy nga.’ hay sao?” Tôi một bên liếc nhìn hắn một bên cố gắng kiềm chế sự tức giận của chính mình.

“Tớ vốn là người ăn ngay nói thật.”

Tôi thật sự nổi giận rồi!

“Tiện đây tớ cũng muốn nói cho cậu biết, trước đây tôi vốn cũng rất rất rất chán ghét cậu.” Không cam lòng chịu yếu thế tôi vội vàng bồi cho hắn một câu, nhưng sau khi bình tĩnh lại bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật quá ấu trĩ. Đây chẳng phải chính là loại kịch bản tình cảm thường thấy của những học sinh tiểu học à? “Cậu không để ý tới tớ, vậy tớ cũng không thèm để ý đến cậu.”

A a ~ chẳng lẽ tôi sau khi xuyên qua không chỉ thân thể bị thu nhỏ, mà ngay đến cả tâm lý cũng bị thụt lùi ư?

Hắn nghe xong không có bất kỳ phản ứng gì mà vẫn tiếp tục dùng cơm, sau một hồi lâu, hắn buông đôi đũa xuống chủ động hỏi một câu.

“Vậy bây giờ cậu còn chán ghét tớ nữa không?”

Tôi do dự một chút, trong lòng thầm nghĩ sẽ nói dối nhưng không hiểu thế nào lại buột miệng, “Hình như... hình như đã không còn chán ghét như trước.”

“... Tớ cũng vậy.”

Tên tiểu quỷ ập a ập ứng nói, khuôn mặt trắng nõn của hắn trong thoáng chốc đã chuyển sang ửng hồng.

Tôi cố gắng kiềm chế rồi lại kiềm chế, không được, thật sự nhịn không được nữa rồi!

Tôi ngay lập tức vươn tay véo hai bên má hắn, đồng thời thoải mái mà nhắm mắt lại cảm thán:

“Người anh em à, tớ vốn đã muốn làm điều này từ rất lâu!”

7. Chương 7: Hãy Cháy Lên Đi! Tuổi Thanh Xuân!

7 ngày tập huấn quân sự khốc liệt rồi cuộc cũng đã kết thúc rồi, quả nhiên không uổng phí sự hy sinh của tôi trong mấy ngày qua, sau khi cởi bỏ hết những trang thiết bị khủng bố kia khỏi người, kết quả thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng.

Tôi kích động cầm lấy chiếc gương nhỏ hết soi chính bản thân mình rồi lại nhanh chóng quay sang soi những người khác trong lớp, lúc bấy giờ màu sắc xung quanh có thể nói là tương phản rõ rệt.

Cái này gọi là gì

~Mọi người đều là than, chỉ duy nhất một mình tôi là tuyết nga!

Tôi đưa tay vuốt vuốt làn da trắng mịn của chính mình, trong lòng thầm cảm ơn ông Trời vì đã thương tình cho tôi thêm một cơ hội nữa, cuộc đời thảm hại của tôi rồi cuộc cũng đã có hy vọng rồi.

“Thật sự là khiến cho người ta ~ cảm thấy ghen tị quá đi ~” La Ly vừa nói vừa dùng hai ngón tay út mà miết miết khuôn mặt tôi, đứa nhỏ này mỗi khi tan học y như rằng đều chạy ngay sang lớp tôi ngồi tán dóc.

“Buông tay, buông tay! Cậu cứ như vậy sẽ làm tổn thương da của tớ mất!” Tôi vội vàng gạt tay cô ấy sang một bên, ui ui, nhất định là sẽ đổ hết cho coi.

“Thì ra khi ấy cậu cố tình ăn mặc quái dị như vậy chính là vì chủ ý này sao?” Cô ấy đột nhiên bừng tỉnh ngộ.

“Chuyện đó là đương nhiên, cậu không trông thấy gương mặt của chính mình à? Các cậu hiện tại cứ như mới chui ra từ đồng than vậy!” Tôi liếc nhìn cô ấy mà không khỏi lắc đầu cảm thán.

La Ly im lặng không nói thêm điều gì nữa.

Sau khi đã hồi phục lại tinh thần, cô ấy liền nhân tiện nắm lấy tay tôi mà kéo ra khỏi lớp, “Đi ra ngoài đi, hôm nay trời rất đẹp, chúng ta hãy cùng nhau cảm thụ một chút ánh nắng mặt trời sáng lạn nga!”... Haizz, trẻ con vẫn đúng là trẻ con.

Hai chúng tôi cứ như vậy mà rượt đuổi nhau ầm ĩ ngoài hành lang, trong một phút bất cẩn, tôi va phải một người nào đó.

Người nọ nhẹ giọng hỏi, “Cậu không sao chứ?”

Tôi quay đầu nhìn về phía La Ly, thì chỉ trông thấy cô ấy hiện đang đứng ngây ngốc mà quan sát người ở sau lưng tôi, chẳng lẽ cô ấy thấy ma ư? Tôi tò mò quay đầu lại xem rốt cuộc mình đã đụng phải ai —

Người, người, người,... Người không lồ a!!!

Tầm mắt của tôi có thể nói là còn chưa tới ngang ngực của hắn, thật sự là quá khủng khiếp!!!

Tôi tuyệt vọng ngẩn cổ lên, đối với người khổng lồ một thân mặc y phục bóng rổ nói, “Cậu ~ quả thật rất cao!”

Người khổng lồ ngượng ngừng gãi gãi đầu, “Mọi người ai vậy cũng đều nói như vậy.”

La ly cố gắng trấn tĩnh lại bản thân rồi nhanh chóng tiến đến gần mà nắm lấy tay tôi, nhỏ giọng nói, “Chúng ta phải đi thôi.”

“Àn” Tôi gạt gật đầu, sau đó quay sang nói với người khổng lồ, “Bọn tớ phải đi đây, tạm biệt.”

“Khoan đã!” Người khổng lồ vội vàng gọi chúng tôi lại, nhưng sau đó hắn cứ liên tục ập a ập ứng, “Các cậu... À không cậu học ở ban nào vậy?”

“Cậu, hỏi tớ à?” Tôi sửng sốt chỉ tay vào chính mình, “Bạn ấy và tớ vốn không học cùng một ban.”

Hắn nhẹ nhàng “Àn” một tiếng.

“Tớ ở ban 1!” Tôi vừa nói vừa hướng về phía hắn mỉm cười ngọt ngào, rồi ngay lập tức nắm lấy tay La Ly chạy mất.

Tại ngày khai giảng đầu tiên các giáo viên vốn vẫn chưa chính thức dạy học, bình thường đều chỉ điểm danh hoặc chỉ giới thiệu sơ qua môn học, nếu không thì chỉ đơn thuần là ngồi nói chuyện phiếm cùng với các học sinh mà thôi.

Tôi một tay nâng cầm chờ đợi thầy giáo chủ nhiệm huyền thoại nói xong, đồng thời không ngừng liếc nhìn đồng hồ, ồ, Nhâm Kim Sanh cố gắng lên, chỉ còn một phút nữa thôi là hết giờ rồi.

Trước khi kết thúc buổi nói chuyện phiếm ngày hôm nay, thầy giáo tổng kết một câu, “Chỉ cần mọi người cố gắng đọc sách, thì ai nấy cũng đều có thể vào một trường đại học tốt.”

Thông qua những lời miêu tả của thầy giáo, một khi bạn đã đặt chân vào giảng đường đại học là bạn có thể thoải mái vui chơi trong suốt bốn năm tựa như từ nhân gian được bước thẳng lên Thiên Đường vậy.

Kính thưa quý vị, với tư cách là một người đi trước, tôi xin được mạn phép bày tỏ quan điểm của bản thân như sau: những điều vừa nói ở trên hoàn toàn là sai lầm!

Năm đó tôi vốn cũng đã bị tẩy não y như vậy, sau khi bước chân vào cổng trường đại học, các vị giáo sư không một chút lưu tình liền đánh vỡ toàn bộ ảo tưởng xinh đẹp của tôi, chẳng những Anh ngữ phải trải qua 4 kỳ sát hạch gắt gao mới có thể tốt nghiệp [Anh ngữ lại chính là môn yếu nhất của tôi nga], hơn nữa mỗi một kỳ kiểm tra ở cấp độ đại học đều không giống như ở cấp độ sơ trung. Ở cấp độ sơ trung bạn có thể dùng điểm các môn khác để cứu vớt môn không đủ điểm, ở cấp độ đại học đương nhiên không được như vậy nữa rồi, mà là phải đi thi lại nga, thi lại không qua thì phải đóng tiền học lại môn đó, học xong rồi lại tiếp tục thi một lần nữa, nếu như không qua được lần thi lại thứ 2, thì cứ tương tự như trên, nhưng điều kiện tiên quyết để được thi tốt nghiệp chính là phải hoàn tất xong việc trả nợ, bằng không đừng hòng mơ tưởng đến việc tốt nghiệp!

Năm đầu tiên tôi vốn vẫn còn rất ngây thơ, mang theo lời nói của thầy giáo ở cấp sơ trung khắc sâu vào trong lòng, cho nên vừa thi đậu liền vui chơi như điên suốt cả một học kỳ. Kết quả đến cuối học kỳ, không có gì ngạc nhiên khi tôi bị bắt buộc học lại một năm =0=!

Sau, sau... một năm quyết tâm học tập, ước chừng phải trải qua thêm 3 lần khảo thí nữa tôi mới thuận lợi PASS!!!

Quả thật vô cùng xấu hổ a

~Đó do là tôi vẫn còn chưa kể đến những bài luận văn + đề án thuyết trình ~ đây mới chính là cơn ác mộng của đời tôi!!! [tác giả: Ô ~ ô cũng chính là của tôi nga!]

Đình linh linh – tiếng chuông tan học rốt cuộc cũng đã vang lên.

Tôi ngay lập tức trở nên phấn chấn hẳn lên, tôi chờ đợi giây phút này đã từ rất lâu rồi.

Thầy giáo chủ nhiệm hăng hăng giọng nói “Tan học”, tất cả mọi người ai nấy cũng đều nhanh chóng sửa sang lại cặp sách, chỉ riêng động tác của tôi lại có vẻ chậm chạp hơn một chút, khi bước ra khỏi cửa tôi bỗng nhiên nhận thấy người đang đi phía trước chính là ~ tên nhóc thiếu thước tắc kia!!

Tôi nhiệt tình chạy đến chụp lấy vai hắn, “Lần trước cậu đã mời tớ, đi, lần này đến lượt tớ mời cậu dùng cơm.” Từ sau lần hắn mời tôi dùng cơm hôm ấy, mối quan hệ giữa hai chúng tôi có thể nói là đã tiến triển vượt bậc.

Hắn không lên tiếng đồng ý nhưng cũng không có lên tiếng phản đối, cứ như vậy đeo cặp xách trên lưng mà đi ở phía trước dẫn đường.

Tên tiểu quỷ này quả thật rất đáng ghét nga

~Tôi phần nộ cầm lấy cặp xách rồi cũng nhanh chóng chạy đuổi theo hắn.

Trên đường đi, cả hai chúng tôi vẫn im lặng như trước, không ai nói với ai bất cứ lời nào, vừa xuống dưới lầu, thì trước mắt chúng tôi lại bỗng nhiên xuất hiện một cây đại thụ.

Đại thụ... À không, đó chính là tên khổng lồ mà hôm trước tôi và La Ly đã vô tình đụng phải, nhưng điều khó hiểu nhất chính là tại sao hắn lại ở nơi này? Vừa trông thấy chúng tôi, hắn liền khẩn trương tiến đến gần, “Cậu rốt cuộc cũng đã xuống rồi à? Tớ vốn đang định lên ban 1 để tìm cậu đấy.”

Đại ca, tôi với cậu có quen biết nhau sao?

“Cậu biết hẳn à?” Tên nhóc thiếu thớt tắc nhìn tôi chăm chăm, hỏi.

“Không biết a.” Tôi bối rối trả lời, sau đó quay sang người khổng lồ nói, “Có chuyện gì sao?”

“Cái kia, tớ, tên của tớ gọi là Lý Ngộ, đang học tại ban 1 cao nhị... .. Sở thích, sở thích là đánh bóng rổ, hiện tại đang là đội trưởng đội bóng rổ của trường...” Hắn lấp ba lấp bắp mở miệng.

“...?”

Đúng lúc này ở cách đó không xa có một đám nam sinh mặc đồng phục cao trung đứng nhiệt liệt cổ vũ.

“Cố lên! Lý Ngộ!”

“Hãy cho cô ấy thấy bản chất nam nhi của cậu!”

“Đúng rồi! Cậu làm tốt lắm!”...

Hắn sau khi được đám bạn học cổ vũ nhiệt liệt, liền hít sâu một hơi, rồi nhân tiện nhìn thẳng vào mắt tôi hăng hái nói:

“Tớ, tớ đối với cậu... Nhất kiến chung tình, tớ muốn hỏi... tên cậu là gì?”

Nghe đến đây, tôi khiếp sợ che miệng lại —

Đây, đây chẳng phải là chuyện cổ tích hay sao?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn trời mà nước mắt không khỏi dâng trào.

Thời khắc này quả thật vô cùng tuyệt diệu

~Tôi đau khổ chờ đợi hơn 20 năm, rốt cuộc ngày hôm nay cũng đã đến rồi!!! [tác giả: thiếu nữ đã lâm vào tình trạng rối loạn tinh thần cấp độ 1]

Ôi! Tuổi thanh xuân! Hãy cứ cháy lên đi!!!

8. Chương 8: Lần Đầu Tiên Được Gọi Là Mỹ Nữ

Có thể khiến cho người khác phải chạy đến bắt chuyện, chứng tỏ tôi bây giờ cũng có thể xem như là một tiểu mỹ nhân rồi.

Không phải người ta thường bảo rằng ‘nhất dáng nhì da’ hay sao? Những thứ khác tôi không dám nói, nhưng làn da trắng mịn sáng bóng tựa như lòng trắng trứng gà luộc của tôi chính là điều khiến cho tôi cảm thấy tự hào một cách tuyệt đối nga

~Thêm vào đó mái tóc đen dài óng mượt cũng là một trong những tiêu chuẩn để đánh giá sắc đẹp của một cô gái, vậy chẳng phải là tôi đã có thêm được một phiếu nữa rồi ư? Dáng người thì lại càng không có gì để bàn cãi, ngay từ khi mới bắt đầu tiến hành kế hoạch thay đổi vận mệnh, tôi ngoài trừ việc quan tâm chăm sóc làn da còn đặc biệt chú ý đến việc luyện tập thể dục, ví dụ như mỗi ngày đều dành 2 giờ tập múa bụng + 1 giờ tập yoga, tuy rằng hiện tại tôi vẫn chưa thể sở hữu một thân hình chữ S hoàn mỹ, nhưng dù sao cũng có thể nói là thanh mảnh xinh xắn.

Điều duy nhất khiến cho tôi cảm thấy khổ tâm nhất lúc bấy giờ chính là chiều cao và vòng 1 nga.

Trong thời gian nửa năm qua, mặc dù tôi đã rất cố gắng ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng + chăm chỉ rèn luyện thể thao, thế nhưng rốt cuộc lại chẳng đạt được kết quả gì. Tôi rõ ràng đã làm đúng theo sự hướng dẫn của các chuyên gia thẩm mỹ, nếu như vẫn không thành công có lẽ tôi cũng nên thử đi massage ngực một lần xem sao...

Buổi tối hôm ấy, tôi vui đến mức không thể nào nhắm mắt ngủ được —

Nhâm Kim Sanh, chúc mừng người đã chính thức bước vào hàng ngũ mỹ nữ sơ cấp!

Ngày hôm sau đi học, kết quả không nằm ngoài dự đoán, toàn trường trung học F đâu đâu cũng đều ồn ào huyền não mà truyền tai nhau rằng ở ban 1 có một mỹ nữ ngay tại ngày khai giảng đầu tiên đã khiến cho đội trưởng đội bóng rổ ‘nhất kiến chung tình’, không những thế còn khiến cho hắn chạy đến tận lớp để thổ lộ...

Nha nha ~ mặc dù những điều mà mọi người đang bàn tán quả đúng là sự thật, nhưng người ta nghe thấy vẫn cảm thấy thẹn thùng a

~“Nếu như cậu không muốn bị ‘tra tấn’ cho đến chết, thì tốt nhất hãy nhanh chóng khai ra đầu đuôi câu chuyện đi!” La Ly vừa nói vừa nhìn tôi mỉm cười xấu xa.

“Lão đại à, tớ đương nhiên không dám dấu diếm cậu bất cứ điều gì rồi! Người bày tỏ tình cảm với tớ ngày hôm qua chính là người khổng lồ mà chúng ta đã vô tình đụng phải ở hành lang.”

“Hóa ra là như vậy a ~ hi hi! Tớ chỉ đang lo lắng một điều, chiều cao của hai người các cậu chênh lệch nhau quá lớn, về sau hôn môi không phải sẽ rất vất vả ư?”

“...” Tôi choáng vàng đến mức không thể nói nên lời, thì ra những đứa trẻ ở thời đại này vốn đã sớm thành thực hơn tôi tưởng tượng rất nhiều...

Đúng lúc này ở bàn bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói ảm đạm, “Thực đáng tiếc hôm qua tớ bận việc phải về sớm, cho nên không thể chứng kiến được cảnh ấy.”

Người vừa nói chính là cô bạn mới ngồi cùng bàn với tôi, Vương Mộc Mộc.

Một cái tên rất kỳ quái, chẳng lẽ là Ngũ Hành thiếu mộc?

Cô bạn ấy... có thể nói là vô cùng đặc biệt, tại ngày đầu tiên khai giảng khi tôi vừa nhìn thấy người bạn mới ngồi cùng bàn này, mặc dù bản thân vốn đã là một người trưởng thành 24 tuổi nhưng cũng dễ dàng bị cô ấy khiến cho hoảng sợ. Cả hai chúng tôi lúc bấy giờ đều ngồi ở dãy bàn đầu tiên, ánh sáng quả thật rất đầy đủ, vậy mà khi cô ấy ngồi xuống lại bỗng nhiên khiến ọi người có cảm giác cái địa phương kia trong phút chốc đã chìm vào bóng tối, giống như từ trên người cô ấy không ngừng tản ra một luồng khí thâm trầm quỷ dị áp chế tất cả mọi thứ xung quanh.

A a ~ đây chẳng phải là khung cảnh thường thấy trong các truyện tranh kinh dị hay sao?

Tôi rớt cuống lại đụng phải một quái nhân nữa rồi.

“Để tớ nói cho cậu biết một điều rất thú vị, người theo đuổi Kim Sanh thật sự rất cao, ít nhất là hơn 1m85 nga.” La Ly vô cùng nhiệt tình hướng về phía người bạn mới ngồi cùng bàn với tôi mà hoa tay múa chân diễn tả lại bộ dạng ‘khủng bố’ của Lý Ngộ.

Vừa nghe đến đây, cặp mắt kính của Vương Mộc Mộc ngay lập tức lóe lên những tia quỷ dị, sau đó cô ấy rất nhanh liền dời tầm mắt đánh giá lên người tôi, “Hiện tại cậu hẳn là vẫn chưa cao đến 1m55 đúng không?”

Tôi bất ngờ bị đánh trúng chỗ đau, do đó đứng hình trong vài giây.

“Hi hi ~ cậu ấy chỉ cao 1m53 thôi.” La Ly một bên che miệng cười một bên thay tôi trả lời.

“Thật như vậy à.” Vương Mộc Mộc nhìn tôi chăm chọc, tôi đột nhiên cảm thấy cả người ớn lạnh. Quan sát tình hình xung quanh một hồi lâu, cô ấy mới xua xua bàn tay nhỏ bé của chính mình ý bảo tôi và La Ly tiến đến gần bàn cô ấy thêm một chút nữa, rồi nhanh chóng mở chiếc cặp sách, từ trong đó lấy ra một quyển truyện tranh có bìa màu hồng phấn mà nhét vào tay tôi.

Tôi cúi đầu và nhìn thấy hàng chữ — [18 tuổi lần đầu tiên H] to đùng đập vào mắt.

Oh ~ my god!

“Nữ nhân vật chính trong quyển sách này cũng cao không đến 1m60, mà nam nhân vật chính lại cao hơn 1m85. Cậu có thể mang về nhà chuyển tâm nghiên cứu thử xem.”

Nghiên, nghiên cứu cái gì... ..

Tôi lập tức hóa đá.

“Đúng rồi, rốt cuộc là cậu có ngực không vậy hả?” Vương Mộc Mộc thật sâu sắc mở miệng.

Tôi lại hóa đá một lần nữa, đây là lần thứ 2 trong ngày tôi bị đánh trúng tử huyệt.

“Tớ cũng vừa mới đọc một quyển truyện tranh có tựa đề là [Cấm đoạn hoa viên], nữ nhân vật chính vốn vẫn chỉ là một học sinh tiểu học, chiều cao và thân hình không khác biệt với cậu lắm, nam nhân vật chính lại là một thành niên đã trưởng thành, thân cao 1m85, hơn nữa bên trong còn có đề cập đến một số tư thế H, nếu như rảnh rồi cậu và người khổng lồ của cậu nên tham khảo nga!”

“...” Lúc này đây tôi quả thật không tài nào nói thành lời được nữa rồi.

A a ~ đây chính là những mầm non tương lai của đất nước sao?

Đứng ở một bên, La Ly nhìn Mộc Mộc với ánh mắt vô cùng sùng bái, một tay cô ấy nắm lấy tay tôi, tay còn lại nắm lấy tay Mộc Mộc, hứng khởi nói: “Đại tỷ, từ nay trở về sau chúng ta hãy trở thành bạn tốt nhé!”

Oh ~ no!!! Tại sao lại có tôi trong đó vậy hả?

Cứ như vậy, dưới sự làm chứng của hai quyển truyện tranh H, chúng tôi đã chính thức thành lập nên một tam giác tình bạn kéo dài đến tận vài thập niên sau.

Tuy rằng ở cấp độ sơ trung cũng bắt buộc tất cả các học sinh phải chọn tham gia một môn thể dục, nhưng bởi vì chúng tôi là tân học sinh cho nên thời khóa biểu vẫn được chưa sắp xếp xong, do đó khi đến giờ tập thể dục của các lớp khóa trên, toàn ban chúng tôi đều nhanh chóng chạy ra ngoài hành lang để đùa giỡn. Tôi hiện tại đang đi giữa hai người cười tươi như hoa, thế nhưng trong lòng tôi lúc này lại cảm thấy vô cùng chán nản, thì từ phía xa xa bỗng đâu truyền đến những tiếng hét gọi tên tôi của một đám nam sinh.

Khi cả ba người chúng tôi vừa bước chân ra khỏi lớp, các nam sinh ấy lại càng thêm hưng phấn mà hò hét: “Đi ra rồi, đi ra rồi! Chính là cô ấy, chính là cô bé có mái tóc dài kia!”

“... ..”

Cái đám tiểu quỷ này đang trong thời kỳ trưởng thành cho nên nội tiết tố không được ổn định hay sao vậy =0=?

Nhờ ơn của tên khổng lồ Lý Ngộ kia mà chỉ trong một ngày tôi đã bị đả kích đến 3 lần, vì sao hán lại còn tới đây nữa cơ chứ?

“Này... Cho cậu.” Lý Ngộ xấu hổ đi đến trước mặt tôi, sau đó liền nhân tiện đưa cho tôi một hộp sữa.

Làm sao hán biết được mỗi ngày tôi đều uống sữa?

Tôi nhận lấy hộp sữa, rất lễ phép gật đầu nói một tiếng “Cảm ơn.”

Lúc bấy giờ ở chung quanh lại bắt đầu vang lên những tiếng xì xầm bàn tán, tôi thoáng liếc mắt đánh giá tình hình hiện tại, thì mới giật mình phát hiện ra bản thân tôi và Lý Ngộ vốn đang bị bao vây bởi năm người khác. Các vị không cảm thấy trong tình huống này như vậy là quá đông đúc rồi sao?

Nhưng mọi việc không chỉ dừng lại ở đây, càng lúc lại càng có thêm nhiều người tò mò kéo nhau đến xem náo nhiệt.

Đáng tiếc tôi vốn không muốn làm con khỉ bị nhốt trong sở thú để ọi người tham quan, vì vậy sau khi đã cầm lấy hộp sữa, tôi rất nhanh liền nhân tiện quay lưng bỏ đi.

“Chờ một chút... Còn điều này nữa!” Lý Ngộ vừa gọi vừa vội vàng chạy theo tôi mà đưa thêm một bức thư.

Thư?

Thư + Lý Ngộ = thư tình?

Là thư tình!!!

Đây là lần đầu tiên trong suốt 20 năm qua, tôi nhận được thư tình.

Lý Ngộ à, cậu chính là người đầu tiên đã cho tôi biết thế nào là cảm giác khi được yêu, cả đời này tôi nhất định sẽ không bao giờ quên cậu!!!

9. Chương 9: Cùng Ăn Bữa Tối

Nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ, tôi âm thầm đếm ngược thời gian đến giờ tan học, cầm theo bức thư tình trong tay mà tôi không khỏi cảm thấy lo lắng hồi hộp, thầm nghĩ sau khi đã tan học nhất định sẽ chạy nhanh về nhà để xem nó.

Có lẽ hiện tại mọi người đều đang muốn hỏi vì cớ gì lại không xem ngay tại trường mà phải đợi cho đến khi về nhà?

Haizz, mọi người cảm thấy ở nơi đây đủ an toàn sao? Trường học có thể nói chính là căn cứ truyền thông thuộc vào loại bậc nhất quốc gia nga.

Cặp mắt kính của Vương Mộc Mộc không ngừng quét qua chiếc cặp sách của tôi, quả thật vô cùng nguy hiểm! Tôi liền vội vàng ôm chặt lấy nó vào trong ngực.

Rốt cuộc tiếng chuông báo hiệu giờ tan học cũng đã vang lên rồi, tôi ngay lập tức đem mọi người bỏ lại phía sau lưng, cầm đầu cầm cổ lao nhanh ra khỏi lớp. Cần thận suy nghĩ một chút, từ trường trở về nhà phải mất hơn nửa giờ đi xe bus, thật ra ngay từ lúc nhận được bức thư này vào sáng ngày hôm nay, tôi vốn đã muốn mở ra đọc ngay, thế nhưng vì để bảo đảm an toàn cho nên tôi đành phải đợi đến giờ tan học buổi chiều, chà không được rồi

~Vừa ra đến cổng trường, thừa dịp không có người chú ý, tôi mon men theo con đường cũ mà đi đến hồ nước ở phía sau sân thể dục, lấy lại bình tĩnh, từ trong cặp tôi vội vàng lấy ra bức thư tình.

Thư tình a, giờ phút này tôi kích động đến mức đôi tay nhỏ bé run run cả lên, vừa đang muốn mở nó ra, thì bỗng nhiên đã bị một bàn tay khác giật mất.

“Cậu như thế nào lại ở nơi này?” Tôi quay đầu nhìn lại thì ra đó chính là tên nhóc thiếu thuốc tặc kia, đưa tay ra trước mặt hắn, “Dem thư trả lại cho tớ mau.”

Hắn liền trực tiếp bỏ ngoài tai những lời tôi nói, đồng thời hướng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của chính mình nhìn về phía tôi, “Không phải cậu đã nói là mời tớ dùng cơm ư? Bây giờ đi thôi!”

“Ngày hôm qua quả thật tớ có mời cậu, nhưng chẳng phải cậu đã nói là không muốn đi hay sao!” Tôi tức giận trừng lớn hai mắt.

Tuy rằng ngày hôm qua sau khi nhận được thư tình của Lý Ngộ tôi đã vô cùng hưng phấn, nhưng hắn cũng không thể bất lịch sự đến mức không nói một lời nào cứ như vậy mà bỏ về, chờ cho đến khi tôi hồi phục lại tinh thần, hắn đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

“Ngày hôm qua không có tâm trạng dùng cơm.” Tên tiểu quỷ trả lời một cách rất tùy hứng, hắn khoác balo trên vai đi trước vài bước, sau đó nhanh chóng quay đầu lại thúc giục, “Còn không mau đi theo.”

Không thể làm gì khác hơn cho nên tôi đành phải “Nga” lên một tiếng rồi ngoan ngoãn đuổi theo sau, càng ngày tôi lại càng cảm thấy chính mình trông giống như con dâu của hắn vậy.

Chẳng lẽ một người trưởng thành 24 tuổi như tôi lại để mặc ột tên nhóc thiếu thuốc tặc sai khiến ư?

Tên ác nhân ~ mặc dù hiện tại hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ nhưng tính tình đã khó ưa như vậy, chờ sau khi hắn lớn lên không biết có người phụ nữ vĩ đại nào có thể chịu đựng nổi nữa đây? Còn tôi vốn đã hết kiên từ lâu nga!

“A ~ thư của tớ!” Giờ phút này tôi mới đột nhiên nhớ tới mục đích thật sự mình cần phải làm, vì vậy tôi liền gấp rút chạy theo hắn. Tên nhóc chết tiệt, thiếu chút nữa đã bị cậu đánh lừa rồi.

Hắn vừa chăm chú nhìn tôi vừa cắn cắn đôi môi đỏ mọng của chính mình, khuôn mặt thoáng chốc trở nên buồn bực, “Trước tiên hãy mời tớ dùng cơm, cơm nước xong tớ sẽ trả lại.”

“Vì cái gì?” Bức thư tình kia vốn cũng không phải viết cho cậu.

“Rốt cuộc cậu có chịu đi không hả?” Đứng ở phía trước, hấn một tay bỏ vào túi quần, một tay buông thõng, thái độ có vẻ thiếu kiên nhẫn. Lúc bấy giờ nếu như người ngoài nhìn vào chắc sẽ còn tưởng rằng là hấn mời tôi dùng cơm chứ không phải là tôi mời hấn dùng cơm nga.

Tôi vẫn không nói gì, ở cái tuổi này rồi tôi tuyệt đối sẽ không ở trường học vừa khóc lóc vừa chạy theo hấn mà cầu xin. Hiện tại tôi lại bỗng nhiên cảm thấy tình trạng đối địch với hấn lúc trước còn dễ chịu hơn rất nhiều, tên tiểu quỷ này thật sự không đáng yêu một chút nào.

Rầu rĩ đi theo sau hấn một đoạn đường dài, tôi mới giật mình phát hiện ra một chuyện vô cùng quan trọng, “Chết rồi! Thái Hậu a!” Tôi vẫn chưa báo với lão mẹ là sẽ không về nhà ăn cơm chiều.

Hấn quay đầu lại, nhìn tôi cười khinh thường, “Sớm biết cậu sẽ quên, do đó tớ đã gọi điện xem phép mẹ cậu trước rồi.”

“...” Tôi bắt đầu hối hận không hiểu lí do vì sao ở kỳ tập huấn quân sự chết tiệt kia lại đi giảng hòa với hấn? [tác giả: hình như đó là do bản thân người chủ động nga ~]

Vào căn tin, chúng tôi xếp hàng gọi thứ ăn, sau đó nhanh chóng chọn lấy một góc rồi ngồi xuống, dùng cơm.

Lúc này đây cả hai chúng tôi vẫn như cũ không ai nói với ai bất cứ điều gì, tôi lặng lặng quan sát hấn một hồi lâu, trong suốt bữa cơm hấn ăn uống một cách rất điềm đạm rất từ tốn đồng thời không phát ra bất kỳ âm thanh nào, hoàn toàn khác hấn với những nam sinh đang ngồi xung quanh, quả nhiên rất có khí chất của một đại thiếu gia. Theo bản năng tôi bắt chước những hành động của hấn, trong lòng thầm nghĩ sẽ cố gắng để sau này có thể trở thành một thực nữ đích thực a.

“Uy! Gia đình cậu có phải hay không rất giàu có?” Tôi hiếu kỳ hỏi.

Hấn ngẩng đầu lên liếc tôi một cái, ý tứ vốn là “Cậu thật nhàm chán”.

“Đã có ai nói với cậu rằng cậu thật không thú vị chưa?”

Lần này hấn cũng chẳng nói gì vẫn cứ cắm cúi ngồi ăn.

“Anh bạn nhỏ à ~ nếu như cậu không sớm sửa đổi lại tính tình, tớ chỉ sợ rằng đến khi trưởng thành cậu sẽ trở thành một ông lão có gương mặt rất khó ưa nga, vậy thì sẽ không có nữ sinh nào dám thích cậu nữa rồi.”

Hấn bĩu môi “Xuy” một tiếng.

“Không có nữ sinh nào thích cậu, cậu cũng không quan tâm sao? Nói vậy không chừng tương lai cậu sẽ biến thành một ông lão xử nam đáng thương nga!”

Nghe đến đây, tên tiểu quỷ ngay lập tức bị mắc nghẹn, vừa ho vừa giận dữ nói, “Cậu im miệng đi!”

“Những lời này là vì tớ xem cậu là bạn nên mới nói, nhìn tới nhìn lui thì cậu chỉ có mỗi một ưu điểm duy nhất đó chính là khuôn mặt, nhưng sau này già đi rồi biết phải tính sao đây?” Tôi chân thành khuyên hấn.

“Cảm ơn, tốt nhất cậu nên im miệng đi!”

Nga nga ~ thẹn quá hóa giận rồi

~Tôi rất hợp tác, nhún vai một cái rồi liền nhanh chóng ngậm miệng.

Bầu không khí lại trở nên im lặng —

Chắc chắn, lão bà của tên tiểu quỷ này về sau chắc chắn sẽ rất đáng thương.

Động tác của cả hai chúng tôi đều rất chậm, chờ cho đến khi mọi người ở căn tin đã đi hết 2/3, chúng tôi mới chỉ ăn được một nửa.

Đúng lúc này tên nhóc thiếu thước tắc đột nhiên buông đũa xuống sau đó nhìn tôi chằm chằm.

Đợi một hồi lâu vẫn không thấy hấn có phản ứng gì, tôi bất đắc dĩ nói, “Nếu còn có vấn đề gì, cậu cứ nói đi!”

“Cậu... có phải hay không đã thích hấn ta rồi?”

“Cậu đang nói đến Lý Ngộ à?”

Thì ra tên tiểu quỷ này vốn cũng rất hiếu kỳ, thật sự không nên nhìn người qua vẻ bề ngoài nga.

Hắn có điểm bực bội “Ân” một tiếng, rồi lại tiếp tục im lặng.

“Nói thật ra bây giờ tớ vẫn chưa có cảm giác gì đặc biệt với hắn cả, có lẽ vì hắn là người đầu tiên thích tớ cho nên tớ cảm thấy rất vui.” Tớ cố gắng làm hết phận sự để có thể thỏa mãn được tính hiếu kỳ của tên nhóc thiếu thớt tắc này.

“Vây... Cậu thích những người cao như hắn phải không?” Hắn khó khăn mở miệng.

Tôi kinh ngạc, thốt lên, “Chẳng lẽ cậu thích tớ à? Không nghĩ tới ma lực của tớ lại mạnh đến như vậy! Tuy rằng tớ rất thích gương mặt đáng yêu của cậu, nhưng nếu muốn theo tớ kết giao thì cậu phải cao ít nhất 1m80 nga ~”

Hắn nhú mày lại, đột nhiên lạnh lùng đứng lên, “Tớ đã ăn no rồi.”

“Bức thư kia...”

Hắn vội vàng từ trong túi lấy ra bức thư, sau đó trong tiếng la hét sợ hãi của tôi, hắn trực tiếp vò nát nó rồi nhân tiện vung tay vứt vào sọt rác. Cầm lấy balo, bỏ chạy thục mạng.

Tên tiểu quỷ chết tiệt!!!

Lúc bấy giờ tôi thật sự cảm thấy vô cùng điên tiết nhưng ngoài mặt vẫn giữa nguyên vẻ bình thản [tác giả: chúc mừng bạn đã tiến tới cảnh giới mới...], nghĩ đến những biểu hiện kỳ quái của hắn trong suốt bữa ăn, trong lòng tôi cảm thấy hồ nghi không thôi.

Đừng nói đùa như vậy chứ, chẳng lẽ đó là do bức thư tình này sao?

Hay đó chỉ là do nội tiết tố hoành hành?

10. Chương 10: Giờ Thể Dục

Từ nhỏ đến lớn, điều khiến cho tôi cảm thấy chán ghét nhất chính là vận động, đặc biệt là những môn thể thao có liên quan đến từ “nhảy”!

Tựa như dế lè là khắc tinh của loài gián, búa tạ là khắc tinh của loài rùa.

Nhảy, chính là khắc tinh lớn nhất trong suốt cả cuộc đời tôi.

Cho dù đó là nhảy cao, nhảy xa hay nhảy dây, thì tất cả bọn chúng cũng đều là gót chân Achilles của tôi.

Đối với môn nhảy cao, tôi chưa bao giờ có thể vượt qua được mức 30 cm, đối với môn nhảy xa, lại chưa bao giờ vượt qua được mức 1m2, đối với môn nhảy dây càng không có gì để nói, mặc cho tôi có cố gắng luyện tập đến thế nào đi chăng nữa, thành tích của tôi cũng chỉ dừng ở mức 60 cái mà thôi.

Tuy nhiên những điều này hoàn toàn không có nghĩa là dây thần kinh vận động của tôi rất kém cỏi.

Vào mỗi dịp chúc mừng năm mới, theo thông lệ trường trung học F thường tổ chức một cuộc thi điền kinh với các mức là từ 50m cho đến 100m, trải qua 3 năm học sơ trung bản thân tôi vốn chưa bao giờ lọt ra khỏi top 3 nga. [tác giả: hừ hừ, tôi vẫn chưa từng thấy qua cô gái mập nào lại có khả năng chạy bộ kinh khủng đến như vậy]

Nếu như nói về môn chạy việt dã, sau khi đã hoàn thành xong lộ trình 5 km tôi vẫn còn dư thừa sức lực đến mức có thể tiếp tục tham gia những môn thi khác, khiến cho những nam sinh vừa mới thi cùng lúc này, hiện đang ngồi phịch ở bên cạnh phải thẳng thốt kêu lên 2 chữ “quái vật”!

Rốt cuộc mỗi người sống trong cuộc đời này tổng cộng có bao nhiêu cái khắc tinh?

Chú ý! Ở đây tôi vốn đang dùng đến đại từ số nhiều nga!

Một trong những gót chân Achilles khác của tôi chính là bóng... Mặc kệ là bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền hay bóng bàn.

Bình thường chỉ cần tôi đi ngang qua sân bóng, y như rằng cơ thể tôi liền trực tiếp biến thành một khối nam châm có tầm ảnh hưởng cực kỳ lớn, thu hút tất cả các loại bóng ở gần đó bay đến! Cho dù bọn chúng hiện tại có đang chuyển động dưới bất kỳ dạng quỹ đạo nào đi chăng nữa, nhưng đến cuối cùng cũng đều dùng gương mặt tôi làm nơi tiếp đất!

Chẳng lẽ tôi thật sự trông rất giống hồng tâm ư?

Nói nhiều như vậy, kỳ thật tôi chỉ muốn nói đến một việc duy nhất, đó chính là tôi rất ghét giờ thể dục!

“Kim Sanh, lại đây lại đây, chúng ta hãy cùng nhau đánh bóng rổ đi!” La Ly và Vương Mộc Mộc một bên ôm trái bóng rổ một bên cố gắng kêu gọi tôi.

Trước tiên các cậu hãy nên xác định cẩn thận là tớ đánh bóng rổ hay là bóng rổ đánh tớ nga?

Tôi nhanh chóng lắc đầu, “Tớ cảm thấy trong người không được khỏe, các cậu cứ việc chơi trước đi.”

“Thật chẳng vui gì cả.” Hai cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn kia đồng thanh lên tiếng.

“Tớ quả thật không có tâm trạng để chơi bóng.” Nhìn thấy hai cái lưới bóng rổ trước mắt mà tôi bỗng nhiên cảm thấy nhức đầu choáng váng.

Nghe đến đây các cô ấy mới chịu đập bóng quay lưng bỏ đi.

Thế giới rồi cuộc cũng đã yên tĩnh trở lại rồi.

Tôi gác hai tay để ở phía sau đầu rồi nhân tiện nghiêng người dựa vào gốc cây đại thụ nằm nhấm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát. Phong cảnh ở nơi đây chẳng những tuyệt đẹp mặt khác nó lại được rất ít người biết đến, năm đó mỗi khi trốn khóa lên đi nhìn tên tiểu quỷ kia chơi bóng rổ, tôi vẫn thường trốn ở nơi đây, 5 năm qua cũng chưa bị người nào khác phát hiện.

Tại nơi này vào mười năm một trước, nhân lúc không có người tôi đã khắc lên gốc cây đại thụ kia một dòng chữ, “Nhâm Kim Sanh suốt cả cuộc đời này chỉ yêu mỗi một mình Trần Hi.”

Một thời gian sau cũng nhân lúc không có người, tôi lại nhân tiện khắc một vài dòng, “Kim Sanh, cố lên! Cố lên!”

Trải qua thêm một đoạn thời gian, trên gốc cây đại thụ kia lại liên tiếp xuất hiện những dòng chữ như sau, “Trần Hi, tạm biệt!”, “Tôi, Nhâm Kim Sanh nhất định sẽ quên được Trần Hy!”...

Có một chuyện mà từ trước đến nay tôi vẫn chưa kể ọi người biết, thật ra tôi chỉ thầm thương trộm nhớ tên tiểu quỷ kia trong suốt 7 năm mà thôi, chứ không phải là 11 năm a, đó bởi là vì ở năm cao nhị thứ hai hần đã theo gia đình xuất ngoại sang Mỹ.

Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi năm ấy, tôi đã ngồi dưới tán cây này, trước khóc lóc một trận cho thật thỏa thuê, tiếp đó mới khắc lên dòng chữ “Trần Hy, tạm biệt!”.

Mấy tháng sau sự kiện 11.9 bùng nổ, lúc bấy giờ tôi lo lắng đến mức suốt cả một đêm không ngủ, ngày hôm sau đành phải vác đôi mắt cú mèo đi tìm bạn bè của hần mà dò la tin tức. Thật may mắn hần vẫn bình an vô sự, ngày 11.9 hôm ấy hần chỉ đang đi dạo ... cùng với bạn gái ở gần đó mà thôi.

Cũng chính buổi tối hôm ấy, tôi đã hạ quyết tâm khắc lên gốc cây kia dòng chữ cuối cùng, “Tôi, Nhâm Kim Sanh nhất định sẽ quên được Trần Hy!” Thế nhưng mãi cho đến tận 3 năm sau tôi mới có thể vượt qua nỗi đau ấy.

Cuộc đời của tôi chỉ vừa mới bắt đầu lại một lần nữa, lúc này đây tôi còn có thể đắm đầu vào vết xe đổ ngày trước một lần nữa sao?

Tôi cười thầm trong lòng đồng thời tự nói với bản thân mình, sẽ không.

Tôi sẽ không bao giờ mắc phải những sai lầm ngày ấy thêm một lần nào nữa.

Môi trên của tôi bỗng nhiên cảm thấy hơi ngứa ngứa, là muỗi sao?

Vẫn không mở mắt, tôi chỉ khẽ nhú mày, thay đổi tư thế, rồi lại tiếp tục ngủ.

Không biết rốt cuộc đã trải qua bao lâu, một luồng gió lạnh đột ngột thổi qua khuôn mặt tôi, giờ phút này tôi mới mơ mơ màng màng phát hiện ra mọi thứ ở nơi đây từ lúc nào đã trở nên im lặng một cách lạ thường như vậy, ban đầu còn có thể loáng thoáng nghe thấy âm thanh vui đùa vô cùng ồn ào náo nhiệt ở phía xa xa của các bạn học, như thế nào bây giờ lại không có bất kỳ tiếng động gì?

Cố gắng hết sức để mở to đôi mắt hiện vẫn còn đang nặng trĩu, tôi đã liền nhãn tiện trông thấy tên nhóc thiếu thước tắc kia đang đứng khom người mà nhìn tôi chăm chú, khuôn mặt xinh đẹp ấy do đứng ngược hướng với ánh nắng mặt trời, cho nên tôi không tài nào có thể trông thấy rõ đó là biểu hiện gì.

Trong đầu tôi bắt giác nổi lên cơn giông bão, tư thế này là gì vậy hả?

Hắn trông thấy tôi đã tỉnh lại, liền nhanh chóng đứng thẳng người dậy, vừa đưa tay ra trước mặt tôi vừa nói, “Cậu là heo hay sao mà suốt ngày đều nằm ngủ như vậy?”

Đưa tay nắm lấy tay hắn, tôi xấu hổ đến mức không nói được lời nào, bản thân tôi từ xưa đến nay đều luôn rất dễ ngủ, quả thật là không có cách nào có thể kiểm soát được nga.

Hắn từ từ kéo tôi đứng dậy, rồi nhanh chóng quay người đi về phía trước vài bước, sau một lúc lâu, hắn mới nhẹ nhàng hỏi, “Uy... Vì sao cậu lại khóc?”

Khóc?

Tôi đưa tay sờ sờ khuôn mặt của chính mình, bắt giác cảm thấy giật mình sững sốt khi chạm vào những giọt nước mắt vẫn còn đang lăn dài trên má, “À, có thể đó là do khi nãy mơ thấy ác mộng.” Tôi vừa cười vừa lau khô nước mắt, “Đó thật sự là một cơn ác mộng dài.”

“Ngu ngốc!” Hắn bĩu môi.

Tôi ngay lập tức vươn tay véo lấy hai gò má ửng hồng của hắn.

“Cậu muốn làm cái gì vậy hả?” Hắn kinh sợ trừng mắt nhìn tôi.

“Không có gì, chính là tớ đột nhiên trông thấy cậu thật không vừa mắt nga!”

A a ~ tên nhóc chết tiệt, tuổi trẻ bồng bột của lão nương chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

11. Chương 11: Sự Nghiệp Thể Thao Bi Thảm Tại Trường Sơ Trung

Vì một chút bất cẩn ngủ quên trong giờ học mà phải chịu bị phạt đứng.

Đứng đưa lưng quay về phía cửa lớp, tôi ra sức cúi thấp đầu cố gắng tỏ vẻ ăn năn sám hối.

24 tuổi rồi vẫn còn bị phạt đứng như vậy, quả thật rất đáng xấu hổ nga ==!

Tôi nghiêng mặt liếc nhìn người hiện đang bị phạt cùng, tiểu quỷ à, giờ phút này tớ thật sự cảm thấy bản thân mình rất may mắn vì còn có một người bạn thân như cậu ở bên cạnh, nếu như phải mất mặt thì liền cùng nhau chịu mất mặt vậy.

Tuy rằng bình thường hắn rất xấu tính, nhưng trong những thời khắc quan trọng lại vô cùng nghĩa khí, không giống như 2 tên La Ly và Mộc Mộc kia, hết giờ học rồi cũng chẳng thèm đến kêu tôi dậy, cứ như vậy liền trực tiếp đem tôi quăng sang một bên.

Cảm nhận được ánh mắt biết ơn của tôi, hắn khẽ nhú mày lại. Lúc bấy giờ tôi mới bất chợt nhận ra có một trái bóng đang tựa vào một bên chân của hắn, hắn đứng rất thẳng, cho dù đã bị phạt khá lâu nhưng trái bóng này vẫn chưa hề dao động lấy một lần.

Mấy ngày gần đây, ngày nào hắn cũng đều mang theo bóng rổ đi học, sau khi tan học liền liền mạng đánh bóng rổ, khiến cho cả người lúc nào cũng đầm đìa đầy mồ hôi.

Mỗi khi trông thấy bộ dạng này của hấn, tôi lại bất giác nhớ đến sự nghiệp thể thao bi thảm tại trường sơ trung trong quá khứ.

Có lẽ hiện tại mọi người đang muốn hỏi sự nghiệp thể thao bi thảm tại trường sơ trung còn có cái gì khiến cho tôi lưu luyến? Tôi sẽ không ngần ngại mà trả lời ngay, đó chính là buổi đánh bóng rổ giao hữu vào mỗi buổi chiều ngày thứ sáu.

Từ lúc bắt đầu tham thương trộm nhớ hấn cho đến tận bây giờ, đây có thể nói là cơ hội duy nhất để tôi có thể ngắm nhìn hấn một cách quang minh chính đại.

Xin cảm tạ sự bùng nổ của phong trào quốc dân, trong ba năm tôi học ở cấp độ sơ trung môn thể dục chưa bao giờ được đưa vào làm môn chính khóa, mặt khác các lão sư dạy thể dục trong lúc đó còn thường xuyên tổ chức thi đấu hữu nghị, vì thế những học sinh thuộc các ban bình thường như chúng tôi mới có thể ngang hàng so tài cao thấp với ban 1 ưu tú.

Tuy rằng mỗi lần quyết đấu, đám học sinh ban 1 đều phải chịu thất bại nặng nề, nhưng trái lại bọn chúng chẳng mấy may quan tâm đến điều này, chỉ dùng lỗ mũi hừ lạnh hoặc tỏ thái độ khinh thường mà thôi, ý tứ vốn là “Đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”.

Cũng chính vì điều đó đã khiến cho những sinh vật đầu óc ngu si, tứ chi phát triển như chúng tôi lại càng quyết tâm khiến cho bọn họ bị bầm dập mặt mũi, rồi tỉnh rồi mù.

Mọi người muốn hỏi vì cái gì bọn họ lại để mặt mũi bị bầm dập ư?

Đương nhiên đó là do mỗi khi tấn công vào phần sân của bọn họ, đội chúng tôi không tiếc hết thảy mà ra sức ghi điểm, người có bóng thì ném bóng, người không có bóng thì cản chân, nếu như vẫn không được thì ngay lập tức đưa tay tấn công vào phần eo của đối phương.

Chẳng lẽ đội bọn họ cứ đứng yên không có phản kích gì sao?

Đương nhiên là có!

Nhưng mỗi lần đến lượt phần sân của chúng tôi bị tấn công, mọi người ai nấy cũng đều bình an vô sự không bị sút mẻ gì, đó là do quả bóng của bọn họ thay vì bay hướng vào rổ lại chệch hướng bay về phía đầu tôi nga! [Tôi thật sự rất ghét khả năng thu hút những vật hình cầu của chính mình!]

Tuy nhiên bởi vì có sự hiện diện của hấn, cho dù có bị chấn động thêm k cái đi chẳng nữa, tôi cũng nhất quyết không rời khỏi nơi đó!

Đây có thể gọi là sức mạnh vĩ đại của tình yêu!

Mỗi lần lên bước sân đấu hấn đều luôn có mặt trong đội hình chính thức, đó là nhờ vào kỹ thuật đánh bóng cao siêu, nhưng điều quan trọng nhất chính là khả năng ứng biến mau lẹ, do đó ở mỗi trận đấu hấn đều vì đội nhà ghi không ít điểm. Nhưng chẳng phải cổ nhân đã có câu “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao” hay sao? Cho dù kỹ thuật + sự nhạy bén của hấn có tốt đến cách mấy đi chăng nữa, nhưng nếu đồng đội đều là những con mọt sách quanh năm suốt tháng chỉ biết đến sách và sách, không quan tâm gì đến việc luyện tập thể thao thì cũng không thể nào lật ngược được tình thế.

Những khi hấn bước ra sân thi đấu, y như rằng tôi liền có thể đường đường chính chính ngồi say mê mà ngắm nhìn tư thế chơi bóng oai hùng của hấn.

Đây chính là cái gọi là “phúc luôn đi kèm với họa” nga!

Cho dù có say mê hấn đến mức độ nào đi chăng nữa, tôi vẫn không thể quên bản thân mình vốn thuộc về ban thường, do đó mỗi khi hấn cướp được bóng tôi chỉ có thể hô to, “Cố lên, cố lên.”

Câu cổ vũ này đã là giới hạn cuối cùng của tôi rồi.

Nếu như bóng rổ nam được xem là một buổi lễ mà họa phúc đi cùng với nhau.

Thì bóng rổ nữ lại chính xác là một cơn ác mộng của đời tôi!

Thông thường vào thời điểm này điều duy nhất tôi có thể làm là cúi thấp người, che mặt, tận dụng hết mọi khả năng để trốn tránh trái bóng. Nhưng không hiểu vì lý do gì, mỗi khi tôi cứ nghĩ đã phá vòng vây thành

công, lại nhanh chóng phát hiện ra bản thân mình đã đứng dưới chiếc rổ của đội nhà từ lúc nào rồi, càng thần kỳ hơn chính là lúc này đây nhất định sẽ có một quả bóng bay hướng về phía tôi, theo phản xạ tôi ngay lập tức giơ một che mặt, tay còn lại ra sức ngăn cản đồng thời kêu to lên.

“Đừng trúng mặt nga!”

Toàn trường rơi vào trạng thái im lặng trong vài giây! Quả bóng bay... bay cao lên —

“Phanh!”

“Bóng đã vào lưới!”

Tiếng hoan hô ~ âm thanh cổ vũ ~ tiếng hét chói tai

— tôi ngửa mặt lên nhìn trời mà không thể thốt được lời nào.

Vì thế, trong suốt 3 năm học sơ trung tôi đã vô tình trở thành cái gai trong mắt của đội bóng rổ nữ ban thường, còn đối với đội bóng rổ nữ ban 1 mà nói, tôi lại là vũ khí bí mật dẫn đến chiến thắng!

Càng ngày tôi lại càng cảm thấy mí mắt nặng trĩu...

Trong thời gian học đại học, ngày nào cũng như ngày nấy tôi đều thức suốt đêm để xem tiểu thuyết, khi đó mỗi ngày tôi đều không ngủ quá 4 tiếng, chẳng lẽ vì lý do này mà bây giờ khi quay trở lại tuổi 13 tôi luôn có cảm giác thiếu ngủ trầm trọng ư?

... Bù lại 4 năm mất ngủ a... Nghĩ đến đây mồ hôi của tôi tuôn ra như mưa!

Đang miên man suy nghĩ, tôi đột nhiên cảm thấy mu bàn tay mình đau nhói, tôi liền lập tức tỉnh táo trở lại.

A ~ đau quá.

Tôi ai oán nhìn hấn, cho dù có muốn nhắc nhở tôi đứng thẳng lưng lên đi chẳng nữa cũng không cần dùng đến biện pháp này.

Hấn lạnh lùng liếc tôi một cái rồi lại nhanh chóng quay đầu hướng về phía trước.

Tôi thở dài, bản thân mình vốn vẫn chưa thể đạt đến cảnh giới xuất thần nhập định như hấn, cho nên đành phải tiếp tục giữ nguyên tư thế nhằm chán cú đầu.

Chính lúc nhàm chán nhất, tôi đột nhiên nghe một tiếng “bộp”, sau đó giật mình phát hiện ra ở dưới chân Trần Hy bỗng đâu có một mảnh giấy nhỏ.

Tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cặp mắt kính của bạn tốt Vương Mộc Mộc nhất thời lóe sáng lên.

Ách, tiểu nha đầu này lá gan cũng rất lớn nga, dám lợi dụng thiên thời [lão sư không chú ý] địa lợi [vị trí ngồi bàn đầu] nhân hòa [cả hai người chúng tôi đều đang rảnh rỗi] mà giở trò.

Tên tiểu quỷ cũng nhanh chóng phát hiện ra điều này, hấn vừa định khom người nhặt mẫu giấy nhỏ đó lên thì đã bị tôi nhanh chân đoạt lấy, hấn ngăn cản không kịp, cho nên đành phải buồn bực quay đầu đi.

Rốt cuộc viết cái gì mà lại thần bí như vậy? Tôi cẩn thận mở tờ giấy kia ra, chỉ thấy mặt trên viết “— Sanh Sanh, môi của cậu tại sao lại sưng lên như vậy?”

12. Chương 12: Tình Địch Xuất Trường

Môi?

Tôi vội vàng đưa tay chạm vào môi mình thì bỗng nhiên phát hiện ra đôi môi anh đào nhỏ nhắn không biết từ lúc nào đã sưng lên rất to, hơn nữa ở khóe môi vẫn còn có cảm giác tê tê.

Đây là loại muỗi gì vậy hả? Sao lại có thể độc đến như vậy chứ!

Không biết những nơi khác trên khuôn mặt tôi có bị nó đốt luôn hay không? Tôi bắt đầu cảm thấy bồn chồn lo lắng, đúng lúc này tôi lại bất chợt nhận ra thời gian tan học cũng đã sắp đến rồi, nếu như để cho những người khác trông thấy bộ dạng thảm hại này của tôi, quả thật tôi không còn muốn sống nữa nga

~Tên tiểu quỷ đáng ghét! Tôi tức giận trừng mắt liếc hắt hủ một cái, trông thấy bộ dạng của tôi như vậy mà lại chẳng thèm thông báo lấy một tiếng, thật uổng công khi nãy tôi đã đánh giá hắt quá cao, rốt cuộc thì hắt vẫn chỉ là một tên nhóc xấu xa mà thôi.

Sợ điều gì thì điều đó sẽ liền nhanh chóng xuất hiện, tiếng chuông báo hiệu giờ tan học ngay lập tức vang lên in ỏi.

Thầy giáo chủ nhiệm sau khi nhìn thấy thái độ ăn năn sám hối của cả hai chúng tôi cảm thấy rất hài lòng, do đó phát tay nói đợi đến cho đến khi các bạn học khác đã ra khỏi lớp là chúng tôi có thể về nhà.

Chỉ còn một chút nữa thôi, tôi cắn răng nhắm mắt chịu đựng.

Bầu không khí trên các dãy hành lang lúc bấy giờ có thể nói là vô cùng ồn ào nhộn nhịp, mọi người ai nấy cũng đều hớn hở nhanh chân chạy ra khỏi lớp, chỉ riêng hai chúng tôi đứng ử rử ở một góc, quả thật trông rất bất mắt nga.

Vì màn tỏ tình chấn động của Lý Ngộ mấy ngày hôm trước mà bây giờ ở trường sơ trung F này tôi vốn đã trở nên vô cùng nổi danh, do đó nếu như vác khuôn mặt sưng húp này đi ra ngoài chắc chắn sẽ bị không ít người soi mói.

Những người đi lướt qua ai nấy cũng đều chỉ chỉ trỏ trỏ, đồng thời không ngừng xì xầm bàn tán về hai chúng tôi.

Giờ phút này tôi mới phát hiện ra một điều, làm mỹ nữ thật sự rất vất vả.

Làm một mỹ nữ thông minh càng vất vả hơn.

Làm một mỹ nữ vừa thông minh lại vừa nổi danh thì càng không có gì để nói...

Tôi đau khổ đưa hai tay ôm má.

Nga ~ vì cái gì tôi lại ưu tú như vậy?

“Cậu ấy lại bắt đầu nữa rồi ~” La Ly và Mộc Mộc đồng thanh lên tiếng.

Tôi “Xuy” một tiếng rồi cũng nhanh chóng chạy theo hai người bọn họ.

“Cậu chính là Nhâm Kim Sanh?” Một tiểu mỹ nhân xa lạ vội vàng phá vỡ vòng vây của những kẻ hâm mộ ở xung quanh mà khoan thai đi đến trước mặt tôi.

“Cậu là...”

Tôi thật sự không biết cô ấy là ai?

Không đợi cho tôi kịp nói hết câu, cô ấy liền nhân tiện nói thẳng, “Bộ dạng cũng chẳng có gì đặc biệt.”

“...” Tôi hóa đá.

La Ly từ phía sau cẩn thận bước đến bên cạnh tôi giới thiệu, “Cậu ấy là bạn học cùng ban 2 với tớ, tên gọi A Kiêu!”

“Đừng nói là cô ấy cũng vừa vặn mang họ Trình nha!”

“Đúng vậy, bất quá là có thêm chữ Mạ ở giữa chữ Trình.” (để giải thích cách viết tên)

Tôi đỏ mặt hời, quả thật là một cái tên kinh điển a. “Thân nhân của cô ấy có người nào gọi là Trình Giáo Kim không?”

“Cậu thật sự rất lợi hại a ~ Anh trai cô ấy tên gọi là Trình Giáo Kim.” La Ly chớp chớp mắt nhìn tôi đầy ngưỡng mộ.

Lúc bấy giờ tôi đỏ mặt hời như mưa!

Trình A Kiều? Trình Giảo Kim? (Trình Giảo Kim là một vị danh tướng nổi tiếng dưới thời vua Đường Thái Tông, em gái tên gọi Trình A Kiều, là hoàng hậu của vua Hán Vũ Đế)

Không ngờ rằng trong cuộc đời tôi lại có thể quen biết với những người có những cái tên cực phẩm như vậy?

Trình A Kiều vẫn không nói gì chỉ chăm chú đánh giá tôi từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, sau khi đã quan sát xong liền nhân tiện đi đến kết luận, “Căn bản là vẫn chưa phát dục đầy đủ, ngoài ra cũng chẳng có mị lực gì cả!”

La Ly bỗng nhiên ghé sát vào tai tôi tiếp tục bổ sung, “Ngay từ ngày đầu tiên khai giảng, cậu ấy đã nhân tiện để mắt đến tên Trần Hy nhà cậu rồi!”

“Cái gì là Trần Hy nhà tớ? Tớ với hắn có quen biết nhau sao?” Vẫn còn chưa quên được chuyện lúc nãy, tôi nhanh chóng gạt bỏ mối liên hệ với hắn.

Tên nhóc thiếu thớt tắc đứng ở cách đó không xa đột nhiên quay đầu lại nhìn tôi với ánh mắt tóe lửa.

Tiêu đời rồi, thật không ngờ lỗ tai của hắn lại thính đến như vậy! Tôi đã cố tình hạ thấp giọng xuống mà hắn vẫn có thể nghe thấy ư?

“Các cậu! Dám không để ý gì đến tớ sao?!” Tiểu mỹ nhân dùng dùng nổi giận, hét lớn!

Tôi cảm thấy vô cùng hưng phấn!

“Cậu hiện tại có phải hay không cảm thấy rất tức giận? Có phải hay không cảm thấy vô cùng khó chịu?” Tôi ngay lập tức dời tất cả sự chú ý về phía cô ấy, cố gắng tìm kiếm câu trả lời.

“... ..”

“Cậu có cảm thấy trong lòng nóng tựa như bị lửa đốt hay không? Có phải rất hy vọng tớ nhanh chóng biến mất hay không?”

“...??”

“Cậu có cảm thấy đau lòng không? Có cảm thấy tức ngực không? Có cảm thấy hụt hơi không?”

Tôi vừa hỏi vừa thành kính nắm chặt hai tay để ở trước ngực —

Đấy chính là cảm giác bị người khác ghen tỵ sao?

A a ~ tôi thật sự quá hạnh phúc rồi!!

Thì ra cảm giác bị người khác ghen tỵ lại tốt đến như vậy!

Tôi kích động lôi kéo tay của Trình mỹ nhân để ở trước ngực mình tha thiết nói, “Cậu nhất định phải bảo trì cảm giác ghen tỵ này đối với tớ nga, suốt cả cuộc đời này tớ sẽ không bao giờ quên ơn cậu.”

“... =0=!”

La Ly và Vương Mộc Mộc trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi hồi lâu, “Cậu ấy điên rồi, cậu ấy điên rồi ~”

Nga ~ Hóa ra cuộc sống luôn tràn ngập kỳ tích, thật sự là rất tốt!

13. Chương 13: Câu Chuyện Ngày Lễ Quốc Khánh Mà Ít Người Biết Đến

Tôi hiện tại đang vui mừng chuẩn bị chào đón ngày lễ Quốc Khánh đầu tiên kể từ khi chính mình được quay trở về quá khứ.

Mở tivi lên xem, đầu đầu cũng đều chỉ thấy các tin tức liên quan đến vấn đề ngoại giao với Hong Kong, đại bộ phận dân chúng lúc bấy giờ ai nấy cũng đều cảm thấy rất hoang mang lo lắng, sợ rằng Trung Quốc sắp xảy ra chiến tranh.

La Ly hoảng hốt hỏi tôi, “Có khi nào Anh Quốc và Hoa Kỳ sẽ cùng liên minh tấn công vào Trung Quốc không?”

Tôi vừa vỗ vỗ bộ ngực chưa phát triển của chính mình vừa an ủi cô ấy, “Đừng sợ, đừng sợ! Nếu như chiến tranh thật sự xảy ra, tớ nhất định sẽ bảo vệ cậu.”

Có việc gì lại phải hoảng sợ đến như vậy! Năm đó chẳng phải Anh Quốc đã quyết định trao trả Hong Kong lại cho Trung Quốc một cách thuận lợi hay sao? Ngay đến cả vấn đề về MaCau rốt cuộc cũng đã được giải quyết êm thấm.

Dạo quanh một vòng các tiết mục giải trí trên tivi, tôi liền cảm thấy mất đi hứng thú, những bộ phim truyền hình kinh điển năm đó tôi vốn đã xem đến mức thuộc nằm lòng, chẳng những vậy ở năm 2000 đài truyền hình còn phát đi lại phát lại những bộ phim này thêm 2, 3 lần nữa. Mặt khác phải khó khăn lắm tôi mới có được dáng vẻ xinh xắn đáng yêu như hiện tại, vậy mà các beauty salon lại cho rằng phong cách này của tôi đã quá lỗi thời, các người không biết rằng ở hiện đại đây mới chính là trào lưu thịnh hành nhất hay sao?

Cũng nhân dịp lễ Quốc Khánh này Thái Hậu liền nhân tiện lôi kéo tôi cùng đi đến hair salon để đổi sang một kiểu tóc mới, thế nhưng khi tận mắt chứng kiến kiểu tóc mà lão mẹ muốn đổi, tôi thật sự kinh hãi nga! Vì kiểu tóc đó chính là... kiểu tóc bờm sử tử, tái phối hợp với tiếng sư tử hống kinh khủng kia thì quả nhiên là ‘tuyệt phối’ nga

~Không được! Tuyệt đối không được!!

Tôi mạo hiểm dùng cả sinh mệnh bé nhỏ của chính mình mà xuất ra tất cả các chiêu thức làm nũng + lăn lộn + khóc lóc nhằm thuyết phục lão mẹ, rốt cuộc vì không muốn mất mặt với những người xung quanh, cho nên Thái Hậu đành phải thuận theo ý kiến của tôi là đổi sang kiểu tóc thẳng mượt.

Sau khi mọi việc đã hoàn tất, tôi đưa tay lau đi những giọt mồ hôi lạnh trên trán, may mắn là thành công, bằng không... Hậu quả sẽ rất khó lường a!

Một ngày Quốc Khánh tất bận cứ như vậy mà nhanh chóng trôi qua. Liếc mắt nhìn đồng hồ, đã 9 giờ tối rồi sao? Phải nhanh chóng đi ngủ thôi...

Hì hì ~ vì sáng sớm ngày mai tôi có một việc rất quan trọng cần phải làm.

Trước ngày lễ Quốc Khánh một ngày, tên Lý Ngộ đại gốc kia lại một lần nữa chạy đến lớp học tìm tôi.

La Ly và Vương Mộc Mộc trông thấy cảnh tượng này úp úp mở mở nói, “Đây chính là mối quan hệ tứ giác nga!”

Tôi ngần ngừ, trong mối quan hệ này ngoài trừ tôi và Lý Ngộ còn có liên quan đến 2 ‘giác’ nào nữa ư?

Lý Ngộ lấp bắp mở miệng, “Tớ, tớ nghĩ, ngày... Ngày Quốc Khánh, cậu...” mở đầu hoàn hảo, nhưng không hiểu vì cớ gì càng về sau hần lại càng nhỏ giọng.

Tôi cố gắng vận dụng hết toàn bộ trí não của chính mình để mong có thể hiểu được thứ ngôn ngữ sao Hỏa mà hần đang sử dụng, nhưng đến cuối cùng vẫn không có kết quả. Do đó tôi buộc lòng phải hỏi lại, “Cậu vừa nói gì tớ nghe không được rõ lắm, có thể hay không lặp lại một lần nữa?”

Ách ~ chẳng phải ngay đến cả việc thổ lộ khó nói như vậy cũng đã nói rồi ư? Bây giờ còn thẹn thùng cái gì nữa chứ? Quả nhiên không thể hiểu được tâm lý của những tên con trai ngây thơ a.

Giờ phút này có thể nói là hần cảm thấy cực kỳ xấu hổ, vẫn im lặng không nói gì, chỉ thấy hần vội vội vàng vàng mở cặp sách rồi từ trong đó lấy ra một tờ giấy và đưa cho tôi.

Lại là thư tình sao? Lúc bấy giờ tôi đột nhiên nhớ tới bức thư tình đầu tiên đã vô cớ bị phá hủy, cho nên liền hung hăng quay đầu lại mà trừng mắt liếc nhìn tên tiêu quỷ hiện đang trưng bộ mặt than của mình đứng ở phía sau.

Tiếp nhận tờ giấy, tôi lật tới lật lui xem xét cẩn thận, không phải là thư tình, thật sự khiến cho người ta thất vọng quá đi.

“Cậu... từ chối sao?” Lý Ngộ vừa chăm chú nhìn gương mặt chảy xệ của tôi vừa buồn bã hỏi.

“Không có a, vậy hẹn gặp cậu lúc 6 giờ tại cổng công viên giải trí nhé, tớ nhất định sẽ đến.” Tuy rằng đây không phải là bức thư tình mà tôi đã hằng mong đợi, nhưng nếu nhìn theo hướng khách quan mà nói tôi vẫn có được buổi hẹn hò đầu tiên, vậy xem như cũng không bị lỗ vốn.

Hắn mừng rỡ, sắc mặt thay đổi hẳn 360°. Hứng khởi xoay người lại nhìn đám bạn học đứng ở phía xa xa mà làm động tác hình chữ ‘V’, sau đó nhanh chóng hướng về phía tôi, hạnh phúc hô to lên, “Vậy hẹn gặp lại cậu lúc 6 giờ sáng ngày một nhé, tớ sẽ chờ cậu ở trước cổng công viên.”

Nga ~ tuổi trẻ thật tốt.

Chính vì vậy sáng ngày hôm nay, tôi đã quyết tâm bò ra khỏi giường từ rất sớm.

Lục tung chiếc tủ đựng quần áo suốt một giờ liền, cuối cùng tôi đã chọn được một chiếc áo sơ mi cổ lá sen màu trắng và một chiếc váy ngắn đơn giản màu xanh nhạt. À, hình như vẫn còn thiếu thiếu cái gì đó? Đứng ở trước gương hoa tay múa chân suốt cả nửa ngày tôi mới bất chợt phát hiện ra! Nhanh chóng tìm kiếm chiếc kẹp nhỏ hình con bướm màu trắng mà lão mẹ đã mua cho tôi mấy ngày hôm trước, tôi cẩn thận cài nó lên mái tóc đen mượt của chính mình, sau đó nhìn lại hình ảnh phản chiếu trong gương một lần nữa:

Hoàn mỹ.

Hình ảnh phản chiếu trong gương lúc bấy giờ là hình ảnh của một cô bé vô cùng đáng yêu đang khẽ cong đôi môi nhỏ nhắn, cùng với mái tóc đen dài buông xõa đến tận thắt lưng, thêm vào đó là một khuôn mặt trắng nõn mịn màng.

Oa oa

~Thật không thể nào tưởng tượng được, bản thân tôi rốt cuộc lại có thể trở nên đáng yêu như vậy!

Ông Trời ơi, con xin chân thành cảm ơn người một lần nữa vì đã cho con thêm một cơ hội để làm lại cuộc đời.

Nhìn xem thời gian, đã gần 7 giờ 30 phút rồi. Từ nhà đến công viên giải trí phải mất thêm 30 phút đi xe bus nữa...

Tôi tự trấn an lương tâm mình, không có việc gì, không có việc gì. Từ xưa cho đến nay chờ đợi mỹ nữ vốn là nghĩa vụ và trách nhiệm của đảng mày râu, tôi đây sẽ nhân cơ hội này thay lão bà trong tương lai của hắn mà huấn luyện hắn một phen.

Sau khi đã đặt chân lên xe bus, trên suốt cả quãng đường dài tôi bị chèn ép đến muốn phát điên.

Tôi cảm thấy vô cùng oán hận, vì sao GNP và GDP của quốc gia trong những năm này lại không có tăng trưởng? Tại ngày lễ Quốc Khánh ở năm 2007, mọi người nếu như không đổ xô nhau đi du lịch nước ngoài, thì chí ít cũng đi qua Hong Kong đón lễ... [Àch, tôi lại quên mất, Hong Kong lúc này vẫn còn chưa được trao trả về cho Trung Quốc!] Vào năm đó, nhà nhà ai nấy cũng đều có ô tô riêng, tuyệt đối không còn tồn tại cái cảnh tượng đi xe bus mà tựa như bị xếp vào hộp cá mòi như hiện tại a.

Tôi thoáng liếc mắt nhìn qua con đường cái, lúc bấy giờ có rất ít xe ô tô đang lưu thông, đầu năm nay người mua xe ô tô không nhiều lắm, đa phần người dân đều đổ xô nhau đi các phương tiện giao thông công cộng, nghĩ đến việc buổi tối lại phải đi xe bus về nhà, tôi khóc không ra nước mắt.

Vừa mới đặt chân đến cổng công viên giải trí, tôi đã liền nhận tiện trong thấy Lý Ngộ, giờ phút này hắn tựa như hạc trong bầy gà với chiều cao vô cùng nổi bật giữa đám đông, chỉ đáng thương cho kẻ có vóc người thấp bé như tôi, phải gian nan lượn lách mãi mới đến được phía sau lưng hắn. Ngay sau khi đã chỉnh sửa xong diện mạo của bản thân, tôi liền vỗ vỗ vào tay hắn [thật ra tôi muốn chụp vào vai hắn, nhưng... lại với không tới a a ~]

Hắn kinh hỷ quay đầu lại, vừa nhìn thấy tôi ngay lập tức đỏ mặt lên, “Cậu, cậu hôm nay trông rất... đáng yêu.”

“Cảm ơn.” Trong lòng tôi hiện đang cực kỳ phấn khích nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ dè dặt nói, “Thật ngại vì đã bắt cậu đợi lâu như vậy, hôm nay chuyển xe bus từ nhà tớ đến đây bị quá tải a.”

“Không sao không sao, tớ, tớ cũng chỉ vừa mới tới mà thôi.” Hấn có chút khản trường, cùng tôi sóng vai bước vào cổng công viên.

Hôm nay người ra vào công viên giải trí vốn rất đông, cho nên tôi không có cách nào có thể mở được cây dù che nắng của chính mình. Thế nhưng chỉ một lát sau, tôi bỗng nhiên phát hiện ra một điều cực kỳ đáng yêu, Lý Ngộ lúc đầu đang đi ở phía bên trái nay lại cố ý đi về phía bên phải, mà dùng tấm thân cao lêu nghêu của hắn giúp tôi che khuất hơn phân nửa ánh nắng mặt trời chói chang, đồng thời nghiêng người cẩn thận giúp tôi né tránh đại đa số sự va chạm từ đám đông.

Không thể tưởng tượng được một người cao to lực lưỡng như hắn lại có thể cực kỳ ôn nhu cẩn thận đến thế, xem ra lão bà tương lai của hắn sẽ rất hạnh phúc.

“Cậu có muốn ăn chút gì đó trước hay không?” Hấn nhẹ nhàng hỏi.

“Àn, vậy phiền cậu lấy cho tớ một ly nước có gas.”

Hấn dẫn tôi đến một bóng râm gần đó để ngồi nghỉ chân, “Vậy cậu ngồi ở đây chờ tớ một chút, tớ rất nhanh sẽ quay trở lại.”

“Tớ biết rồi.”

Tôi ngoan ngoãn đứng nguyên tại chỗ chờ hắn, nhưng vì quá buồn chán cho nên tôi liền nhân tiện đảo mắt quan sát những người xung quanh.

Cảnh tượng trước mắt tôi lúc bấy giờ có thể nói là trông tựa như bối cảnh của một bộ phim thời kỳ trước.

Những loại quần áo bọn họ đang mặc trên người đối với tôi mà nói chỉ là những loại quần áo đã lỗi mode, mặt khác kiểu tóc cây nấm, kiểu tóc bờm sư tử, đầu đầu cũng đều có thể nhìn thấy... Haizzz ~ chính mình ngày xưa có lẽ cũng giống như vậy, bây giờ nghĩ lại quả thật rất buồn cười.

Ánh mắt vốn đang dao động của tôi đột nhiên bị một vật thể lạ khiến cho khựng lại, sau đó rất nhanh tôi liền quay lưng lại.

Nguy rồi, hình như cái tên nhóc đang đứng ở kia trông rất giống với tên Trần Hy nga.

Tên tiểu quỷ đáng ghét! Lần trước đã phá hủy đi bức thư tình đầu tiên của tôi bây giờ lại còn muốn phá hủy luôn buổi hẹn hò đầu tiên của tôi ư?!

Đúng lúc này Lý Ngộ cầm ly nước có gas chạy hướng về phía tôi.

Cảm ơn trời đất, rốt cuộc hắn đã trở lại. Tôi vội vàng nhận lấy ly nước, rồi nắm lấy tay hắn kéo về hướng ngược lại, “Nhanh lên nhanh lên, tớ muốn qua xem trò chơi ở bên kia.”

“Ừ!” Giọng nói của vị khách không mời mà tới ngay lập tức vang lên sau lưng tôi.

“Nếu như hai cậu không ngại thì cho tớ đi cùng với nhé!”

14. Chương 14: Cơn Ác Mộng Đạo Chơi Tại Công Viên (1)

Tôi rất ngại!

Thật sự là vô cùng ngại!

Có thể nói là phi thường ngại!!

Trong lòng tôi lúc bấy giờ đang không ngừng điên cuồng hò hét.

“... Như vậy a, vậy được rồi.” Lý Ngộ hơi do dự một chút, nhưng rốt cuộc lại không thể làm gì khác hơn cho nên đành phải gật đầu đáp ứng.

Oh ~ no!!

Lý Ngộ à, cậu có biết không, nếu như cậu cứ mãi nhu nhược như vậy, thì về sau cậu làm sao có thể theo đuổi được lão bà của cậu đây?!!

Tôi giận dữ trừng mắt liếc hần một cái, chỉ tiếc rằng do sự chênh lệch về chiều cao giữa hai chúng tôi quá lớn, do đó hần căn bản là không thể nhìn thấy biểu hiện này của tôi.

Tôi cảm thấy vô cùng buồn bực.

Dọc trên đường đi một bầu không khí quỷ dị cứ như vậy mà bao trùm lên tổ hợp ba người chúng tôi.

Tôi rầu rĩ không vui đi ở chính giữa, tên nhóc thiếu thước tắc vác bộ mặt đen xì xì đi ở phía trước, còn tên đại ngốc Lý Ngộ thì sóng vai đi bên cạnh tôi mà không ngừng cố gắng tìm ra đề tài nhằm thay đổi bầu không khí, nhưng rốt cuộc vẫn không đạt được kết quả gì.

Ô ô ~ đây không phải là cuộc hẹn hò ngọt ngào mà tôi hằng mong đợi nga.

“Các cậu có muốn chơi trò gì không?” Lý Ngộ tiếp tục cố gắng hỏi.

Tôi lắc lắc đầu, trước tình huống như hiện tại tôi làm sao còn có tâm trí để chơi đùa nữa đây?

“Ở nơi này chẳng có cái gì vui cả.” Tên tiểu quỷ kia trầm giọng nói.

Không có cái gì vui vậy người còn đến đây làm chi vậy hả?

Do đó bầu không khí lại nhanh chóng rơi vào im lặng

~Cứ như vậy tổ hợp ba người chúng tôi đi dạo một vòng tẻ ngắt quanh công viên giải trí suốt 2 giờ liền, ở xung quanh mọi người ai nấy cũng đều vui vẻ cười đùa, chỉ riêng ba người chúng tôi mặt người nào cũng lảm lảm lì lì, mặc dù vậy, nhưng hai kẻ ở bên cạnh không ai chịu mở miệng rút lui.

Tốt thôi, các người không từ bỏ, vậy lão nương ta sẽ từ bỏ!

Đợi cho đến khi vừa qua 12 giờ, tôi ngay lập tức khẩn trương nói, “Hôm nay trong nhà tớ có việc bận, lão mẹ bảo tớ phải tranh thủ về sớm một chút, vậy tớ xin phép về trước nhé!”

tmd (mẹ nó), buổi hẹn hò ngày hôm nay thật sự không còn lời nào có thể diễn tả được.

“Nhưng mà...”

“Tạm biệt!” Tôi không đợi Lý Ngộ kịp nói xong liền trực tiếp xoay người rời đi. Cuộc hẹn hò mà tôi đã hằng ao ước suốt 24 năm qua không ngờ rằng lại kết thúc một cách thảm hại như vậy, tâm trạng của tôi lúc bấy giờ có thể ví như một ngọn núi lửa sắp sửa phun trào.

Đứng núp dưới cây dù che cấp nắng siêu cấp lớn của chình mình mà chờ xe bus, tôi cố gắng hít vào thở ra thật sâu nhằm dập tắt đi cơn giận trong lòng.

Đúng lúc tưởng chừng như cơn giận đã phần nào dịu xuống thì bỗng nhiên có một bóng ma lù lù xuất hiện ở trạm xe bus, tôi thoáng liếc mắt nhìn hần một cái, tiếp đó liền giả vờ như không thấy.

Hần cũng không hé răng, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh tôi.

Tôi tưởng rằng có thể nhanh chóng bắt được xe bus sau đó ba chân bốn cẳng bỏ của chạy lấy người, nhưng đợi mãi đợi mãi vẫn chưa thấy có chiếc xe bus nào đến trạm. Giờ phút này tôi quả thật không thể nào nhịn được nữa rồi, cho nên đành phải mở miệng hỏi hần, “Hôm nay vì sao cậu lại đến đây vậy hả?”

Gương mặt hần vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng như trước, trầm giọng nói, “Tiện đường.”

Tôi thật sự bị hần chọc đến phát điên mất thôi.

Năm đó tôi đã từng theo dõi cậu mỗi khi tan học về, vì vậy nhà cậu ở đâu tôi còn không biết rõ hay sao? Chẳng phải là nó cách xa nơi này hàng vạn dặm ư? Nếu như vậy thì chỉ có cách cậu thuận theo gió lốc mới tiện đường đi đến đây a!

Tôi lại lập tức áp dụng chiến thuật không thấy không nói, tiếp tục chờ xe!

Hần cũng bắt chước tôi không lên tiếng, cứ như vậy đứng yên lặng ở một bên.

Đợi thêm 10 phút nữa, vẫn không thấy bóng dáng của một chiếc xe bus nào cả, tôi tức giận xoay người bỏ đi hướng về phía sân ga gần công viên giải trí.

Hôm nay chẳng lẽ tôi bị trúng tà ư? Tại sao lại gặp phải toàn những chuyện xui xẻo như vậy??

Tôi bước đi ở phía trước, hần cứ như vậy mà nhắm mắt chạy lèo đèo theo sau tựa như hình với bóng.

Hừ, tên tiểu quỷ chết tiệt, không ngờ rằng cũng có một ngày người phải lèo đèo đi theo sau lão nương nga.

Tôi cố ý chọn con đường vừa hẻo lánh lại vừa khó đi, dù sao thể lực của tôi cũng được xếp vào hàng quái thú, tôi nhất định phải khiến cho hần mệt chết thì mới có thể trút được cơn giận trong lòng.

Nghĩ như vậy, tôi cứ một hơi đi thẳng mà chẳng hề quan tâm đến thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, chờ cho đến khi tôi chú ý đến thì không biết từ lúc nào trên bầu trời đã bắt đầu xuất hiện những rặng mây đỏ...

Dừng chân lại, tôi rút cuộc cũng đã tỉnh táo trở lại rồi, bây giờ tôi vốn đang làm cái gì ở nơi đây vậy hả? Chỉ vì giận dữ một tên nhóc 13 tuổi mà một người trưởng thành 24 tuổi như tôi lại có thể làm ra những loại chuyện ngu ngốc này sao?

Tôi bất giác bật cười, có lẽ vì đã ở cùng với đám trẻ con này quá lâu cho nên bản thân mình vốn cũng dần dần trở nên ngây thơ rồi.

Quay đầu nhìn lại, phía sau không một bóng người.

Tôi tự gõ mạnh vào đầu một cái, Nhâm Kim Sanh, người quả thật rất ngu ngốc, chẳng lẽ người còn trông cậy hần sẽ một đường đi theo người sao?

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi nghỉ chân ở gần đây, tôi vội vàng ngồi xuống kiểm tra lại mắt cá chân của mình, đau quá a ~ khẳng định là bị tróc da rồi.

Tuy rằng thể lực của tôi có thể nói là cực kỳ khủng khiếp, thế nhưng trong lúc nóng giận tôi vốn đã quên mất một điều vô cùng quan trọng, đó chính là ngày hôm nay vì muốn bản thân trông thật lộng lẫy trông thật xinh xắn, cho nên thay vì mang đôi giày thể thao như thường ngày, tôi lại đổi sang một đôi giày búp bê mới, hơn nữa còn chọn con đường gồ ghề khó đi. Mãi đến khi đã bình tĩnh trở lại, tôi mới cảm giác được gót chân cùng các ngón chân bị ma sát nhiều tới mức tróc cả một mảng da lớn.

Haizzz ~ đây chính là cái giá phải trả cho sự ngu ngốc của chính mình.

Tự làm tự chịu nga...

“Cho cậu nè.”

Không biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay trắng mịn cầm một cái gói to mà đưa cho tôi, bên trong gồm có thuốc đỏ, thuốc mỡ, bông gòn, băng keo cá nhân và một chai nước khoáng.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, thì trông thấy tên tiểu quỷ kia đang đứng ở trước mặt mình mà thở hồng hộc, tuy rằng hiện tại đã bước vào mùa thu nhưng ánh nắng mặt trời tháng 10 vẫn còn rất gay gắt, hần toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa khiến cho chiếc áo thun trắng đang mặc trên người dính bết vào thân thể, khuôn mặt của hần bình thường vốn trắng noãn nay lại bị phơi nắng đến mức đỏ bừng bừng lên.

Lúc bấy giờ lòng tôi bất chợt cảm thấy nhói đau, tôi quan tâm hỏi, “Cậu vừa rồi không thấy bóng dáng đâu cả chính là vì chạy đi mua những thứ này cho tớ sao?”

Hần khẽ cắn cắn môi, có chút không tự nhiên mà quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Tôi cầm chai thuốc đỏ, lại tò tò hỏi, “Làm sao cậu biết là tớ cần những thứ này?”

Hần một bên vẫn cố gắng lảng tránh tầm mắt của tôi, một bên vẫn duy trì bộ mặt than đen xì xì kia, “Vừa rồi khi cậu đang đi ở phía trước, tớ đã nhận ra bước chân của cậu không được tự nhiên, cho nên...”

“Như vậy à, còn tớ phải dừng lại một lúc nữa mới phát hiện ra, đau chết tớ rồi.”

Hần liếc mắt nhìn tôi một cách xem thường, ý tứ vốn là, “Ngu ngốc.”

“Tên tiểu quỷ kia, đừng có tưởng rằng lão nương đây không còn giận cậu nữa thì cậu có thể lên mặt như vậy nga!”

“...”

“Thật đáng ghét, từ trước đến nay cậu có bao giờ xài kem chống nắng hay không? Nếu không tại sao lại có thể trải qua kỳ tập huấn quân sự khốc liệt kia mà vẫn trắng trẻo như vậy?”

“...”

“Nói, hãy thành thật nói cho lão nương đây biết có phải khi ở nhà cậu đã lén xài kem dưỡng da hay không?”

“...”

“Tên tiểu quỷ kia, người thật quá đáng!”

“... Cậu im miệng đi.”

Oh ~ tuổi trẻ thật sự là quá bông bột a ~

15. Chương 15: Cơ Ác Mộng Đạo Chơi Tại Công Viên (2)

Hoàng hôn nặng nề buông xuống, tôi khập khiễng bước đi hướng về phía sân ga, tên nhóc thiếu thước tắc kia có vài lần chạy đến tỏ ý muốn giúp đỡ nhưng rốt cuộc đều bị tôi kiên quyết từ chối.

Đừng có nói đùa nga, một thân ướt đầm mồ hôi như vậy, tốt nhất thì hãy nên tránh xa tôi ra một chút.

Vừa mới đặt chân đến sân ga, trông thấy cảnh tượng đông đúc trước mắt, tôi liền nhân tiện cảm thấy đầu óc choáng váng.

Tên nhóc thiếu thước tắc mặt vẫn không đổi sắc, trước tiên từ trong túi vội vàng lấy ra chiếc điện thoại di động, tiếp đó liền bấm một dãy số, “Uy, Vương thúc thúc sao, ân ân... Cháu hiện tại đang ở sân ga gần công viên giải trí, ân, ân... Tạm biệt.”

Sau khi đã thu hồi điện thoại, hắn nhanh chóng quay sang nói với tôi, “Đợi khoảng 30 phút nữa, tài xế nhà tớ sẽ đến nơi, tới lúc đó tớ sẽ đưa cậu về tận nhà.”

Quả nhiên là người giàu có khác nga

~Tôi vừa chấp hai tay để trước ngực vừa nhìn hắn đầy ngưỡng mộ, trong lòng hai mắt của tôi lúc bấy giờ có thể nói là chỉ tràn ngập các ký hiệu , mà thôi.

Trông thấy bộ dạng này của tôi, hắn chán ghét trừng mắt liếc tôi một cái, “Cậu đang làm cái gì vậy hả?”

“Quả nhiên là một mỗ vàng rất lớn ~ tớ đột nhiên bị những tia kim quang phát ra từ trên người cậu khiến cho chói mắt nga.”

Hắn không lên tiếng.

Đúng lúc này tôi bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh thảm hại đứng đợi xe bus lúc giữa trưa, vì vậy liền khởi binh hỏi tội, “Tên tiểu quỷ kia, nhà cậu có xe tại sao ngay từ đầu lại không hé răng? Hại tớ phải đứng dưới nắng mà chờ xe bus suốt cả 40 phút!”

Hắn chột dạ không đáp, trực tiếp nói lảng sang chuyện khác, “... Cậu không gọi điện về nhà thông báo cho Thái Hậu một tiếng ư?”

Ách ~ không xong rồi, lần này nhất định sẽ chết chắc nga.

Nghĩ đến khuôn mặt tức giận của lão mẹ, tôi bất giác rung mình một cái, sau đó rất nhanh liền chuyển thái độ từ nghiêm nghị sang thành khẩn mà cúi đầu mượn điện thoại di động của hắn gọi về nhà. [vô cùng cảm tạ sự chậm phát triển của khoa học kỹ thuật năm 96, may mắn là lúc bấy giờ điện thoại bàn nhà tôi vẫn chưa có chức năng hiển thị số gọi đến.]

Ngay khi lão mẹ bắt máy, tôi nơm nớp lo sợ nhẹ giọng nói, “Con và La Ly không cần thận lặc nhau trong công viên cho nên mới bị lỡ mất xe bus, bây giờ con sẽ lập tức về nhà ngay.”

Nhưng không nghĩ tới chính là Thái Hậu hôm nay bỗng nhiên rất hào khí mà phê chuẩn cho tôi qua đêm tại nhà La Ly một hôm, bởi vì lão mẹ và lão ba vốn đang chuẩn bị đi thăm a di (em gái của lão ba), vì vậy đêm nay có lẽ sẽ không kịp quay trở về.

Tôi hóa đá.

Trong tình huống như hiện tại tôi đáng lẽ phải nhảy cẫng lên vì vui mừng, tuy nhiên điều quan trọng nhất chính là hôm nay nhân dịp lễ Quốc Khánh cả nhà La Ly từ sáng sớm đã đi du lịch đến Hoàng Sơn một chuyến rồi, mặt khác sáng nay do quá vội vàng ra khỏi cửa cho nên tôi cũng quên mang theo chìa khóa —

A a ~ một cô gái xinh đẹp yếu đuối như tôi đêm nay phải ăn ngủ đầu đường xó chợ thật ư!!!

Đứng ở bên cạnh, tên tiểu quỷ kia có chút lo lắng hỏi, “Cậu lại bị làm sao vậy?”

Tôi giương vẻ mặt cực kỳ đáng thương mà nhìn hắn, “Hic hic, hôm nay người lớn nhà tớ đi ra ngoài hết rồi, hơn nữa sáng nay do quá vội vàng ra khỏi cửa cho nên tớ cũng quên mang theo chìa khóa ~”

Hắn thập phần hiểu rõ ý tứ của tôi, “Vậy cậu hãy qua nhà tớ ngủ một đêm.”

“Như vậy có được không?” Tôi lo lắng hỏi đi hỏi lại hắn đến lần thứ n.

Hắn có chút không kiên nhẫn nói, “Yên tâm, hôm nay trong nhà chỉ có mỗi một mình tớ mà thôi, lão ba và lão mẹ của tớ sáng mai mới đi công tác về.” [tác giả: Chính vì như vậy mới đáng lo nga!]

“Vậy tớ ngủ ở chỗ nào?” Tôi một bên đi theo sau hắn vào nhà, một bên không ngừng nghi hoặc hỏi.

“Phòng của tớ.” Hắn nhẹ giọng giải thích, “Nếu cậu ngủ ở phòng của ba mẹ tớ, lỡ như bọn họ về sớm thì chắc chắn sẽ bị phát hiện nga.”

Nghe đến đây tôi đổ mồ hôi như mưa. Tại sao càng ngày tôi lại càng cảm thấy hai chúng tôi trông giống như một đôi giang phu dâm phụ đang vụng trộm yêu đương vậy hả?

Suy đi nghĩ lại lời của hắn cũng không phải là không có lý, do đó tôi không thể làm gì khác hơn là đành phải nhắm mắt theo hắn vào phòng.

Nếu như không phải do chính hắn đích thân dẫn tôi tiến vào phòng, thì tôi sẽ nhất quyết không tin đây lại là căn phòng của một đứa trẻ 13 tuổi nga.

Căn phòng này có thể nói là rất lớn, nó ít nhất là phải to hơn gấp 2 lần phòng tôi. Bên trong không có truyện tranh, không có áp phích, lại càng không có bất kỳ một món đồ chơi nào.

Sách, toàn bộ những gì có trong căn phòng này chỉ là sách và sách.

Nhưng điều quan trọng nhất chính là, từ các cuốn sách cho đến cách bố trí bày biện trong phòng đều tạo cho người khác một cảm giác vô cùng cuốn hút.

“Có sữa trong tủ lạnh, cậu cứ tự nhiên dùng, tớ đi tắm trước đây.” Sau khi đã dẫn tôi vào phòng, hắn liền trực tiếp bỏ tôi đứng một mình ở nơi đây.

Lúc bấy giờ tôi không nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ thẳng tiến một đường vào bếp mà kiếm thứ gì đó để ăn, vận động cật lực suốt cả một buổi chiều, bụng tôi hiện tại đã hoàn toàn trống rỗng rồi, tôi cố gắng uống thật nhiều sữa hy vọng có thể giảm bớt được cơn đói...

Chờ cho đến khi hắn quay trở lại, thì tôi đã giải quyết xong 5 bình sữa đồng thời đang ngồi ở trên ghế mà xem tivi.

“Cậu sẽ không nấu cơm sao?”

“Dĩ nhiên là tớ sẽ nấu.” Tôi mệt mỏi trả lời.

Hắn dựa lưng vào bàn ăn, hai tay khoanh trước ngực, nhìn tôi chằm chằm rồi hất cằm nói, “Vậy còn không mau bắt tay vào làm.”

“Vâng, thưa đại gia.” Tôi bất đắc dĩ đứng dậy, “Nhưng báo trước cho cậu biết, tớ chỉ có khả năng làm hai loại cơm là cơm chiên trứng và cơm chiên cà chua trứng, cậu muốn ăn loại nào?”

“...”Vài giây sau hắn lại mở miệng lần nữa, “Vậy cậu có thể nấu thức ăn được không?”

Tôi gật gật đầu, “Đương nhiên là được.”

“Tốt lắm, vậy cậu biết nấu món gì?”

Tôi đếm đếm ngón tay, “Tớ có thể làm các món như trứng chiên, trứng luộc, trứng hấp, ngoài ra còn có canh cà chua trứng.”

Hắn lại rơi vào trạng thái im lặng trong một vài giây, sau đó ập ủ hy vọng mà hỏi tôi, “Vậy cậu có thể nấu mì được chứ?”

Tôi vẫn gật đầu như cũ, “Cũng được a.”

“Cậu nấu được mì gì?”

Tôi trả lời một cách ngắn gọn, “Mì gói.”

Hắn khẽ lắc đầu rồi thở dài, đồng thời vẫy vẫy tay ra hiệu cho tôi trở về chỗ ngồi, “Quên đi, chúng ta sẽ kêu thức ăn bên ngoài.”

Sau khi đã giải quyết xong bữa tối, hai chúng tôi không ai nói với ai bất kỳ điều gì, cứ im lặng mà ngồi trừng mắt nhìn nhau, tôi cố gắng hết sức để chống đỡ nhưng thẳng đến 11 giờ liền tuyên bố bỏ mình.

Ô ô ~ tôi vốn định rằng sẽ thức trắng đêm nay, nhưng do ban ngày đã quá mệt mỏi, do đó vừa mới ngã lưng xuống giường thì hai mí mắt đã liền tạo phản mà nhắm lại.

“Cậu ngủ trước đi, tớ còn phải đọc sách.” Tên nhóc thiếu thớt tắc vừa cầm trong tay một quyển sách dày chừng ba cục gạch, có tựa đề ‘Tổng quát lịch sử thế giới’, vừa thản nhiên nói.

“Àn.”

Tôi khẽ đáp lại một tiếng, rồi nhanh chóng vùi đầu vào chăn, nhắm mắt ngủ.

Nửa đêm, tôi bỗng nhiên mơ mơ màng màng tỉnh lại, thì vẫn trông thấy hắn đang ngồi ở trước bàn đọc sách, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn bàn, khuôn mặt bình thường vốn rất lạnh lùng nay cũng có đã có phần nhu hòa hơn.

Phát hiện tôi đã tỉnh lại, hắn lập tức buông cuốn sách xuống, “Sao cậu lại thức dậy rồi?”

“Cậu...” Tôi hơi do dự một chút, nhưng rốt cuộc vẫn nói ra, “Cậu cũng lên đây ngủ đi, giường này rất lớn, do đó đừng ngại.”

Tốt xấu gì tôi vẫn là một người trưởng thành 24 tuổi, chẳng lẽ lại đi lo sợ một đứa trẻ 13 tuổi sẽ làm gì mình sao? [tác giả: nhưng hiện tại bản thân cô cũng chỉ mới 13 tuổi nga!]

Hắn có chút bối rối, “Không cần, cậu cứ ngủ đi, tớ vẫn chưa mệt.”

“Cậu muốn gạt ai chứ! Mới vừa rồi tớ rõ ràng trông thấy cậu còn ngáp lên ngáp xuống a.” Tôi cố vũ nói, “Đi lên đi đi lên đi, một cô gái xinh đẹp như tớ không để ý, vậy cậu là con trai còn để ý cái gì?”

“Hay là thôi đi...” Hắn vẫn có chút chần chừ.

“Tớ đã nói là không có việc gì rồi, sao cậu lại lè mè như vậy!”

Hắn nhìn tôi chằm chằm một hồi lâu, cuối cùng cũng chịu gật đầu đồng ý, “Vậy... được rồi.”

Hắn đóng sách lại, tắt chiếc đèn bàn.

Trong bóng đêm, tôi cảm giác được hắn đã leo lên giường. Phía bên kia giường nhẹ nhàng lún xuống, chiếc mền hơi chuyển động, lúc bấy giờ tôi bỗng nhiên cảm thấy có một loạt những hơi thở hỗn loạn vụt qua tai mình...

Quả thật là không xong rồi, tôi dùng sức đè chặt ngực trái, cố gắng tìm mọi cách kìm nén nhịp đập gia tốc của trái tim mình.

Tôi hối hận rồi, tmd, lúc này tôi vốn không nên kêu tên tiểu quỷ này lên giường nga! Tôi cố gắng trở mình, hy vọng có thể nằm cách xa hẳn ra một chút.

Trong một phút lơ đãng, không biết như thế nào bàn tay tôi cùng một bộ phận nào đó trên người hẳn vô tình chạm vào nhau, thân thể hẳn giờ phút này có thể nói là nóng rực một cách dị thường, tôi hốt hoảng, không dám nhúc nhích thêm một lần nào nữa. Cứ nằm cứng đờ như khúc gỗ mà chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm về sáng, tôi liên tục nằm mơ thấy ác mộng, phía trước ngực bỗng nhiên có cảm giác nặng nề, tựa như bị một cái gì đó chèn ép vậy.

Sáng sớm tỉnh lại, tôi cảm thấy toàn thân đau nhức, tinh thần mệt mỏi.

Thống khổ mở mắt ra, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt tôi lúc này là ở trước ngực tôi đột nhiên xuất hiện một bàn tay to. Khó trách tối hôm qua tôi lại cảm thấy trước ngực nặng trĩu đồng thời còn không ngừng mơ thấy ác mộng, hóa ra là do trước ngực bị một bàn tay đè ép nga...

Bàn tay? Một bàn tay??

“Nha a a a —” Tôi cao giọng thét lớn!

“... Chuyện gì? Xảy ra chuyện gì vậy?” Nằm ở bên cạnh, tên Trần Hy nửa tỉnh nửa mê ngẩng đầu lên hỏi.

“Tay! Người! Đặt ở đâu vậy hả?” Tôi hung tợn kéo đầu hẳn hướng về phía trước ngực mình để cho hẳn tận mắt trông thấy chứng cứ phạm tội.

Hắn đứng hình một hồi lâu, sau đó mới chịu hỏa tốc rút tay lại, mặt đỏ tai hồng không dám nhìn tôi.

“Cậu có gì giải thích hay không? Nói mau!”

Hắn cúi đầu đỏ mặt than thở.

“Có thật là tay tớ đặt trên ngực cậu suốt đêm qua không?... Nhưng tại sao... tớ lại chẳng có cảm giác gì?”

Tôi bùng nổ! Không kiềm chế được liền nhân tiện giơ tay tát vào khuôn mặt hoàn hảo trước mắt một cái, — “Cậu đi chết đi! Đồ vô lại!!”

Người có thể ăn đậu hũ của lão nương, nhưng tuyệt đối không được vũ nhục đến bộ ngực của ta a! Trái lệnh nhất định phải chết!!

16. Chương 16: Mùa Xuân Đến Sớm

Sau ngày lễ Quốc Khánh hỗn loạn đó, tên nhóc thiếu thước tắc kia đương nhiên là phải vác theo gương mặt còn in rõ năm dấu tay mà đi học rồi.

Vừa mới bước chân vào cửa lớp, trông thấy cảnh tượng này, thầy giáo chủ nhiệm quan tâm hỏi: “Mặt của em tại sao lại bị như vậy?”

Hắn mặt không vẫn đổi sắc, nhanh chóng trả lời, “Do không cẩn thận cho nên bị vấp té.”

“...???” Rốt cuộc hẳn vấp té theo tư thế nào mà trên mặt lại có thể hẳn rõ năm dấu tay như vậy a?

Ấn chưởng trên khuôn mặt hẳn ước chừng phải đến một tuần sau mới hoàn toàn biến mất.

Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người ở trường trung học F ngày ngày đều có thể tận mắt trông thấy cảnh tượng một tiểu mỹ nữ mang về mặt đàng đàng sát khí đi ở phía trước, còn ở phía sau lưng thì lúc nào cũng có một tên nhóc lạnh lùng kiêu ngạo leo đèo đi theo.

Bầu không khí tại trường trung học F lúc bấy giờ có thể nói là vô cùng ồn ào náo nhiệt, đâu đâu cũng nghe mọi người bàn tán về tiểu mỹ nữ ban 1 rốt cuộc có mỵ lực gì lại có thể khiến cho nhiều người thất điên bát đảo đến như vậy, mặt khác tiểu mỹ nam lãnh khốc không hiểu vì lý do gì sau ngày lễ Quốc Khánh ở trên mặt lại bỗng nhiên xuất hiện năm dấu tay thần bí, thêm vào đó là tuyên ngôn ‘độc chiếm’ của đóa hoa ban 2 Trình A Kiều... mọi chuyện cứ như vậy mà rối tung rối mù cả lên.

Thầy Hiệu trưởng vừa vuốt vuốt râu vừa cảm khái nói, “Cấp sơ trung bộ năm nay quả thật rất náo nhiệt nga!”

Sau khi cuộc thi giữa kỳ đã kết thúc, không có gì ngạc nhiên khi tôi vẫn đạt được vị trí cao nhất toàn trường, tên nhóc thiếu thước tắc kia đứng thứ 2, Vương Mộc Mộc đứng thứ 3, mà La Ly... La Ly lại không có thứ hạng.

Vừa xem bảng công bố kết quả thành tích học tập xong, cô gái bé nhỏ ấy liền oán hận chạy đến niết niết khuôn mặt của tôi, “Cậu quả thật rất biết cách giả bộ nga, tớ cứ nghĩ tại kỳ thi tốt nghiệp vừa rồi cậu chẳng qua là may mắn chớ ngáp phải ruồi cho nên mới có thể xếp hạng nhất, không thể tưởng tượng được hóa ra là cậu phần trư ăn lão hổ. Bản thân tớ cũng đã cố gắng rất nhiều vì sao lại không có thứ hạng vậy hả? Tớ không cam tâm, thật sự không cam tâm a!!!”

“Oan uổng quá! Chẳng qua là tớ đại tài trưởng thành trễ, tài trí thông minh biết lựa chọn thời điểm để bùng phát mà thôi.” [tác giả: Nga, nữ nhân vật chính này càng ngày lại càng trở nên vô sỉ ~]

“Ngô ~ nói như vậy cậu có bí quyết học tập riêng nhưng lại cố tình dấu diếm bọn tớ đúng không?”

Bạn tốt Vương Mộc Mộc một bên vuốt vuốt khuôn mặt của tôi, một bên nhắc khéo môi cười khẩy.

Tôi đỏ mồm hôi như mưa, không dám gạt bỏ tay cô ấy ra như đã làm với La Ly, mà đành phải nhắm mắt đứng yên cho cô ấy thỏa sức dày vò.

Ô ô ~ vì có gì các người đều thích niết mặt của ta a.

Hai tên tiểu quỷ ấy cứ như vậy mà thay nhau tra khảo tôi suốt cả một chiều, thế nhưng rốt cuộc bọn họ lại không cảm thấy hài lòng với bất kỳ câu trả lời nào mà tôi đã đưa ra.

Tôi đương nhiên không thể nào tiết lộ cho hai người bọn họ biết bí quyết học tập kia được rồi, bởi vì sự thật là tôi chẳng có bất kỳ một bí quyết nào cả, chẳng lẽ tôi lại đi khai thật với bọn họ rằng tất cả đều là do tôi từ tương lai xuyên qua quá khứ hay sao? Trong tình huống như hiện tại cho dù bản thân tôi có muốn nói ra sự thật đi chăng nữa, thì bọn họ chắc chắn cũng sẽ không tin.

Trái ngược hẳn với hai tên tiểu quỷ kia, lão cha và lão mẹ của tôi lại cho rằng sự thay đổi vượt bậc này chính là do tổ tiên hiển linh phù hộ, vì vậy ngày ngày đều không ngừng dâng hương cúng bái.

Đến nước này thì tôi cũng chỉ biết ngửa mặt lên trời mà thở dài một hơi.

Còn tên nhóc thiếu thước tắc kia vẫn duy trì bộ mặt than đen xỉ xỉ như cũ, hết ngày này qua ngày khác đều lẻo đẻo đi theo sau tôi như một bóng ma.

Lúc bấy giờ tôi đương nhiên vẫn còn chưa hết tức giận, vì vậy tiếp tục không thèm đếm xỉa gì đến hắn.

Tên tiểu quỷ kia, thay mặt cho toàn bộ các chị em phụ nữ trên thế giới này, lão nương ta đây sẽ dạy cho người bài học đầu tiên, đó chính là: ‘Danh dự của người phụ nữ là vùng đất thần thánh thiêng liêng cho nên tuyệt đối không được xâm phạm!’

2 tháng chiến tranh lạnh cứ như vậy mà trôi qua rất nhanh, chúng tôi hiện tại lại đang tất bật chuẩn bị nghênh đón cuộc thi cuối kỳ nữa rồi.

Trong khoảng thời này, tuy rằng ngọn lửa tức giận trong lòng tôi vốn cũng đã dần dần tắt lịm, nhưng ngoài mặt tôi vẫn y như cũ không thèm đoái hoài gì đến hắn.

Vì sao ư?

Đó là bởi vì hắn suốt ngày chỉ biết bảo trì khuôn mặt lạnh lùng kia mà lẻo đẻo đi theo sau tôi, khiến cho tôi căn bản là không biết nên làm lạnh với hắn như thế nào a a a!!!

Cách sắp xếp chỗ ngồi tại kỳ thi của cấp độ sơ trung chính là được bố trí theo bảng xếp hạng thành tích học tập của mỗi người, vì vậy ba người đứng đầu toàn trường như chúng tôi hiển nhiên được vinh dự xếp ngồi cùng một hàng. Giờ phút này tôi thật sự cảm thấy rất buồn bực, không hiểu vì lý do gì mỗi lần chỉ cần có sự xuất hiện của hắn thì bầu không khí lại bỗng nhiên trở nên im ắng một cách đáng sợ.

Giờ phút này những người xung quanh ai nấy cũng đều chăm chú nhìn vào dãy bàn đầu quý dị mà bất bầu bán tán:

Người đứng nhất ngay ở ngày thi đầu tiên liền có vẻ buồn bực và khó chịu.

Người xếp thứ hai từ khi nhập học cho đến tận bây giờ cũng đều lạnh lùng ít nói.

Người xếp thứ ba trái ngược hẳn với hai người kia có đôi khi còn ngẫu nhiên mỉm cười với những người ngồi xung quanh, tuy nhiên khi cô ấy cười so với khi không cười lại càng khùng bố hơn gấp trăm lần, từ trên người không ngừng tỏa ra một luồng khí u ám quý dị khiến cho những người đối diện không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Với cảnh tượng trước mắt như vậy, khó trách thế nhân vẫn thường hay nói thiên tài đều là những kẻ kỳ quặc...

Rốt cuộc thì ngày thi cuối cùng cũng đã đến rồi, tôi đem bài thi lật tới lật lui mà cẩn thận kiểm tra 3 lần 7 lượt sau đó nhanh chóng nộp bài rồi bước ra khỏi lớp.

Cầm chiếc cặp sách trong tay, tôi chán nản lê từng bước dài trên hành lang.

Đã 4 ngày rồi, trải qua cả 4 ngày trời nhưng tôi vẫn chưa tìm được cách nào để có thể mở miệng hòa giải với hắn.

Ngay khi nộp bài xong, hắn vẫn đuổi theo tôi như cũ, cứ vô thanh vô tức mà lèo đèo đi ở phía sau, tôi thoáng chần chừ vài giây, cố gắng lấy hết dũng khí áp chế lòng tự ái của chính mình mà dần dần đi chậm lại chờ hắn.

Đứng ở cách đó không xa hắn sợ run cả người, sau đó liền nhanh chóng gia tăng tốc độ cùng tôi đi song song.

Tôi vùng trộm liếc mắt nhìn hắn một cái, hắn vẫn như trước không buồn hé răng.

A a ~ tên tiểu quỷ chết tiệt này.

Lão nương ta đã cố gắng đến như vậy, ngươi còn không biết nên làm gì tiếp theo sao? Rốt cuộc ngươi có phải là đàn ông hay không?

... Dù gì cũng đã quyết định dẹp bỏ lòng tự ái qua một bên, cho nên tôi không chút chần chừ liền giờ chiếc cặp sách đang cầm trong tay đến trước mặt hắn.

Tôi đứng yên chờ đợi, cũng bắt chước học theo hắn không buồn hé răng, chỉ có cánh tay đang cầm chiếc cặp sách run lên nhẹ nhẹ. [Tên đầu đất kia, còn không mau tiếp lấy! Nặng chết ta nga ~]

Hắn ngậy người vài giây sau đó rất nhanh liền tiếp nhận chiếc cặp sách, đúng lúc này trên khuôn mặt than đen xì xì kia chậm rãi lộ ra một nụ cười hiếm có...

Tuy rằng hiện tại vẫn đang là mùa đông, nhưng không phải Shelley đã từng nói rằng: “Mùa đông đến đây, mùa xuân sẽ không còn xa nữa” hay sao?

Các bạn nhỏ ở trường trung học F à, mùa xuân thật sự đã về rồi!

17. Chương 17: Ngày Đầu Năm Kỳ Quái (1)

Ngay khi kỳ nghỉ đông vừa mới bắt đầu, tôi đã liền nhân tiện nằm dài trên giường mà ngủ đông suốt cả mấy ngày hôm nay.

Thái Hậu sau một vài lần cố gắng thúc giục tôi đi ra ngoài hóng gió rốt cuộc đành phải tuyên bố thất bại, đến cuối cùng, lão mẹ cũng không thể làm gì khác hơn là cứ mặc kệ tôi như vậy, mỗi ngày chỉ cần biết đến giờ ăn cơm mà tự mình thức dậy là tốt rồi.

Không có người quản lý, tôi lại càng vui vẻ ngày ngày đều ngủ mê mết từ sáng sớm cho đến tận tối mịt.

Đêm 30 tết, lão cha và lão mẹ cũng từng có ý định đánh thức tôi dậy để cùng với bọn họ trở về bên nhà nội đón Tết âm lịch.

Nhưng lúc bấy giờ tôi thật sự buồn ngủ đến cực độ cho nên thà chết cũng không chịu khuấy phục, bọn họ cố gắng cả nửa ngày, vẫn không đạt được kết quả gì, do đó đành phải để tôi một mình trong nhà.

Cứ như vậy tôi vô tri vô giác ngủ thẳng một mạch đến ngày mừng một Tết, vào sáng sớm hôm đó, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên in ỏi, tôi ngơ ngậy vùi đầu vào trong chăn mền trốn tránh cả nửa ngày, sau một hồi lâu nhận thấy tiếng chuông điện thoại kia vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, cho nên tôi buột lòng phải bò xuống giường mà tiếp điện thoại.

Cầm lấy chiếc điện thoại trong tay, tôi miễn cưỡng “Uy” lên một tiếng.

Phía bên kia nhanh chóng truyền đến một giọng nói khàn khàn tựa như tiếng vịt đẻ, “Đi ra.”

“Sao?”

“Mau đi ra ngoài, tớ đang đứng trước cửa nhà cậu đấy!”

“Cái gì?!” Không phải như vậy chứ? Chẳng lẽ hẳn thật sự đã lần mò ra địa chỉ của nhà tôi rồi ư?

Tôi ngay lập tức thanh tỉnh trở lại, lúc bấy giờ trong lòng tôi đang không ngừng hò hét vì hối hận, nếu như sớm biết trước có ngày này thì hôm lễ Quốc Khánh đó tôi đã cương quyết từ chối không để cho tài xế riêng của hẳn đưa về tận nhà.

Nhâm Kim Sanh ơi là Nhâm Kim Sanh, người quả thật rất thông minh nga, 24 tuổi rồi mà vẫn còn ngu ngốc dẫn sói vào nhà như vậy.

Từ lúc chúng tôi bắt đầu kỳ nghỉ đông cho đến tận bây giờ, tên tiểu quỷ kia cũng chưa từng gọi điện thoại hỏi thăm tôi lấy một lần, hóa ra không phải là hẳn không muốn hỏi thăm, mà chính là phải trực tiếp đến tận nhà hỏi thăm a.

Ở bên ngoài rất nhanh liền vang lên một trận tiếng đập cửa ầm ầm.

Tôi ủ rũ treo điện thoại, không thể làm gì khác hơn là đành phải cam chịu số phận đi ra mở cửa cho đại thiếu gia.

Vừa mới mở cửa ra, thì một trận gió lạnh đã ồ ồ thổi tới, tôi vội vàng lui về phía sau vài bước.

Trông thấy tên tiểu quỷ kia vẫn đứng bất động tại chỗ, tôi không chút nghĩ ngợi liền vươn tay kéo hẳn vào bên trong rồi mau chóng đóng chặt cửa lại.

Hôm nay hẳn mặc một chiếc áo khoác thể thao màu trắng, ở trên cổ còn quấn thêm một chiếc khăn len màu đỏ sậm, thế nhưng màu sắc của chiếc khăn này cũng không thể so được với gương mặt đang đỏ bừng bừng vì lạnh của hẳn lúc bấy giờ.

“Cậu phát sốt à? Không có việc gì tại sao lại chạy đến tận đây để tìm tớ?” Tôi không vì sắc đẹp của hẳn mà bị lung lay, tức giận quá lớn.

Hắn không có trả lời, chỉ đứng yên lặng mà dùng đôi mắt phượng khóa chặt người tôi.

Tôi bất giác cúi đầu nhìn theo tầm mắt của hẳn, sau đó liền hoảng hốt kêu lên, “A ~ tên biến thái!”

Lúc bấy giờ tôi vẫn còn đang mặc một chiếc áo ngủ rộng thùng thình và khá mỏng, nhưng điều quan trọng nhất chính là cổ của chiếc áo ngủ này lại đang lệch xuống một bên khiến cho bả vai của tôi bị lộ ra hơn phân nửa, tôi một tay vội vàng kéo lại cổ áo cho ngay ngắn một tay run rẩy chỉ chỉ vào hẳn, “Không thể tưởng tượng được nhìn người bề ngoài lịch sử nhả nhặn như vậy, nhưng nào ngờ lại là một kẻ mặt người dạ thú, đạo đức bại hoại! Nói, hãy nói mau, có phải người đối với bốn mỹ nữ đã thêm nhỏ dãi từ lâu rồi phải không?”

Hắn khoé môi hơi nhếch nhếch lên lộ ra một nụ cười giễu cợt, “Tớ đề nghị cậu tốt nhất hãy nên trở về mà phòng soi gương lại cho cẩn thận trước khi phát ngôn nga.”

“Lại đây bày biện chén đĩa đi.” Sau khi đã vật lộn trong bếp suốt 4 giờ liền, hấn nhanh chóng cởi bỏ chiếc tạp dề, không chút khách khí mà ra lệnh cho tôi.

Đây rốt cuộc là nhà của ai vậy hả?

Tôi vừa càu nhàu vừa tiến vào phòng bếp chuẩn bị chén đĩa.

Nhìn thấy các món ăn được chế biến một cách vô cùng hấp dẫn, đôi mắt tôi đột nhiên sáng hẳn lên.

Điều này quả thật rất kỳ quái nga, tôi vẫn còn nhớ rất rõ mấy tháng trước đây ngay đến cả việc nấu cơm đơn giản như vậy hấn cũng không biết, không thể tưởng tượng được chỉ trong một thời gian ngắn mà hấn đã tiến bộ một cách vượt bậc.

Hấn hừ lạnh một tiếng, rồi nhanh chóng đưa một đĩa thức ăn đến trước mặt tôi, “Hãy nếm thử xem.”

Tôi vội vàng vàng vấp miếng thịt bỏ vào miệng, “Wao ~ hương vị quả nhiên rất ngon!” Thật không nhìn ra tên tiểu quỷ này lại có thể nấu ăn tuyệt đến thế, trong tương lai hấn chắc chắn sẽ trở thành một người đàn ông tốt a.

Hấn nhìn tôi chăm chú, sau đó tự mình gấp một khối thịt gà rôti đưa tới bên miệng tôi, “Cậu thử lại món này xem.”

Tôi thụ sủng nhược kinh (được sủng ái, yêu thương mà vừa mừng lại vừa lo) mà nuốt vội, sợ đến mức không kịp suy nghĩ gì liên tục gật đầu khen ngon.

Hấn cố tình giả vờ như không trông thấy bộ dạng run rẩy lo lắng của tôi, tiếp tục dùng gương mặt nghiêm túc kia nhìn tôi chăm chăm, hơn nữa lại còn đứng ở bên cạnh không ngừng gấp những món khác cho tôi nếm thử.

18. Chương 18: Ngày Đầu Năm Kỳ Quái (2)

Ngày mùa đông trời thường tối rất nhanh, ngay sau khi dùng xong bữa cơm trưa/ bữa cơm chiều ‘nổi gai ốc’ kia, sắc trời cũng đã muốn dần dần tối sầm xuống.

Tôi vội vàng tiến vào trong phòng lấy thêm chiếc áo khoác và túi xách để chuẩn bị cùng tên nhóc thiếu thước tắc kia đi ra ngoài hóng gió.

“Thật sự... không biết nên hình dung như thế nào?” Một giọng nói ồ ồ như vịt đực không biết từ đâu bỗng nhiên vang lên.

Tôi hoảng hốt quay đầu nhìn lại, thì đã trông thấy hấn đang đứng ở ngay giữa phòng mà đảo mắt nhìn chung quanh trông giống như một viên cảnh sát đang khám xét hiện trường của một vụ án mạng nào đó.

“Cậu vào đây làm gì hả?! Phòng của con gái cũng không phải là cái chợ mà cậu có thể ra vào tùy tiện như vậy nga!” Tôi một bên hét lớn, một bên cố gắng dùng sức đẩy hấn ra bên ngoài.

Hấn vẫn thản nhiên đứng cho hai tay vào trong túi quần, không nhúc nhích một chút nào, “Không phải cậu cũng đã vào phòng tớ rồi sao?”

“Hai chuyện này làm sao có thể giống như nhau được cơ chứ?”

Sau khi đã xem xét phòng của tôi một cách cẩn thận, hấn liền trực tiếp bĩu môi khinh thường, “Uy, đây quả thật là phòng của con gái ư?”

Tôi then quá hóa giận, “Không cần cậu phải bận tâm, chỉ cần lão công của tớ sau này không ngại là được, ai thèm để ý đến những người ngoài như cậu nghĩ gì.”

Vừa mới nói xong hấn đột nhiên thu hồi khí lực, lúc bấy giờ nguyên bản là tôi đang dùng lực đẩy hấn ra ngoài, do tình huống phát sinh quá bất ngờ cho nên tôi trở tay không kịp cứ như vậy mà lao đầu thẳng ngực hấn...

Hấn bị tôi va phải lao đảo vài bước rồi nhân tiện dẫm vào cánh cửa, “Phanh” một tiếng chiếc cửa phòng nhanh chóng đóng lại, ở bên trong ngay lập tức tối đen.

Trong bóng đêm, tôi vẫn như trước bị hấn hột trong lòng ngực, giờ phút này miệng của hấn đang kề sát vào một bên tai tôi, hô hấp có chút dồn dập. Ở tư thế này tôi mới bắt giác nhận ra, chỉ có hơn nửa năm trôi qua mà hấn đã muốn cao hơn tôi cả nửa cái đầu.

Tôi lo lắng hỏi, “Cậu không sao chứ?” Vừa rồi nghe thấy tiếng va đập rất mạnh khiến cho tôi không khỏi cảm thấy đau lòng thay hấn a.

Hấn không nói gì, chỉ là cánh tay đang ôm lấy tôi bỗng nhiên hơi xiết chặt lại.

Tôi bắt đầu có chút hoảng sợ, vội vàng giãy giụa ra khỏi cái ôm của hấn rồi đứng thẳng dậy mà hỏi hấn thêm một lần nữa, “Cậu có khỏe không?”

Hấn lẳng lẳng buông tay ra, cặp mắt phượng kia trông bóng đêm không ngừng phát ra những ánh nhìn kỳ lạ.

Tên tiểu quỷ này... dạo gần đây có điều gì đó không được ổn.

Liên hệ với những biểu hiện kỳ quái của hấn trong mấy tháng qua, tôi khê cần môi bối rối, chẳng lẽ hấn... thật sự đã thích tôi rồi sao? [tác giả: Chúc mừng bạn tốt cuộc cũng đã giác ngộ.]

Không, không phải đâu...

Nghĩ như vậy khuôn mặt tôi chỉ trong phút chốc liền nhân tiện nóng lên, nhanh chóng cúi đầu tránh khỏi tầm mắt sáng rực của hấn, tôi vội vàng vàng lướt ra khỏi phòng, tâm trạng lúc bấy giờ có thể nói là vô cùng rối loạn...

“Túi xách của cậu.” Hấn vừa đi ra khỏi cửa phòng vừa vươn tay đưa chiếc túi xách cho tôi.

Tôi cúi thấp đầu tiếp nhận, từ đầu cho đến cuối cũng không dám nhìn hấn lấy một lần.

Hai người cứ im lặng như vậy mà bước xuống phố.

Hiện tại bầu không khí ở dọc hai bên đường đi có thể nói là ồn ào náo nhiệt một cách dị thường, nơi nơi đều có thể nghe thấy tiếng pháo nổ đi đùng hòa lẫn cùng với tiếng nói cười của những người xung quanh... Bị bầu không khí của lễ đón mừng năm mới cuốn hút, hai chúng tôi rất nhanh cũng dần dần tự nhiên trở lại.

“Cậu có muốn ăn thử thịt dê nướng ở đằng kia không? Nhìn qua rất ngon a ~” Liếc mắt nhìn về phía tiệm ăn ở ven đường, hai mắt tôi liền lập tức sáng lên.

Hấn tùy tiện đảo mắt một cái, sau đó trực tiếp cự tuyệt, “Không vệ sinh.”

“Cậu thật sự rất nhàm chán nga.” Tôi bĩu môi phản bác.

“Không thể hiểu được rốt cuộc bọn con gái các cậu nghĩ cái gì nữa.” Quán ăn ven đường cùng với tính tình của một người thì có liên quan gì đến nhau cơ chứ?

“Thật đáng thương, cả cuộc đời cậu chắc chắn cũng sẽ không thể nào hiểu được.” Tôi bất chợt cảm thấy thương xót cho lão bà tương lai của hấn, rồi nhanh chóng đi thẳng đến trước quán ăn ven đường, “Ông chủ, bán cho cháu 3 xâu thịt dê nướng.”

“Được rồi, có ngay 3 xâu thịt dê nướng cho cô bé xinh đẹp này!” Ông chủ tiệm ăn ven đường rất nhiệt tình, từ đầu cho đến cuối vẫn không ngừng mỉm cười phục vụ.

Tôi vốn đang định mở túi xách lấy tiền ra trả, thì tên nhóc thiếu thước tắc kia đã muốn thanh toán xong, “Để tớ mời cậu.”

Ông chủ tiệm hướng về phía tôi mà nháy nháy mắt vài cái, “Cô bé à, bạn trai của cô bé quả thật rất tốt nga.”

Tôi đỏ mặt hời hợt như mưa, vội vàng đính chính lại, “Chắc ông chủ hiểu lầm rồi, hai chúng cháu chỉ là bạn học mà thôi.”

Hấn vừa nghe xong liền quay đầu liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi cũng bất chước học theo hấn trưng ra bộ mặt than đen xì xì, bước nhanh ra khỏi tiệm ăn ven đường.

Tôi một bên mài miết cắn nuốt thịt dê nướng, một bên thỉnh thoảng trộm ngẩng nhìn người bạn đồng hành ở bên cạnh.

Lúc bấy giờ hắn vẫn rất bình tĩnh, mặt không chút thay đổi đi ở phía trước dẫn đường.

Đang đo suy nghĩ một lâu, tôi rút cuộc cũng liều mạng đem một xâu thịt dê nướng đến trước mặt hắn, “Cậu có muốn thử một chút không?”

Không nghĩ tới chính là hắn trực tiếp cúi đầu xuống mà ăn một ngụm thịt dê nướng tôi đang cầm trong tay, sau đó còn nhìn tôi chằm chằm nói, “Cũng không tệ lắm.”

Giờ phút này có thể nói là tôi cảm thấy vô cùng lúng túng, hắn cũng không cần phải vừa ăn vừa nhìn tôi chăm chú rồi nói “Cũng không tệ lắm” có được hay không? Người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng rằng hắn đang nói đến tôi nga.

MD (mẹ nó)! Không biết vì sao kể từ khi ý thức được hắn đã bắt đầu thích tôi, cho dù có nhìn thấy bất kỳ hành động nào của hắn đi chăng nữa tôi cũng đều cảm thấy nó rất ám muội, là do tôi suy nghĩ quá nhiều rồi sao... =0=?

Tôi ngay lập tức đem thanh thịt dê nướng đã bị cắn qua nhét vào trong tay hắn, lão nương ta đây vốn không có hứng thú ở trên đường biểu diễn cái tiết mục người ăn ta nuốt đầu.

Hắn vẫn điềm tĩnh như trước mà tiếp nhận, sau đó chỉ với vài nhát cắn đã liền nhân tiện giải quyết xong thanh thịt dê nướng, nhưng... nhưng điều kỳ quái nhất chính là đôi mắt phượng kia hiện tại không còn nhìn con đường ở phía trước nữa, mà phần lớn thời gian đều dán trên người tôi.

Ông trời ơi, con phải làm sao đây?

Tôi đau đầu đưa tay vỗ vỗ vào trán mình, hắn tại sao lại thích tôi a? Tuy rằng bản thân tôi quả thật rất ưu tú rất xuất sắc, người gặp người thích hoa gặp hoa nở (ai gặp cũng phải yêu mến), nhưng hãy nhìn hắn xem, thường ngày đều đối với tôi hết la hét lại quay sang đùa cợt châm chọc, vậy làm sao có thể nói là thích tôi được cơ chứ? Xét thấy hắn cho đến tận lúc này vẫn chưa có hướng về phía tôi thổ lộ, cho nên tôi cũng không thể bỏ nhào đến cầm lấy tay hắn mà thành khẩn nói, “Hai chúng ta thật sự không có khả năng, mời cậu hãy đi tìm mùa xuân kế tiếp đi!”

Có đôi khi quá ưu tú quá vượt trội cũng là một loại phiền não a

~Cứ như vậy tôi không khỏi thở dài một hơi.

Tên tiểu quỷ đi ở bên cạnh hừ lạnh, “Ngu ngốc, thở dài sẽ khiến cho con người ta sớm bị lão hóa.”

“Vâng vâng vâng, đã biết rồi.”

Nga ~ không biết đứa nhỏ này sau khi lớn lên có người phụ nữ nào có thể chịu đựng nổi tính tình khó chịu của hắn không đây?

Tôi trong lòng thâm thương xót kêu lên, lúc bấy giờ tôi lại đột nhiên nhớ đến một sự kiện vô cùng quan trọng xảy ra ở năm thứ hai cao trung.

... Tốt lắm, xem ra trên thế giới này vẫn còn có người phụ nữ chịu đựng được hắn, ngày 11.9 năm ấy... hắn cùng với bạn gái...

Vừa nghĩ đến đây, không hiểu vì sao lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy nặng trĩu, đồng thời hai bàn tay cũng bắt đầu run lên nhẹ nhẹ.

Độ cong có thể nói là rất nhỏ, nhưng hắn ngay lập tức đã nhận ra điều này, “Cậu lạnh ư?”

Tôi khẽ gật đầu, “Đúng vậy, lạnh quá.” Nhâm Kim Sanh ơi là Nhâm Kim Sanh, không lẽ ngươi lại rơi vào cái hố trước kia rồi sao?

“Đứa ngốc này, cậu không mang theo bao tay à?”

Tôi cười cười, “Không có việc gì, như vậy sẽ khiến cho tớ tỉnh táo hơn.”

“Cậu ngay đến cả đầu óc cũng để quên ở nhà ư?” Hấn vẫn không chịu buông tha, rất nhanh liền nhân tiện nắm lấy hai bàn tay lạnh lẽo của tôi mà chà sát.

Trái ngược hẳn với tôi, hai bàn tay của hấn vừa ấm áp lại vừa to lớn, chặt chẽ đem tay nhỏ bé tôi ủ vào bên trong. Tôi cau mày muốn rút ra, nhưng các ngón tay giống như bị chiếc kìm gấp than kẹp lấy, không thể động đậy.

“Đừng nhúc nhích.” Hấn thấp giọng quở trách, qua 5 phút sau mới chịu buông tay tôi ra, “Tốt hơn một chút rồi đúng không?”

Tôi vừa gạt đầu vừa liếc mắt nhìn khuôn mặt lo lắng của hấn mà trong lòng cảm thấy ngổn ngang trăm mối, “Tớ lúc trước đã nói sai rồi, cậu về sau chắc chắn sẽ là một lão công tốt.”

“Dài dòng.” Hấn không được tự nhiên nghiêng người quay sang chỗ khác đồng thời lôi kéo tôi đi về phía trước.

Trông thấy khuôn mặt từ trắng noãn chuyển sang ửng hồng của hấn, tôi không kiềm lòng được mà khẽ thốt lên một câu chỉ đủ khiến cho chính mình nghe thấy, “Bỏ qua cậu, tớ thật sự rất hối hận.”

Thật sự rất hối hận.

Tôi, Nhâm Kim Sanh. Ở năm 25 tuổi này mới bất chợt phát hiện ra một điều, từ trước cho đến nay tôi vẫn chưa bao giờ... vẫn chưa bao giờ ngừng yêu hấn...

Xin lỗi cậu, Trần Hy à, đến cuối cùng thì tớ cũng chỉ có thể nói, “Tớ thật sự rất hối hận” mà thôi.

19. Chương 19: Phá Băng (1)

Ngay sau khi học kỳ 2 chính thức khai giảng, tôi đã liền bắt đầu trốn tránh hấn.

Tuy nói rằng chuyện tương lai không ai có thể đoán trước được, nhưng tôi đã từng dốc hết lòng mình mà yêu hấn một cách mù quáng, và kết quả là tự chuốc lấy 7 năm đau khổ [sau đó phải mất thêm 3 năm nữa tôi mới có thể hoàn toàn hồi phục lại tâm tình]. Nếu như quen biết với những người khác, có lẽ chúng tôi cũng không nhất định sẽ cùng nắm tay nhau đi đến cuối con đường, nhưng đối với hấn mà nói, tôi thật sự không có dũng khí ném thử một lần nữa.

Tôi nghĩ rằng bản thân mình quả thật là một kẻ nhát gan, một lần bị rần rấn mười năm sợ dây thừng (một lần gặp nguy hiểm gì đó, tới khi gặp lại hình ảnh tương tự cũng lập tức có phản xạ sợ hãi) [TMD (mẹ kiếp), hơn tôi còn bị rần hết mười năm~]

Cứ như vậy trước hầy mau trốn đi, dù sao hấn hiện tại vẫn chỉ là một tên nhóc 14 tuổi, vốn đang trong giai đoạn phát triển... Ân, thời kỳ này hormone sinh dục thường không được ổn định, mặt khác tình cảm của những đứa trẻ cũng sẽ không kéo dài, nếu như tôi bây giờ lại nhắm mắt lao đầu vào vết xe đổ ngày trước, mà lịch sử vẫn lặp lại như cũ không có cách nào có thể thay đổi được, hấn lại một lần nữa quay lưng bước đi... Vậy tôi phải làm sao đây? Đến lúc đó liệu rằng tôi còn có đủ khả năng dùng thêm 3 năm thời gian nữa để đứng lên sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi bất giác run lên từng đợt từng đợt, tôi quả thật không muốn đem trái tim mình đặt cược vào một ván bài mà biết chắc rằng sẽ thua rất đau.

Né một tuần, một tháng, hai tháng... Nửa năm...

Lúc mới bắt đầu hấn vẫn còn nghi hoặc, nhưng sau vài lần tan học trông thấy tôi cầm đầu cầm cổ chạy một mạch về nhà mà không chờ hấn đi cùng như trước, hấn cũng dần dần khẳng định là tôi trốn tránh hấn.

Hấn cũng rất cứng rắn, không thềm lẻo đẹo đi theo sau tôi như trước nữa.

Đây vốn cũng là chủ ý của tôi, cho nên tôi cứ bảo trì thái độ lạnh nhạt thờ ơ như vậy, sau khi trải qua một quãng thời gian dài, hẳn rồi cuộc cũng đã nhận ra rằng lần này tôi quyết tâm không giải hòa cùng với hắn, do đó hẳn bắt buộc phải dẹp bỏ lòng tự trọng của một đại thiếu gia sang một bên mà chủ động bắt chuyện trước với tôi... Tôi khê cần cần môi, nhiều lần tưởng chừng như đã sắp gục ngã tuy nhiên khi nghĩ đến tình cảnh trong tương lai, tôi rồi cuộc vẫn kiên quyết bảo vệ lập trường cũ...

“Kim Sanh à, cậu hãy làm ơn làm phúc cứu mạng chúng tớ đi.” La Ly mang vẻ mặt cực kỳ đau khổ nhìn tôi mà cầu xin tha thiết.

“Cậu bị làm sao vậy?” Không biết rồi cuộc là chuyện gì lại có thể khiến cho vị đại tỷ ngốc nghếch này trở nên bứt rứt như vậy?

“Xem như tớ cầu xin cậu, cậu và tên Trần Hy kia hãy nhanh chóng làm hòa với nhau đi, chúng tớ thật sự chịu không nổi nữa rồi!” Cô ấy vừa nói vừa vò đầu bứt tóc.

“Tớ với hắn không có cái nhau, vậy làm sao có thể làm hòa được cơ chứ?” Tôi mặt vẫn không đổi sắc nói.

“Lừa quỷ à! Mọi người ai có mắt cũng đều có thể nhìn thấy từ lúc cậu không thêm đếm xỉa gì đến hắn thì khuôn mặt của hắn càng ngày lại càng trở nên đen xì xì, cậu có biết hay không hiện tại trình độ khủng bố của hắn đã muốn vượt qua cả Vương Mộc Mộc rồi a? Ngay đến cả fan hâm mộ hắn cuồng nhiệt như Trình A Kiều cũng đã nói rằng cô ấy tình nguyện ở suốt cả một buổi tối với Vương Mộc Mộc, chứ nhất quyết không chịu ở cùng với hắn cho dù chỉ là một giây!”

“Hắn trở nên như vậy không nhất định là có liên quan đến tớ ư! Nói không chừng do nhân phẩm của hắn đột nhiên biến dị thì sao?” Tôi lầm bầm nói, trong lòng không hiểu vì sao lại bỗng nhiên cảm thấy rất ray rứt.

“Cậu thật sự là một cô gái ác độc.” La Ly dữ tợn véo véo vào khuôn mặt tôi, “Tớ mặc kệ, hắn mỗi ngày tan học đều vác theo bộ mặt đen xì xì kia mà đi theo sau bọn tớ, tớ quả thật chịu không nổi nữa rồi!”...

Thời gian cứ như vậy thấm thoát trôi qua.

Ngay khi Hong Kong được trao trả lại cho Trung Quốc thì vừa vặn là kỳ nghỉ hè chính thức bắt đầu, buổi tối ngày hôm đó người dân cả nước hưng phấn đến mức suốt cả một đêm không ngủ, nhưng chỉ có tôi là ngoại lệ.

Thái Hậu và lão cha trông thấy cảnh tượng này cảm thấy vô cùng đau đớn, “Hai chúng ta tại sao lại có thể sinh ra một đứa con gái như vậy? Học hành giỏi giang thì có cái gì tốt, nói không chừng nếu như nó sống trong thời kỳ kháng chiến (chiến tranh Trung – Nhật) thì chắc chắn sẽ là Hán gian.”

Tôi im lặng thở dài một hơi.

Lúc bấy giờ có thể nói là tôi tựa như đang được xem lại một đoạn băng cũ đã quay ở N năm trước kia, nhưng điều quan trọng nhất chính là lời nói của hai người bọn họ trong quá khứ và trong hiện tại hoàn toàn tương phản —

“Hai chúng ta tại sao lại có thể sinh ra một đứa con gái như vậy? Cái gì cũng tốt chỉ có duy nhất việc học hành là không tốt, về sau chắc chắn phải đi ăn mày ư!”

Đang chìm sâu vào trong mộng đẹp, Thái Hậu bỗng nhiên mang theo vẻ mặt quỷ dị mà lay tôi tỉnh lại, “Con bé này, mau tỉnh dậy a, con có điện thoại đấy.”

Tôi mơ mơ màng màng nói, “Ai vậy chứ? Bây giờ chẳng phải đã là nửa đêm —” Vừa mới nói được nửa câu thì tôi đã liên nhanh chóng tỉnh táo trở lại.

Ở thời điểm này dám cả gan gọi điện thoại cho tôi, cũng chỉ có mỗi tên nhóc thiếu thớt tắc kia mà thôi.

“Thái Hậu, mẹ hãy giúp con nói với hắn rằng con đã muốn ngủ bất tỉnh nhân sự không tài nào có thể đánh thức được.” Lúc này đây tôi không muốn nghĩ gì hết, thật sự không muốn nghĩ gì hết.

Thái Hậu xốc chăn lên rồi ngay lập tức đá tôi xuống giường, “Đi mau, người ta nửa đêm gọi điện thoại đến chắc chắn là có vấn đề gì đó rất quan trọng, còn không mau đi ra nghe điện thoại sao?”

Tôi không cam lòng chậm chậm lê từng bước dài mà đi đến phòng khách, ở phía sau lưng hiện tại vẫn còn có thể nghe thấy giọng nói vui mừng của Thái Hậu nói với lão cha, “Con gái của chúng ta đã trưởng thành rồi...”

... Tôi đổ mồ hôi như mưa.

Cầm lấy microphone, đầu bên kia điện thoại nhanh chóng vang lên một giọng nói trầm thấp dịu dàng, chứ không còn là giọng nói ồ ồ giống như vịt đực trước kia nữa, “Là tó.”

“Tớ biết.”

“...” Hấn im lặng không nói.

Tôi bắt chước học theo hấn im lặng không nói, nhưng cũng có lẽ là không biết nên nói cái gì cho phải.

Sau một hồi lâu, hấn mới mở miệng gần từng tiếng từng tiếng, “Nhâm Kim Sanh.”

“Ân.” Đây là lần đầu tiên hấn gọi đầy đủ họ tên của tôi.

“Hôm nay là sinh nhật của tó.”

“Sinh nhật vui vẻ.”

Rồi sau đó hấn nhẹ nhàng treo điện thoại.

Tôi cầm microphone trong tay mà không khỏi có chút sững sờ, chỉ như vậy thôi sao?

“Là nam sinh nào vậy con?” Thái Hậu ôm hai tay để trước ngực đứng ở một bên chờ đợi.

“Con với hấn chỉ là bạn học cùng lớp mà thôi, mẹ không cần hiểu lầm nga!” Tôi khiếp sợ đảo mắt nhìn chung quanh, xem rốt cuộc lão mẹ có dấu điểm con dao chặt thịt nào hay không.

Thái Hậu mỉm cười, thật nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu tôi, “Khi nào rảnh hãy dẫn hấn về nhà cho chúng ta gặp mặt.”

“...!!!”

Năm học thứ hai tại trường trung học F cứ như vậy mà nhanh chóng đến rồi, tôi vẫn như cũ trụ tại ban 1.

Học sinh trong lớp thay đổi không nhiều, nhưng điều ngoài ý muốn của tôi nhất chính là La Ly cũng được chuyển lên đây... tuy rằng đó chỉ là chiếc vé cuối cùng.

Tên nhóc thiếu thước tắc kia sau khi đã tu luyện suốt cả 3 tháng hè gương mặt càng ngày lại càng trở nên đen xì, trên cơ bản là hiện tại đã không còn có ai dám ngồi cùng bàn với hấn nữa.

Lúc này đây Lý Ngộ cũng đã lên cao tam (lớp 12), mỗi ngày đều phải đối mặt với các cuộc kiểm tra đến mức sút đầu mẻ trán, cho nên không có thời gian rảnh rỗi chạy đến tìm tôi như trước.

Mặc dù vậy nhưng tôi lại cảm thấy rất vui vẻ khi được nhàn rỗi như vậy, dù sao cũng không cần hấn phải làm gia tăng mức độ nổi tiếng của tôi nữa rồi, bởi vì sau nhiều lần giữ vững ngôi vị thứ nhất toàn trường tôi hiện tại có thể nói là nhân vật cực kỳ nổi danh tại trường trung học F.

Cuối tháng 12 năm đó, cơn sốt Titanic chính thức đổ bộ vào Trung Quốc, mỗi ngày tôi đều bỏ ra hàng giờ liền mà đứng nhìn ngắm tấm áp phích của Leonardo một cách mê mết, đồng thời trong lòng không ngừng cảm khái vì sao trên thế giới này lại có thể có một người đẹp trai đến như vậy?

Mấy hôm sau, La Ly đột nhiên đem 2 tấm vé xem phim nhét vào trong tay tôi.

“Làm gì vậy?”

Cô ấy cười gian xảo, “Mời cậu đi xem phim.”

“Wao, dạo gần đây có vẻ như cậu có rất nhiều tiền tiêu vặt a!” Phải biết rằng bộ phim Titanic này được quảng bá vô cùng rầm rộ, cho nên trong giai đoạn mới công chiếu mỗi một chiếc vé đều rất khó kiếm. Mặt khác vị trí của 2 chiếc vé này lại là hàng đầu, xem ra giá cả cũng không phải rẻ.

Cô ấy phát phát tay, “Tớ dĩ nhiên là không có dư tiền để làm những việc này rồi, người mời cậu đi xem phim lần này là một anh chàng siêu cấp dễ thương hiện đang học tại khối cao trung (cấp 3, từ lớp 10-12) của trường chúng ta, hơn nữa hán cũng rất cao nga ~”

Tôi vốn định mở miệng từ chối, bởi vì năm đó Thái Hậu rất hâm mộ bộ phim này cho nên đã lôi kéo tôi đến rạp xem đi xem lại đến 10 lần, diễn biến cốt truyện có thể nói là tôi đã thuộc nằm lòng. Nhưng khi vừa mới quay đầu nhìn lại thì đã trông thấy gương mặt than đen xì xì kia nhìn tôi chăm chăm, tôi không thể làm gì khác hơn là đành phải sửa miệng đáp ứng...

Tôi thậm chí đã cố gắng đến mức độ này rồi, chỉ mong rằng đại thiếu gia kia liền rộng lòng buông tha cho tôi đi.

Lần đầu tiên gặp mặt, vì tránh để rơi vào tình cảnh chênh lệch chiều cao như của Lý Ngộ, cho nên trước ngày hẹn một ngày tôi đã liều mạng dốc hết số tiền tiết kiệm được trong suốt cả năm qua đi mua một đôi giày cao gót chuyên dụng.

Người đến cuộc hẹn là một thiếu niên rất sáng sủa, chẳng những vậy khi cười lên ở hai bên khóe miệng của hán còn lộ ra lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu.

Hán ân cần mang theo nhiều loại đồ ăn thức uống, ngại ngần nói rằng bởi vì không biết tôi thích loại nào do đó liền nhân tiện mua mỗi loại một thứ.

Không hiểu vì sao khi đứng đối mặt với gương mặt sáng sủa này tôi lại bất giác nhớ đến khuôn mặt lạnh lùng đen xì xì kia. Lắc lắc đầu, tôi tự nói với chính mình không được tiếp tục nhớ mong đến hán nữa, mà phải cố gắng tập trung tư tưởng vào gương mặt sáng sủa nọ, sau đó nhanh chóng đi theo hán vào trong rạp chiếu phim.

Bên trong rạp chiếu phim thật yên lặng, chỉ có tại vị trí của tôi không ngừng phát ra những tiếng nhai khoai tây chiên “Sột xoạt, sột xoạt”.

Ngồi ở dãy ghế phía trước, vị đại thẩm nọ cảm thấy rất bất mãn liền liên tục quay đầu mà trừng mắt nhìn tôi.

Nhìn cái gì? Tôi đưa tay quệt quệt miệng, hiện tại bản thân tôi vốn chỉ là một đứa trẻ ngây thơ không hiểu biết chuyện...

Tôi cố gắng hết sức nhẫn nhịn, kiên nhẫn chờ đợi để xem cảnh H của nam nữ nhân vật chính.

Tên thiếu niên ngồi ở bên cạnh lúc bấy giờ có vẻ không được tự nhiên, tôi chẳng hề để ý chỉ tiếp tục nhai khoai tây chiên “Sột xoạt, sột xoạt”. Giả bộ làm gì a? Nếu như không có mặt tôi ở nơi này, không biết chừng hán còn mong đạo diễn kéo dài thêm cảnh H đó ra.

Đợi thêm một hồi lâu, còn đến 30 phút nữa bộ phim mới kết thúc, tôi thật sự không chống đỡ được nữa rồi.

Tôi rút cuộc cũng đã hạ quyết tâm, lấy cái cớ ra ngoài đi vệ sinh mà chạy thẳng ra khỏi rạp chiếu phim.

Ra khỏi rạp chiếu phim tôi vội vội vàng vàng đi một mạch đến nhà ga gần đó, nhưng khi vừa mới đặt chân tới ngã tư đường, thì bước chân vốn đang vội vã của tôi đã bị cảnh tượng trước mắt khiến cho phải dừng hán lại.

Một bóng dáng cao gầy quen thuộc đang đứng tựa lưng vào cột điện. Ngay khi trông thấy tôi, hán liền chậm rãi đi hướng về phía tôi, nét mặt của hán lúc bấy giờ bị chôn vùi trong ánh đèn đường mờ ảo, vì vậy tôi không thể nhìn rõ được rút cuộc đó là nét mặt gì.

Quả thật không thể nào nhìn rõ được.

20. Chương 20: Phá Băng (2)

“Nhâm Kim Sanh.”

Hán cúi đầu gọi tên của tôi.

Tại sao lại phải gọi cả họ tên ra như vậy, muốn gọi hồn à? Lúc bấy giờ tôi bỗng nhiên bị rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, cho nên không thể làm gì khác hơn là đành phải đứng nguyên tại chỗ mà trừng mắt nhìn hần mỗi lúc một gần.

Nếu như giờ phút này đứng tại vị trí này là những người khác, bọn họ chỉ có thể nghe thấy một giọng nói tràn đầy sự tức giận mà không tài nào có thể nhìn rõ được dáng vẻ của chủ nhân giọng nói đó, thì chắc chắn sẽ không khỏi cảm thấy rợn tóc gáy khi nghĩ rằng bản thân mình đã gặp phải một oán linh...

Đáng tiếc người đang đứng tại vị trí này lại là tôi.

Đối với tôi mà nói, tôi lại càng hy vọng cái mà hiện tại tôi đang sắp phải đối mặt chính là oán linh a.

“Tớ cứ tưởng rằng cậu sẽ không đến.” Mặc dù giọng nói của hần hiện tại có thể nói là rất bình thản, nhưng vẫn không tài nào che dấu được có một chút hờn giận ở trong đó.

Tôi cắn cắn môi, giờ phút này không hiểu vì có gì tôi lại bỗng nhiên cảm thấy chột dạ.

Hần một bên đứng cho hai tay vào trong túi quần, một bên cúi đầu nhìn tôi chằm chằm.

Tôi bối rối cúi gằm mặt xuống đất mà không nói được lời nào, hai bàn tay không tự giác bắt đầu xoắn xoắn sợi dây đeo của chiếc túi xách. Càng ngày tôi lại càng cảm thấy bản thân mình trông giống như hồng hạnh vượt tường (người vợ ngoại tình) bị lão công phát hiện a.

Ánh trăng thật mờ mịt lung.

Tôi và hần cứ đứng im lặng giằng co như vậy tại ngã tư đường gần nhà ga. Đúng lúc này không biết từ đâu đột nhiên có một giọng nói ngả ngớn xen vào giữa bầu không khí căng thẳng của hai chúng tôi.

“Ai da ~ đôi uyên ương bé nhỏ đang cãi nhau à?”

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, thì liền nhìn thấy 3 đốm lửa lập lòe trong bóng đêm.

Tên nhóc thiếu thước nhanh chóng tiến lên phía trước mà đem tôi hộ ở sau người, sau đó quát lớn, “Các người muốn gì?”

“Ha ha ~ đến tận lúc này rồi hần vẫn còn muốn bảo vệ cô bé dễ thương kia.”

Từ trong bóng đêm dần dần lộ ra 3 thân hình cao to vạm vỡ đồng thời trên bả vai cuộn cuộn của bọn chúng tên nào cũng đang vác theo một thanh gỗ lớn, nhưng nếu tái quan sát kỹ sẽ thấy gương mặt của những tên này vẫn còn có nét trẻ con, “Chúng ta chỉ muốn mượn một ít tiền tiêu vặt mà thôi.”

Tục...

Rất tục!

Thật sự là rất tục rồi!!!

Tôi ngửa mặt lên trời không nói được một lời nào.

Cái tình cảnh này quả thật là vô cùng cũ rích a ~ năm đó khi xem những bộ phim thần tượng Đài Loan tôi vẫn thường tự hỏi rằng tại sao lúc nào cũng có cảnh nữ nhân vật chính đi về đêm khuya liền gặp phải bọn cướp bóc sau đó nam chính sẽ đột ngột xuất hiện ra tay cứu giúp? Hóa ra những gì được viết trong tiểu thuyết đều bắt nguồn từ cuộc sống thật.

Tôi bất giác vừa cười vừa lắc đầu, không ngờ rằng bản thân mình lại cư nhiên rơi vào một tình cảnh cũ rích như vậy.

Tên cầm đầu trông thấy tôi đứng ở một bên mà không ngừng lắc lắc đầu, liền nhân tiện làm ra vẻ buông tay, “Chắc chắc, không nghĩ tới cô bé dễ thương này lại có cá tính như vậy, không có biện pháp, chúng ta đành phải động thủ một chút nga...”

Nghe đến đây tôi trực tiếp nhẹ giọng nói, “Không cần dài dòng, các cậu muốn lấy gì thì cứ việc lấy.”

Hần vô cùng sửng sốt, phỏng chừng từ trước cho đến nay vẫn chưa từng gặp qua một con dê béo nào lại có tính thần hợp tác đến thế.

Tên nhóc thiếu thớt tắc nhanh chóng nắm lấy thời cơ, không đợi cho hai tên cơ bắp còn lại kịp có phản ứng, liền dùng sức đem tôi đẩy mạnh ra phía sau, rồi nhanh như chớp nện một cú thật mạnh vào mặt tên cầm đầu!

Hai tên kia nhìn thấy lão đại bất ngờ bị đánh, ngay lập tức rống lên giận dữ sau đó cầm lấy thanh gỗ phan mạnh về phía thân hình mỏng manh của tên nhóc thiếu thớt tắc...

Dưới ánh đèn đường mờ ảo không ngừng vang lên từng đợt từng đợt tiếng rít của những thanh gỗ cùng với tiếng thân thể bị đánh liên tiếp, bóng người vụt né tránh và thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng kêu rên cùng rống giận...

Đây là lần đầu tiên một đứa trẻ từ nhỏ đến lớn đều sống trong hòa bình như tôi được tận mắt chứng một cảnh bạo lực ở hiện thực, đến tận giờ phút này tôi mới ý thức được cảnh tượng trước mắt mình không phải là tiểu thuyết cũng không phải là phim truyền hình.

Tên nhóc thiếu thớt tắc liều mạng một người chọi lại với ba người để bảo vệ tôi.

Hắn tuy còn nhỏ tuổi nhưng kinh nghiệm đánh nhau có thể nói là rất phong phú, mặc dù vậy nhưng sức lực con người luôn có giới hạn, ước chừng trải qua thập phần chung hắn đã bắt đầu rơi vào tình trạng yếu thế dần dần địch không lại ba người bọn kia, trong lúc mấu chốt này hắn hướng về phía tôi rống to, “Cậu còn đứng đó làm gì? Mau chạy đi!”

Tôi lo lắng quay đầu nhìn chung quanh, nơi đây bốn phía đều vắng lặng không một bóng người, mà tình huống trước mắt lại như vậy, tôi làm sao có thể bỏ hắn ở lại một mình?

Hắn trông thấy tôi không có nhúc nhích, nóng nảy hô lớn, “Nhâm Kim Sanh! Đi mau!”

“Mẹ nó! Còn muốn chạy ư?” Tên cầm đầu nhanh chóng rời khỏi cuộc hỗn chiến mà bước về phía tôi.

Lúc bấy giờ tôi cố gắng ra sức biểu lộ nét mặt vô cùng hoảng sợ, “Đại ca ca, ta sẽ không đi.”

Hắn rất vừa lòng khi nhìn thấy biểu hiện choáng váng của tôi, trực tiếp vươn tay chụp lấy chiếc túi xách tôi đang cầm trong tay.

Tình huống lúc này thật sự không còn từ nào có thể hình dung được, do quá cẩn thận cho nên tôi đã quấn rất chặt dây đeo của chiếc túi xách vào cổ tay phải, vì vậy trong nhất thời cũng không có biện pháp tháo ra, hắn không kiên nhẫn liền vùng tay tát mạnh vào mặt tôi một cái.

“Bốp —”

Bởi vì tôi và hắn hiện đang đứng rất sát nhau, do đó tôi không kịp né tránh mà trúng phải một cái tát rất mạnh.

“Nhâm Kim Sanh!”

Ánh mắt của tên nhóc thiếu thớt tắc ngay tức khắc chuyển sang đỏ ngầu, khuôn mặt thô bạo đáng sợ ấy từ trước cho đến nay tôi chưa bao giờ thấy qua, trông giống như hắn sắp phát điên mà lao về phía bên này.

Hai tên đang giao đấu với hắn đương nhiên không dễ dàng buông tha cho hắn như vậy, vội vội vàng vàng ra tay ngăn chặn, cho nên ba người lại tiếp tục triển đấu cùng một chỗ.

“Người dám đánh ta...”

Tôi cứ đứng xoa nhẹ vào khuôn mặt sưng đỏ của mình một hồi lâu mà vẫn chưa hoàn hồn.

Ngay khi tên cầm đầu lại mãnh liệt giật lấy chiếc túi xách của tôi một lần nữa, tôi nổi trận lôi đình giằng co với hắn, “Con mẹ nó, người dám đánh ta.”

Trong lúc hắn đang bất ngờ trước phản ứng quyết liệt của tôi, tôi không chút chần chừ liền quất mạnh chiếc túi xách đang cầm trong tay vào mặt hắn! “Lão nương đây lớn đến như vậy vẫn chưa bao giờ có người nào dám ra tay đánh ta!!”

Thừa dịp hắn đau đến mức khom người xuống đất, tôi nhanh chóng ra tiếp 3 chiêu thức phòng thân hữu hiệu nhất của chị em phụ nữ —

Chọc mắt! Đấm yết hầu! Đá tiểu đệ đệ –!

Hắn đau đón gào lên một tiếng! Ôm lấy đũng quần mà té nhào trên mặt đất.

Lúc bấy giờ tôi đương nhiên vẫn còn chưa hả được cơn giận, cho nên không ngần ngại dùng giày cao gót đá tới tấp vào tiểu đệ đệ của hắn, “Ngay đến cả mẹ ta cũng chưa từng đánh ta dù chỉ một lần, vậy mà người dám đánh ta sao?!!”

Hắn một bên kêu gào thảm thiết một bên không ngừng lăn lộn trên mặt đất, tôi vẫn như cũ không chịu buông tha ra sức giẫm đạp vô cùng khí thế.

Mãi cho đến khi thấy hắn đã không còn đủ sức để kêu la nữa, tôi mới quay đầu nhìn sang chiến tuyến bên kia.

Tình hình hiện tại là tên nhóc thiếu thước tắc đã muốn giải quyết xong một tên rồi, giờ phút này hắn đang phải dốc hết toàn bộ sức lực mà chống trả với tên còn lại.

Tôi vừa khom người nhặt lấy thanh gỗ của tên cầm đầu vừa cẩn thận di chuyển đến gần, sau đó nhắm ngay đầu tên chết tiệt kia đập một phát —

Một tiếng “Bốp!” cứ như vậy vang lên, tên còn lại trong phút chốc liền ôm đầu gào rú rồi lao đảo té xuống đất!

Tôi hăng hái dùng chiếc giày cao gót trực tiếp đá mạnh vào tiểu đệ đệ của hắn, sau đó hưng phấn cầm thanh gỗ mà đập 3 tên đang nằm trên mặt đất thành đầu heo.

Cùng là một thân nam nhi, tên nhóc thiếu thước tắc kia trông thấy 3 tên nọ bị đánh trúng chỗ hiểm, dĩ nhiên cũng có chút đồng cảm, cho nên định ra tay can thiệp, nhưng khi hắn nhận ra ánh mắt tóe lửa của tôi liền im lặng đứng yên tại chỗ!

...Sau một lúc lâu, tôi rốt cuộc cũng đã trút xong cơn giận mà bỏ thanh gỗ xuống, đối với 3 kẻ hiện đã không còn thấy rõ nguyên hình dè dặt:

“Các vị, xem ra cái nghề cướp bóc này không phù hợp với các người rồi! Nếu như dám đụng đến lão nương đây một lần nữa thì ta nhất định sẽ khiến cho các người trở thành thái giám luôn nha ~”

21. Chương 21: Phá Bể (3)

Sau khi đã giải quyết xong đám côn đồ kia, tôi và tên nhóc thiếu thước tắc rất nhanh liền băng qua ngã tư đường rồi đi thẳng một mạch về phía nhà ga. Dọc trên đường đi mặc dù tôi đã 5 lần 7 lượt lên tiếng từ chối nhưng hắn vẫn kiên trì muốn đưa tôi về tận nhà.

Thật ra lúc ban đầu hắn vốn cũng định gọi điện thoại nhờ người đến đón chúng tôi trở về, chỉ tiếc rằng trong cuộc ẩu đả mới vừa rồi chiếc điện thoại di động của hắn đã không may mà cáo biệt nhân thế.

Khi tôi bất chợt quay đầu nhìn lại, trông thấy gương mặt nhễ nhại mồ hôi và ửng đỏ của hắn, nghĩ đến tình cảnh lúc này đứa nhỏ này đã quên mình mà liều mạng bảo vệ tôi, trong lòng tôi đương nhiên không tránh khỏi có điểm chùn xuống, vì vậy tôi không thể làm gì khác hơn là đành phải chấp nhận để hắn tiễn về nhà.

Cảm ơn trời đất, ngay khi hai chúng tôi vừa mới đặt chân đến sân ga thì cũng vừa kịp lúc chuyến xe lửa cuối cùng chuẩn bị rời bánh.

Lúc bấy giờ trong cả toa hành khách chỉ có mỗi hai người chúng tôi, hắn sau một vài lần cố gắng nghiêng đầu sang nhìn tôi tựa như muốn nói điều gì đó, nhưng khi trông thấy tôi ngồi vô cùng nghiêm chỉnh mà cúi đầu nhìn xuống sàn xe, thì hắn cũng chỉ biết im lặng mà thôi.

Một giờ đồng hồ vất vả cứ như vậy mà trôi qua, chuyến xe của chúng tôi rốt cuộc cũng đã đến trạm, sau khi đã bước xuống xe tôi không chút nghĩ ngợi liền lập tức ba chân bốn cẳng chạy nhanh về phía nhà mình,

tên nhóc thiếu thước kia từ đầu cho đến cuối không nói được lời nào đương nhiên không cam tâm cho nên tiếp tục đuổi theo sau.

Trông thấy cánh cửa nhà đã ở ngay phía trước, tôi vội vàng quay đầu nhìn hấn nói, “Cậu cũng mau trở về đi, đã tới nhà của tớ rồi.”

Hấn bỏ ngoài tai những lời tôi nói, cứ đứng yên như một bức tượng ở trước mặt tôi.

Tôi im lặng chăm chú nhìn hấn, sau một hồi lâu vẫn không thấy hấn có bất cứ hành động gì, vì vậy tôi lại phải lên tiếng thúc giục hấn thêm một lần nữa, nhưng hấn vẫn như cũ làm như không có nghe thấy.

Giờ phút này không hiểu vì sao trong lòng tôi lại bỗng nhiên cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ... tên nhóc thiếu thước tắc kia thật sự muốn cùng tôi vào nhà luôn ư? Nhìn xem thời gian, bây giờ đã là 11 giờ, vào thời điểm này Thái Hậu và lão cha chắc chắn là đã có mặt đầy đủ ở nhà cả rồi, nếu như để cho bọn họ tận mắt chứng kiến cảnh tượng đứa con gái yêu độc nhất của bọn họ nửa đêm nửa hôm dắt theo một tên nam sinh xa lạ về nhà ... Trời ạ!

Nghĩ như vậy, tôi cố gắng vận dụng hết trí não của mình để có thể mau chóng tìm ra cách đuổi khéo tên nhóc thiếu thước tắc kia trở về, đúng lúc này hấn đột nhiên bước đến gần rồi nắm lấy vai tôi, sau đó ngay lập tức đem tôi ấn chặt vào tường ở trong một con ngõ nhỏ gần đó —

“Cậu — làm gì vậy hả?”

Tôi bị dọa đến mức hồn muốn lìa khỏi xác, vội vàng vươn hai tay chống vào ngực hấn nhằm cố gắng duy trì khoảng cách an toàn.

Từ đầu cho đến cuối hấn vẫn như cũ không có mở miệng nói lấy một lời, chỉ lẳng lặng dùng ánh mắt rực lửa mà nhìn thẳng vào tôi, mãi cho đến khi trông thấy cả người tôi run lẩy bẩy vì sợ, hấn mới hít sâu một hơi rồi gắng từng chữ từng chữ một —

“Nhâm Kim Sanh, cậu hãy nghe cho kỹ đây, những lời này tớ chỉ nói một lần.”

Nói, nói cái gì?

Hấn một bên khóa chặt đôi mắt của tôi, một bên dè dặt nói:

“Nhâm Kim Sanh, tớ thích cậu!”

“...!!!”

... ..

Trông thấy tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn hấn cả nửa ngày mà vẫn không có nói gì, hấn nổi giận dưng dưng hét lớn, “Cậu không muốn nói gì với tớ hay sao?”

Lúc bấy giờ trong đầu tôi có thể nói là hoàn toàn trống rỗng, mãi một hồi lâu sau mới lắp ba lắp bắp nói, “Thầy, thầy chủ nhiệm đã từng nói, yêu sớm là không tốt.”

Hấn điên tiết, xanh mặt rống to, “Cậu nghĩ rằng tớ sẽ tin những lời nhảm nhí đó ư! Nói! Lúc này trong rạp chiếu film, cậu và thằng nhóc kia có làm cái gì không hả?”

Rốt cuộc hấn đang nghĩ cái quái gì vậy?

Lão nương ta đây cả đời bằng thanh ngọc khiết, chứ không phải là hạng nữ nhân dâm dăng như người đã nói nga!!!

Tôi cũng cực kỳ tức giận, nhìn hấn mà hét lên, “Việc đó chẳng có liên quan gì đến cậu! Tớ không cần đại thiếu gia như cậu phải nhọc lòng quan tâm!”

tmd! Lão nương tôi từ trước đến nay cũng đều như vậy, không hề vừa mắt với tên nhóc thiếu thước tắc kia một chút nào.

Hấn ngay lập tức rống lên lần át cả giọng của tôi, “Tớ vẫn còn rất rõ trước kia chính cậu đã từng nói là thích những nam sinh có vóc người cao ráo, vì vậy cậu đừng có hòng mà chối.”

Tôi thật sự đã nói như vậy ư? Tại sao tôi lại chẳng có ấn tượng gì thế này?

Tôi bắt đầu cảm thấy mờ mịt, cố gắng lục lại từng góc gác trong trí óc của chính mình, hình như là hai năm trước...

Hắn một bên vươn tay sờ sờ mặt tôi, một bên nhẹ giọng thuyết phục, “Hiện tại tớ đã cao 1m70 rồi, đợi cho đến khi chúng ta vào cao trung tớ chắc chắn sẽ được 1m80.”

Tôi im lặng không biết phải nói gì, chẳng phải mới vừa rồi hắn vốn còn đang thổ lộ tình cảm với tôi sao, làm thế nào mà bây giờ lại có thể thay đổi đề tài nhanh đến như vậy?

Hắn nhìn tôi đầy chờ đợi.

Trong những tình huống như thế này, tôi quả thật không thể làm gì khác hơn là đành phải nói, “Vậy thì tốt lắm, chúc mừng cậu nga.”

Hắn mỉm cười, khuôn mặt trong thoáng chốc liền ửng hồng, “Ý của cậu là rốt cuộc cậu cũng đã đồng ý kết giao với tớ rồi đúng không?”

Tôi kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngay tức khắc chuyển sang trắng bệch, mãi một lúc lâu sau tôi mới bắt giác nhận ra rằng hắn đã hoàn toàn hiểu sai ý của tôi

~“Tớ đâu có nói là đồng ý kết giao cùng cậu a!”

Khuôn mặt của hắn rất nhanh liền chuyển từ ửng hồng sang đen xì xì, sau đó nổi giận nói, “Cậu dám đổi ý sao?”

Người là ăn cướp ư? Tại sao lại có thể ngang ngược như vậy chứ?

Tôi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Tớ không...”

Hai bàn tay to lớn của hắn không chút chùng chần mà ấn chặt đôi vai nhỏ bé của tôi xuống, “Không cho phép cậu từ chối tớ!” Vừa nói xong, hắn liền cúi đầu rồi hung hăng dùng môi mình mà chặn lại những lời nói của tôi.

md! Vì cớ gì bọn con trai đều thích dùng miệng che lại những lời mà bọn hắn không muốn nghe vậy cơ chứ?

Hắn dùng lực có điểm mạnh, khiến cho răng nanh và môi hung hăng va chạm vào nhau, vì vậy trên môi tôi ngay lập tức nổi lên mùi máu tươi... rách da đổ máu rồi.

Tôi, tôi, tôi, nụ hôn đầu tiên của tôi ~ tôi hoảng sợ che miệng mình lại.

Nụ hôn đầu tiên của tôi không ngờ rằng lại bị cướp đi một cách thảm thương như vậy!!! [tác giả: Thật đáng tiếc, nụ hôn đầu của bạn sớm đã không còn.]

Tôi hốt hoảng chỉ thẳng vào mặt hắn, hô lớn, “Cậu, cậu, cậu” rồi cứ đứng nhìn hắn chăm chăm như vậy mà không nói thêm được lời nào.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt môi tôi, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Chẳng lẽ tớ làm sai ư...” rồi lại chậm chậm cúi đầu xuống một lần nữa.

Cứu ~ mạng ~ a!

Trần Hy à, thành thật xin cậu, vì để bảo vệ sự trong trắng của chính mình, tôi không thể làm gì khác hơn là... đành phải nhắm mắt và dùng hết sức bình sinh mà đá một cú thật mạnh vào... TDD (tiểu đệ đệ) của hắn.

Tuy nhiên bản thân hắn vốn đã có một ấn tượng cực kỳ sâu sắc với thảm cảnh này, cho nên ngay tại thời điểm mấu chốt hắn nhanh chóng lắc mình và né tránh được.

Tôi thừa dịp tên nhóc thiếu thước tắc kia vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, một bên lớn tiếng hô to lên “md”, một bên hí hục hướng về phía nhà mình mà chạy thẳng.

Cho đến tận bây giờ, tôi mới bắt giác phát hiện được một điều, tên nhóc thiếu thước tắc kia ngoài mặt thì luôn tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng thật ra bên trong lại là một con sói nhiệt tình như lửa.

Hiện tại hắn đã hoàn toàn vứt bỏ bộ mặt đen xì xì thường ngày, để lộ ra bộ mặt lang sói thật sự nga!

Đến trước cửa nhà tôi liền vội vội vàng vàng lục tìm chìa khóa, cứ tưởng rằng bản thân mình đã may mắn thoát được một kiếp nạn, nào ngờ ngay khi cánh cửa vừa mới mở ra thì từ bên trong ngay tức khắc vang lên một loạt những tiếng “Vù vù.”

May mắn thay các dây thần kinh phản xạ của tôi từ xưa đến nay đều rất nhạy bén, do đó tôi mới có thể né tránh được trận mưa ‘ám khí’ cực kỳ kinh khủng của Thái Hậu —

“Con bé kia! Con có biết bây giờ đã là mấy giờ rồi không hả? Gần 12 giờ mới vác mặt về nhà, muốn tạo phản à!” Lúc bấy giờ lão mẹ có thể nói là đang cực kỳ giận dữ mà ngồi dựa lưng vào ghế sofa, đồng thời cầm lăm lăm con dao chặt thịt trong tay chuẩn bị tư thế sẵn sàng thẩm tra tội phạm tại nhà.

“Thái Hậu... Trước khi nghe con giải thích, xin người hãy đem con dao kia cất vào bếp được không ạ?”

Tôi nơm nớp lo sợ nhìn về phía con dao Thái Hậu đang cầm trong tay mà nhỏ giọng đề nghị.

Đúng lúc này, cánh cửa vốn đang được khép hờ không hiểu như thế nào lại đột nhiên bị đẩy ra, điều tiếp theo mà tôi nhìn thấy chính là tên nhóc thiếu thước tắc kia liền mỉm cười và lễ phép đi vào.

“Xin chào a di, con là bạn học của Nhâm Kim Sanh. Đã khuya như vậy còn đến quấy rầy, con thành thật xin lỗi.”

Không xong rồi, hôm nay chắc chắn sẽ là ngày giỗ của tôi.

22. Chương 22: Ném Thử (1)

“Xin lỗi a di, tất cả đều là lỗi của con. Nếu như không phải do con hẹn Kim Sanh cùng đi đến hiệu sách, thì cũng sẽ không hại bạn ấy đụng phải bọn cướp, thiếu chút nữa là đã gặp chuyện không may.” Chắc chắn, cái giọng điệu kia bình thường có thể nói là rất lạnh lùng và khó chịu nhưng lúc bấy giờ lại hoàn toàn trái ngược tràn đầy sự thành khẩn và hối lỗi.

Dối trá!

Tôi thừa dịp Thái Hậu không chú ý liền tròng mắt liếc tên nhóc thiếu thước tắc nọ một cái, hắn làm như không trông thấy, tiếp tục giương bộ mặt ngoan ngoãn hướng về phía Thái Hậu mà giải thích nguyên nhân chúng tôi về trễ.

Sau khi đã trực tiếp cắt bỏ không chút thương tiếc những đoạn tôi dùng đôi giày cao gót chuyên dụng của chính mình để đá cho bọn côn đồ kia một trận bán sống bán chết, thì hắn lại cường điệu miêu tả cảnh tượng hắn đã liều mình bảo vệ tôi như thế nào, tiếp đó còn rất nhiệt tình trưng ra những vết thương trên người nhằm đối chứng với lời khai... Dưới ánh đèn sáng ngời trong căn phòng khách, những vết thương kia quả thật trông đặc biệt ghê người, cộng thêm phần diễn xuất cực kỳ xuất sắc của bản thân hắn, đã khiến cho Thái Hậu cảm thấy vô cùng cảm động a

~Nghe đến đây Thái Hậu rất nhanh liền chạy thẳng một mạch vào phòng bếp mà lấy thuốc bôi cho hắn, sau đó vừa vuốt vuốt mặt hắn vừa đau lòng nói, “Một đứa nhỏ đáng yêu như vậy không ngờ lại bị bọn côn đồ đánh ra nông nỗi này, con bé gốc gác nhà a di thật may mắn mới có được một người bạn tốt bụng như con.” Qua ngày hôm nay, không có gì nghi ngờ khi ấn tượng của tên Trần Hy trong mắt Thái Hậu đã được nâng lên một bậc.

“Xin đừng nói vậy.” Tên nhóc thiếu thước tắc ngay lập tức đáp lại bằng một nụ cười rực rỡ tựa như một cơn xuân phong (như ngồi trong gió xuân), “Bất kỳ ai gặp phải tình huống tương tự cũng đều không thể khoanh tay đứng nhìn, huống chi Nhâm Kim Sanh lúc ở trường vẫn thường hay quan tâm chăm sóc con, vì vậy đó chẳng qua là việc con nên làm mà thôi.”

“Tuy rằng cả hai đứa cùng bằng tuổi nhau, nhưng con và con bé Nhâm Kim Sanh quả thật là khác nhau một trời một vực, con bé ấy mỗi ngày ngoại trừ ăn thì chỉ biết ngủ a.” Thái Hậu vừa nói vừa quay đầu mà liếc mắt nhìn tôi, ngụ ý vốn là: “Nhìn xem con nhà người ta mặc dù còn nhỏ tuổi đã rất giỏi giang, không hiểu tôi như thế nào lại có thể sinh ra một đứa con gái gốc gác như vậy nga.”

Tôi trợn to hai mắt nhìn hấn một cách đầy thù hận!

Hấn vẫn như cũ không thêm để ý gì đến sự cảnh cáo của tôi, cứ đứng ngoan ngoãn mà trò chuyện cùng với Thái Hậu. Sau một hồi lâu, hấn bỗng nhiên làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, “Nguy rồi, mãi lo trò chuyện với a di con vốn đã quên báo với người nhà là hôm nay sẽ về trễ, chắc hiện tại ba mẹ con đang rất lo lắng. Xin lỗi a di, bây giờ con phải nhanh chóng trở về thôi.”

Giờ phút này tôi thật sự cảm thấy vô cùng hưng phấn, cho nên vội vàng vàng đứng dậy chuẩn bị tiễn hấn ra khỏi cửa, nhưng điều quan trọng nhất chính là tại sao hấn cứ đứng lì một chỗ như vậy? Nếu đã chào hỏi xong rồi còn lưu luyến cái gì mà không mau về đi!!!

“Chờ một chút,” ngay tại thời điểm mấu chốt này Thái Hậu đột nhiên lên tiếng gọi hấn lại, “Hiện tại đã muộn hơn 12 giờ rồi, làm gì còn xe cho con trở về. Như vậy đi, trước tiên con hãy vào nhà gọi điện thoại thông báo cho ba mẹ một tiếng, còn đêm nay con cứ tạm thời ngủ lại đây nhé.”

“Như vậy thì phiền mọi người quá...” tên nhóc thiếu thước tắc tở vẻ dao động, “Tốt hơn hết là con nên về nhà thôi.”

Đây quả nhiên là diệu kế, lui một bước để tiến thêm 3 bước.

Tên tiểu quỷ kia, xem như lão nương ta bấy lâu nay đã nhìn lầm người, tâm địa của người... thật sự rất sâu xa.

“Không có gì phiền toái cả, con đã ra tay cứu giúp con bé Nhâm Kim Sanh nhà a di, a di vẫn còn chưa biết nên cảm ơn con như thế nào cho phải, vì vậy con cứ thoải mái ngủ lại đây một đêm.” Thái Hậu trực tiếp đánh nhịp.

Không để cho hấn kịp có cơ hội trả lời, tôi ngay tức khắc liền liều mạng chen ngang, “Thái Hậu à, mẹ đừng lo lắng quá, nhà của hấn vốn có tài xế riêng, chỉ cần gọi một cú điện thoại thì rất nhanh sẽ có người đến đón hấn trở về, không có gì phiền toái cả.”

Thái Hậu không chút chần chừ cầm con dao chặt thịt trong tay mà chỉ thẳng vào mặt tôi, “Câm miệng! Đừng có đứng ở đó mà nhiều lời, hãy mau mau dẫn ân nhân cứu mạng vào phòng dành cho khách đi!” Tiếp theo liền quay đầu nhìn sang tên nhóc thiếu thước kia nhẹ nhàng nói, “Nếu như có cần gì thì con cứ kêu con bé Kim Sanh nhé, hiện tại cũng đã khuya lắm rồi con cũng nên đi nghỉ ngơi cho sớm nga.”

Xem ra lần này Thái Hậu thật sự rất quyết tâm, nếu đã như vậy tôi không thể làm gì khác hơn là đành phải mếu máo dẫn tên nhóc thiếu thước tắc kia đi đến phòng dành cho khách.

Thái Hậu à, rốt cuộc giữa con và hấn ai mới chính là con ruột của người vậy?

Tối hôm ấy tâm trạng của tôi có thể nói là phi thường buồn bực, buồn bực đến mức thức trắng cả một đêm.

Thẳng cho đến khi ánh mặt trời bắt đầu len lỏi qua tấm rèm cửa, tôi mới thoáng có điểm buồn ngủ, thế nhưng vừa chớp mắt không được bao lâu, tôi bỗng nhiên cảm thấy môi mình hơi ngứa ngứa.

md! Mùa đông tại sao lại có muỗi cơ chứ?!

Tôi khó chịu mở mắt ra, thì đã liền trông thấy gương mặt tà ác của tên nhóc thiếu thước kia đang kề sát bên cạnh!

Lúc bấy giờ, thiếu chút nữa là tôi đã không kiềm được mà phát ra tiếng thét chói tai, may mắn thay trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông tôi đã kịp thời che môi mình lại.

Hấn không hề xấu hổ tiếp tục ngồi ung dung ở cạnh giường, đồng thời giương to hai mắt nhìn tôi luống ca luống cuống dùng tấm chăn quấn chặt khắp người.

“Cậu vừa làm gì vậy hả?” Tôi tức giận quát lớn.

Hấn trả lời thập phần rõ ràng, “Hôn cậu.”

Sống trên cuộc đời này suốt 25 năm qua, tôi quả thật chưa từng bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày mình gặp phải một trường hợp khó tin như vậy, gặp phải một tên nhóc không biết xấu hổ như vậy.

Đây rốt cuộc có phải là năm 97 thuần khiết mà tôi đã từng sống hay không?

Tôi cố gắng hết sức loại bỏ đề tài nhạy cảm nọ ra khỏi đầu, thay vào đó là tập trung vào việc chất vấn hắn, “Tại sao cậu lại vào phòng của tớ?”

Hắn trả lời rất nhanh, “Là a di nhờ tớ gọi cậu dậy ăn sáng.”

Cái, cái gì?

Thái Hậu à, uống công người cả một đời nổi tiếng thông minh sắc xảo, nhưng không ngờ rằng lần này người lại dễ dàng để ột tên nhóc 15 tuổi lừa gạt a.

Tôi phần nộ trừng mắt nhìn hắn, “Nói, cậu rốt cuộc đã ẹ tớ uống loại thuốc mê gì hả?”

Hắn vừa nhún nhún vai vừa mỉm cười nói, “Tớ và a di có thể nói là nhất kiến như cố (mới gặp như đã quen), vô cùng hợp ý, mặt khác a di còn bảo rằng khi nào rảnh rồi tớ hãy đến đây chơi thường xuyên hơn.”

Tôi ôm cái gối lớn nhất của mình hướng về phía hắn đánh mạnh một cái, “Hóa ra là cậu đã sử dụng nam nhân kế đối với Thái Hậu, cậu cứ chờ đó mà xem, tớ và lão ba nhất định sẽ không buông tha cho cậu!”

Hắn thoải mái tiếp được cái gối của tôi, sau đó trong chớp mắt liền lao thẳng đến sát bên cạnh tôi!

Tôi kinh hãi, hắn lại biến thân nữa rồi!

Cánh tay nhỏ bé đáng thương của tôi đương nhiên là không đủ sức chống cự lại sức mạnh của một người đàn ông, do đó chỉ trong một thời gian ngắn hắn đã rất thuận lợi mà ấn chặt tôi xuống giường.

“Cậu mau tránh ra!” Tôi một bên hét lớn, một bên cố gắng hết sức đẩy hắn ra khỏi người mình.

Sau khi đã khóa chặt được hai cánh tay tôi, hắn ung dung cúi đầu nhìn tôi rồi nhẹ giọng nói, “Nhâm Kim Sanh, cậu nhất định phải nhớ rõ những lời mà cậu đã nói ngày hôm nay, vĩnh viễn không cần buông tha cho tớ, có biết hay không?”

“Tớ... ” Tôi há hốc miệng thở dốc, lúc bấy giờ trong lòng tôi quả thật rất muốn phản bác lại, nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện tại bản thân mình đang nằm trong tay hắn, cho nên nếu như tôi cố tình trái ý hắn, nói không chừng hắn sẽ lại phát điên lên nga!

Trông thấy tôi không có bất cứ hành động phản kháng nào, hắn liền cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái, tiếp đó vẫn không quên nhắc nhở tôi một lần nữa, “Nhớ kỹ, vĩnh viễn không cần buông tha cho tớ.”

... Việc đó, tôi bối rối thoáng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Việc đó... nếu như cậu không buông tay trước, thì bản thân tớ cũng không có cách nào có thể buông tay.

Ngay khi chúng tôi vừa mới dùng xong bữa sáng, cũng vừa kịp lúc tài xế riêng của nhà hắn lái xe đến đón.

Tôi cứ đứng bần thần như vậy ở phía trước cửa sổ mà nhìn theo bóng lưng của hắn thẳng cho tới khi hắn đã hoàn toàn khuất dạng.

Giờ phút này tôi thật sự cảm thấy vô cùng phiền não, vì có gì hắn không tiếp tục dùng gương mặt than đen xì xì vốn rất có tiềm năng kia để đối mặt với tôi, mà đến nửa đường lại muốn chuyển thành con sói ba đuôi hung ác?

Đầu đầu suy nghĩ cả một ngày trời mà vẫn không tài nào có được câu trả lời, vì vậy tôi không thể làm gì khác hơn là đành phải ôm gối sang phòng của ba mẹ.

Tôi cố gắng không nhìn đến ánh mắt ai oán của lão ba, âm thầm xúi giục Thái Hậu đem lão ba đuổi ra ngoài phòng khách ngủ một đêm, đêm nay tôi muốn cùng Thái Hậu trò chuyện như những người phụ nữ với nhau.

Thái Hậu trông có vẻ đã chờ đợi tôi từ rất lâu, “Tốt lắm, trong thời kỳ trưởng thành có việc gì khiến cho con cảm thấy phiền não thì hãy nói ẹ biết đi.”

“Con... việc đó.” Lúc bấy giờ tôi quả thật không biết nên mở lời như thế nào cả, toàn bộ những tình huống mà tôi đã trải qua có thể nói là rất ly kỳ và khó tin, do đó nếu như muốn nói rõ ràng mọi thứ trong vài ba câu chữ vốn là điều không thể.

“Đó có phải là vấn đề liên quan đến chuyện tình cảm hay không?” Thái Hậu vừa nói vừa mỉm cười nhìn tôi khích lệ, “Đừng nên quá lo lắng, mẹ cũng không phải thuộc tuýp người cổ hủ, nguyên nhân khiến cho con phiền não chắc chắn là do tên nhóc kia đúng không? Tối hôm qua mẹ đã quan sát hẳn rất kỹ, bề ngoài nhã nhặn lịch sự, tính tình thì vô cùng chu đáo cẩn thận, khó trách đứa con gái yêu quý của mẹ lại coi trọng hẳn đến như vậy.”

Tôi im lặng không nói gì.

Thái Hậu à, người quả thật đã bị hấn dùng nam nhân kế khiến ê muội cả rồi. Hấn căn bản chính là một tên con trai vô cùng tự cao và tự đại, hơn nữa đó còn là một tên con trai mặt người dạ sói nga.

Thái Hậu nhẹ nhàng ôm lấy vai tôi, “Mọi người vẫn thường nói yêu sớm sẽ ảnh hưởng không tốt đến thành tích học tập, thế nhưng bản thân lão nương ta lại cho rằng điều ấy hoàn toàn sai! Đó chẳng qua là do năng lực tự chủ của bọn họ quá thấp mà thôi! Mặt khác con là đứa con gái do chính mẹ mang nặng đẻ đau, vì vậy tính tình của con như thế nào mẹ làm sao có thể không nắm rõ được cơ chứ?! Thật ra mẹ và cha con cũng đã bắt đầu yêu nhau từ năm 15 tuổi, chẳng những bây giờ vẫn sống với nhau rất hạnh phúc hơn nữa còn có thêm một đứa con gái vô cùng đáng yêu nga!”

Tôi vẫn ngồi im lặng như cũ.

Thái Hậu à, trên cuộc đời này có mấy ai có thể may mắn như người và lão cha.

Tôi thanh thanh cổ họng rồi mơ hồ nói vào tiêu điểm chính, “Nếu như chuyện giữa con và hấn biết trước là sẽ không có kết quả hạnh phúc như chuyện của ba mẹ, vậy chẳng phải là nên dừng lại kịp lúc để tránh tự mình làm mình bị tổn thương hay sao?”

Thái Hậu tò mò hỏi, “Con làm sao biết chuyện giữa con và hấn nhất định không có kết quả?”

“Hấn...” Tôi ngập ngừng mãi nhưng đến cuối cùng vẫn không tài nào có thể mở miệng nói cho Thái Hậu biết lý do thật sự, chẳng lẽ tôi lại đi nói rằng bản thân mình chính là người từ tương lai xuyên về quá khứ, cho nên mọi việc đều nắm rõ trong lòng bàn tay hay sao? Nói rằng ở năm cao nhị thứ hai hấn sẽ theo gia đình xuất ngoại, sau đó còn gặp được một người bạn gái tâm đầu ý hợp rồi đính hôn ư? Nói rằng sau sự việc ấy trái tim của con gái người đã hoàn toàn tan vỡ?

“Thử một lần đi.” Thái Hậu xoa xoa đầu tôi, “Không thử thì vĩnh viễn sẽ không có khả năng thay đổi, con không đi thử làm sao biết con đường ấy sẽ không về đến đích.”

“Nhưng... nếu như biết rõ sẽ bị tổn thương mà vẫn ngoan cố tiếp tục chẳng phải là rất ngu ngốc sao?” Sai một lần có thể nói là do không cẩn thận, nhưng biết rõ là sai còn đâm đầu nhảy vào thì thật ngu ngốc!

“Nếu như con vì sợ bị tổn thương mà không dám nếm thử, đến lúc già đi, khi con ngồi nhớ lại nhất định sẽ tự trách mình tại sao lúc trước lại không dũng cảm thêm một chút. Con phải biết rằng có những cơ hội chỉ xuất hiện một lần trong đời.”

“Nhưng...” Tôi dựa đầu vào lòng Thái Hậu, “Con thật sự cảm thấy rất sợ hãi, nếu lần này con lại bị tổn thương thì phải làm sao?”

Thái Hậu ngay lập tức xắn tay áo lên rồi hung tợn nói, “Ai dám tổn thương đến đứa con gái yêu của lão nương, lão nương ta đây sẽ giúp người chém hẳn!!!”

Lòng tôi lúc bấy giờ có thể nói là cực kỳ ấm áp, ôm chặt lấy Thái Hậu làm nũng, “Thái Hậu à, hôm nay con mới bắt giác phát hiện ra một điều, người thật sự là mẹ ruột của con nga!”

Thái Hậu không chút chần chừ liền giơ tay đánh vào đầu tôi một cái, “Con bé ngu ngốc này! Da người lại ngứa rồi phải không?”

Tôi nghiêng đầu xoa xoa chỗ vừa mới bị đánh, đồng thời nghĩ đến những lời Thái Hậu đã nói.

Nếm thử ư? Rốt cuộc tôi... có nên dũng cảm nếm thử một lần không?

23. Chương 23: Ném Thử (2)

Thời gian gần đây tại khối sơ trung bộ của trường trung học F cảnh xuân tươi đẹp có thể nói là xuất hiện rất nhiều.

Nguyên nhân chính là khối băng giả tạo Trần Hy không hiểu lý do gì chỉ trong một đêm đã hoàn toàn tan chảy, thêm vào đó là trên mặt hồ lúc nào cũng dạt dào cảnh xuân.

Trước cảnh tượng vô cùng kỳ lạ này, tất cả mọi người đương nhiên không hẹn mà cùng đem ánh mắt chuyển hướng sang bạn học Nhâm Kim Sanh.

Hay là, trong 2 ngày cuối tuần vừa rồi, hai người bọn họ rốt cuộc không kiếm chế được nên đã xảy ra gian tình?

Đối mặt với những lời đồn đãi như vậy, người trong cuộc có suy nghĩ gì? Đương sự thứ nhất, Trần Hy mặt than chẳng những không quan tâm gì đến việc thanh minh mà còn cố tình gây thêm sự tò mò và chú ý bằng cách cứ mỗi khi có người hỏi về vấn đề đó hần chỉ mỉm cười một cách đầy cam chịu, còn vị đương sự đương sự thứ hai thì —

“Nga ~ các cậu có thể dừng dùng ánh mắt dâm dăng ấy để nhìn tớ có được hay không? Tớ xin đính chính một lần nữa, giữa tớ và tên mặt than kia hoàn toàn không có xảy ra chuyện gì a.” Tới bất đắc dĩ phải lên tiếng phủ nhận, trường học quả nhiên là một nơi vô cùng Bất Quái.

“Xí, đến tận nước này rồi mà cậu vẫn còn muốn chối cãi ư? Sáng hôm nay chính mắt tớ đã trông thấy hai người các cậu cùng nhau đi tới trường nga.” La Ly vừa nói vừa mỉm cười nhìn tới một cách đầy gian ác.

“Xe hơi màu đen, biển số XXX, có rèm che.” Bạn tốt Vương Mộc Mộc đương nhiên cũng không chịu đứng ngoài cuộc, cho nên rất nhanh liền tham gia vào nhóm tạo tin đồn.

Tôi vô cùng đau đớn chỉ chỉ vào La Ly, đứa nhỏ này lúc trước vốn đã từng là một chồi non vô cùng gây thơ và trong sáng, thế nhưng hiện tại như thế nào lại có thể biến thành một tên ác quỷ như vậy? Nhất định là do Vương Mộc Mộc dạy hư nga

~“Hắc hắc, hai người các cậu rốt cuộc đã tiến đến giai đoạn nào rồi?” Hai tên ác quỷ một bên cười âm hiểm, một bên không ngừng tìm mọi cách bức cung.

“Tớ phải nói thêm bao nhiêu lần nữa thì các cậu mới chịu tin đây? Bản thân tớ thật sự rất trong sạch a.”

“Trong sạch mà ngày nào tớ cũng nhìn thấy tên Trần Hy kia đưa cậu đến trường ư?” La Ly vừa nói vừa vươn hai ngón tay cái niết niết khuôn mặt tôi.

Đúng lúc này không hiểu vì sao hần khí ở phía sau lưng chúng tôi lại đột nhiên tăng vọt.

Hai chúng tôi không chút chần chừ liền quay đầu nhìn lại, thì chỉ trông thấy tên tiểu quỷ mặt than kia đang đứng chiếu những cái nhìn lạnh như băng vào hai ngón tay của La Ly, ý tứ vốn là: “Hãy mau chóng thu hồi những ngón tay của cậu!!!”

La Ly cảm thấy vô cùng ủy khuất khi phải thu hồi hai cánh tay của mình, sau đó phẫn nộ hô to, “Thật nhỏ mọn, người ta chỉ niết niết có một chút cũng không cho... Từ trước đến giờ đó đều là phúc lợi của tớ nga...”

Nghe đến đây, tôi đỏ mặt hời như mưa, lão nương ta là món đồ chơi của các người sao?

Vì tránh để các tin đồn càng ngày lại càng lan rộng, sáng hôm sau tôi đã cố gắng rời khỏi nhà từ rất sớm nhằm tránh mặt tên nhóc thiếu thước tắc kia, thế nhưng khi vừa mới đặt chân đến đầu ngõ, thì tôi đã liền trông thấy hần đang đứng tựa lưng vào cửa xe hơi mà chờ sẵn.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay cậu không cần phải đưa tớ đến trường nữa, tớ có thể tự mình đi xe bus nga.”

Nói xong tôi không thèm quan tâm gì đến phản ứng của hần cứ trực tiếp đi thẳng một mạch đến trạm chờ.

Mặc dù hiện tại bản thân tôi đã xuống quyết định là sẽ dừng cảm cùng hấn ‘ném thử’ một lần, nhưng tôi cũng không thể vì thế mà ‘xuống giá’ nhanh như vậy, dù sao lão nương ta đây cũng chính là hoa khôi ban 1 nổi tiếng khắp toàn trường a

~Chỉ với một vài bước chân tên nhóc thiếu thước tắc kia đã nhanh chóng đuổi kịp theo tôi, sau đó còn rất chu đáo mà tiếp lấy chiếc cặp sách tôi đang đeo trên vai, “Nếu vậy tớ sẽ cùng cậu đi xe bus đến trường nhé!”

“Không cần phải phiền phức như vậy, tớ có thể tự mình đi được.”

Hấn không nói thêm lời nào trực tiếp lấy hành động để chứng minh.

“Uy! Không cần theo tớ a.”

Hấn vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước, hoàn toàn không để ý gì đến ý tứ của tôi.

Tôi bất lực gục đầu xuống, tên tiểu quỷ này quả thật không thể chịu nổi a.

Đang miên mang với những dòng suy nghĩ thì bàn tay bé nhỏ của tôi đột nhiên bị ai đó nắm chặt lấy. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, đã liền trông thấy hấn một tay cầm chiếc cặp xách của tôi, tay còn lại thì đang nắm chặt lấy tay tôi, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Trước kia hấn cũng đã từng nắm tay tôi vài lần, nhưng đó chẳng qua là lời kéo cổ tay mà thôi. Mười ngón tay đan xen vào nhau thì đây chính là lần đầu tiên...

Tôi cảm thấy không được tự nhiên cho nên vội vàng rút tay lại, hấn cũng không chịu thua ngay lập tức gia tăng khí lực nắm chặt lấy tay tôi.

Khuôn mặt tôi lúc bấy giờ bắt đầu nóng ran lên, không tự chủ được mà dậm chân tại chỗ.

Hấn từ đầu cho đến cuối vẫn không quay đầu nhìn lại lấy một lần, chỉ là càng lúc càng nắm chặt tay tôi hơn, “Ngu ngốc, cậu muốn bị trễ học ư?”

Tôi một bên cúi đầu, một bên dùng bàn tay còn đang rảnh rỗi che lấy khuôn mặt đang ửng hồng của chính mình, sau đó ủy ủy khuất khuất bước nhanh theo hấn.

Tên tiểu quỷ này quả thật không thú vị gì cả, người ta hiện tại đang rất cảm động a

~Hấn đi ở phía trước cười khê lên một tiếng.

Tôi đi ở phía sau oán hận liếc mắt nhìn hấn một cái, tên tiểu quỷ chết tiệt dám cười nhạo lão nương ta ư?!

Đúng lúc này hấn bỗng nhiên ngừng cười trong thoáng chốc, tiếp đó chậm rãi mở miệng.

“Nhâm Kim Sanh, từ nay về sau cậu lúc nào cũng phải ở bên cạnh tớ nhé.”

Tôi khẽ cong môi phản bác, “Không thêm.”

“Nếu như không theo tớ thì cậu còn có thể theo ai nữa cơ chứ?!” Hấn vừa nói vừa dùng ánh mắt khinh thường nhìn tôi một lượt.

“Tớ... Dù sao cũng là hoa khôi ban 1, người thích tớ có thể nói là nhiều đến mức không sao đếm xuể nga.” Tôi cố gắng đứng ưỡn ngực thẳng lưng mà đối mặt với hấn.

Hấn thoáng liếc mắt nhìn về phía ngực tôi rồi bất chợt thở dài một hơi, “Hiện tại tớ đã cảm thấy an tâm hơn phần nào rồi.”

Đây là ánh mắt gì vậy hả?

Tôi nổi giận muốn bỏ tay hấn ra, nhưng dù cho tôi có cố gắng vùng vẫy như thế nào đi chăng nữa, vẫn không có kết quả.

Đứng ở bên cạnh hấn mặt mày vô cùng hớn hởi, cười đến vạn phần đắc ý.

Tôi phần nộ lên án, “Từ trước cho đến giờ cậu lúc nào cũng chỉ biết bắt nạt tớ mà thôi, tớ không thêm cùng cậu ở chung một chỗ đâu.”

Hắn nghiêm túc hỏi, “Nếu như tớ hứa từ nay về sau sẽ không bắt nạt hoặc khi dễ cậu nữa, sẽ toàn tâm toàn ý đối xử với cậu thật tốt, vậy cậu có thể mãi mãi ở bên cạnh tớ không?”

Tôi nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Không được. Lỡ như trong tương lai cậu thích người khác thì sao?”

“Tớ nhất định sẽ không thay lòng đổi dạ.”

Ai thêm tin lời một tên nhóc như cậu cơ chứ, chờ cho đến khi cậu trưởng thành rồi nói sau.

Tôi quay đầu nhìn hắn đầy ngạo mạn, “Hiện tại chỉ là mới bắt đầu cho nên cậu có thể nói dễ dàng như vậy, cái tớ đang muốn đề cập đến chính là tương lai sau này a. Nếu như 5 năm sau cậu vẫn không thay lòng đổi dạ thì tớ nhất định sẽ không bao giờ nghỉ ngơi cậu nữa.” Khi đó sự kiện ngày 11 tháng 9 cũng đã trôi qua rất lâu, chắc hẳn là không có gì phải lo ngại nữa rồi.

“Chỉ cần qua thời hạn 5 năm, cậu sẽ vĩnh viễn cùng tớ ở chung một chỗ đúng không?” Hắn không chút chần chừ liền nhảy thẳng vào vấn đề chính.

“... ..”

Trông thấy tôi không có bất cứ hành động phản kháng nào, hắn nhanh chóng cúi đầu hôn nhẹ lên môi tôi một cái.

“5 năm, liền 5 năm. Chúng ta một lời đã định rồi đó nhé.”

Tôi vươn tay vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng của chính mình lần thứ hai mà không nói được lời nào. Tên tiểu quỷ đáng ghét, lại ăn đậu hũ của ta nữa rồi.

Hắn tâm tình vô cùng phấn chấn, nắm chặt tay tôi thẳng tiến đến trường.

Lúc bấy giờ tôi không thể làm gì khác hơn là đành phải mang theo vẻ mặt của một cô dâu mới cưới đi bên cạnh hắn, đồng thời ủy khuất tiếp nhận những ánh mắt tò mò cùng kinh ngạc của những người xung quanh.

... Tuy rằng hiện tại đang là mùa đông nhưng ánh mặt trời thật sự rất rực rỡ và ấm áp.

Tốt thôi, tớ liền thử chờ cậu 5 năm. 5 năm sau nếu như cậu là người buông tay trước, thì tớ tuyệt đối sẽ không bao giờ... không bao giờ quay đầu lại.

24. Chương 24: Cuộc Dã Ngoại

Thời gian cứ như vậy mà nhanh chóng trôi qua, 3 tháng sau ngày chúng tôi chính thức hẹn hò, bản thân tôi bắt đầu phát hiện ra một điều, muốn bảo trì vị trí đứng thứ nhất toàn trường vốn đã không còn dễ dàng như trước a

~Nghe đến đây, chắc mọi người đều nghĩ rằng trong thời gian qua do tôi chỉ mãi mê lo yêu đương cho nên đã bỏ quên việc học tập đúng không? Nguyên nhân thật sự chính là năm nay vốn đã là năm cuối cấp của chúng tôi tại khối sơ trung bộ, vì vậy càng ngày lại càng có nhiều môn học hơn. Ngẫm lại nếu như muốn tiếp tục giữ vững thành tích như hiện tại tôi quả thật không thể làm gì khác hơn là đành phải cố gắng và nỗ lực gấp bội.

Còn tên nhóc thiếu thước kia thì sao? Mặc dù hiện tại chúng tôi ai nấy cũng đều rất bận rộn vì việc học tập, nhưng hắn mỗi ngày vẫn rất đúng giờ mà đứng chờ tôi ở trước ngõ, mặt khác cũng ngẫu nhiên sờ sờ mặt của tôi, ngẫu nhiên ôm tôi một cái, ngẫu nhiên... Cuộc sống của cả hai chúng tôi lúc bấy giờ có thể nói là tràn ngập màu hồng nga!

Có đôi lần tôi từng tò mò hỏi hắn, “Vì sao cậu lại thích tớ? Thích tớ ở điểm nào?”

Mỗi khi tôi đề cập đến vấn đề này hắn chẳng những không có trả lời mà còn giương bộ mặt than đen xì xì kia nhìn tôi một cách vô cùng kỳ quái.

Tên nhóc chết tiệt kia, cậu thật sự không đáng yêu một chút nào nga.

... Đối với cậu việc thỏa mãn nội tâm non nớt của một cô gái trẻ liền thống khổ như vậy ư?

Ngay khi đại hội tổng kết học kỳ II vừa mới kết thúc, vì muốn động viên tinh thần cho các học sinh ban 1 đã rất cố gắng học tập trong suốt một năm qua, cho nên thầy giáo chủ nhiệm của chúng tôi đã quyết định trích toàn bộ số tiền thưởng năm nay của chính mình để tổ chức một cuộc dã ngoại 2 ngày 1 đêm tại bờ biển!

Vào ngày khởi hành, lớp chúng tôi xếp thành hai hàng, một hàng bao gồm mười người hưng trí bừng bừng chuẩn bị hướng về phía bờ biển mà xuất phát, ngoài ra đi theo bên cạnh còn có vị hai thầy cô giáo phụ trách về vấn đề an toàn, điều đáng tiếc nhất chính là thầy giáo chủ nhiệm của chúng tôi do sáng sớm hôm ngày ấy có việc bận đột xuất vì vậy không thể làm gì khác hơn là đành phải ngậm ngùi mà quay trở về.

Sau khi đã trải qua hơn 3 giờ sốc nẩy cực kỳ vất vả, chiếc ô tô của lớp chúng tôi rốt cuộc cũng đã đến nơi.

Thế nhưng vừa mới bước chân xuống xe, cảnh tượng đầu tiên đập vào trong mắt liền khiến ọi người không khỏi đen mặt.

Thầy chủ nhiệm à, thật không ngờ rằng thầy lại là một người keo kiệt đến như vậy nga.

Địa điểm của cuộc dã ngoại lần này vốn không phải là một bãi biển tràn đầy nắng vàng và cát trắng như mọi người vẫn hằng mong đợi mà ngược lại chính là một cái vịnh nhỏ có thể nói vô cùng heo lánh và hoang vắng, chẳng những xung quanh không có lấy một cành cây ngọn cỏ nào, thêm vào đó nước biển lại vừa đen ngầu vừa sâu thẳm, chỉ cần liếc mắt nhìn sơ qua cũng đủ biết không có loài tôm cá nào có thể sống nổi dưới đó rồi...

Một trận gió lạnh thổi qua —

Cả hai mươi người chúng tôi cứ đứng hóa đá như vậy một hồi lâu. Đến tận giờ phút này tôi rốt cuộc mới hiểu được lý do vì sao thầy giáo chủ nhiệm của chúng tôi lại bận việc đột xuất trước khi khởi hành a

~Thật, thật là không còn gì để nói! Xem như em đã nhìn lầm thầy rồi!

Đứng ở bên cạnh tên nhóc thiếu thước kia bỗng nhiên vỗ vỗ vào vai tôi, đồng thời nhếch môi cười khẩy, “Cậu hiện tại còn muốn đi du lịch hai ngày một đêm ở nơi này nữa hay không?”

Tôi một bên vò đầu bứt tóc, một bên tức giận nói, “Chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho thầy giáo chủ nhiệm một cách dễ dàng như vậy!!!”

Lời ấy vừa nói ra ngay lập tức nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt từ phía mọi người.

Lúc bấy giờ cặp mắt kính của bạn tốt Vương Mộc Mộc chợt lóe lên, “Kế tiếp chúng ta tính sao đây? Đẹp đường hồi phủ ư?”

Khó khăn lắm mới có dịp được đi chơi xa như vậy mà hiện tại đã liền phải trở về rồi sao? Tôi lắc lắc đầu, cố gắng tập trung suy nghĩ xem rốt cuộc xung quanh nơi này còn có địa điểm nào có thể vui chơi nữa hay không?

“Nếu như mọi người vẫn chưa muốn trở về, vậy thì hãy ghé qua khu biệt thự của nhà tớ ở gần đây chơi nhé!” Tên nhóc thiếu thước tắc kè kia tuy rằng bình thường vốn rất ít nói nhưng một khi đã mở miệng thì liền khiến cho người ta không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Vừa nghe đến đây, hai mắt của tôi rất nhanh liền sáng hẳn lên, “Cậu quả thật là kim quý nga, hơn nữa lại còn là một con kim quý vô cùng lớn...”

Hắn trừng mắt liếc nhìn tôi hồi lâu, sau đó không chút nường tình mà véo vào má tôi một cái thật mạnh.

Tôi khó chịu chớp chớp mắt vài lượt, đây chính là thái độ cậu đối xử với bạn gái hay sao? Lúc bấy giờ tôi bắt đầu cảm thấy vô cùng hối hận vì sao chính mình trước kia lại có thể dễ dàng đồng ý làm bạn gái của hắn như vậy a? Còn dám nói là sẽ không bao giờ bắt nạt hoặc khi dễ tôi, sẽ toàn tâm toàn ý đối xử với tôi thật tốt nữa cơ chứ! Haizzz... bọn con trai mặc kệ tuổi tác có ra sao đi chăng nữa, thì lời ngon tiếng ngọt của bọn họ quả nhiên không đáng tin một chút nào.

Đang miên mang với những dòng suy nghĩ, tôi không biết từ lúc nào bàn tay của chính mình đã nhanh chóng bị hắt nắm chặt lấy rồi tựa như một người chủ đang dắt con gia súc của chính mình mà đem tôi khiến thẳng lên xe, “Cậu còn đứng thất thần ở đó làm gì vậy hả? Chúng ta phải mau chóng xuất phát thôi.”

Bầu không khí trên xe lúc bấy giờ có thể nói là vô cùng ồn ào náo nhiệt, dọc trên suốt cả đoạn đường đi đâm tiểu quỷ choai choai không ngừng bàn ra tán vào về khu biệt thự sắp được đi đến tham quan.

Tôi cũng không ngoại lệ mà ngược lại còn cảm thấy phấn khích hơn những người khác gấp bội lần, sống trên cuộc đời này suốt 25 năm qua, tôi thật sự vẫn chưa bao giờ được tham quan một ngôi biệt thự nga.

Vừa mới bước chân lên xe, tôi không chút chần chừ liền đặt mông ngồi kế bên bạn tốt Vương Mộc Mộc, sau đó yên lặng quan sát khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

Thế nhưng chỉ một lát sau, bầu không khí bình yên của tôi ngay lập tức đã bị phá vỡ, tên nhóc Trần Hy kia không nói gì chỉ khẽ nhú mày rồi lăm lăm đi thẳng về phía tôi, giờ phút này tất cả mọi người trên xe ai nấy cũng đều rất hiểu ý mà tránh sang một bên để nhường đường cho hắn.

Vương Mộc Mộc đem đôi mắt đen tràn ngập thâm ý của chính mình đánh giá hai chúng tôi từ đầu đến chân một lượt rồi mỉm cười và nhẹ giọng nói, “Đây mới chính là một tổ hợp tư thế cơ thể hoàn mỹ a.”

Nghe đến đây toàn thân tôi liền đổ đầy mồ hôi, “Tư thế cơ thể...”

Này búp măng non của Tổ quốc kia, rốt cuộc là cậu đang muốn ám chỉ đến điều gì vậy hả?

Cô ấy không trả lời, chỉ khẽ nhếch môi cười khẩy, tiếp đó liền thập phần sáng khoái đứng dậy mà nhường chỗ ngồi cho tên nhóc thiếu thước tắc kia.

Vương Mộc Mộc, cậu quả thật là một tên tiểu quỷ không có nghĩa khí gì cả, tại sao lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ người bạn thân của cậu một cách dễ dàng như vậy? Tôi không cam lòng chịu yếu thế cho nên không chút chần chừ cũng đứng phắt dậy chuẩn bị đuổi theo sau cô ấy.

Tên nhóc Trần Hy từ đầu đến cuối vẫn không thèm liếc mắt nhìn tôi lấy một lần, chỉ trực tiếp vươn tay kéo tôi quay ngược trở lại vị trí ban đầu, biết rõ sức lực của bản thân mình không thể so sánh được với hắn cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống.

Xem ra tên tiểu quỷ này càng ngày lại càng to gan lớn mật, dám ngang nhiên có những hành động quá mức thân mật ở ngay trước mặt bao nhiêu người như vậy, quả thật ... thật là không còn gì để nói. Thế nhưng điều quan trọng nhất chính là trên xe còn có hai vị thầy cô giáo nữa nga

~Hắn một bên nghiêng đầu chăm chú nhìn bộ dạng nơm nớp lo sợ của tôi, một bên vươn tay sờ sờ mặt tôi rồi nhẹ giọng nói, “Đến tận lúc này rồi mà cậu vẫn nghĩ rằng chuyện giữa hai chúng ta còn có ai không biết nữa hay sao?”

Lại muốn ăn đậu hũ của lão nương ư?! Tôi không chút nương tình liền đánh một cái thật vào tay hắn, “Nếu như vậy tại sao thầy giáo chủ nhiệm vẫn chưa tìm chúng ta để giải quyết về vấn đề tình yêu?”

Hắn mỉm cười chế giễu, “Từ lúc quen nhau cho đến tận bây giờ thành tích học tập của cả hai chúng ta so với trước kia có gì bất đồng hay không?”

“Không... không có.”

“Mặt khác chúng ta có làm ra những hành động gì vượt quá giới hạn hay không?”

“Hình như... cũng không có.” Ngẫu nhiên nắm tay nhau một vài lần chắc hẳn là cũng không được xếp vào những dạng hành động vượt quá giới hạn chứ nhỉ?

“Vậy thì thầy giáo làm sao có thể khiển trách chúng ta được cơ chứ?”

Nghe đến đây, tôi cũng cảm thấy yên tâm được phần nào, cho nên thoải mái tựa lưng vào ghế mà bán nằm bán ngồi ở vị trí của chính mình.

Hắn vươn tay vuốt vuốt đầu tôi vài cái, sau đó nghiêm giọng nhắc nhở, “Mau ngồi ngay ngắn lên một chút, xiên xiên vẹo vẹo như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến sự phát triển của cơ thể!”

Tôi rầu rĩ ngồi lại cho thẳng thớm, trong lòng tổng cảm thấy hẫng so với lão mẹ còn muốn phiền phức hơn rất nhiều nga

~Một lúc sau hẫng bỗng nhiên liếc mắt đánh giá tôi một lượt, tiếp đó khẽ nhăn mặt nhíu mày nói, “Cậu hãy nhanh chóng sửa sang lại một chút, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi gặp ba mẹ của tớ!”

“Cái gì?!” Tôi khiếp sợ la lên.

Lúc bấy giờ tên tiểu quỷ ngồi ở bên cạnh tôi vẫn thản nhiên như trước mà tiếp tục bổ sung, “Hiện tại bọn họ đang bàn công việc ở khu biệt thự kia.”

Sấm sét giữa trời quang!!!

Tôi hốt ha hốt hoảng chỉnh sửa lại quần áo cho ngay ngắn chỉnh tề, sao lại có thể sớm như vậy đã ra mắt tộc trưởng rồi? Thật sự là quá sớm a!

25. Chương 25: Ra Mắt Tộc Trưởng

Khẩn trương.

Quả thật là rất khẩn trương.

Có thể nói là phi thường khẩn trương a.

Tôi một bên không ngừng xoắn xoắn hai ngón tay của chính mình, một bên chăm chăm đi theo tên nhóc thiếu thước kia mà xuyên qua một chuỗi những hành lang vừa dài lại vừa gấp khúc. Trong khi tâm trạng của tôi hiện tại đang hoang mang bối rối đến cực điểm như vậy, thì ở phía sau lưng lại hết lần này đến lần khác vang lên những tiếng trầm trồ tán thưởng cùng những tiếng cười đùa lạnh lạnh của đám bạn học tựa hồ như bọn họ đang cố tình giễu cợt trên nỗi sợ hãi của tôi nga.

“Oa ~ nơi này quả thật rất to, quả thật rất đẹp!” ...

Từ khi bắt đầu xuyên qua cho đến tận bây giờ, tôi lúc nào cũng tự nhắc nhở bản thân mình rằng phải luôn cố gắng bảo trì thật tốt hình tượng yểu điệu thực nữ, thế nhưng trong tình huống như hiện tại tôi thật sự chỉ muốn vứt bỏ tất cả rồi vất giở lên cổ bỏ chạy mà thôi.

“Cậu làm sao vậy?” Hẫng sau khi đã trông thấy gương mặt tràn ngập vẻ lo lắng và hoảng sợ của tôi liền cảm thấy vô cùng khó hiểu cho nên trầm giọng hỏi.

“Tớ bây giờ... có thể về nhà được không?” Tôi cẩn cẩn dục dục thăm dò ý tứ của hẫng.

“Tuy tớ biết rằng bản thân mình quả thật rất ư là hoàn mỹ rất ư là vĩ đại, do đó cũng khó trách cậu ngay từ đầu đã sớm động tâm với tớ, hơn nữa tình cảm ấy còn sâu đậm đến mức cậu muốn phụ trách luôn cả hạnh phúc nửa cuộc đời sau này của tớ. Thế nhưng thầy giáo chủ nhiệm vốn chẳng phải vẫn thường hay nói rằng yêu sớm là không tốt ư? Mặt khác từ trước cho đến nay tớ cũng chưa bao giờ chính thức đồng ý là sẽ cùng cậu kết giao, nói chính xác hơn là cậu hiện tại vẫn chỉ đang trong quá trình thử việc mà thôi, vậy thì tại sao cậu lại có thể tiền trạm hậu tẩu đưa tớ về ra mắt người lớn như thế?” Không hiểu thế nào khi nói đến đây trong đầu tôi bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ, “À à, hay là cậu muốn nhân cơ hội này ở trước mặt tất cả mọi người liền đem tớ biến thành con dâu nuôi từ bé của nhà cậu hả? Nhìn không ra cậu bề ngoài hiền lành lịch sự như vậy nhưng bên trong lại chính là một tên tiểu quỷ vừa vô sỉ lại vừa quỷ kế đa đoan a.”

Nghe tôi nói xong, cả khuôn mặt hẫng rất nhanh liền nổi hết gân xanh, sau đó không chút chần chừ mà vươn tay nắm chặt lấy cổ áo của tôi nhằm không cho tôi có bất cứ cơ hội nào để chạy thoát, đồng thời nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “... Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đấy!”

Đúng lúc này không biết từ đâu bỗng nhiên vang lên một giọng nói vô cùng dịu dàng, “Con có phải là... Nhân Kim Sanh không?” Đứng ở cách đó không xa là một người phụ nữ vẫn còn khá trẻ, thoạt nhìn đáng vẻ thanh mảnh tao nhã của a di tôi đoán chừng a di chưa quá 35 tuổi, toàn thân mặc một bộ âu phục màu

vàng nhạt rất trang nhã, mái tóc dài đen nhánh được búi gọn ở phía sau đầu. Ánh mắt của a di lúc bấy giờ có thể nói là chỉ tập trung dao động trên người của hai nữ sinh duy nhất trong đoàn người đang ùn ùn tiến vào. Sau khi đã cẩn thận liếc mắt nhìn qua bạn tốt Vương Mộc Mộc, má Trần ngay lập tức dời ánh mắt tràn ngập chờ mong sang phía tôi.

Tôi cứ đứng ngơ ngơ ngác ngác như vậy một hồi lâu, thẳng cho đến khi tên nhóc Trần Hy kia huých nhẹ một cái tôi mới kịp thời hoàn hồn mà gật gật đầu.

Má Trần trông thấy tôi khẽ gật đầu liền bắt giác thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó rất tự nhiên lôi kéo bàn tay bé nhỏ của tôi đồng thời niết nhẹ gương mặt hiện còn đang tái xanh của tôi rồi nhẹ giọng nói, “Bộ dạng quả thật rất đáng yêu a.”

Tôi lúng ta lúng túng gật đầu, “Àn... cảm ơn a di đã quá khen.”

“Thật là lễ phép nga, không giống với thằng nhóc Trần Hy nhà a di suốt cả ngày đều chỉ mang bộ mặt lạnh lùng kia mà chẳng thêm để ý gì đến ai cả.” Lúc bấy giờ tâm trạng của má Trần có thể nói là phi thường hứng khởi cho nên chẳng thêm để ý gì đến những người xung quanh liền nhanh chóng mang tôi đến một băng ghế đá ở gần đó rồi ngồi xuống tiếp tục nhiệt tình hỏi thăm, “Đúng rồi, con và Trần Hy hai đứa cùng tuổi với nhau ư? Nhà con ở cách đây xa không? Những lúc rảnh rỗi con thường hay làm gì? Có sở thích gì đặc biệt hay không? Ba mẹ con đều đi làm à? Nhà con...”

Từ đầu cho đến cuối tôi đều cứng họng không nói được một lời nào, đối diện với má Trần hiện đang thao thao bất tuyệt hỏi thăm như vậy, tôi nhất thời không biết nên bắt đầu trả lời từ đâu a

~Đứng ở bên cạnh tên nhóc thiếu thước kia không chút khách khí liền đem tôi từ trên tay lão mẹ của hắn mà cướp về, “Mẹ à, mẹ hỏi nhiều như vậy để làm chi.”

Má Trần làm ra vẻ vô tội, nói tiếp “Mẹ hỏi nhiều lắm sao? Chẳng qua là người ta rất thích cô bé dễ thương kia mà thôi. ”

Tôi đổ mồ hôi như mưa, toàn bộ hình tượng tao nhã dịu dàng của a di lúc ban đầu ngay tại giờ phút này đã hoàn toàn biến mất nga.

“Mẹ đừng nên quá nhiệt tâm có được hay không? Nói không chừng lại khiến cho bạn con cảm thấy sợ hãi.” Tên tiểu quỷ vừa nói vừa dắt tay tôi bước đi.

“Chưa gì đã muốn rời đi rồi ư? Mẹ và cô bé dễ thương kia vẫn còn chưa tâm sự xong.” Má Trần một bên bắt mồm lên tiếng, một bên mang theo vẻ mặt ủy khuất chạy đến bên lão công mà tìm người ủng hộ, “Lão công, anh xem tính tình của con trai anh quả thật rất khó chịu nha!”

Nghe thấy thế ba Trần cùng tên nhóc thiếu thước tác kia ngấm ngầm cùng nhau trao đổi một ánh mắt bất đắc dĩ, sau đó ông trầm giọng nói, “Trần Hy à, các bạn con từ xa đến đây chắc hẳn cũng đã thấm mệt rồi, con hãy mau chóng dẫn các bạn ấy đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Lúc bấy giờ tôi mới bắt giác nhận ra ba Trần cũng sở hữu một đôi mắt phượng rất đẹp, xem ra tên nhóc thiếu thước tác ấy đã kế thừa điều này từ lão ba. Mặt khác hai cha con bọn họ cũng đều thuộc tuýp người trầm lặng ít nói, không nghĩ tới chính là một người lạnh lùng nghiêm túc như ba Trần lại có thể cười một người vợ... vô cùng hoạt bát lạnh lợi a

~Tên nhóc thiếu thước tác khẽ nhăn mặt cau mày một chút, “Người con cũng đã dẫn đến cho ba mẹ gặp rồi, chuyện còn lại xin mọi người đừng bận tâm.” Tiếp theo cúi đầu hỏi tôi, “Cậu còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì vậy? Muốn tiếp tục lưu lại sao?”

Tôi thoáng liếc mắt nhìn về phía má Trần hiện đang rục rịch chuẩn bị nhiệt tình tiếp đón, liền không ngừng lắc đầu.

Hắn rất hài lòng với biểu hiện vừa rồi của tôi, do đó vội vàng hướng về phía hai vị tộc trưởng nói, “Vây con mang bạn ấy đi dạo nhé!”

Nào ngờ vừa mới đi được một vài bước liền nghe thấy giọng nói tràn ngập sức sống của má Trần từ xa xa vọng tới, “Trần Hy à, khi nào rảnh rỗi nhớ dẫn bạn học Nhâm đến nhà chúng ta chơi nga!” [lời thoại này chẳng phải nghe rất quen tai ư?]

Khuôn mặt của tên nhóc thiếu thước tắc ngay lập tức chuyển sang đen xì xì, đồng thời vươn tay lôi kéo tôi bước nhanh hơn, “Đừng để ý đến những gì mẹ tớ nói, coi như không có nghe thấy là tốt rồi.”

Toàn thân tôi lúc này có thể nói đồ đầy mồ hôi, còn trong lòng thì cảm thấy vô cùng xấu hổ mà không nói được lời nào.

... ..

Nói tóm lại, cuộc gặp mặt với tộc trưởng cứ như vậy mà kết thúc trong sự lúng túng của tất cả mọi người!

Sau khi đã dùng xong bữa trưa tại biệt thự của tên Trần Hy, tôi bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Từ trước kia cho đến tận bây giờ thể chất của tôi vốn luôn được xếp ngang hàng với quái thú, tuy nhiên do sáng sớm hôm nay phải trải qua hơn 3 giờ liên xóc nảy cực kỳ vất vả trên xe, thêm vào đó lại còn bị cái tin tức ‘gặp mặt tộc trưởng’ khiến cho tinh thần hoảng loạn cực độ, vì vậy hiện tại chỉ cần có người nào đó bắt cản dừng nhẹ một cái thì tôi sẽ liền nhân tiện ngã nhào xuống đất a.

Mặc dù tôi cố gắng hết sức tỏ ra thật bình thường, nhưng không hiểu như thế nào mà tên nhóc thiếu thước kia chỉ cần liếc mắt nhìn sơ qua cũng đã nhanh chóng nhận ra, “Cậu bị làm sao vậy? Là do món ăn không hợp khẩu vị hay là do trong người cảm thấy không được thoải mái?”

Tôi yếu ớt lắc lắc đầu, không dám nói ra nguyên nhân thật sự là bản thân mình chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc thật dài mà thôi, “Không có việc gì cả, nghĩ ngơi một chút là ổn rồi!”

“Nếu như thân thể cảm thấy không khỏe thì nên đi khám bác sĩ, chúng ta lập tức đi đến bệnh viện!”

Tôi tái lắc lắc đầu, “Thật sự không cần, tớ ngủ một giấc sẽ khỏe lại ngay thôi.”

Sắc mặt của hắn càng lúc càng trở nên xanh mét, không tiếp tục thương lượng với tôi nữa mà trực tiếp gọi tài xế, “Đối với thân thể sao lại qua loa như vậy chứ? Đầu óc của cậu toàn là bã đậu hay sao? Ngoan ngoan nghe lời tớ mau chóng đi bệnh viện thôi!”

Đầu óc... bã đậu ư?

Ở trước mặt đông đảo mọi người mà hắn lại dám ngang nhiên chà đạp lòng tự trọng của tôi sao?! Tôi không chút chần chừ liền ôm chặt lấy cây cột bên cạnh đồng thời hét lớn, “Tớ không đi, cậu có nói gì đi chẳng nữa tớ cũng nhất quyết không đi!” Lớn đến như vậy rồi mà chỉ vì bị say xe nên phải vào bệnh viện thì tôi còn mặt mũi nào nhìn ai nữa đây!

“Có đi hay không!” Hắn một bên hô to, một bên cố gắng tách tôi ra khỏi chiếc cột.

Tôi liều mạng lắc đầu, “Không đi, có chết cũng không đi!”

Khuôn mặt hắn nhanh chóng bạo khởi gân xanh, sau đó không chút liêm sỉ cúi đầu xuống hôn lên môi tôi một cái, tiếp theo lợi dụng lúc tôi đang bị kích động mà buông hai tay ra khỏi cây cột, thì hắn liền trực tiếp đem tôi vác lên vai tựa như một cái bao tải rồi đi thẳng một mạch vào xe hơi, “Lái xe.”

Mọi người ở chung quanh ai nấy cũng đều trở mắt đứng nhìn một hồi lâu, sau đó mới vội vàng dụi dụi hai mắt của chính mình.

Ngồi trên xe tôi bưng hai tay ôm kín mặt, quả thật vô cùng xấu hổ a! Sống đến từng tuổi này rồi đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy xấu hổ đến mức chỉ muốn chui đầu xuống đất như vậy!

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy cằm tôi, buộc tôi phải nhìn thẳng vào hắn, “Mặt cậu trắng bệch như tờ giấy thế này mà còn dám bảo không có gì ư?”

Tôi vùng vẫy thoát khỏi bàn tay của hắn, ủ rũ nhìn ra ngoài cửa sổ xe!

— lão nương ta ra nông nổi này chẳng phải đều là do tên tiểu quỷ ngươi hại ư?

Sau khi đã trải qua cả nửa ngày làm đủ thứ các loại xét nghiệm từ siêu âm, chụp X quang..., bác sĩ rút cuộc cũng đi đến kết luận rằng: bệnh nhân do căng thẳng thần kinh quá độ cho nên trong người cảm thấy buồn nôn và chóng mặt, chỉ cần tĩnh tâm nghĩ ngơi vài ngày thì mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Mặc dù bác sĩ đã nói rõ ràng đến mức như vậy rồi mà hấn vẫn cứng đầu cứng cổ không để cho tôi tự mình bước đi, thay vào đó lại tiếp tục ôm tôi vào phòng nghỉ ngơi.

Lúc ban đầu bác tài xế và ba Trần vốn sợ rằng hấn bế tôi quá lâu sẽ cảm thấy đuối sức cho nên rất muốn ra tay giúp đỡ, thế nhưng tên nhóc ấy chẳng hiểu vì lí do gì lại cứ khăng khăng không đồng ý, suốt cả đoạn đường từ khu biệt thự đi đến bệnh viện rồi từ bệnh viện trở về khu biệt thự hấn đều xem tôi như cái bao tải hết khiêng vào lại vác ra. Đến cuối cùng hấn còn dám trở mặt nói một câu, “Không thể tưởng tượng được cậu bề ngoài thoạt nhìn rất gầy yếu, nhưng nào ngờ lại nặng đến như vậy, có phải hay không cậu đã bắt đầu mập ra rồi?”

Tôi oán hận liếc mắt nhìn hấn thật lâu rồi mới buông tay ngã ầm xuống giường một cái!

Ông trời ơi ~ rốt cuộc kiếp trước con đã làm sai chuyện gì mà kiếp này con lại hết lần này đến lần khác đâm đầu vào cái hố sâu không đáy kia vậy ạ???

26. Chương 26: Hẹn Ước

Trải qua hơn nửa ngày vô cùng mệt mỏi và vất vả vì phải ở suốt trong bệnh viện làm đủ thứ các loại xét nghiệm, cho nên ngay sau khi đã về đến khu biệt thự, thì tôi liền chỉ muốn vùi đầu vào chăn mềm mà ngủ một giấc thật say.

Thế nhưng đúng vào lúc này ở bên ngoài cửa phòng lại bỗng nhiên mơ mơ hồ hồ truyền đến giọng nói của má Trần, “Hắc hắc, xem ra đứa con trai lạnh lùng của mẹ thật sự rất thích cô bé Nhâm Kim Sanh kia nga. Suốt 15 năm qua đây là lần đầu tiên mẹ mới trông thấy con khấn trương như vậy...”

Tiếp theo đó giọng nói càng lúc lại càng đi xa dần, thảng cho đến khi tôi không còn nghe rõ được bọn họ nói gì nữa.

Tôi ngượng ngùng vùi đầu vào trong tấm chăn, bất giác cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên quá đổi hạnh phúc, hạnh phúc đến mức khiến cho bản thân tôi bắt đầu có những cảm giác bất an.

Đây là hiện thực chứ không phải là một giấc mơ đúng không? Lúc này đây, tôi thật sự có thể tìm thấy niềm hạnh phúc của riêng mình sao?

Tình yêu luôn khiến cho con người ta cảm thấy hèn mọn và nhát gan.

Rõ ràng đã không ngừng cảnh báo với bản thân mình rằng không được lao đầu vào vết xe đổ ngày trước, thế nhưng đến cuối cùng vẫn không có cách nào khống chế được bản thân mà bắt đầu hy vọng sẽ có kỳ tích xảy ra. Nó khiến cho tôi dần dần trở nên tham lam hơn, khiến cho tôi dần dần không còn là chính tôi nữa rồi.

Trong lòng thành khấn mặc niệm: Ông Trời ơi, cầu xin người hãy cho con mãi mãi ở bên cạnh hấn, mãi mãi cảm thấy hạnh phúc như hiện tại...

Đúng lúc này, không hiểu như thế nào cánh cửa phòng lại đột nhiên nhẹ nhàng mở ra.

Tôi ngay lập tức quay đầu nhìn lại thì đã liền trông thấy tên nhóc thiếu thước tắc kia đang lén la lén lút tiến vào, “Sao cậu lại quay trở lại rồi?”

Hấn có chút không được tự nhiên mà lảng tránh ánh mắt của tôi, “Tớ vẫn cảm thấy lo lắng.”

Ha ha, chính vì vậy nên mới vừa ra khỏi phòng chưa được bao lâu thì liền quay trở vào nhìn trộm ư?

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng ảm áp do đó không chút nghĩ ngợi mà vẫy vẫy tay kêu hấn đến gần, “Vậy cậu hãy ở đây nói chuyện với tớ nhé, tớ hiện tại không còn cảm thấy khó chịu nữa rồi.”

“Bọn con gái các cậu quả nhiên rất kỳ quái! Rõ ràng ban đầu bộ dạng trông vẫn còn rất buồn bực và mệt mỏi, thế mà bây giờ tại sao đã nhanh chóng phấn chấn trở lại rồi?”

Tôi một bên trừng mắt nhìn hấn, một bên trầm giọng nói, “Cậu không biết rằng phụ nữ vốn thuộc loại động vật cảm tính hay sao? Tính tình mưa nắng thất thường chính là đặc quyền của bọn tớ.”

Hắn chẳng thèm để ý gì đến lời tôi nói, tiếp tục chăm chú xem cuốn tạp chí trong tay.

Thật mất mặt nga.

Tôi cúi đầu thở dài một hơi, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy hoài nghi khẩu vị của chính mình.

Bầu không khí ở trong phòng lúc bấy giờ có thể nói là hoàn toàn im ắng, chỉ có tiếng lật tạp chí sột xoạt ngẫu nhiên vang lên.

Tôi nằm lẩn qua lẩn lại trên giường vài lượt nhưng vẫn không có cách nào chợp mắt được.

Hắn chăm chú quan sát tôi một hồi lâu, sau cùng không kiềm lòng được mà hỏi một câu, “Vì tớ ở đây nên cậu không ngủ được ư?”

Tôi vội mặt vào chăn bông rầu rĩ trả lời, “Nếu thật như thế thì cậu tính sao?”

Nghe đến đây, hắn ngay lập tức khép cuốn tạp chí lại, sau đó nhanh chóng đứng lên chuẩn bị đi ra khỏi phòng, “Vậy thì tớ sẽ nhanh chóng ra ngoài để cho cậu nghỉ ngơi.”

“Đợi đã! Đợi đã!” Tôi một bên vội vã xốc chiếc mền ra khỏi đầu, một bên lớn tiếng gọi với theo hắn, “Vừa rồi tớ chỉ nói đùa với cậu một chút mà thôi, cậu đừng đi, hãy ở lại cùng tớ nói chuyện phiếm nhé.”

Hắn khoanh hai tay để trước ngực, sau đó mỉm cười đắc ý nói, “Muốn ở bên cạnh tớ thì cứ việc nói thẳng, không cần vòng vo tìm cớ như vậy!”

.... Tên tiểu quỷ này, người cũng suy nghĩ quá nhiều rồi nha...

Tôi im lặng không nói gì, tiếp theo liền nắm lấy chiếc chăn trùm kín đầu, “Cậu cứ xem như tớ chưa nói gì cả, tiếp tục đi ra ngoài đi.”

Hắn lẳng lẳng bước đến đầu giường, cách một lớp chăn cười trêu chọc, “Thẹn thùng ư?”

Còn muốn chọc điên lão nương ta sao?

Tôi vô cùng tức giận vội vàng xốc chiếc mền ra, thì đã liền trông thấy gương mặt xinh đẹp kia hiện chỉ đang cách gương mình vỏn vẹn vài cm, tôi hốt hoảng quát lớn, “Cậu đến gần như vậy để làm chi!”

Hắn giương mắt đôi mắt phượng nhìn tôi chằm chằm, sau đó ngạo mạn ngồi thẳng xuống đầu giường.

Khuôn mặt tôi giờ phút này đã bắt đầu nóng ran lên, trong lòng âm thầm mắng chính mình thật không có tiền đồ gì cả, hắn chẳng qua chỉ vừa mới xuất ra một chiêu mỹ nam kế thì đã liền giờ cờ trắng đầu hàng.

“Nhâm Kim Sanh.”

Tôi vẫn im lặng không có trả lời.

“Nhâm Kim Sanh, hôm nay tớ thật sự cảm thấy rất hoảng sợ.” Hắn vừa nói vừa nhìn sâu vào mắt tôi, rụt rè buông lòng tự tôn qua một bên rồi nói khẽ, “Cậu có biết rằng khi tới vừa mới nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cậu, tớ liền cảm thấy vô cùng hoảng sợ hay không?”

Lòng tôi thoáng chốc không tự chủ được mà dần dần ấm lên.

Hắn nói, “Nhâm Kim Sanh, tớ thật sự rất muốn mãi mãi ở bên cạnh cậu.”

Đây là lần thứ hai hắn nói ra những lời này.

Tôi nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hắn, tuy rằng hắn hiện tại vẫn chỉ là một tên thiếu niên choai choai, nhưng tôi biết chắc rằng tình cảm mà hắn dành cho tôi lúc bấy giờ là hoàn toàn thật tâm. Chính là... tình cảm tuổi mới lớn mặc dù có thể nói là vô cùng chân thành nhưng đồng thời cũng vô cùng mỏng manh.

Trải qua nhiều biến cố, lần này đây tôi thật sự rất muốn bản thân mình tìm được một bến bờ hạnh phúc riêng, cho nên điều tôi cần hiện tại chính là thời gian.

Đúng vậy, thời gian.

Tôi thật sự rất muốn tìm được hạnh phúc, nhưng tôi cần thời gian để lắng đọng lòng mình để có thể quên đi những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, để toàn tâm toàn ý không chút nghi ngờ mà tiếp nhận tình cảm của hắn.

Nếu như cậu thật sự thích tớ, cậu có thể hay không kiên nhẫn đứng chờ tớ ở phía trước? Xin đừng nên quá lo lắng, tớ nhất định sẽ đuổi kịp theo cậu, nắm lấy tay cậu và hai chúng ta sẽ cùng nhau sống vai bước đi.

“Chẳng phải chúng ta đã hẹn ước là chỉ cần trải qua thời gian 5 năm, thì tớ vĩnh viễn sẽ ở cùng một chỗ với cậu hay sao? Hiện tại còn 3 năm nữa mà thôi. Cậu hãy kiên nhẫn một chút nhé.” Tôi một bên mỉm cười nhìn về phía hắn, một bên chủ động vươn tay nắm lấy tay hắn.

Hắn có chút thất vọng, vội vội vàng vàng siết chặt lấy tay tôi rồi cố gắng cò kè mặc cả, “Hãy rút ngắn thời điểm thử việc lại có được không? 2 năm nữa thôi nhé!”

“Hãy kiên nhẫn thêm một chút, cậu nhất định phải chờ tớ đấy!” Tôi hướng về phía hắn mà cố gắng làm nũng, “Đúng rồi, ngày 3 tháng 3 chính là sinh nhật của tớ, cậu phải nhớ thật kỹ ngày này nga.”

“Tại sao lại đột nhiên nhắc tới việc đó? Trước kia chẳng phải cậu vẫn thường cố tình lánh tránh vấn đề này sao?”

Trước kia đương nhiên là không tính, bởi vì lúc ấy tớ vốn không muốn cùng cậu bắt đầu. Nếu như hiện tại đã xuống quyết định đắm đầu vào hồ lửa một lần nữa, thì sẽ không nhớ đến chuyện cậu vào đúng ngày sinh nhật năm 18 tuổi đó của tớ liền đáp phi cơ sang Mỹ.

Trong lòng tôi bất giác lại hiện lên nỗi khổ riêng quen thuộc, “Cậu có thể hứa với tớ một việc được không? Vào ngày sinh nhật 18 tuổi của tớ tuyệt đối không được rời đi!”

Hắn có chút kinh ngạc, “Rời đi? Rời đi đâu?”

Thiếu chút nữa là đã làm lộ mọi chuyện rồi, tôi không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nói một cách vô cùng dứt khoát, “Mặc kệ, dù sao cậu cũng phải đáp ứng yêu cầu này của tớ, chính là không được rời tớ đi vào ngày đó đấy nhé! Hai chúng ta nhất định phải cùng nhau đón mừng sinh nhật tuổi 18 của tớ!”

“Cùng nhau đón mừng sinh nhật tuổi 18 ư?” Ánh mắt hắn lúc bấy giờ đã có phần nào nhu hòa hơn trước, “Cậu thật sự muốn cùng tớ đón mừng sinh nhật tuổi 18 đúng không?”

Tôi đỏ mặt hơi lạnh một chút, nhưng vẫn dụi dụi mắt gật đầu.

“... Tốt.”

Khi hắn đưa tôi về đến nhà thì trời cũng đã dần chuyển sang chạng vạng tối.

Đứng ở trên cửa sổ nhìn theo bóng lưng của hắn mãi cho đến khi hắn hoàn toàn khuất dạng, sau đó tôi thân nhiên mỉm cười một cái rồi mới ngồi vào bàn bắt đầu dùng cơm tối. Trên bàn cơm, Thái Hậu và lão cha hiện tại đang đề cập đến vấn đề chuyển nhà, mặt khác Thái Hậu còn rất khéo léo ám chỉ tôi nên thông báo trước cho tên nhóc thiếu thước tắc kia một tiếng.

Tôi ngẫm nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một bản kế hoạch vô cùng lớn mật, “Lão ba, trước mắt chúng ta có thể không cần chuyển nhà gấp như vậy được không?”

Cầu Trời cầu Phật phù hộ, mong sao cho kế hoạch trở thành phú bà của con trở thành hiện thực!

27. Chương 27: Ly Biệt (1)

Thời gian cứ như vậy mà nhanh chóng trôi qua, tôi và tên tiểu quỷ Trần Hy kia ngày ngày đều vẫn không ngừng cãi nhau âm ỉ như trước thẳng cho đến khi chúng tôi bắt đầu chuyển lên cấp cao trung bộ, đây cũng đồng nghĩa với việc chẳng còn bao lâu nữa thì khoảng thời gian tôi cảm thấy sợ hãi nhất trong suốt cả cuộc đời của chính mình đã từng bước từng bước đến gần.

Lúc bấy giờ, ngôi nhà bé nhỏ của tôi vẫn còn ở nguyên tại con hẻm cũ, không giống như trong quá khứ trước kia khi tôi tiến lên cao trung liền phải dọn đi nơi khác vì khu vực này vốn đã được Chính Phủ tiến hành thu mua để tái quy hoạch lại. Mặt khác tôi hiện tại cũng đã không còn phải lăm lăm lũi lũi chuyển sang trường trung học S do thành tích học tập quá kém nữa, mà vẫn ung dung tự tại như cũ ở trường trung học F danh tiếng.

Sau 3 năm miệt mài cố gắng duy trì thành tích đứng nhất toàn trường, bản thân tôi bây giờ có thể nói là đã trở thành một nhân vật cực kỳ nổi danh, một nhân vật mà không ai không biết tới nga

~Về phần tên nhóc Trần Hy kia, vào năm 1999 khi Tạ Đình Phong bỗng chốc trở nên vô cùng nổi tiếng với bài hit “Cảm ơn tình yêu” thì tất cả mọi người đã chính thức bắt đầu chuyển sang phong trào yêu thích và truy đuổi “khốc ca”, chính vì vậy những người trước kia từng bị thái độ lạnh lùng kiêu ngạo của hắn khiến cho ngần ngại không dám tiếp xúc thì nay đã mạnh dạn quay trở lại mà săn đón hoặc bày tỏ tình cảm. Tuy rằng bộ mặt than kia vẫn không hề có chút dao động nào, nhưng theo sự phán đoán của tôi thì trong lòng hắn nhất định là đang bức bối đến mức muốn phát điên lên với những chuyện như vậy.

Thái Hậu từng vài lần thúc giục, “Rốt cuộc đến khi nào chúng ta mới có thể mua nhà khác đây?”

Tôi cố gắng dùng đủ mọi kế sách nhằm trấn an lão mẹ, “Không vội, không vội. Chỉ cần ba mẹ tin tưởng con, thì qua vài năm nữa chúng ta chắc chắn sẽ mua được một căn nhà to gấp 3 lần hiện tại.”

Nếu như tôi nhớ không lầm, một năm sau sự kiện ngày 11 tháng 9, thị trường chứng khoán trong nước sẽ liên tục rớt giá thảm hại từ ngày 22 tháng 10 cho đến ngày 24 tháng 10. Trong 3 ngày quan trọng này, điều tôi cần phải làm chính là đem căn nhà hiện tại đi thế chấp ngân hàng, sau đó lợi dụng tình hình rối loạn của thị trường chứng khoán mà thu mua một lượng lớn cổ phiếu với giá rẻ, tiếp theo chỉ cần án binh bất động chờ đợi đến năm 2002, khi mà World Cup chính thức bắt đầu, thì cũng là lúc gia đình tôi sẽ từng bước từng bước gia nhập vào tầng lớp phú hào của Trung Quốc.

Chứng khoán à, lão nương ta thật sự rất yêu người

~Đợi cho tới khi World Cup kết thúc, tài sản của chúng tôi sẽ thuận lợi gia tăng lên gấp bội, vậy tiếp theo nên làm gì bây giờ?

Đương nhiên là phải dùng số tiền đó để mua đất mua nhà rồi!

Chắc hẳn hiện tại mọi người đều đang muốn hỏi trong tương lai vấn đề gì ở Trung Quốc là nóng bỏng nhất ư? Câu trả lời tuyệt đối chính là thị trường bất động sản! Đây có thể nói là một khối lợi nhuận siêu cấp lớn nga. Thật ra trước kia bản thân tôi vốn cũng đã sớm nhận ra điều này, nhưng chỉ tiếc rằng khi ấy không có đủ vốn để đầu tư mà thôi, tổng số tài sản thu được sau khi đã trải qua hai lần ‘rửa tội’, đương nhiên không phải chỉ đem gửi vào ngân hàng nhằm kiếm vài đồng lợi nhuận a. Nếu như không tiếp tục dùng số tài sản ấy đầu tư vào thị trường bất động sản thì quả nhiên rất uổng phí cho việc tôi đã từ hiện đại xuyên qua quá khứ.

Mới nghĩ đến đây thôi mà nước miếng của tôi đã muốn tuôn trào ra ngoài luôn rồi!

Cầu Trời cầu Phật phù hộ cho gia đình chúng con

~Giờ phút này, tôi thật sự rất cảm ơn sự kiện thất tình vào ngày 11 tháng 9 năm đó, nếu như không phải nhờ lần thất tình ấy đã khiến cho lòng tôi vô cùng đau khổ, đau khổ đến mức vì muốn nhanh chóng phân tán đi sự thương tâm cho nên đã không kể ngày đêm vui đầu vào việc nghiên cứu thị trường chứng khoán, thì cũng sẽ không thể nhớ rõ những chi tiết quan trọng như vậy.

Nghĩ đến mảng tương lai ‘tươi sáng’ ở phía trước, tôi liền bắt giắc nắm chặt hai tay đặt trước ngực, đồng thời trong lòng âm thầm cảm ơn ông Trời đã thương tình cho tôi thêm một cơ hội nữa để quay trở về quá khứ mà thay đổi vận mệnh của chính mình. Tiền tài và mỹ nam quả nhiên đều là nguồn gốc của tội ác —

Đang mãi mê chìm đắm trong những ảo tưởng ngọt ngào, thì đột nhiên có một viên đá nhỏ đập vào cửa sổ phòng tôi, trực tiếp đem tôi từ trên chín tầng mây cấp tốc đáp xuống đất.

Tuy rằng tôi đang ở lầu 2, nhưng nửa đêm nửa hôm hướng về phía phòng người ta mà ném đá thì quả thật chẳng văn minh lịch sự một chút nào cả.

Tôi khó chịu lộ đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xem rốt cuộc là ai lại có lá gan to đến mức dám phá hoại giấc mơ của lão nương ta đây! Ngoài cửa sổ lúc bấy giờ ánh trăng lung linh mờ ảo chiếu rọi, một thiếu niên đứng ở vườn hoa ngẩng đầu nhìn lên phòng tôi với ánh mắt chờ mong tha thiết.

Tôi bỗng nhiên...

Bỗng nhiên nhớ đến cảnh tượng của Roméo và Juliet [đổ mồ hôi như mưa]...

Bọn họ cũng giống như chúng tôi lúc này, bí mật hẹn hò ở nơi vườn hoa, hơn nữa bọn họ còn có một đoạn lời thoại kinh điển có một không hai.

Roméo ơi Roméo, vì cớ gì người lại là Roméo.

Juliet ơi Juliet, vì cớ gì người lại là Juliet.

Lời thoại này thật sự là... thật sự là rất lãng mạn nga. Không biết... nếu như đem toàn bộ đoạn lời thoại ấy áp dụng trên người tôi và tên nhóc Trần Hy kia...

Vừa mới tưởng tượng được một nửa, tôi ngay lập tức cảm thấy... sờn gai ốc. Tại sao lại tự mình hù dọa chính mình như vậy chứ?

Đứng ở dưới lầu, tên tiểu quỷ kia bắt đầu có chút không kiên nhẫn, cho nên một bên liền nhân tiện chống nạnh, một bên trừng mắt nhìn tôi chăm chăm, ý bảo rằng tôi phải nhanh chóng đi xuống.

Tôi cảm thấy hơi do dự một chút, trong một năm qua hắn có thể nói là rất chăm chỉ chạy đến thăm viếng nhà chúng tôi thường xuyên, nếu như hiện tại lại bị Thái Hậu và lão ba phát hiện ra hắn hơn nửa đêm còn dám mon men đến trước cửa phòng đứa con gái yêu của bọn họ mà đi tuần tra như vậy, thì sự trong sạch của tôi...

Trong lúc tôi vẫn còn đang bối rối chưa biết nên làm gì cho phải thì tên tiểu quỷ kia rất nhanh đã liền nhặt thêm một viên đá nhỏ nữa mà chuẩn bị hướng về phía cửa sổ phòng Thái Hậu ném thử...

Tôi hốt hoảng hoa tay múa chân cản trở ý đồ của hắn, sau đó lập tức ba chân bốn cẳng chạy thẳng xuống dưới nhà.

Tên nhóc Trần Hy này quả thật là ác bá nga.

Từ xưa cho đến nay có ai lại đi dùng vũ lực + sự uy hiếp để hẹn hò như hắn không vậy hả?

Trong lòng tôi hiện tại đang không ngừng thầm mắng hắn, đồng thời cảm thấy bản thân mình rốt cuộc có nên ở bên cạnh hắn suốt đời hay không?

Ngay khi tôi vừa mới đặt chân xuống dưới lầu, thì đã liền trông thấy hắn đang đứng cho hai tay vào trong túi quần, đồng thời nghiêng đầu giương cặp mắt phượng kia mà nhìn tôi chăm chú.

Trông thấy bộ dạng này của hắn khiến cho tôi bất giác nhớ đến sự kiện tuần trước khi trường chúng tôi tiến hành kiểm tra sức khỏe, hắn một bên không chút chần chừ liền trưng ra bộ mặt đắc ý nhìn tươi cười tôi, một bên nhanh chóng đem nhét vào tay tôi tờ giấy chứng nhận sức khỏe có ghi rõ số đo chiều cao 1m80. Tôi thoáng im lặng trong chốc lát, hóa ra tên tiểu quỷ này vẫn còn nhớ rõ những lời tôi đã nói lúc trước a.

Trong quá trình phát triển những đứa trẻ có thể nói là đã thay đổi một cách chóng mặt, tôi hiện tại vẫn còn nhớ như in ngày đầu tiên chúng tôi gặp lại nhau tại trường tiểu học, vào ngày ấy hắn vẫn chỉ là một đứa bé trai vô cùng xinh xắn và đáng yêu với một khuôn mặt bầu bĩnh và thuần khiết mà thôi, hoàn toàn khác hẳn với tên thiếu niên cao to tuấn tú đang đứng trước mặt tôi lúc bây giờ.

Tôi cứ đứng ngây người nhìn hắn một hồi lâu như vậy, sau đó không tự chủ được mà lẩm bẩm trong miệng một câu.

Hắn nhướn mày hỏi, “Cậu vừa nói cái gì đó?”

Tôi hé miệng, “Yêu nghiệt.”

Điều bất ngờ nhất chính là lần này hắn không có bất cứ phản ứng gì, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tôi rồi dắt tôi ra đi con ngõ lớn.

Màn đêm hôm nay rất đẹp, hai chúng tôi im lặng tay trong tay mà đi tản bộ dưới ánh trăng.
Đêm nay tại sao hần lại hồi hải chạy đến tìm tôi như vậy?
Hần không chủ động nói, tôi cũng không dám chủ động hỏi.
Sau một hồi lâu, hần rốt cuộc đã chịu lên tiếng, “Nhâm Kim Sanh.”
Giọng nói của hần trong bóng đêm có thể nói là thập phần trong trẻo nhưng vẫn không kém phần lạnh lùng.
“Sang năm tớ phải đi Mỹ du học.”

28. Chương 28: Ly Biệt (2)

Tôi trầm nghĩ giờ phút này biểu hiện trên khuôn mặt mình chắc hẳn là rất buồn cười.
Tôi cố gắng trấn tĩnh lại bản thân rồi mỉm cười nói, “Thành thật chúc mừng cậu.”
Chẳng lẽ thật sự không có cách nào có thể thay đổi được lịch sử ư? Dù cho tôi đã cố gắng nỗ lực nhiều đến mức nào đi chăng nữa thì cuối cùng hẳn vẫn sẽ phải đi Mỹ vào đúng ngày sinh nhật 18 tuổi của tôi sao? Hay đây chính là điều đã sớm được định sẵn?
Và ở nơi xa xôi ấy, hần rốt cuộc cũng đã gặp được chân mệnh Thiên Nữ của chính mình, vậy còn tôi, người đã cùng hần đi suốt nửa đoạn đường đầu tiên phải làm thế nào đây?
Hần từ đầu cho đến cuối vẫn một mực nắm chặt lấy tay tôi mà không nói một lời nào, đồng thời vẫn thủy chung nhìn thẳng về phía trước, không có quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần, cho nên hần hoàn toàn không thể trông thấy vẻ mặt mông lung cùng lo lắng của tôi lúc bấy giờ.
“Ba mẹ tớ vừa mới tiếp quản một dự án ở Mỹ, vì vậy bọn họ phải nán lại bên đó ít nhất là vài năm, bọn họ cũng dự định dẫn tớ qua đó học tập một thời gian chờ cho đến khi dự án kết thúc sẽ cùng nhau quay trở về.” Hần bình thản giải thích, tuy nhiên trong giọng nói lại không có cách nào có thể che giấu được nét gì đó buồn phiền, “Tháng ba năm sau tớ sẽ đi.”
“Tháng ba sao?” Ngay đến cả thời điểm cũng đều không có thay đổi a.
“Tớ sẽ ở lại đến hết ngày 3 tháng 3 rồi mới đi.” Hần bỗng nhiên dừng cước bộ, nhìn về phía tôi mà hứa hẹn.
Tôi nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, trong nhất thời không biết nên nói gì cho phải.
Rốt cuộc nên nói gì đây? Ít nhất... hần cũng không có ở đúng ngày sinh nhật của tôi mà rời đi.
Vậy... Tôi vẫn còn có một tia hy vọng nhỏ nhoi để tin rằng lịch sử sẽ có thể chuyển biến. Vậy, tôi vẫn còn có một tia hy vọng nhỏ nhoi để tin rằng cái kịch bản trước kia sẽ không lặp lại một lần nữa.
Thieu thân lao đầu vào lửa.
Nghĩ đến câu nói này, tôi quả thật chỉ biết cười nhạt. Chẳng những biết rõ đó là lửa, mà hơn ai hết chính bản thân tôi cũng biết rõ rằng ngọn lửa ấy sẽ có thể khiến mình bị thiêu hủy đến mức hầu như không còn, nếu đã như vậy vì cái gì lại muốn tiếp tục lao đầu vào? Ngày trước tôi vẫn thường hay nghe mọi người dùng câu nói này để ám chỉ đến những cô gái rơi vào tình yêu mù quáng, lúc đó tôi đã từng nhìn vào vết sẹo lỗi ngày nào của chính mình mà cười một cách khinh thường, chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày bản thân mình lại trở thành con thiêu thân ngu ngốc kia.
Nhâm Kim Sanh à, người rốt cuộc đã thấy mình ngu ngốc chưa? Thái Hậu vốn đã từng nói qua, “Nếu con bởi vì sợ hãi bản thân sẽ bị tổn thương mà không dám nếm thử, chờ cho đến lúc già đi, khi ngồi nhớ lại con chắc chắn sẽ cảm thấy hối hận vì sao ngày trước không dũng cảm hơn một chút. Có những cơ hội chỉ xuất hiện duy nhất một lần trong đời mà thôi.”
Tôi không muốn bản thân phải hối hận.
Nghĩ như vậy, tôi ngẩng đầu lên nhìn hần.

Tên tiểu quỷ đáng ghét này, người thật đúng là nên đặc ý nga. Lúc trước lão nương ta thâm thương trọng nhớ người suốt mười năm, hiện tại cho dù đã trọng sinh thêm một lần, ta vẫn như cũ không có cách nào có thể trốn thoát khỏi tay người.

“Nhâm Kim Sanh, cậu hãy nghe cho rõ đây, sau khi tớ đã đi rồi thì tuyệt đối không cho phép cậu một mình rời khỏi nhà vào ban đêm, cũng như tuyệt đối không cho phép cậu một mình đi cùng với bọn con trai, nếu muốn đi đâu vui chơi thì chỉ được phép đi cùng với La Ly và Mộc Mộc mà thôi.”

“Ách, cậu nói cái gì vậy hả?”

“Mặt khác điện thoại di động cũng chỉ được phép gọi ột mình tớ, đã biết hay chưa?” Tên nhóc Trần Hy kia một bên bá đạo ôm lấy khuôn mặt tôi, một bên cẩn thận dặn dò đủ điều.

“Điện thoại di động?” Tôi nào có điện thoại di động nha.

Hắn nhanh chóng lấy từ trong túi tiền ra một chiếc điện thoại di động màu trắng sữa rồi đưa nó cho tôi, “Tặng cho cậu này.”

Ách! Đây là kiểu điện thoại mới nhất hiện giờ a, kẻ có tiền quả nhiên có khác.

Tôi cúi đầu nhìn xem chiếc điện thoại di động, sau đó vội vàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, nội tâm của tôi lúc bấy giờ có thể nói là đang không ngừng đấu tranh kịch liệt. Món quà này quá đắt giá, rốt cuộc tôi có nên nhận hay không đây?

Hắn mặt vẫn không chút thay đổi, cầm lấy chiếc điện thoại trong tay tôi rồi từng bước từng bước lưu lại dãy số điện thoại của chính mình, tiếp đó còn rất thuận tiện mà mặc định đó là số gọi khẩn cấp 1 nga, “Số điện thoại của tớ cậu cũng đã biết rồi, về sau hãy dùng nó để liên lạc với tớ. Mỗi khi tớ gọi đến thì nhất định phải trả lời, tuyệt đối không cho phép không bắt máy.”

Tôi cong môi phản bác, “Cái này không cho phép, cái kia không cho phép, hình như hiện tại cậu vẫn còn chưa qua thời gian thử việc đâu.”

Hắn ôm hai tay để ở trước ngực, trực tiếp không thèm nhìn tôi.

Tôi ngang tàng liếc mắt nhìn hắn một cái, dù sao nhà hắn cũng nhiều tiền như vậy, chiếc thoại di động này cứ xem như là tôi đã tùy tiện nhặt được trên đường đi.

“Cậu muốn đi Mỹ bao lâu?” Tuy rằng miệng đang hỏi, nhưng lòng tôi vốn đã sớm biết đáp án.

“Năm năm.” Tên tiểu quỷ khề nhú mày mà nói ra hai chữ này.

Quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của tôi.

“Nhưng tớ sẽ mau chóng trở về.” Hắn cam đoan.

Tôi gật đầu nói, “Được rồi. Nếu như quá muộn thì tớ sẽ liền rời đi.”

Hắn khó chịu nheo mắt nhìn tôi hỏi, “Rời đi? Rời đi đâu?”

Tôi quay đầu nhìn hắn không nói một lời nào.

Tớ không có cách nào có thể nói cho cậu biết kế hoạch lúc ban đầu của cậu quả thật là chỉ ở Mỹ học tập năm năm, tiếp theo đáng lẽ phải liền quay trở về nước, thế nhưng sau đó bởi vì cậu gặp được chân mệnh Thiên Nữ của chính mình, rồi cùng cô ấy kéo dài đến năm thứ sáu đính hôn xong mới về nước.

Lần này tôi sẽ đánh cược, cược bản thân mình ở trong lòng hắn có phân lượng bao nhiêu?

Trần Hy, tớ không cho phép cậu thích người khác.

Trần Hy, tớ không cho phép cậu cùng người khác đính hôn.

Trần Hy, tớ không cho phép cậu về muộn nga. Tuyệt đối không cho phép!

“Nhâm Kim Sanh, hãy chờ tớ năm năm, năm năm sau tớ nhất định sẽ quay trở về.” Hắn cam đoan, đồng thời cũng hướng về phía tôi yêu cầu tôi hứa hẹn.

“Năm năm. Tớ chỉ chờ cậu đúng năm năm.” Tôi cũng tự hứa với chính mình.

“Tốt!” Ngừng hai giây, sau đó hấn lại tiếp tục dùng bộ mặt lạnh lùng kia bổ sung thêm “Trong thời gian năm năm đó, cậu không được phép cùng người khác kết giao, hơn nữa năm năm thử việc chúng ta hứa với nhau lúc trước xem như đã chính thức bị xóa bỏ.”

“... ..” Người là ăn cướp sao?

“Nhâm Kim Sanh, cậu nhất định phải chờ tớ đấy, có biết không?”

“Biết rồi, biết rồi.”

...

“Con bé kia, lén la lét lút như vậy để làm chi?”

Vừa mới rón rén bước chân vào cửa đã liền nghe thấy giọng nói vừa dịu dàng lại vừa nhỏ nhẹ của Thái Hậu.

Thái Hậu? Giọng nói vừa dịu dàng lại vừa nhỏ nhẹ ư?

Chẳng lẽ thời tiết hôm nay sẽ có gì biến đổi sao?

Tôi hết sức tập trung tinh thần, trong cảnh tối đen như mực cố gắng nghe xem hướng Thái Hậu chuẩn bị phóng đao.

Nha nha ~ tôi thật sự rất xui xẻo a.

Chẳng phải trong truyện tiểu thuyết cuộc hẹn bí mật tại ban công giữa Roméo và Juliet vốn không bị lão mẹ phát hiện hay sao? Chính là cho dù có bị phát hiện đi chăng nữa, bọn họ cũng không bị lão mẹ dùng dao chặt thịt xử tội như tôi bây giờ nga.

“Hoảng sợ cái gì không biết? Còn không mau lại đây.”

Tôi hướng theo giọng nói của Thái Hậu mà sờ xoay đi thẳng về phía trước, sau đó đứng ở trước mặt lão mẹ cúi đầu sám hối.

“Đối với mẹ còn muốn giả bộ ư?” Thái Hậu vừa nói vừa giơ tay phát nhẹ một cái “Bốp” vào đầu tôi. “Yên tâm, ba của con không hay biết gì cả, hiện tại vẫn còn đang ngủ say trong phòng.”

Chính vì như vậy tôi mới cảm thấy vô cùng lo lắng nga, lẽ như Thái Hậu không kiềm chế được cơn giận dữ, vậy thì ai sẽ là người ngăn Thái Hậu lại đây

~“Nửa đêm nửa hôm trốn ra ngoài suốt 2 giờ liền để làm gì vậy?” Thái Hậu đã bắt đầu thẩm án.

“Mẹ làm sao biết con trốn ra ngoài?”

“Từ trong phòng con không ngừng vang lên những tiếng ‘lách ca lách cách’ lớn như vậy, thì chỉ có mỗi một mình lão ba của con là có thể tiếp tục ngủ say như chết mà thôi.”

Hóa ra là như vậy... Tôi thật sự gây ra nhiều tiếng ồn thế ư?

Tự kiểm điểm lại bản thân mình một chút, sau đó tôi không chút chần chừ liền mang theo vẻ mặt hết sức bi thảm mà chạy đến vùi đầu vào trong lòng Thái Hậu, cố gắng lấy chút đồng tình. [đổ mồ hôi, xem ra trong vài năm gần đây chiêu thức này được luyện tập nhiều đến mức hiện tại có thể nói là đã trở nên vô cùng thành thục nga ~]

Thái Hậu sờ sờ đầu tôi, “Vậy con muốn chờ đợi hấn đúng không?”

“Mẹ... không trách con ư?” Đêm hôm khuya khoắc, một đứa con gái dám một thân một mình trốn cha trốn mẹ chạy ra ngoài tự định việc chung thân đại sự như tôi đây, nếu như vẫn còn đang sống ở thời kỳ cổ đại chắc hẳn là bị đem trồng lòng heo mất rồi.

“Mẹ của con từ xưa đến nay vốn nổi tiếng là người văn minh tiến bộ a.” Thái Hậu vừa cười vừa nói, “Mặt khác con gái của mẹ cũng đã lớn như vậy rồi, mẹ tin tưởng con sẽ biết chừng biết mực.”

“Nhưng là... con cảm thấy rất lo lắng.” Tôi một bên ôm chặt lấy Thái Hậu, một bên nhắm nghiền hai mắt mà để đầu ở bả vai người, “Trong lòng con hiện giờ đang rất hoảng loạn.”

“VẬY CON ĐÃ HỐI HẬN RỒI SÀO?” Thái Hậu cũng ôm chặt lấy tôi rồi nhẹ giọng hỏi.

“... Không hối hận.” Tôi lắc lắc đầu.

Không hối hận.

‘Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mãn.

Mạch thượng thù gia thiếu niên túc phong lưu?

Thiếp nghĩ tương thân giá dữ nhất sanh hưu.

Túng bị vô tình khí, bất năng tu!’

Tạm dịch: AkiraShiina

Ngày xuân ngao du, hoa mơ nở đầy

Chàng thiếu niên Phong Lưu nhà ai đang bước trên đường?

Thiếp ước sao thân này một đời đến trao chàng

Cả thẹn thùng cũng vô tình quên mất.

29. Chương 29: Tâm Sự Trần Hy (1)

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không thể nào hiểu được bản thân mình vì sao lại thích cô ấy nhiều như vậy?

Từng có một khoảng thời gian rất dài, cô ấy mỗi ngày đều không ngừng bám theo tôi, khiến cho tôi cảm thấy

vô cùng bức bối vô cùng khó chịu đến mức chỉ muốn phát điên lên mà thôi.

Nói thật ra, ngay từ lúc ban đầu tôi vốn đã không có cảm tình với cô ấy.

À không, nếu như nói một cách chính xác thì tôi chán ghét sự ngu ngốc. Đặc biệt là những người vừa ngu ngốc lại vừa thích gây sự chú ý.

Trước năm lớp sáu, tôi vốn không hề biết đến sự tồn tại của cô ấy trong lớp học, thẳng cho đến ngày hôm đó.

Ngày hôm đó quả thật cũng giống như những ngày bình thường khác, vào mỗi buổi sáng thứ hai đầu tuần tôi đều phải có mặt ở trên lớp từ rất sớm để chuẩn bị đọc diễn văn. Thế nhưng vừa mới đặt chân đến trường thì tôi đã liền trông thấy cô ấy đang mang túi xách trên vai mà đứng ngây ngốc ngoài cửa lớp, mãi một hồi lâu sau, cô ấy mới chịu từ từ tiến vào trong phòng học, ngay khi vào đến giữa lớp, không hiểu vì lí do gì cô ấy lại một lần nữa choáng váng, giống như vô tình đi lạc vào một mê cung bí hiểm nào đó.

Chẳng những vậy trong giờ kiểm tra thể dục, cô ấy vẫn cứ tiếp tục dùng bộ dạng ngốc nghếch ấy mà đứng nhìn những người khác chăm chăm.

“Ngu ngốc, cậu không thể thông minh hơn một chút được sao? Đừng có mãi ngu ngốc như vậy chứ!”

Nghe thấy những lời này, cô ấy trông có vẻ hơi sững sốt một chút, đồng thời trên khuôn mặt còn mang theo vài phần kinh hãi cùng dả kích mà mở to hai mắt nhìn tôi.

Tôi khinh thường liếc mắt nhìn cô ấy một cái, rốt cuộc thì cô ấy đang làm cái gì quái vậy? Chơi trò giả vờ mất trí nhớ ư? Rõ ràng hiện tại cô ấy vẫn còn có thể nhận ra mọi người xung quanh đấy thôi.

Sau khi buổi tập thể dục giữa giờ đã kết thúc, tôi cố ý quay sang túm lấy tay cô ấy kéo về phía mình, rồi giễu cợt hỏi: “Cậu vẫn chưa tỉnh ngủ sao?”

Từ đầu cho đến cuối cô ấy vẫn im lặng không nói bất kỳ một lời nào, tiếp đó một bên nhanh chóng ôm lấy khuôn mặt đỏ ửng của chính mình, một bên ba chân bốn cẳng co giò bỏ chạy.

Chẳng lẽ cô ấy thích tôi rồi sao?

Tuy rằng trong trường học thường xuyên có những nữ sinh tỏ ra vẻ yêu mến tôi, nhưng quả thật tôi chưa bao giờ nghĩ đến trong số những nữ sinh đó lại có một người ngốc nghếch như vậy a.

Cô ấy thật ồn ào, mỗi ngày tan học xong đều không biết làm gì khác hơn là cùng La Ly đùa giỡn ầm ĩ.

Cô ấy thật ngu ngốc, cả một ngày ngoại trừ việc ngồi thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ thì chỉ biết lén la lén lút ngủ gật trong lớp mà thôi.

Cô ấy thật đáng ghét, luôn dùng thái độ của trưởng bối để đối xử với những người xung quanh [chính mình lúc đó chẳng phải cũng chỉ là một đứa trẻ thôi hay sao?], hơn nữa còn dám ngang nhiên gọi tôi là ‘lùn đồng qua’ nữa cơ chứ! [chỉ riêng điểm này thôi đã không thể nào tha thứ được rồi!]

Nhưng điều kỳ quái nhất chính là, thành tích học tập của cô ấy không hiểu vì sao lại đột nhiên tăng vọt, nếu chỉ như vậy thôi thì quả thật chẳng có gì đáng nói. Điều đáng nói ở đây chính là, cô ấy đã... đem tôi đá thẳng xuống vị trí thứ 2 a.

Bị một người suốt ngày chỉ biết ngủ rồi lại ngồi ngẩn ngơ đá khỏi vị trí thứ nhất, đây có thể nói là một chuyện vô cùng nhục nhã!

Chính là cho dù tôi có cố gắng học tập nhiều đến thế nào đi chăng nữa, thì mãi cho tới khi tôi lên cao nhị và chuẩn bị xuất ngoại du học, vị trí thứ nhất toàn trường vẫn nghiêm nhiên thuộc về cô ấy như cũ.

Lão mẹ mỗi lần trông thấy gương mặt không cam tâm của tôi, liền nhẹ giọng hỏi, “Có phải lại là do bạn học tên Nhâm Kim Sanh hay không?”

Tôi không trả lời lão mẹ, chỉ lẳng lặng quay sang nhìn lão ba rồi nói, “Từ nay trở về sau mỗi ngày con đều phải uống một lít sữa.”

Ba tháng hè cứ như vậy mà nhanh chóng trôi qua, thẳng cho đến ngày kỳ tập huấn quân sự ở cấp độ sơ trung chính thức bắt đầu, khi vừa mới trông thấy cô ấy từ đầu đến chân đều được trang bị quân phục một cách vô cùng nghiêm ngặt, nghiêm ngặt đến mức có thể nói là không để lộ ra bất kỳ phần cơ thể nào dưới ánh nắng mặt trời, đã khiến cho tôi và các bạn học khác không khỏi cảm thấy hoảng sợ a.

Cho dù thành tích có thể đột nhiên trở nên vượt trội, nhưng kẻ ngốc rớt cuộc thì vẫn sẽ mãi chỉ là kẻ ngốc mà thôi.

Cố ý đi đến trước mặt cô ấy nhằm chứng minh cho cô ấy thấy tôi hiện tại vốn đã thay đổi rất nhiều, đã không còn là tên ‘lùn đồng qua’ mà cô ấy quen biết trước kia nữa rồi, từ nay về sau cậu đừng hòng dùng ánh mắt xem thường ấy mà nhìn tôi như vậy nữa!

Cô ấy khẽ vươn tay dụi dụi mắt, hoàn toàn không chú ý gì đến sự hiện diện của tôi.

Tôi thất vọng nặng nề, không thể làm gì khác hơn là đành phải bỏ của chạy lấy người.

Tôi thật sự sai lầm rồi, tôi quả nhiên không nên trông mong một người ngu ngốc như cô ấy có thể hiểu hiểu được ý tứ của mình.

Không nghĩ tới chính là, chỉ vừa mới trải qua 2 ngày tập huấn quân sự đầu tiên, thì sức khỏe của tôi có thể nói là đã tuột dốc một cách cực kỳ nghiêm trọng, mặc cho ba mẹ có dốc lòng khuyên nhủ tôi nên nghỉ bệnh ở nhà đến thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không chút do dự mà cự tuyệt, tiếp tục cắn răng chịu đựng. Cô ấy lúc bấy giờ vẫn còn chưa bỏ cuộc, tôi như thế nào lại có thể thua một kẻ ngốc nghếch được cơ chứ?

Cố gắng chống đỡ được thêm vài ngày, vào một buổi trưa tập huấn quân sự nọ mọi thứ trước mắt tôi đều bỗng nhiên biến thành một màu đen, sau đó chính mình còn không tự chủ được mà ngã về phía sau, cứ

tưởng rằng bản thân mình trong nháy mắt sẽ ngã xuống đất, nào ngờ đúng lúc này tôi lại bỗng nhiên cảm thấy có một vật gì đó mềm mại tiếp được mình.

Nhanh chóng quay đầu nhìn lại, thì đã liền trông thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đồng dạng trắng bệch như mình đang kề sát bên cạnh. Là cô ấy sao?

Chẳng lẽ từ trước cho đến nay cô ấy vẫn còn chú ý đến tôi ư? Nếu không phải như vậy, thì tại sao tôi chỉ vừa mới ngã xuống đã đúng lúc tiếp được rồi? [tác giả: Cậu bé à, tất cả đều là do cậu đã suy nghĩ quá nhiều mà thôi...]

Ở trong phòng y tế do dự một hồi lâu sau, tôi gian nan mở miệng, “Vừa rồi... là cậu... đã đỡ được tớ phải không?”

Cô ấy cúi đầu rồi nhẹ giọng “Àn” lên một tiếng.

“Cái kia... cảm ơn...”

Nói xong, tôi không chút chần chừ liền nhắm chặt hai mắt, đồng thời cũng nhanh chóng xoay lưng hướng về phía cô ấy, không nghĩ sẽ để cho cô ấy thấy khuôn mặt hiện đang ửng đỏ vì xấu hổ của chính mình.

Ngoài cửa sổ những chú chim sẻ vẫn kêu ríu rít không ngừng, sau khi đã nhắm mắt lại càng có thể cảm nhận được rõ ràng hương vị của ánh nắng mặt trời hòa lẫn cùng với hương vị của bùn đất...

A! Đây thật sự là một mùa hè tuyệt vời.

Lúc bấy giờ... không hiểu vì sao trong lòng tôi lại bắt đầu cảm thấy cô ấy đã không còn đáng ghét như trước kia nữa.

Sau khi kỳ tập huấn quân sự khốc liệt kia đã kết thúc, tôi và cô ấy hiện tại xem như đã chính thức giải hòa với nhau rồi. Cứ tưởng rằng mọi chuyện sẽ tiếp tục thuận lợi, không nghĩ tới chính là ngay tại ngày khai giảng đầu tiên của năm học mới thì cô ấy đã liền bị tên đội trưởng của đội bóng rổ khối cao nhị chú ý đến.

Rốt cuộc cô ấy có điểm gì tốt cơ chứ?

Là do mái tóc dài đen nhánh, hay là do làn da trắng như tuyết kia? Người học tại trường trung học F này lâu như vậy rồi chẳng lẽ chưa bao giờ gặp qua một nữ sinh nào hay sao?

Ngày hôm sau cái tên đội trưởng đội bóng rổ cao kều ấy lại còn dám ngang nhiên viết một bức thư tình mà đưa cho cô ấy, trông thấy cô ấy một bên ngượng ngùng nhận lấy bức thư tình, một bên dùng ánh mắt cảm động kia để nhìn hắn, thì trong lòng ngực tôi rất nhanh đã liền dấy lên từng đợt từng đợt sóng ngầm.

Nhâm Kim Sanh, chẳng phải trước kia cậu rất thích tớ hay sao? Chẳng phải trước kia chỉ cần thoáng trông thấy tớ cậu đều nhanh chóng đỏ mặt hay sao? Nếu như cậu đã thích tớ nhiều như vậy, thì tại sao lại có thể vì một bức thư tình mà dễ dàng dao động rồi?

Sau khi đã đem bức thư tình chết tiệt kia phá hủy xong, về đến nhà tôi liền đứng ở trước gương ngắm nhìn chính mình một hồi lâu, đồng thời trong đầu không ngừng vang lên giọng nói của cô ấy:

“...Tuy rằng tớ rất thích gương mặt đáng yêu của cậu, nhưng nếu như muốn theo tớ kết giao thì cậu phải cao ít nhất 1m80 nga ~”

Tức tốc đi đến siêu thị gần nhà mua một trái bóng rổ, sau đó ở trên bàn cơm tôi bình tĩnh đối mặt với ba mẹ nói, “Về sau mỗi ngày con đều phải uống 2 lít sữa.”

1m80 ư? Đây chính là do cậu nói đấy nhé.

Từ hôm đó trở về sau, mỗi ngày tan học xong tôi đều không ngừng ra sức tập luyện bóng rổ, đánh bóng xong liền mang cả người ướt đẫm mồ hôi mà quay về phòng học nhằm chuẩn bị cho tiết học buổi chiều, trông thấy tôi cực khổ như vậy cô ấy chẳng những không hỏi thăm lấy một lời, mà còn không ngừng tìm cách tránh né tôi, bảo rằng người đầy mồ hôi thể kia thì không được phép tới gần cô ấy. [tác giả: Cậu bé à, cậu không nói làm sao đối phương hiểu được ý nghĩ sâu xa của cậu được chứ...]

Trong giờ thể dục, quan sát khắp sân trường một hồi lâu nhưng vẫn không thấy bóng dáng của cô ấy ở nơi nào cả, lòng tôi lúc bấy giờ bỗng nhiên cảm thấy không yên cho nên không thể làm gì khác hơn là đành

phải lẳng lặng trốn khỏi giờ học bóng rổ mà chạy đi tìm cô ấy, dọc theo con đường mòn dẫn đến cuối sân thể dục tôi rốt cuộc cũng đã tìm được cô ấy.

Giờ phút này cô ấy đang nằm tựa lưng vào một gốc cây lớn, những tia nắng đầu thu rực rỡ xuyên qua tầng tầng lớp lớp tán cây mà tạo ra vô số những vệt sáng lốm đốm chiếu vào khuôn mặt vô cùng đáng yêu của cô ấy, cô ấy nằm nghiêng đầu sang một bên, tuy rằng đang ngủ nhưng lệ tràn khoe mi.

Tôi cúi người hướng về phía cô ấy, một tay chống vào gốc cây, một tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má của cô ấy.

Lúc ban đầu tôi quả thật chỉ muốn lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má của cô ấy mà thôi, thế nhưng khi vừa trông thấy cô ấy rơi lệ như vậy, trong lòng tôi không hiểu vì sao lại không khỏi cảm thấy nhói đau. Chờ cho đến khi lấy lại được tinh thần, tôi mới bất giác nhận ra một điều, bản thân mình không biết từ lúc nào đã cúi xuống hôn lên môi cô ấy, vội vội vàng vàng che miệng mình lại rồi chật vật thối lui, thì đã liền trông thấy đôi môi cô ấy vì bị hôn quá lâu cho nên sưng đỏ cả lên.

Đôi môi cô ấy thật mềm mại, thật ngọt ngào... cảm giác này thật giống như vừa mới được nếm qua một loại kẹo đường nào đó vậy...

May mắn thay sau khi đã tỉnh lại, cô ấy vươn tay vuốt vuốt môi mình và còn tưởng rằng vết sưng đỏ kia là do bị muỗi độc cắn, tôi ngay lập tức dời tầm mắt sang chỗ khác cố ý giả vờ như không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra.

Nắm chặt lấy tay cô ấy đi giữa sân trường vào những ngày đầu thu, tôi ra vẻ lơ đãng hỏi, “Uy... Vì sao cậu lại khóc?”

“À, có thể đó là do khi này tớ mơ thấy ác mộng.” Cô ấy vừa cười vừa cố gắng lau khô những dòng nước mắt, “Đó thật sự là một cơn ác mộng dài.”

Chắc có lẽ ngay đến chính cả bản thân cô ấy cũng không hề biết rằng, giờ phút này biểu tình trên khuôn mặt của mình có bao nhiêu thương tâm. Tôi một bên xiết chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô ấy, một bên bấu môi nói, “Ngu ngốc.”

Nhâm Kim Sanh, về sau tớ nhất định sẽ không bao giờ để cho cậu phải thương tâm như vậy nữa.

Mùa thu 1996, tôi nghĩ... bản thân mình đã thích phải một kẻ ngu ngốc rồi.

Cô ấy thật ồn ào, từ trước cho đến nay tôi vẫn cảm thấy cô ấy thật ồn ào, trước kia chỉ có mỗi một mình cô ấy và La Ly thôi cũng đã đủ đình tai nhức óc rồi, nay lại còn xuất hiện thêm một Vương Mộc Mộc quái dị, bộ ba này chỉ cần đứng ở dưới tầng trệt thôi thì ở tận lầu 3 đã có thể nghe thấy tiếng cười đùa âm ỉ của bọn họ.

Cô ấy thật ngu ngốc, từ trước cho đến nay tôi vẫn cảm thấy cô ấy thật ngu ngốc, cả một ngày ngoại trừ việc ngồi thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ thì chỉ biết lén la lén lút ngủ gật trong lớp mà thôi, thế nhưng không hiểu bằng cách nào lại có thể tiếp tục giữ vững được ngôi vị thứ nhất toàn trường.

Cô ấy thật... không đáng ghét, lúc bấy giờ tôi không còn cảm thấy cô ấy đáng ghét như trước nữa, mặt khác bản thân mình lại bắt đầu không tự giác mà nhớ đến những lời nói những cử chỉ đáng ghét của cô ấy.

Cô ấy không biết nấu ăn, ngay đến cả mì cũng không biết nấu. Nói thật ra, cô ấy cũng làm được một vài món, nhưng chỉ là... những món như: cơm chiên trứng, trứng chiên cà chua, cơm chiên cà chua trứng, mì trứng cà chua mà thôi.

Được rồi, suy nghĩ một chút, vì tương lai của chính mình, nếu như cô ấy không biết nấu ăn, vậy thì bản thân tôi đành phải cố gắng học vậy.

Trông thấy tôi đột nhiên ra sức học tập việc bếp núc, lão mẹ vừa mỉm cười vô cùng thần bí vừa nháy mắt hỏi, “Lại là do bạn học Nhâm Kim Sanh à?”

Tôi chỉ nghiêm mặt mà không thèm trả lời người.

... Ngực của cô ấy thật phẳng. Đây có thể nói chính là điều cấm kỵ và cũng chính tử huyệt của cô ấy, bất luận là kẻ nào đi chăng nữa cũng tuyệt đối không được chạm vào nỗi đau thâm kín ấy, nếu không... hậu quả

sẽ giống như tôi đây là phải nhận lấy một dấu tay thật lớn trên mặt, đồng thời còn bị tuyệt giao một tuần a.

Cô ấy mưa nắng thất thường. Lúc nóng lúc lạnh, lúc gần lúc xa khiến cho tôi bối rối hoang mang không biết rốt cuộc nên làm thế nào cho phải? Lần cô ấy giận tôi lâu nhất chính là sau kỳ nghỉ lễ mừng năm mới, nói thật ra cho đến tận lúc này đây tôi vẫn không thể nào hiểu được vì sao khi đó cô ấy lại né tránh tôi suốt cả nửa năm liền như vậy.

Cô ấy còn thật bạo lực. Bình thường trông có vẻ mảnh khảnh và yếu đuối, nhưng một khi đã chọc cho cô ấy nổi trận lôi đình thì hậu quả sẽ rất khó lường, giống như lần cô ấy đã trực tiếp dùng đôi giày cao gót đá vào tiểu đệ đệ của các nam sinh khác cao to gấp 2 lần mình, hơn nữa còn hung hãn dùng gậy bóng chày đánh cho bọn chúng biến thành đầu heo.

Phải nhớ kỹ, về sau trong nhà nhất quyết không thể xuất hiện gậy bóng chày và giày cao gót. [lão ba à, tuy rằng con biết người rất thích bóng chày, nhưng người hãy nhẫn nhịn đi.]

Cô ấy thật nhu nhược. Vài lần có nam sinh nào muốn cùng ước hẹn thì cô ấy liền kích động chạy đi phỏ ước ngay, Lý Ngộ và tên nam sinh khối cao trung học kia rốt cuộc có cái gì tốt cơ chứ? Không phải bọn họ chỉ có mỗi một ưu điểm duy nhất chính là cao hơn người thôi sao? Tôi chỉ cần mỗi ngày uống thêm một lít sữa, đồng thời chăm chỉ việc luyện tập bóng rổ thêm một vài năm, thì đã liền có thể dễ dàng vượt qua mặt bọn họ. Vả lại, bọn họ có gì xuất sắc hơn tôi cơ chứ? Một kẻ cả ngày chỉ biết đồ mắt, còn một kẻ chỉ sợ người khác không biết hấn có lúm đồng tiền hay sao mà suốt cả ngày đều ngây ngô cười như vậy! Trừ bỏ cái bộ dạng ngốc nghếch đó ra thì bọn họ còn có gì đặc biệt... Lay lay lay [tác giả: tuy rằng bề ngoài Trần Hy lúc nào cũng mang theo bộ mặt than đen xì xì, nhưng thật ra nội tâm bên trong có thể nói là rất bạo động a ~]

Nghe xong những lời thổ lộ của tôi, cô ấy cứ nhiên giống như nhìn thấy yêu ma quỷ quái, bị tôi hôn xong lại còn vươn chân đá tôi một cước, may mắn thay tôi đã nhanh chóng né được bằng không không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa đây, sau đó một bên kêu lên một tiếng “Mẹ”, một bên ba chân bốn cẳng chạy thẳng về nhà.

Tôi có chút buồn bực.

Nụ hôn của tôi quả thật đáng sợ như vậy ư?

Tuy rằng bởi vì khẩn trương cho nên kỹ thuật hôn môi của tôi có kém một chút, nhưng về sau chỉ cố gắng luyện tập thêm vài lần sẽ tự nhiên thuần thục cả thôi.

May mắn thay lão mẹ của cô ấy đối với tôi có ấn tượng rất tốt, nếu như hiện tại cô ấy vẫn còn chưa chịu chấp nhận, thì tôi quả thật không thể làm gì khác hơn là đành phải ‘đi đường vòng mà cứu nước’ vậy, thời gian hãy còn dài, tôi cũng không cần phải quá gấp gáp.

Cứ tưởng rằng phía trước còn rất nhiều thời gian, nào ngờ một hôm đột nhiên nghe ba mẹ nói ngay khi tôi học xong cao nhị, cả nhà sẽ lập tức xuất ngoại sang Mỹ.

Tôi thật sự cảm thấy vô cùng buồn bực, vừa mới nghe xong tin tức ấy liền tức tốc chạy đi tìm cô ấy ngay.

Nói một cách chính xác là... tôi cảm thấy bất an.

Từ lúc hai chúng tôi bắt đầu quen biết nhau cho đến tận bây giờ, mỗi khi tôi càng muốn tiến đến gần cô ấy thì tôi lại càng mơ hồ cảm thấy hình như cô ấy muốn tránh né mình. Tôi thật sự không biết là do nguyên nhân gì, vài lần chai mặt bày tỏ tình cảm đều bị thất bại nặng nề, mặc dù sau này thái độ của cô ấy cũng đã phần nào buông ra rất nhiều, chính là tôi vẫn cảm giác được cô ấy có vẻ như rất sợ hãi rất hoang mang, không xác định được tương lai của hai chúng tôi sẽ ra sao.

Tôi không biết phải làm gì để có thể khiến cho cô ấy tin tưởng vào mình, thậm chí tôi cũng không dám khẳng định ngay lúc này đây cô ấy có thật sự thích tôi hay không?

Cái cảm giác này quả thật rất huyền diệu, quả thật rất khó để có thể diễn tả thành lời.

Cô ấy giống như đang ở gần ngay trước mắt, nhưng đồng thời cũng giống như đang ở một nơi nào đó rất xa xôi, chỉ cần tôi vươn tay muốn ôm chặt lấy thì trong phút chốc cô ấy lại biến mất.

Tôi càng bá đạo khổng chế mọi cục diện để có thể giữ chặt cô ấy ở bên cạnh mình, thì lại càng cảm thấy bất an sợ hãi khi cô ấy rời đi.

Nhiều năm sau, tôi rút cuộc mới lĩnh ngộ được một điều, hóa ra vào những ngày ấy người sợ hãi và bất an không phải chỉ có một mình tôi.

Lúc còn trẻ là do bản thân tôi đã quá kiêu ngạo đã quá thận trọng, cho nên không dám quay đầu lại cho cô ấy thấy sự yếu đuối sự rụt rè của chính mình, chính vì vậy cũng không thể nào trông thấy được sự yếu đuối sự rụt rè của cô ấy.

Tình yêu thuở thiếu niên có thể nói là tựa như một chén thủy tinh hay một bình pha lê mỏng manh, chỉ cần vô ý chạm phải sẽ dễ dàng khiến cho chúng vỡ nát.

Nếu như còn có hội để quay trở lại buổi tối hẹn ước hôm đó, tôi nhất định sẽ quay đầu lại, nhất định sẽ ôm chặt lấy cô ấy, và nói với cô ấy rằng—

“Nhâm Kim Sanh, tớ không nghĩ sẽ bỏ qua cậu.”

“Nhâm Kim Sanh, tớ thích cậu.”

“Nhâm Kim Sanh, tớ muốn vĩnh viễn ở bên cạnh cậu.”

p/s: haizzz.... đọc và edit chương này muh Sam với BaBy muốn phát khóc luôn đó. Muốn khóc là do quá cảm động với tấm chân tình Trần Hy đã dành cho Kim Sanh (trên đời này chắc hok kiếm đâu ra 1 anh như thế này), nhưng đồng thời cũng muốn khóc vì khó edit quá. Trước h chỉ quen kể chuyện theo tâm sự của Kim Sanh, bây giờ phải chuyển qua Trần Hy thấy sao sao á... Cho nên mọi người đọc chap này nếu cảm thấy Trần Hy hơi “yếu yếu” thì nhắm mắt cho qua nhé, thật sự là 2 đứa mình hok quen edit theo tâm sự của bọn con trai...

30. Chương 30: Ly Biệt (3)

Đêm 30 tết năm 2001, trong khi Thái Hậu và lão ba đang ngồi mãi mê xem các tiết mục liên hoan chúc mừng năm mới tại phòng khách, thì tôi lại lặng lẽ rời khỏi nơi đó mà quay trở về phòng riêng của chính mình.

Mười hai tiếng chuông đồng hồ báo hiệu một năm mới đã đến cứ như vậy mà nhanh chóng vang lên, lúc bấy giờ tôi trong lòng thấm nhủ với chính mình rằng:

Nhâm Kim Sanh, năm nay ngươi đã 29 tuổi rồi, nhất định phải cố gắng lên.

‘Lưu quang dung dịch bả nhân phao, hồng liễu anh đào, lục liễu ba tiêu.’

Mặc cho con người có cam tâm tình nguyện hay không, thời gian vẫn không nhanh không chậm mà lặng lẽ trôi qua.

Không đầy một tháng sau tết âm lịch chính là sinh nhật của tôi, trong khoảng thời gian này tên nhóc Trần Hy kia càng ngày lại càng siêng năng chăm chỉ viếng thăm nhà của chúng tôi thường xuyên hơn, siêng năng chăm chỉ đến mức có thể nói là chỉ hận không thể ở ngay sát bên cạnh nhà tôi dựng một cái lều trại, sau đó trực tiếp đóng quân tại đó a

~Tôi và hắn ngày ngày đều dính với nhau như hình với bóng, đại bộ phận thời gian đều chỉ có mỗi một mình tôi nói chuyện, nói cho đến khi không còn biết nói gì nữa, thì chính là trầm mặc nắm tay nhau đi dạo.

Tên nhóc Trần Hy kia hiện tại đã không còn động một tý là kêu tôi cảm miệng như trước, đại bộ phận thời gian hắn đều cúi đầu chăm chú nghe tôi lải nhải không ngừng, đồng thời vẻ mặt lộ ra vài phần ôn nhu cùng quan tâm khó có thể diễn tả nên lời.

Trần Hy à, tớ thật sự không muốn cậu rời đi.

Hôm nay là ngày 3 tháng 3, từ sáng sớm tinh mơ tôi đã liền thức dậy để chuẩn bị trang điểm. Đứng trước gương do dự mãi một hồi lâu, tôi rút cuộc cũng đã chọn được một bộ váy màu đỏ có kẻ sọc caro đen rất xinh

xấn, ngấm lại cảm thấy hơi lo lắng một chút, cho nên tôi đã nhanh chóng quần thêm một chiếc áo khoác lông bằng lông màu trắng bên ngoài.

Cái này có thể nói là vừa phong cách lại vừa giữ ấm rất tốt nga.

Ra khỏi phòng, tôi vội vội vàng vàng đi đến trước mặt Thái Hậu và lão ba.

Hai người vừa trông thấy tôi liền không chút chần chừ mà đồng loạt giơ ngón tay cái lên tán dương, “Con gái của chúng ta quả thật rất xinh đẹp! So với các minh tinh trên TV hoàn toàn không hề thua kém nha.”

Nghe đến đây tôi vui mừng, phấn chấn, ngây ngất chống nạnh đi đi lại lại vài vòng trong nhà, cuối cùng vẫn không quên POSE một kiểu thật đẹp.

“Thái Hậu, hôm nay con muốn xin phép đi chơi một ngày.”

Thái Hậu một bên khẽ vươn tay vuốt vuốt mái tóc tôi, một bên nhẹ giọng nói, “Chỉ riêng hôm nay thôi đấy nhé! Mà giờ này chắc hẳn là Trần Hy đã đứng trước ngõ để chờ con rồi, còn không mau đi đi.”

Tôi nghiêm chào hai người theo nghi thức quân đội, sau đó liền nhẹ nhàng bước chân ra khỏi nhà.

Vừa mới ra đến đầu ngõ, thì tôi đã liền trông thấy tên Trần Hy kia đang đứng tựa lưng vào cửa xe mà chờ sẵn.

Tôi vui vẻ nhảy từng bước từng bước đến trước mặt hắn rồi xoay tròn một vòng, “Cậu thấy tớ hôm nay thế nào?”

Hắn nhanh chóng thu hồi lại vẻ kinh ngạc trong mắt, tiếp đó liền nghiêm mặt đem tôi đẩy vào trong xe, “Cậu trang điểm nhiều như vậy để làm chi, muốn đi trêu hoa nguyệt sao? Nếu vậy thì cần phải cố gắng tu luyện thêm mười năm nữa a!”

Tôi bĩu môi phản bác, “Giả dối.”

Hắn cũng mau chóng tiến vào trong xe rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, sau đó ngay lập tức lấy ra một tờ báo mà chăm chú đọc, hoàn toàn không để ý gì đến thái độ bất mãn của tôi.

“Hôm nay chúng ta đi đâu?” Tôi và hắn thời gian gần đây có thể nói là đã đi dạo chơi khắp mọi ngõ ngách của thành phố F này rồi.

“Đi hội chợ triển lãm hoa ở phía Đông thành phố.”

“Triển lãm hoa? Lúc này còn có loại hoa gì?” Chẳng lẽ đi xem hoa mai ư?

“Cậu không đọc báo sao?” Hắn vừa nói vừa đem tờ báo đang cầm trong tay mở ra, rồi chỉ vào một góc tin tức nói, “Uất Kim Hương.”

Hai chúng tôi cứ im lặng như vậy mà cùng sánh vai nhau bước đi giữa những dãy hành lang dài nhiều màu sắc, tại hai bên hành lang lúc bấy giờ đều được trưng bày đủ các chủng loại Uất Kim Hương với rất nhiều màu sắc và kiểu dáng khác nhau, ngay đến cả trong không khí cũng tràn ngập hương thơm dịu nhẹ của các loại hoa.

Du khách đến đây ngắm cảnh có thể nói là vô cùng đông đúc, đại bộ phận trong đó đều là người dân địa phương, tuy nhiên cũng không thiếu một ít người là người ngoại quốc.

Mặc dù bầu không khí xung quanh hiện đang vô cùng ồn ào náo nhiệt, nhưng bản thân tôi lại cảm thấy cực kỳ nhàm chán, cho nên không thể làm gì khác hơn là đành phải đưa mắt nhìn ngắm cảnh vật chung quanh, bởi vì đối với tôi mà nói, tất cả các loài hoa đều chỉ có mỗi một hình dáng duy nhất, trừ bỏ hoa hồng, hoa hướng dương, cây bìm bìm thì tất cả các loại hoa khác tôi đều chẳng thể phân biệt được.

Tìm tôi đi ngắm hoa chắc chắn là đã tìm sai người rồi, trong người tôi quả thật không tồn tại bất kỳ một loại tế bào lãng mạn nào, bất quá tế bào muốn làm việc ác thì lại không hề thiếu nga.

Đúng lúc này, ánh mắt vốn đang lơ đãng ngắm nhìn quan cảnh xung quanh của tôi lại vừa vịn giao phải một ánh mắt vô cùng âm u vô cùng mờ ám.

Đứng ở cách đó không xa bạn tốt Vương Mộc Mộc hiện đang hướng cặp mắt kính cực kỳ ghê rợn nhìn về phía tôi mà mỉm cười, còn ngay tại bên cạnh thì La Ly lại không ngừng nháy nháy mắt với tôi vài cái.

tmd! Oan gia ngõ hẹp a.

Tôi không chút chần chừ liền ba chân bốn cẳng nắm chặt lấy tay tên nhóc Trần Hy trốn đi đường vòng, hắn ù ù cạc cạc bị tôi kéo đi, khó hiểu hỏi, “Tại sao chúng ta lại phải bỏ chạy như vậy?”

“Dừng phải người quen rồi!”

“Vậy thì có làm sao?”

Có làm sao ư?

Tôi tức giận buông tay hắn ra, “Cậu không muốn cùng tớ ở trong thế giới chỉ có riêng hai người thôi sao?”

Nghe đến đây, hắn không nói một lời nào, chỉ nhanh chóng vươn tay nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi cố gắng vùng vẫy, thế nhưng hai bàn tay vẫn đan chặt vào nhau như cũ.

Vùng trộm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Trên khuôn mặt hắn lúc bấy giờ thoáng chốc hiện lên một nét tươi cười, đồng thời đang nghiêng người nhìn tôi chăm chú, ánh mắt ấy... có thể nói là vô cùng dịu dàng vô cùng ôn nhu đến mức có thể khiến cho người khác phải say mê.

Gương mặt tôi cứ như vậy mà nhanh chóng đỏ ửng lên, sau đó cũng ngoan ngoãn mà cúi đầu không dám tiếp tục vùng vẫy nữa.

Tên nhóc chết tiệt, lại dám dùng nam nhân kế đối phó với lão nương ta đây. Những kháng thể ta đã cố gắng luyện ra trong quá khứ, thật không ngờ nay lại dễ dàng bị người phá hủy như vậy.

Thời gian hẹn hò luôn đặc biệt trôi qua mau, cùng hắn dung dăng dung dẻ đi ngắm hoa hết cả một buổi sáng, thẳng cho đến khi cái bụng nhỏ của tôi chịu không nổi phải sôi lên sùng sục, thì hắn rút cuộc mới chịu dẫn tôi đi vào một quán ăn ở gần đó.

Toàn bộ quán ăn mà chúng tôi vừa đi đến đều được làm bằng gỗ, mặt khác nơi này còn sử dụng các loại chậu hoa kiểng cùng những đồ vật nhỏ bé tinh xảo làm vật trang trí, nhằm tạo ra một khoảng không gian thật hài hòa thật ấm cúng. Bên ngoài phòng khách vốn được trang trí bởi một cây đàn dương cầm màu đen tuyệt đẹp, nhóm phục vụ sinh bên trong ai nấy cũng đều mặc trang phục đồng nhất không ngừng đi qua đi lại giữa các phòng để phục vụ thực khách.

Tôi và hắn nhanh chóng chọn một vị trí gần cửa sổ, thế nhưng khi chúng tôi vừa mới ngồi xuống, thì ngay lập tức đã có hai phục vụ sinh bưng một chiếc bánh kem lớn đi đến trước bàn của chúng tôi.

Chiếc đàn dương cầm ngoài đại sảnh lúc bấy giờ không hiểu vì sao cũng nhanh chóng vang lên giai điệu của bài hát chúc mừng sinh nhật.

Tôi sửng sốt một chút, nhìn về phía hắn, “Cậu...”

Hắn một bên hướng về phía tôi mỉm cười ngọt ngào, một bên gian xảo nói, “Sinh nhật vui vẻ.”

Tôi chậm rãi nở một nụ cười thật tươi, “Cảm ơn.”

Thật không thể ngờ tên nhóc suốt ngày chỉ mang theo gương mặt than đen xì xì kia lại chính là một cao thủ lãng mạn a.

Một người tốt như hắn, tôi thật sự không muốn đem tặng cho người khác.

Ai cũng tuyệt đối không cho.

“Sinh nhật 18 tuổi vui vẻ.”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy hơi chột dạ một chút, trong lòng âm thầm sửa lại, thật ra tớ đã muốn 29 tuổi rồi.

Trên đường trở về nhà, tôi rút cuộc không kèm chế được. Trốn tránh lâu như vậy rồi, tôi cũng nên tự cấp ình một sự giải thoát.

“Vậy chừng nào cậu rời đi?”

Hắn thoáng chốc khựng lại, tiếp đó quay sang nhìn tôi chăm chú rồi nhẹ giọng nói, “Buổi sáng ngày mai.”

Tôi sợ hãi kêu lên, “Nhanh như vậy!”

“Ba ngày sau song phương sẽ tiến hành bàn bạc, đáng lẽ hôm nay phải lên máy bay, nhưng do tớ đã hứa với cậu từ trước cho nên cố gắng xin phép ba mẹ dời lại đến ngày mai.” Nói đến đây hắn có chút ảo não, “Thật ra tớ vốn định ngày mai sẽ nói cho cậu biết, tớ thật sự không hy vọng mình sẽ phá hư tâm tình của cậu vào đúng ngày sinh nhật.”

Hiện tại chẳng phải cũng đã nói ra rồi đó sao, tâm tình cũng đã hoàn toàn bị phá hư.

Trong lòng tôi bất giác cảm thấy ngổn ngang trăm mối mà cúi gục đầu xuống.

Từ nay về sau sẽ không còn có thể trông thấy hắn suốt 5 năm liền. Tương lai phía trước biến đổi quá lớn, không ai có thể nói trước đoạn tình cảm thiếu niên này rốt cuộc sẽ duy trì được bao lâu?

Trần Hy à, tớ nhất định sẽ không thay đổi, cậu cũng tuyệt đối không được phép thay đổi.

Hai người chúng tôi cứ đứng lặng lẽ nhìn nhau như vậy suốt một hồi lâu mà không ai nói với ai bất kỳ một lời nào, tôi cắn chặt răng cố gắng kiềm nén những giọt nước mắt sắp sửa tuôn trào, thật ra đây cũng đâu phải là chuyện sinh ly tử biệt gì! Chủ động xoay người bước vào nhà.

Đúng lúc này, hắn ở phía sau đột nhiên khẽ gọi, “Nhâm Kim Sanh.”

Tôi chậm chậm quay đầu lại, khuôn mặt hắn lúc bấy giờ có thể nói là đã bị bóng đêm hoàn toàn che khuất, do đó tôi thật sự không thể nhìn thấy rõ biểu hiện của hắn hiện tại.

“Nhâm Kim Sanh, cậu nhất định phải chờ tớ.”

Tôi gật gật đầu, cũng không biết hắn rốt cuộc có trông thấy hay không, sau đó chạy thẳng một mạch vào nhà.

Thái Hậu không có ở trong phòng khách, chắc hẳn là do thời tiết hôm nay đột nhiên trở lạnh cho nên đã sớm quay về phòng ngủ rồi. Tôi đứng trước cửa sổ cố gắng hướng về phía dưới lầu mà tìm kiếm hình bóng của hắn.

Tên nhóc Trần Hy kia không hiểu vì sao cho đến tận lúc này vẫn tiếp tục đứng bất động một hồi lâu, đúng lúc tôi đang chuẩn bị mở cửa sổ để gọi hắn lại, thì hắn đã liền nhanh chóng xoay người lên xe, từng bước từng bước rời xa thế giới của tôi.

31. Chương 31: Khúc Đạo Đầu Của Sự Kiện Ngày 11 Tháng 9

Từ sau khi tên nhóc Trần Hy kia chính thức rời đi, mỗi ngày vẫn giống như nhau không ngừng trôi qua.

Nghe nói hoa khôi ban 2 ở khối sơ trung bộ năm nào, Trình A Kiều, đã phải trải qua thiên tân vạn khổ suốt cả một năm liền mới có thể tiếp tục trụ vững tại trường học F, ấy thế mà vừa mới vui mừng chưa được bao lâu thì lại nghe được cái tin tức tựa như sấm sét giữa trời quang kia, đã khiến cho cô ấy bị dả kích rất lớn, sau khi đã trải qua nhiều cuộc điều trị mà vẫn không đạt được kết quả gì, rốt cuộc gia đình cô ấy không thể làm gì khác hơn là đành phải cho cô ấy khăn gói sang Mỹ du học.

md! Hóa ra đó là thiên kim tiểu thư ản hình nha!

Chỉ tiếc rằng bản thân tôi lúc bấy giờ lại không phải là kẻ có tiền, cơ hội để gia đình chúng tôi bước chân vào thế giới thượng lưu vẫn còn phải chờ thêm nửa năm nữa. Và lại chẳng những phải trải qua một mùa World Cup, mà sau đó còn phải tiếp tục đầu tư vào thị trường bất động sản và thị trường cổ phiếu, nếu như muốn nhanh chóng đạt được mục đích thì ít nhất cũng phải đợi đến đầu năm 2003. Đối với tôi mà nói, tình yêu tuy rằng chiếm một phần rất quan trọng trong cuộc sống, nhưng tiền tài cũng không thể không có a.

Nhâm Kim Sanh, hãy cố gắng lên, chỉ cần đợi đến năm 2003 thì ta có thể đuổi theo hắn rồi, đến lúc đó cũng không thể tính là đã quá trễ đi...

Tên nhóc Trần Hy kia mỗi ngày trung bình đều gọi điện thoại cho tôi 2 lần, hơn nữa bởi vì sự chênh lệch múi giờ giữa Trung Quốc và Mỹ khá lớn, cho nên hắn vẫn thường hay tranh thủ gọi điện thoại cho tôi vào đúng những lúc tôi đang nghỉ trưa hoặc trước giờ đi ngủ, ví dụ như là...

Hiện tại.

“Cậu đang ở đâu?”

Tôi thoáng chốc đảo mắt nhìn chung quanh, tiếp đó một bên ôm chặt chiếc điện thoại di động, một bên liền cấp tốc chạy nhanh đến chỗ không người mà nhỏ giọng trả lời, “Tớ đang ở phía sau sân thể dục.”

“Tại sao lại phải chạy đến đó làm gì?” Giọng nói phía bên kia chiếc điện thoại bỗng nhiên mang theo một chút nghi ngờ.

Tôi cố gắng trấn áp lương tâm của chính mình rồi thấp giọng nói, “Nơi đây phong cảnh rất đẹp, ánh mắt trời lại dịu nhẹ, quả nhiên là một nơi thích hợp để ngủ. ”

Ánh mắt trời dịu nhẹ cái đầu nga, nơi này chẳng những ngay đến cả một tia nắng cũng không không thể xuyên qua, mà hơn nữa ở bên cạnh còn được khuyến mãi thêm một đồng rác rất lớn. Mặt khác tại thành phố F này, đại bộ phận mùa đông gió đều thổi theo hướng Tây Bắc, mang theo mùi tanh tưởi của rác rưởi không ngừng hướng về phía tôi mà thổi tới.

“Cậu có vẻ rất biết cách hưởng thụ a.”

Tôi cắn răng, “Hắc hắc, đó là điều đương nhiên rồi.” Lão nương ta đây ra nông nổi này chẳng phải đều là do người hại hay sao? Nếu như mấy ngày hôm trước tên tiểu quỷ nhà người không dẫn ta đi xem triển lãm hoa, thì làm sao có thể khiến cho ta đụng phải Vương Mộc Mộc cùng La Ly, hại ta liên tục mấy ngày nay đều bị bọn họ truy đuổi không ngừng.

“Cậu đã ăn cơm chưa?”

“À, vẫn chưa.” Vừa mới nhận được điện thoại của cậu thì ngay lập tức đã phải chạy đến chỗ không người mà nói chuyện, làm sao còn kịp đi tới căn tin mua thức ăn đây?

“Vậy còn bữa sáng thì sao?”

“Cũng không có.” Nghe đến đây, tôi bỗng chốc nhận ra bản thân mình hiện tại thật sự đang rất đói bụng.

Sức mạnh tình yêu quả nhiên rất vĩ đại nga.

“Ngu ngốc.” Hắn giận dữ mắng mỏ, “Còn không mau đến căn tin mua thức ăn đi, nếu như cậu cứ ăn uống thất thường như vậy sẽ rất dễ bị đau bao tử đấy.”

Lúc bấy giờ tôi không thể làm gì khác hơn là đành phải ngoan ngoãn trả lời, “Àn, tớ sẽ đi ngay đây.”

Tên nhóc Trần Hy kia vừa lòng gật gật đầu, “Như vậy mới ngoan chứ.”

Tôi không nói gì, cả nửa ngày sau mới hỏi lại hắn một câu, “Cậu hiện tại đang ở nhà ư?”

Hắn nhanh chóng “Àn” lên một tiếng, trong giọng nói thoáng chốc lộ ra vẻ lười biếng, “Nằm trên giường, chuẩn bị ngủ.”

Tôi trầm nghĩ trong bụng “Cũng đúng thôi”, dù sao hai bên chênh lệch nhau tới mười mấy tiếng, bên này lúc bấy giờ cũng đã là giữa trưa rồi, “Ồ bên kia việc học tập của cậu vẫn tốt chứ?”

“Vẫn còn có thể chống cự được, so với quốc nội thì việc học tập bên đây có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, đồng thời cũng có rất nhiều điều mới lạ.” Hắn đột nhiên ngừng lại trong chốc lát, rồi nói tiếp, “Nhưng tớ vẫn thích học ở trường trung học F hơn.”

“Nga.”

Hắn có chút bất mãn, “Chỉ như vậy thôi sao?”

“Bằng không còn muốn thế nào?”

Hắn im lặng không nói, sau đó xuống giọng thỏa hiệp trước, “Nhâm Kim Sanh, tớ nhớ cậu.”

Tôi khòe miệng hơi nhếch lên một chút, “Àn.”

Hắn không vừa lòng, quyết tâm phải truy cho đến cùng, “VẬY... cậu thì sao?”

“Àn...” Tôi một bên ôm di động, một bên không tự giác mà đi loanh quanh đồng rác, “Có một chút.”

Hắn khó chịu truy vấn, “Chỉ một chút thôi sao?”

Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ, “Nha nha, không nói nữa đâu! Tớ phải đi ăn cơm đây!” Choảng một tiếng liền treo điện thoại.

Mắc cỡ chết người a, lão nương ta đây 29 tuổi mới bắt đầu nói chuyện yêu đương, cho nên... cho nên thật sự không thể nói ra những lời ngọt ngào đó được.

Ở đầu dây bên kia tên nhóc Trần Hy ấy phỏng chừng đang buồn bực đến phát khiếp, tuy rằng hai chúng tôi đã chính thức hẹn hò với nhau cũng khá lâu rồi, nhưng tôi hiện tại vẫn còn cảm thấy rất ngượng ngùng, bởi vì thật không ngờ bản thân mình lại có ngày rơi vào tình trạng phi công trẻ lái máy bay bà già a, 29 và 18, tựa như một vị đại thẩm đang nói chuyện yêu đương với một cậu nhóc học sinh vậy.

Cho dù là tuổi tác có chênh lệch nhau khá lớn, nhưng tâm hồn của tôi lúc bấy giờ vẫn là tâm hồn then thùng non nớt của một cô gái mới lớn nha.

Trên đường đi đến căn tin, vô tình trông thấy chiếc bóng dài lẻ loi của chính mình, khiến cho tôi bất giác nhớ tới khoảng thời gian hạnh phúc trước kia. Vào những ngày ấy, buổi trưa nào tên nhóc Trần Hy và tôi cũng đều ăn cơm cùng nhau, mỗi buổi chiều tan học xong cơ hồ đều là hắn đưa rước tôi về tận nhà, cuối tuần thỉnh thoảng nắm tay nhau đi dạo khắp mọi nơi trong thành phố F, còn trong mùa đông như hiện tại thì hai chúng tôi sẽ cùng nhau lên sân thượng mà nằm phơi nắng...

Ngày tháng cứ như vậy mà nhanh chóng trôi qua, mới chớp mắt mà tên nhóc Trần Hy đã rời đi được 3 tháng, đây cũng đồng nghĩa với việc sự kiện mà tôi cảm thấy lo sợ nhất trong suốt cuộc đời của chính mình đã từng bước từng tới gần.

Từ ngày hắn rời đi tâm trạng của tôi có thể nói là thường xuyên lâm vào tình cảnh lo lắng và bất an, vì tránh để cho bản thân mình tiếp tục miên mang suy nghĩ, cho nên tôi đã cố gắng ép buộc chính mình dồn hết tinh lực vào việc học tập.

Sau khi đã liên tục trải qua mấy tháng cực khổ vùi đầu vào đồng sách vở, lão ba và Thái Hậu không đành lòng nhìn thấy đôi mắt vốn long lanh xinh đẹp ngày nào của tôi nay lại càng ngày càng trở nên đen thui và quầng thâm, cho nên đã tận tình khuyên nhủ, “Con gái à, chúng ta từ trước cho đến nay vốn không hề trông mong con về sau sẽ vào được trường đại học Thanh Hoa danh tiếng, hoặc là có thể trở thành rỗng thành phương gì cả, chỉ cần con duy trì thành tích như hiện tại là chúng ta đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.”

Tôi chớp chớp đôi mắt gấu mèo của chính mình, “Thái Hậu à, lão ba à, hai người không cần phải quá lo lắng như vậy. Nếu như con gái hai người không cố gắng nỗ lực, thì trong lòng sẽ liền cảm thấy bất an.”

“Con à ~” Vừa nghe tôi nói xong, lão ba một bên cực kỳ cảm động mà ôm chặt lấy tôi, một bên gào to lên, “Con gái à ~ con quả thật rất có hiếu a ~”

Đứng ở bên cạnh, Thái Hậu không biết từ lúc nào đã bắt đầu mài dao soàn soạt, “Con gái ngoan của mẹ, đêm nay mẹ nhất định sẽ nấu canh gà tiềm thuốc bắc bồi bổ cho con nga.”

Lại là canh gà tiềm thuốc bắc?...

Tên tiểu quỷ chết tiệt, nếu như người còn không mau chóng trở về, thì lão nương ta đây sẽ liền đọc sách cho đến chết, hoặc là bị bồi bổ cho đến chết a.

Thời gian không theo ý nguyện của tôi mà ngừng lại, mới đó thoáng chốc đã chính thức bước vào tháng 9, từ ngày 1 cho đến ngày 7, có thể nói là tôi đã mất ngủ suốt một tuần liền...

Trông thấy bộ dạng thảm hại này của tôi, La Ly chẳng những không có lấy một lời an ủi, mà ngược lại còn ra sức trêu chọc, “Về sau cậu đừng nên mang họ Nhâm nữa, tốt nhất hãy mau chóng đổi sang họ Hùng nga.”

Tôi đây trong lòng tràn ngập khổ tâm, nhưng rốt cuộc có thể nói cùng với ai đây?

Không phải bản thân tôi không từng nghĩ tới việc sẽ ngăn cản sự kiện ngày 11 tháng 9 ấy xảy ra, làm cho đoạn lịch sử đau lòng này biến mất vĩnh viễn.

Chính là tôi phải làm gì để có thể ngăn cản nó đây?

Trước tiên phải kể đến việc Trung Quốc và Mỹ cách xa nhau cả một Thái Bình Dương rộng lớn, hơn nữa nếu như người lãnh đạo của Trung Quốc tin tưởng vào cái tin tức này của tôi mà gọi điện thoại báo cho tổng thống Mỹ, hoặc là tôi trực tiếp sang Mỹ mà báo cho FBI rằng, “Hello, xin chào các vị FBI, vài ngày sau sẽ có một đám phần tử khủng bố tiến hành cướp máy bay, tiếp đó sẽ liên nhân tiện tấn công vào Trung Tâm Thương Mại và Lầu Năm Góc.”

Cho dù bọn họ có tin tưởng lời nói của tôi đi chăng nữa, thì chắc chắn sẽ truy vấn ngược lại là làm cách nào tôi có thể biết được một tin tức quan trọng như vậy? Đến lúc đó chẳng lẽ tôi lại đi nói với bọn họ rằng, “Đó là vì tôi là người đến từ tương lai, cho nên có thể đoán trước được sự kiện ấy.”

Chỉ sợ rằng lúc đó ngênh đón tôi không phải là phòng thí nghiệm thì cũng chính là bệnh viện tâm thần nga.

Tôi một bên nôn nóng một bên bất an, vài lần cùng trò chuyện với tên nhóc Trần Hy kia tôi vốn cũng muốn mở miệng nhưng rốt cuộc lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Cùng lúc đó trong lòng tôi cũng thầm nghĩ sẽ mượn đoạn lịch sử này để xem xem, nếu như không có sự can thiệp của tôi, thì tên tiểu quỷ kia có thể hay không gặp được chân mệnh Thiên Nữ của chính mình? Có thể hay không vì gặp được cô gái ấy mà chấp nhận buông tay tôi? Miên mang suy nghĩ, rốt cuộc đêm nay tôi lại một lần nữa mất ngủ, đứng ở trước cửa sổ nhìn ánh bình minh chậm rãi nhuộm đỏ cả bầu trời...

Rốt cuộc ngày này cũng đã đến, ngày 11 tháng 9.

32. Chương 32: Sự Kiện Ngày 11 Tháng 09

Điểm chính trong sự kiện lịch sử này là việc hai chiếc phi cơ bí ẩn đột nhiên đâm thẳng vào trung tâm thương mại thế giới và lầu Năm Góc.

Tôi run run gơ tay nhìn đồng hồ. Hiện tại là 18:00 theo giờ Bắc Kinh, tức là còn ba tiếng nữa sẽ tới rạng sáng ở New York.

Tiểu quỷ kia lúc này hẳn vẫn còn cuộn mình trong chăn ấm. Từ tháng 9 đến giờ khối lượng bài vở ngày một nhiều nên số lần hẳn gọi điện thoại cho tôi giảm xuống chỉ còn mỗi ngày một lần.

Ban đầu tôi có chút không quen nhưng nghĩ lại, cước gọi điện thoại quốc tế rất đắt, nếu cả hai cứ dính lấy nhau cả ngày vừa tốn kém cũng dễ gây nhàm chán. Những lúc hẳn gọi phần lớn là giờ nghỉ trưa của tôi nghĩa là buổi đêm ở chỗ Trần Hy. Chiều nay hẳn lại gọi, tôi có chút bất an, trả lời vài câu lấy lệ rồi viện có cúp máy trước.

Tiểu quỷ, thật xin lỗi! Không phải lỗi của cậu, chỉ là tớ không thể nào bắt tâm trạng mình bình tĩnh hơn được.

Nên hay không nên can thiệp vào sự kiện này??

Tôi giằng co giữa hai lựa chọn, để mặc bánh xe lịch sử tự vận hành hay tìm cách cứu lấy sinh mạng quan trọng kia...

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng tay tôi vẫn run run hướng về chiếc di động. Có lẽ sự can thiệp của tôi sẽ giúp Trần Hy thoát khỏi kiếp nạn lớn này nhưng cũng có thể việc này sẽ khiến cho những cố gắng thay đổi cuộc đời tôi hết thảy đều tan biến ...

Nhưng, tiểu quý, tớ không muốn cậu chết.

Việc thay đổi lịch sử kỳ thật cần rất nhiều dũng khí nhưng tôi cũng không dám đem sinh tử của Trần Hy ra đánh cược. Một chút cũng không dám.

“Hello?” Đầu dây bên kia vang lên âm thanh nhỏ khàn khàn

“..là tớ”

Trần Hy nghe được giọng tôi liền chấn động, lập tức tỉnh ngủ, la lên “Nhâm Kim Sanh!?”

“uh, tớ đây” Tôi mỉm cười đáp lại

Cảm giác vui sướng của Trần Hy dường như có thể truyền qua đường dây điện thoại mà lan đến chỗ tôi, giọng nói vui vẻ sáng khoái lại cất lên “Đây là lần đầu tiên cậu chủ động gọi cho tớ đấy. Ngạc nhiên quá nhỉ!”

“..uhm” Tôi khẽ gật đầu một cái mới ngẩng ra, đúng là như thế thật. Lâu nay tôi cứ lo lắng thấp thỏm mà sơ ý đến việc này cũng không phát giác ra. Tôi áy náy khẽ khàng nói

“Thực xin lỗi! Có phải tớ đã thiếu quan tâm đến cậu không?”

Tiểu quý kia hừ mũi một cái “Cậu biết là tốt rồi”

“Tớ biết sai rồi. Tớ nhận lỗi rồi còn chưa được sao..” Tôi ôm di động, thanh âm khẽ khàng làm nũng “Cậu đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nhân này đi nha!!”

Trần Hy lại hừ một tiếng không nói gì nhưng tôi cảm nhận được tâm tình của hắn rõ là đã tốt lên nhiều.

Tôi do dự một lúc rồi thừa dịp hắn đang vui vẻ mà cẩn thận thăm dò “Đúng rồi, cậu hôm nay có kế hoạch đi đâu không?” Thật sự vẫn có chút không quen, rõ ràng ở bên này đã gần hết ngày rồi mà ở chỗ Trần Hy thì mới vừa sáng sớm.

“Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi cho biết thôi” Tôi nín thở chờ đợi câu trả lời của tên nhóc, “Vậy cậu có tính đi đâu không?”

Trần Hy nghĩ nghĩ một lát rồi trả lời

“Uhm...có lẽ đến trung tâm thương mại mua ít đồ”

Cái gì!?

Trái tim tôi dừng mất một nhịp. “Không được đi!!”

Tên nhóc bị tôi kịch liệt phản đối khiến cho ngơ ngác cả người “Cậu làm sao vậy?”

“...à..không có gì” Tôi gấp rút bình ổn lại tâm trạng, trái tim vẫn không ngừng đập thình thịch trong lồng ngực “Tớ không sao”

Nếu vừa rồi tôi không gọi cuộc điện thoại này, vậy hắn....sẽ là một trong những nạn nhân xấu số của thảm kịch 11 tháng 09 sao ?

Tay tôi run lên không ngừng, mồ hôi lạnh túa ra làm chiếc điện thoại trơn trượt, cổ tay như nhũn xuống thiếu chút nữa không cầm nổi chiếc di động.

Giọng Trần Hy lại vang lên vẫn còn chút kỳ quái “Nhâm Kim Sanh?”

Lần này tôi đã kịp phản ứng lại “Thật ngại quá, vừa rồi có chút thất thần”

Tên nhóc giọng có vẻ hờn dỗi “Gần đây sao cậu luôn thất thần vậy, nói chuyện với tớ khó khăn thế à?”

“Không phải mà, chỉ là tớ sắp lên cấp 3 nên áp lực rất lớn. Không phải do cậu đâu” Tôi âm thầm la hoảng trong lòng. Trời đất! sao lại hiểu lầm thành ra thế này chứ!?

Hắn vẫn chưa hết nghi ngờ “...thật không?”

“Uh” Tôi không muốn sa đà vào vấn đề này nữa, liền quay lại chủ đề về trung tâm thương mại “Hôm nay...cậu có thể đi trung tâm thương mại được không?”

“Vì sao?” Hắn khó hiểu hỏi.

“Bởi vì...” Tôi ngập ngừng

Bởi vì cậu sẽ chết.

Bởi vì tớ không muốn rời xa cậu.

“Ha ha, bởi vì tớ muốn một món quà. Mà phải là một món quà độc nhất vô nhị mới được nha” Tôi ra vẻ hài hước mà nheo mắt “Tớ muốn cậu mua cho tớ ngay hôm nay”

Hắn bật cười “Đến trung tâm thương mại cũng có thể mua được mà. Tớ đến đó sẽ mua luôn cho cậu”

“Không Được!” Thiếu chút nữa tôi lại hét lên lần nữa, lời nói đã ra đến miệng lại vội vã nuốt trở lại. Tôi hít một hơi rồi nhẹ nhàng nói “Tớ đã nói muốn một món quà độc nhất vô nhị cơ mà. Trung tâm thương mại làm gì có. Tớ mặc kệ! cậu phải tặng tớ một món quà đặc biệt”

Hắn suy tư vài giây rồi nói “Vậy để tớ đi lầu Năm Góc, nơi đó chắc có”

“Không! Được!”

Tôi nghiêng răng ken két. Lịch sử! mi cứ phải quần lấy ta như vậy sao?

“Lại sao vậy?”

“Đồ ở lầu Năm Góc đắt lắm” Tôi khó khăn mới tìm được một lý do thích hợp

Ở đầu dãy bên kia, hắn ầm ập cười với tôi “Không đắt. Mua quà cho cậu thì cái gì cũng không đắt”

Mũi tôi sắp thở ra lửa, oán giận nói “Tớ cũng không phải người chỉ thích đồ xa xỉ, cậu không nhất thiết phải đi lầu Năm Góc, đến chỗ khác mua quà không được sao?”

Trần Hy trịnh trọng nói “Tớ muốn tặng cậu thứ tốt nhất”

Một dòng suối ầm ập len lõi chảy vào trái tim khiến tôi chỉ có thể gật đầu. Không cách nào hét lên với hắn rằng “Tớ không cần cậu đi lầu Năm Góc, đồ ngốc!”

Một cảm giác mơ hồ không rõ ràng cứ lẩn quẩn trong đầu tôi. Gác điện thoại, tôi vô lực xụi lơ trên ghế nửa ngày không buồn nhúc nhích.

Thái Hậu rửa chén bát xong đi lên phòng khách, liếc thấy bản mặt thất thần của tôi liền dí đầu tôi một cái “Nhóc con, sao không nói năng gì thế?”

Tôi miễn cưỡng nhếch mép rặn ra một nụ cười “Không có gì, con chỉ đang suy nghĩ một chút thôi”

Thái Hậu vỗ vỗ gáy tôi cười nói “Cái mặt cười trông khó coi hơn cả khóc mà còn định qua mặt mẹ già này hả. Có chuyện gì nói ra mẹ nghe xem nào”

Tôi nhịn không được, bổ nhào vào lòng Thái Hậu dụi dụi

“Là tên nhóc Trần Hy sao? Nó khi dễ con à?” Thái Hậu lắc lắc người ta, ánh mắt sắc bén dò hỏi

« Không phải thế » Tôi ở trong lòng Thái Hậu lúc lắc đầu, chọn lựa từ ngữ « Không phải lỗi của hắn. Chỉ là con cảm thấy...tình yêu...không giống như trong tưởng tượng » Tôi không ngờ rằng sẽ có một ngày mình mắc vào loại tâm tình bất an lo được lo mất của một tiểu nữ nhân thế này

« Tình yêu...ừm.. có đôi khi quả thực dễ làm cho người ta lạc lối, nhưng có lạc lối thì mới đúng là tình yêu » Thái Hậu vỗ lưng tôi trấn an « Trên đời này không có gì hoàn mỹ cả, hết thấy đều có khuyết điểm, tình yêu cũng không ngoại lệ. Đôi khi tình yêu thậm chí còn trở nên tàn khốc hơn bất cứ điều gì. Bởi vậy con

càng nên thận trọng khi quyết định tình cảm của chính mình. Nếu không thể tiến tiếp thì không cần miễn cưỡng. Có như vậy con mới có thể quay trở về »

Bao suy nghĩ rối rắm cứ ngổn ngang trong đầu. Tôi vẫn áp mặt vào lòng mẹ trầm ngâm không nói, mẹ cũng không hỏi thúc, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Gian phòng khách chỉ còn lại âm thanh của chiếc ti vi đang phát sóng vài chương trình quen thuộc.

Rất lâu sau, tôi mới tiếp tục câu chuyện « Có người nói thực sự yêu một người nghĩa là thà giết chết đối phương cũng không muốn để cho đối phương phản bội mình. Con không thể giết cậu ấy, cũng không muốn thấy cậu chết. Điều đó có phải vì con đã thích cậu ấy chưa đủ không ? »

Thái Hậu cười lắc đầu, chậm rãi nói « Thực sự yêu một người quả thật sẽ không thể chấp nhận bất cứ sự phản bội nào. Nhưng nếu con cảm thấy việc người đó có thể sống còn quan trọng hơn cả những đau đớn của bản thân, điều đó cũng chứng tỏ con đã thực sự yêu người ta »

Là vì yêu cậu, cho nên thà rằng chịu tổn thương

Là vì yêu cậu, cho nên mọi nỗi đau đều đáng giá

33. Chương 33: Không Thể Từ Bỏ

Cuộc sống sau khi trọng sinh

- Năm 13 tuổi, câu đầu tiên Trần Hy nói với tôi là “Ngu ngốc, cậu không thể tìm được việc gì khác ngoài việc ngồi ngẩn ra đó sao?”

- 14 tuổi, cứ như vậy mê mang trốn tránh, tên nhóc chặt chẽ khóa trụ ánh mắt tôi, rụt rè mà chân thành nói rằng “Nhâm Kim Sanh, tớ thích cậu”

- 15 tuổi, mơ màng trong tình cảm thơ trẻ, hần lần nữa nhắc lại rằng “Nhâm Kim Sanh, cậu luôn ở bên cạnh tớ nhé”

- 17 tuổi, tôi không thể nén lòng mà lao vào tình yêu của hắn, nhưng vào một tối mùa hạ hắn bỗng tạt cho tôi một gáo nước lạnh “Nhâm Kim Sanh, sang năm tớ phải đi Mỹ”

- 18 tuổi, tôi đã vô cùng vô cùng thích hắn, ngày sinh nhật 18 tuổi hắn khê khàng mà kiên định nói với tôi rằng “Nhâm Kim Sanh, cậu nhất định phải chờ tớ”

Tiểu quỷ, tớ còn chưa từng nói tớ thích cậu.

Tiểu quỷ, tớ thật muốn chờ xem ngày tớ bày tỏ, sắc mặt cậu sẽ thế nào

Tiểu quỷ, đợi hai năm nữa tớ sẽ đi tìm cậu, hai năm đó không cho phép cậu trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài

Tiểu quỷ, tớ thật muốn biết....

Thật muốn biết vì sao tớ lại thích cậu nhiều như vậy...

Chiếc máy bay đầu tiên là của hãng hàng không Châu Mỹ, chuyến bay thứ 11 xuất phát từ Boston bay đi Los Angeles chở 767 hành khách. Vào lúc 8h50p sẽ đâm vào hướng trung tâm thương mại thế giới

Tôi lập đi lập lại bảng tính lịch trình chuyến bay, rõ ràng biết Trần Hy sẽ nghe lời tôi ko đi Trung tâm thương mại nhưng đáy lòng vẫn luôn thấp thỏm bất an.

20:42 giờ Bắc Kinh

Thảm họa đã cận kề, tôi dường như nghe được một tiếng nổ thật lớn bùng lên cùng âm thanh gào thét thể lương của hàng trăm con người xấu số...

Trong phòng khách, bố mẹ tôi đang ngồi trước ti vi xem bộ phim truyền hình yêu thích, tiếng cười nói của bố mẹ hòa với tiếng tivi làm náo nhiệt căn phòng nhỏ ấm cúng. Ban công bên cạnh, đôi vợ chồng trẻ mới chuyển về đang ôm nhau rúc rích tâm sự chuyện đời, chuyện người

Cả thế giới đều chưa hay biết

Cả thế giới vẫn đang vận động không ngừng nghỉ

Cả thế giới, chỉ có tôi cùng đám mây trắng lơ lững trên cao kia đang yên lặng chờ đợi

Chờ đợi một sự kiện chấn động sắp diễn ra ở siêu cường quốc phía bên kia địa cầu

Tiểu quỷ à, biết trước tương lai hóa ra không hề thú vị như tớ từng nghĩ, cậu có từng trải qua cái cảm giác cô tịch khi phải đứng bên rìa thế giới như thế này chưa...

Ngay vào khoảnh khắc chiếc phi cơ đâm vào TTTM, chiếc di động rung lên, là số của tiểu quỷ. Tim tôi nảy lên một nhịp, vội vã ấn nút nghe

“alo”

“Đang ở đâu thế?” Hấn cười nói

Không có tiếng nổ mạnh, cũng không nghe thấy ai la hét, chỉ có tiếng cười của hấn, thản nhiên dịu dàng... Thật may quá!

“Hi hi, cậu đi được chỗ nào rồi?”

“Vừa tới cửa Lầu Năm Góc, cậu thích quần áo hay đồ trang sức?”

“Không nói cho cậu biết” Tôi héch mui cười một tiếng rồi chậm rãi trở về phòng mình. “Không có thành ý gì cả. Quà cậu tặng phải do tự cậu lựa chọn mới có ý nghĩa, sao có thể hỏi thẳng tớ như vậy chứ”

Trần Hy cũng không chịu kém cạnh “Tớ chỉ e mua phải thứ cậu không thích thì cậu lại không chịu nhận”

Tôi khe khẽ ngập ngừng nói “Cậu mua thứ gì tớ cũng thích hết”

Ở đâu bên kia, Trần Hy không đáp lời, chỉ bật cười khoái trí

Nói xong mới cảm thấy rất xấu hổ, tôi mặt mũi đỏ bừng trợn mắt đe dọa “Cười cái gì! Cẩn thận cười nhiều quá rách miệng đấy”

Tiểu quỷ càng cười dữ hơn “Không sợ, miệng của tớ chỉ dành ột mình cậu, chỉ cần cậu không chê nó là được rồi”

Hai má vừa mới bớt hồng giờ lại đỏ bừng như mặt trời “Không biết xấu hổ! a, cậu đúng là không biết xấu hổ >.<>

Một giọng nói mềm mại mơ hồ lọt vào điện thoại

“Hy, cậu thấy cái này thế nào?”

Hy !?

Gì chứ? Ngay cả lão nương đây còn chưa dám kêu tên hấn thân mật như vậy?

Tiểu quỷ gờ ổng nghe điện thoại, nói vọng với người bên ngoài “Tạm thời cứ như vậy, buổi tối tớ gọi cho cậu sau”

“E hèm, là Trình A Kiều?” Tuy là hỏi nhưng tôi dùng thanh âm khẳng định. Cái giọng nói đã nghe suốt ba năm kia, tôi tuyệt đối không xác định lầm.

Hồ ly tinh ! còn dám gọi hấn là « Hy » không biết xấu hổ

Không ngờ Trần Hy thản nhiên thừa nhận « uh, đúng là cậu ấy. Lúc nãy tình cờ gặp trên đường nên cùng nhau tới đây »

« Tại sao.... »

« Bây giờ nói chuyện không tiện lắm, về nhà tớ gọi lại cho cậu nhé » Hấn cắt lời tôi, nhẹ nhàng nói

« Chờ chút... »

Đầu bên kia đã gác máy. Tôi cúi đầu trừng trừng nhìn điện thoại vẫn đang vang lên thanh âm « tút tút tút » đáng ghét

Tên hỗn đản ! hỗn đản ! Lại dám cúp điện thoại như vậy

Đầu gối chết tiệt cứ muốn sụm xuống, trong lòng trào dâng từng đợt sóng bi thương.

Quả nhiên...đây là hậu quả của việc can thiệp vào bánh xe lịch sử.

Chỉ là không nghĩ tới....lại là Trình A Kiều

Không ngờ lại là cô ta

Không ngờ lại là Trình A Kiều cùng hần đi đến lầu Năm Góc

« Ngày 11 tháng 9, phía đông nước Mỹ đã xảy ra một vụ khủng bố nghiêm trọng. Hai chiếc máy bay không rõ nguồn gốc đã đâm vào TTTM NewYork và bộ quốc phòng lầu Năm Góc Hoa Kỳ tạo thành thương vong nghiêm trọng cho rất... »

Tin tức nhanh chóng được truyền đi trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng, Thái Hậu và cha già cũng như hàng tỉ người trên khắp hành tinh đang ngồi trước TV chăm chú lắng nghe.

Được một lúc, Thái Hậu dường như lơ đãng quay đầu hỏi tôi « Đúng rồi, Trần Hy không phải ở New York sao ? Con không lo lắng cho nó à ? »

Tôi không nghe thấy lời Thái Hậu nói, mắt vẫn dán vào màn hình TV nhưng tâm trí đã sớm trôi về một nơi khác. Miệng không ngừng lẩm bẩm « Lịch sử vẫn tái diễn sao ? » Cho dù tôi đã nhúng tay can thiệp thì kết cục vẫn không thay đổi ư ? Cảm giác thất bại cùng vô lực lại trào lên cơ hồ nhấn chìm tôi vào hố sâu thăm hại.

Tên nhóc Trần Hy hoàn toàn không phát hiện ra dạo gần đây những cuộc điện thoại của hần ngày càng ít. Tôi không biết hần gần đây bận chuyện gì mà rất khuya mới gọi đến, nội dung trò chuyện ngày một tẻ nhạt rồi rất nhanh gác máy.....Bất an trong lòng ngày một sâu, còn Trần Hy vẫn thản nhiên như cũ.

Tôi từng thử dò hỏi Trần Hy « Cậu thấy....Trình A Kiều thế nào ? »

« Cậu ấy ư ? » Hần có chút kinh ngạc khi ta hỏi chuyện này « Rất tốt. Làm sao vậy ? »

Tôi có chút hoảng hốt, không ngờ Trần Hy cùng Trình A Kiều đã tiến triển đến giai đoạn này. Thật sự bây giờ không thể xác định thực hư thế nào, chỉ có thể gắng gượng áp chế bất an trong lòng mà mỉm cười « Không có gì, chỉ là...tớ thấy nhớ cậu »

Rất muốn, rất muốn ở bên cạnh cậu

Rất muốn, rất muốn nghe chính miệng cậu nói tất cả chỉ là hiểu lầm.

« Nhóc con, nhóc con ? » Thái Hậu gọi vài lần vẫn không thấy tôi phản ứng gì, gia tăng âm lượng « NHÓC CON »

« Vâng ? » Tôi giật mình , dời tầm mắt lên người Thái Hậu, gượng gạo nói « Gần đây nhiều bài tập quá, đầu óc cũng hồ đồ mất rồi »

Mẹ già không chút khách khí vạch trần « Nhóc con, có việc khó nghĩ thì mau mau nói ra, cứ nhồi nhét trong lòng lâu ngày sẽ bị mốc meo lên đấy »

Tôi cọt nhả hùa theo mẹ « Hay nha ! biết đâu con lại thu hoạch được vài cây nấm ấy »

« Còn cười à » Thái Hậu cười buồn lắc lắc cằm tôi « Chắc chắc ! suy nghĩ đến hao mòn cả người, cằm cũng nhọn hoắt ra rồi này »

« Ai, Thái Hậu chớ sợ nha, không phải còn canh tình yêu của mẹ mỗi ngày đều bắt uống sao. Sẽ nhanh mập mập trở lại thôi »

Nói ra thật xấu hổ, trước giờ tôi mỗi ngày đều vận động cả nhà làm theo chế độ ăn uống điều độ, nhờ vậy mà thân hình cả nhà 3 người đều thon thả cân đối. Hiện tại chính mình lại bỏ ăn bỏ ngủ đến nỗi chỉ còn da bọc xương, mỗi lần nhìn vào gương cũng thấy kinh hãi. Sớm biết luyện ái sẽ hao tổn sức khỏe thể này thì trước kia không cần ép buộc bản thân làm gì.

« Nhóc con, là tâm bệnh thì bồi bổ sao được. Chỉ có chính con tự bồi bổ cho con được thôi »

Tôi áp tay lên ngực, tâm bệnh ? Đúng là bị bệnh thật rồi, ngực mới hay đau như vậy

Tiểu quỷ kia, đừng làm cho tôi đau nữa được không ?

Có người nói yêu một người là thà giết chết đối phương, nhưng tôi không nỡ...

Thật không nỡ.

34. Chương 34: Tái Diễn

Cuối tháng mười, cơ hội tôi chờ đợi nhiều năm nay cuối cùng đã đến.

Tôi cố gắng đem toàn bộ tinh thần tập trung vào đầu tư cổ phiếu, việc này sớm đã phát triển vượt ngoài dự liệu của tôi.

Bố mẹ không hề do dự mang toàn bộ tài sản tích trữ bao năm cùng khế ước căn nhà đi vay vốn ngân hàng để đầu tư cổ phiếu. Trời đất, sao lại liều quá mạng vậy chứ? Đúng là bố mẹ của con mà

Cho dù con có là con gái bảo bối của bố mẹ, cũng không thể nói cho liền cho hết vậy chứ?? (khụ, tuy rằng của cải này sớm muộn cũng do truyền lại cho tôi thôi) Tiin người mù quáng như thế này, nhờ về sau gặp phải lưu manh thì biết làm sao? Thái Hậu vỗ má tôi mấy cái, cười lớn nói “Nhóc con, con nghĩ rằng với ai bố mẹ cũng thoải mái như vậy sao?”

“Thế vì sao lại tin tưởng con như thế? Vì cái gì?” Cũng không biết do đâu mà nhị vị lão gia lại ưu ái tôi như vậy

Thái Hậu dừng động tác, liếc tôi một cái xem thường, thản nhiên nói “Đúng vậy, chúng ta cũng đang chờ con nói cho chúng ta biết là vì sao đây?”

Lòng tôi chợt động, quan sát Thái Hậu thêm một phần chăm chú. Thái Hậu...biết được gì rồi sao??

Thái Hậu thấy tôi nghi ngờ không chút nao núng, tiếp tục chỉnh đai áo của bà, giống như hết thấy chỉ là áo giặc của riêng tôi. Nhưng trong lòng chúng tôi đều hiểu.

Cũng phải, dù thế nào tôi cũng do một tay mẹ sinh thành nuôi nấng, làm sao lại không phát hiện ra điểm khác thường sau khi tôi trọng sinh. Có nên nói cho bố mẹ biết sự thật không? Nhưng chuyện kì lạ như vậy Thái Hậu liệu có tin hay không?

Tôi ngập ngừng, lấp bắp chọn lọc từ ngữ “Nếu...con nói nếu nhé, nếu con không phải là Nhâm Kim Sanh hiện tại...kỳ thật...con..” Đến từ tương lai...

“Được rồi” Một bàn tay xoa đầu dừng lời tôi lại “Chỉ cần con vẫn là con gái của chúng ta, vậy là được rồi” Thái Hậu lại xoa đầu tôi thở dài “Việc này mẹ không nghĩ đến nữa rồi, chỉ cần con vẫn là nhóc con của chúng ta thôi”

Tôi cúi đầu đem mặt áp vào lòng bàn tay ấm áp của mẹ, nghèn nghẹn nói “Con vẫn là con, vẫn là nhóc con của bố mẹ” Hai mươi chín năm sống trong vòng tay cha mẹ, lần đầu tôi mới nhận ra tình thương của mẹ dành cho tôi có bao nhiêu sâu sắc, có bao nhiêu tin tưởng.

Số lần gọi tới của Trần Hy lại giảm xuống còn 2,3 ngày một lần, thời gian nói chuyện lại càng ít thêm. Hỏi hần, hần cũng chỉ lạnh nhạt mà rằng “Tớ có nhiều chuyện phải làm”

Rất cuộc cậu có bao nhiêu thời gian rảnh để nói chuyện cùng tớ đây?

Đột nhiên cảm thấy nhớ hần điên cuồng, tôi nhin không được cầm lấy di động bấm số của hần (Được! người không gọi cho lão nương thì để lão nương gọi cho người) Chờ tổng đài kết nối, tôi mới nhớ ra đang là nửa đêm bên Mi. Chết!

Vội vàng ấn nút ngắt cuộc gọi nhưng khoảnh khắc vừa chạm tay tới nút đỏ, chợt có một giọng nói lưu loát vang lên “Hello?”

Là giọng nữ.

Tâm trí tôi vỡ tan, rơi rụng từng mảnh. Tôi theo phản xạ dùng tiếng anh hỏi lại

“Can I speak to Chenxin? Im his friend”

“Ồ, là bạn bên Trung Quốc của cậu ấy sao?” Giọng nữ rất nhanh chuyển sang tiếng Trung

“Vâng... tôi nói chuyện với cậu ấy được không?”

“Ừm, thật ra....” Giọng nữ có điểm ngập ngừng, “Cô gọi lại vào ban ngày được không? Cậu ấy còn đang ngủ”

“..à....”

Gác máy, tôi kinh ngạc ngồi phịch xuống mép giường. Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm thôi. Phải tin tưởng hẳn, nhất định phải tin tưởng hẳn.....

Buổi tối, hẳn gọi điện thoại tới giải thích “Tối hôm qua đám bạn bè tụ tập tới hơn nửa đêm nên mọi người đều ngủ lại nhà tớ, cô gái hôm qua chỉ là bạn bè bình thường thôi”

Tôi nắm chặt di động “Uhm” Đúng mà, quả nhiên chỉ là hiểu lầm thôi

“Nếu không có chuyện gì nữa thì tớ gác máy nhé”

“Ừm...có thể tán gẫu một chút không?” Tôi cố lấy dũng khí ướm hỏi. Chúng tôi đã lâu không có dịp tâm sự, nói vài ba câu chuyện thường ngày như trước.

Trần Hy nhẹ giọng nói “Tớ còn chút việc cần làm”

“Uhm, vậy cậu mau đi đi”

....

Tôi biết khi đó giữa chúng tôi đã xuất hiện vấn đề rồi nhưng lại không biết là ở chỗ nào và nên giải quyết ra sao?

Đối với tình yêu, có đôi khi chúng ta cứ luôn bất an mà ngốc nghếch để tâm vào mấy chuyện vụn vặt đến đánh mất cả bản thân mình.

Tuy rằng vẫn thực bất an nhưng tôi chưa từng nghĩ tới việc từ bỏ, chưa từng nghĩ tới việc sẽ buông tay hẳn.

Không muốn cứ ngồi đó mà suy nghĩ vẩn vơ, tôi quyết định làm người chủ động, mà hẳn lại ngày càng lạnh nhạt. Tôi cần rằng vận dụng tất cả chiêu thức có thể nghĩ ra, thực nữ có, đánh đá có, mè nheo có, hài hước có ...chỉ mong có thể cùng hẳn kéo dài câu chuyện. Nhưng hẳn vẫn như cũ, vẫn luôn thản nhiên mà rằng “Tớ có nhiều việc phải làm”

Hai năm sau, số lần gọi điện của hẳn vô cùng ít ỏi, cơ hồ đều là tôi chủ động gọi cho hẳn.

Đại đa số thời gian cuộc gọi chỉ còn lại trầm mặc

“Cậu...còn thích tớ không?”

“...” Hẳn trầm mặc hồi lâu, không trả lời

Đêm lạnh như nước, ánh trăng sáng vàng vạc soi vào khung cửa. Tán lá nhuộm ánh trăng in bóng lên trần nhà, lay động lay động. Những chuyển động không lời.

Tôi nằm trên giường, áp mặt vào di động, chăm chú nhìn trần nhà, lẳng lặng nói

“Tớ thích cậu”

New York, chính ngọ. Trần Hy lãnh đạm trả lời “Uh” một tiếng, sau đó mở miệng “Gác máy đã nhé, tớ có việc phải ra ngoài”

“Tớ...” Cảm thấy cậu đã thay đổi

“Còn việc gì sao” Thanh âm hần lộ ra một tia không kiên nhẫn “Cứ vậy nhé, lần sau sẽ gọi cho cậu”

* * *

Những tháng ngày cuối cùng của cấp 3 trôi qua trong trí nhớ của tôi chỉ là những đề thi cùng bài tập triền miên không dứt. Ngay cả thở cũng thở ra toàn mùi mực in, phòng học nào cũng toát lên không khí ganh đua căng thẳng.

Nhưng tôi lại vụn phần cảm kích những tháng ngày ác mộng đó, dù rằng thở không ra hơi nhưng làm cho tôi không còn sức lực nghĩ đến hần nữa.

Năm 2002, tiểu khu nơi tôi ở tiến hành quy hoạch đổi mới, thật vất vả cho Thái hậu và cha già của tôi. Bọn họ bôn ba tìm nơi ở mới rồi lại lo phục vụ tôi thi vào trường cao đẳng. Tôi đương nhiên không có ý kiến gì. Một tháng trước ngày thi cao đẳng, để không ảnh hưởng đến cuộc thi, di động cũng bị Thái hậu tịch thu. Tôi âm thầm tính toán, chờ đến sau khi tân gia sẽ nói cho hần biết địa chỉ mới.

World Cup năm nay diễn ra vào 31/05 – 30/06 do Hàn Quốc và Nhật Bản cùng đăng cai. Trải qua 40 năm xây dựng và phấn đấu, đội bóng đá Trung Quốc chúng ta rốt cuộc lần đầu tiên tiến được vào chung kết. Bởi vậy, kỳ worldcup lần này càng được chờ mong dữ dội.

Kỳ world cup này bộ TDTT đã phát hành loại hình xổ số Tán phiếu cùng Bộ phiếu. Giải thưởng là một chuyến du lịch Italia, ngày mở thưởng là ngày diễn ra lượt đấu thứ 16.

Tán phiếu 10 tệ một tờ, Bộ phiếu 60 tệ một tờ. Phát hành từ tháng 5 đến tháng 6. Đổi tặng phẩm từ ngày 07/08 đến ngày 08/08

Trước ngày phát hành, tôi viết kết quả các vòng đấu rồi đưa cho bố mẹ.

Nhị vị lão gia trải qua sự kiện cổ phiếu năm ngoái nên cầm tờ kết quả vẫn có thể trấn định, ngưng trọng hỏi lại tôi “Kết quả này con đã nói cho người nào khác biết chưa?”

Đúng là thích nói đùa, đầu tôi còn chưa có bị bò đá

Tôi vội vàng lắc lắc đầu.

Cha già gật gù dằn dờ “Trăm ngàn lần không thể bị người khác biết, miễn sinh sự đa đoan”

Tôi gật đầu hòa theo, sống đến từng tuổi này rồi, tôi còn không biết điều cơ bản này sao.

“Vậy chúng ta mua tán phiếu hay vẫn mua bộ phiếu?”

“Toàn bộ” Tôi hung tợn xiết chặt hai tay, mắt sáng rực màu tiền. “Chúng ta bây giờ cần vận động các thân bằng cố hữu của gia đình ta”

“....?”

“Chính là nói bố mẹ đi vay mượn hết mức có thể, đem toàn bộ đầu tư vào vụ này đi” Sắp thành phú bà rồi, phú bà! Phú bà!

“....”

Tháng bảy đen tối.

7h sáng hôm nay, tôi ngồi ở một góc phòng thi căn bít, xung quanh tiếng bút chạy trên giấy sần sật. Đối lập với không khí khẩn trương căng cứng này, tôi lại cảm thấy dị thường bình tĩnh, thậm chí còn trầm ngâm tự hỏi có nên ngồi đợi cuộc thi chấm dứt mới đến đùa nghịch khóm bạch ngọc lan bên cửa sổ.

Khóm ngọc lan này mọc ven bên cửa sổ phòng học, thân cây leo vào bên trong khung sắt, hương thơm ngào ngạt quần quýt tôi suốt buổi thi.

Tiếng chuông vang lên chấm dứt môn thi cuối cùng, tôi đứng lên hòa theo dòng người ra khỏi phòng thi. Thăm cười nhẹ chứng kiến muôn sắc thái tình cảm trên khuôn mặt họ, hứng phấn, nhẹ nhõm, thần thờ, ủ rũ...

Kì thi vào cao đẳng cuối cùng cũng kết thúc.

Vừa ra khỏi cổng trường đã nhìn thấy Thái hậu cùng cha già sớm đã đứng chờ tôi. Tôi nhanh chân chạy đến trước mặt họ, Thái hậu giơ quạt giấy che nắng cho tôi, còn cha già đưa tôi bình thủy đựng nước quả.

“Thi cử thế nào?” Tuy rằng thường ngày nhị vị lão gia rất yên tâm về tôi nhưng dù sao cũng là kì thi lớn, bọn họ không tránh được có chút lo lắng.

Tôi giơ ngón tay cái làm dấu hiệu chiến thắng

“100 điểm chứ?”

“khà khà! Quan trọng là có ý chí, điểm số không thành vấn đề” Cha già cười cười vỗ vai tôi.

Chúng tôi một nhà ba người hã hê kéo nhau xuyên qua đám đông tiến về phía trước. Dọc đường nhận được không ít ánh mắt dò xét, thù địch của phụ huynh và thí sinh khác.

Chúng tôi tìm một quán ăn làm một bữa ăn mừng thành công rồi trở về nhà. Thái Hậu nửa cười nửa không đem di động đã tịch thu suốt một tháng trả lại cho tôi “Trả lại nhóc con, bây giờ cứ việc thoải mái yêu đương đi”

Tôi ngưỡng ngừng cảm điện thoại lùi về phòng mình, tiểu quý, ước định của chúng ta cậu vẫn còn nhớ chứ?

Di động kết nối đã lâu vẫn không có người nghe máy. Bàn tay đang nắm chặt cứng chiếc di động cũng dần buông lỏng, hẳn không có ở nhà sao? Đột nhiên cách một cái, một giọng nữ ngọt ngào thay thế âm thanh tút tút nhấn nhá này giờ, vẫn là giọng cô gái lần trước

“Cậu ta không ở nhà, khi nào cậu ấy về tôi sẽ báo cô vừa gọi tới”

Tôi có chút kinh ngạc, cô ấy làm gì trong nhà Trần Hy vào lúc sáng sớm tinh mơ thế này? Chín giờ tối, tiếng chuông mong mỗi cả ngày trời rồi cuộc cũng chịu vang lên. Tôi lập tức nhảy dựng lên chạy tới tiếp điện thoại, lại phát hiện một dãy số xa lạ.

“Alo, là Nhâm Kim Sanh phải không?” Đầu bên kia truyền đến tiếng của Trình A Kiều.

Không phải cậu ấy.

“Là tôi, có chuyện gì không?” Hồ ly tinh, ta và người không thân không quen, tự nhiên gọi đến làm gì chứ?

“Cũng không có việc gì, chỉ là muốn nói cho cô biết một tin tức thôi”

Trong lòng nhộn lên một cái, loại dự cảm không tên quen thuộc này lại bắt đầu nhộn nhạo khuấy động tâm tư tôi “Tin tức gì?”

“Trần Hy của cậu...” Cô ta cố tình kéo dài giọng, cười đùa cợt nhả mà ẩn ẩn ác ý “..có bạn gái mới rồi nha”

“Không thể nào!” Tôi cắn răng không chế giọng nói run rẩy của mình, không thể để cô ta được đắc ý. Lấy giọng châm chọc hỏi lại hồ ly tinh “Cậu định nói bạn gái mới đó là cậu sao?”

Hồ ly tinh chuyển sang giọng điệu thương cảm, đồng tình tiếp tục nhấn nhá “Aizz, Tuy rằng xưa nay tôi nhìn cậu không vừa mắt nhưng vẫn rất có lương tâm không chọn lúc cậu sắp sửa thi cao đẳng mà nói cho cậu biết. Bọn họ hiện tại đã công khai dọn về sống chung rồi. Đúng vậy, bạn gái hiện giờ của cậu ta không phải là tôi, bất quá, cũng không phải là cậu nữa rồi”

Dừng một chút, như để tôi ngấm được thông tin đó, hồ ly tinh lại tiếp tục ngân nga “Cậu ta quen nữ sinh đó khi đến Lầu Năm Góc mua đồ. À, nghe nói lần đó là vì cậu nên mới đến Lầu Năm Góc thì phải. Ha ha ~~ không tin được cậu ta lại gặp được người con gái định mệnh ở đó. Có phải hai người đó nên gọi cậu một tiếng “bà mai” hay không? Haha...”

Tôi giận dữ quát to “Cậu con mẹ nó câm miệng lại cho tôi!!”

“Aizz, lớn giọng quá nhỉ” Hồ ly tinh tiếp tục tiếc nuối vờ vịt “Không tin thì cậu tự mình hỏi thẳng cậu ta xem. Để coi cậu ta có dám nói tình hình thực tế với cậu không?”

“Cậu...vì cái gì mà muốn nói cho tôi biết?” Tôi cố gắng trấn tĩnh bản thân, tay trái đưa lên vò vò mó tóc mái vớt lại chút tỉnh táo.

“Cứ cho là nhìn cậu không vừa mắt đi” Hồ ly tinh hơi bất ngờ khi nghe tôi hỏi lại nhưng vẫn thẳng thắn trả lời “Từ ngày đầu tiên quen cậu tôi đã không vừa mắt nên muốn tự mình chứng kiến bộ dáng thương tâm muốn chết của cậu đó mà”

“Tôi cũng vậy, tôi cũng thấy cậu rất không thuận mắt” Tôi nhún nhún vai, chân thành nói “Bất quá tâm tính của cậu như vậy thật không ổn đâu, biểu hiện đó y học gọi là dấu hiệu tiền đề của bệnh biến thái đấy”

Hồ ly tinh cười duyên hai tiếng rồi trực tiếp ngắt điện thoại. Tôi lập tức ấn số gọi tiểu quỷ. Cảm giác không tên giờ đã biến thành từng cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Đứng giữa phòng mình mà tôi lại ngỡ như vừa bị ném vào hầm băng buốt giá. Buốt giá đến nỗi cả những ngón tay cũng run rẩy không ngừng.

“Alo” Thanh âm quen thuộc đầy nhung nhớ vang đến tai tôi

Tôi chần chừ không lên tiếng

“Có việc gì sao?” Trần Hy hỏi

Tôi do dự một hồi, tôi không muốn sau này ôm trong lòng cái khúc mắc to đùng này nên vẫn lựa chọn hướng hắc xác nhận “Vừa rồi Trình A Kiều gọi điện cho tớ nói rằng cậu hiện tại đã có bạn gái mới...”

“...” Hắc không nói lời nào.

...Vì sao lại không nói lời nào, Trần Hy?

Hắc trầm mặc càng lâu, tim tôi cũng càng lúc càng chìm vào hầm băng buốt giá “Không phải...là thật chứ?”

Trần Hy vẫn không lên tiếng.

Tại sao lại không nói lời nào!

Tôi há miệng thở dốc, cổ họng khô khốc, cứng ngắc lên tiếng “Cô ấy trông thế nào?”

“...”Hắc vẫn như thế, không nói lời nào

Hít thở sâu vài lần, tôi hỏi một lần cuối cùng “Cậu và người đó, đã chính thức kết giao rồi à?”

Lần này Trần Hy ngập ngừng một chút, sau đó nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng. (muốn đánh thẳng kung này quá!! >.< *đá=”” đít*=”” *đá=””>

Đầu óc tôi một mảnh trống rỗng —————

35. Chương 35: Mười Sáu Năm

Mặc dù nghe thấy tiếng gõ cửa nhưng cả người tôi vẫn nằm trong hầm băng đó, ngay cả việc đứng dậy mở cửa cũng trở nên quá khó khăn.

Một lát sau Thái Hậu ra mở, thanh âm hai người nói chuyện râm ran, tiếng dép mềm đi lại loẹt quẹt, tiếng bước chân tới gần cửa phòng tôi “Kim Sanh, tớ vào được không?”

Là thanh âm trầm khàn của Vương Mộc Mộc, người bạn thân học chung với tôi sáu năm trời. Chất giọng khàn của cô ấy rất đặc biệt, từ bé đến lớn đều chưa từng thay đổi, đó cũng là nỗi phiền não của cô ấy.

Tôi, ngay cả khí lực mở miệng cũng đều không có.

Cửa không khóa. Mộc Mộc lại hỏi lần nữa rồi tự mở cửa tiến vào. Từ phòng khách mơ hồ truyền đến tiếng lầm bầm của Thái Hậu “Nhóc con đó...thiếu chút nữa hù chết lão nương, còn tưởng rằng rằm tháng bảy gặp quỷ rồi..”

Mộc Mộc ngoái quanh phòng một lượt rồi tiến đến trước mặt tôi, ngồi xổm xuống ngoáy tôi chăm chăm. Mí mắt tôi rũ xuống, nỗ lực lấy hàng mi thưa che khuất đi đôi mắt vô thần. Mộc Mộc không nói gì, vẫn duy trì tư thế ngồi kì cục đối diện với tôi

Năm phút sau, Mộc Mộc thu hồi tầm mắt, lấy di động gọi điện cho La Ly “Tớ không nghĩ ra nên nói cái gì cả, cậu tới đây đi”

11h đêm, tiếng đập cửa lại truyền đến lần nữa. Người mở cửa vẫn là Thái Hậu. Cửa vừa mở liền nghe tiếng La Ly kêu thất thanh

“Aaaa..bác gái...dao, bác cầm dao làm gì thế?...”

Thái Hậu cười gượng hai tiếng “Cháu cũng là bạn học của Kim Sanh à? Nha đầu chết tiết kia đêm nay có bạn đến chơi cũng không chịu bảo một câu. Nó đang ở trong phòng với một người bạn nữa đó”

Cửa phòng tôi rất nhanh được mở ra lần nữa. La Ly một đường vọt đến nắm đầu tôi nhét vào bộ ngực vĩ đại của cô, lu loa khóc “Sanh Sanh à, Sanh Sanh của chúng ta số thật khổ!”

Khóe miệng tôi giật giật, cố gắng ngóc đầu lên nhìn La Ly. Lại bị nàng lần nữa úp mặt dúi vào ngực “Cậu cái gì cũng không cần nói. Chúng tớ đều biết hết rồi! Ô ô~~ Sanh Sanh của chúng ta đúng là số khổ~~”

Băng tuyết vây khốn xung quanh tôi từng chút một tan rã. Nhiệt khí từ người La Ly truyền sang thật ấm áp.

Bạn bè, quả nhiên là liều thuốc tốt nhất để điều trị những nỗi đau

Tôi không vùng vẫy nữa, ngoan ngoãn vùi mặt vào lòng La Ly yên lặng nghe nàng nói chuyện

“Nếu Trình A Kiều không nói cho chúng tớ biết thì tớ cũng không ngờ được cậu lại gặp phải sự tình này. Ô ô~~ tên hỗn đản đó, sau này tớ với Mộc Mộc sẽ nhét hắn vào bao tải rồi đánh chết hắn!”

“Trình A Kiều?” Lại là hồ ly tinh kia.

“Ừ” La Ly gật đầu “Mấy tiếng trước cậu ta gọi điện thoại cho tớ, còn nói lo lắng cậu làm chuyện điên rồ nên bảo tớ đến đây nhìn xem. Không ngờ cậu ta lại có lương tâm như vậy, trước kia tớ hiểu lầm cậu ấy rồi”

Tôi nhin không được nhếch mép cười một cái, cùng Mộc Mộc trao đổi một ánh mắt bất đắc dĩ. Hồ ly tinh kia căn bản chính là vui sướng xem người gặp họa.

“Sanh Sanh chúng ta hãy quên hẳn đi, được chứ? Chúng ta đem tình cảm sáu năm qua toàn bộ xóa sạch không lưu lại gì. Bắt đầu lại từ đầu có được không?”

Quên được sao...?

“Tuy rằng tớ chưa yêu bao giờ nhưng tớ biết đối với cậu, quên đi sáu năm tình cảm này nhất định là rất đau, rất đau. Nhưng tương lai còn có nhiều cái 6 năm khác nữa...” La Ly vẫn thút thít.

“...đừng nói nữa được không..” Tôi đẩy La Ly ra, mặt mũi lên tiếng

La Ly, không phải sáu năm...là mười sáu năm, mười sáu năm

Nhâm Kim Sanh, người đúng là đại ngu ngốc, lại đi yêu một người suốt mười sáu năm.

Nhân sinh trên đời này, liệu có được bao nhiêu lần mười sáu năm?

Đau đến tê tâm liệt phế như thế này, cậu bảo tớ quên như thế nào?

La Ly ôm tôi, hoảng sợ khóc nức nở “Sanh Sanh, cậu đừng khóc, cậu khóc tớ sẽ khóc theo đấy”

Nước mắt kiềm nén bao lâu bị La Ly vừa khóc vừa lay khơi dậy, tuôn ra như nước vỡ bờ. Tôi giấu mặt trong lòng La Ly, nước mắt lặng lẽ rơi. Tôi lặng lẽ đưa tang hai đoạn tình cảm say đắm bị chết non của mình.

Trên thân cây cao lớn đằng sau trường học, mười mấy năm trước Nhâm Kim Sanh mập mập từng xiêu xiêu vẹo vẹo khắc lên dòng chữ “Nhâm Kim Sanh yêu Trần Hy suốt đời suốt kiếp”

Trước cửa nhà tôi, trong đêm trăng thanh khiết, hần gắt gao khóa trụ ánh mắt tôi, rụt rè mà chân thành nói “Nhâm Kim Sanh, tớ thích cậu”

“Kim Sanh, tớ thích cậu”....

“Kim Sanh, vĩnh viễn không được rời bỏ tớ...”

“Kim Sanh, từ nay về sau hãy ở bên cạnh tớ...”

“Kim Sanh, tớ muốn chúng ta ở bên nhau...”

....

“Sanh Sanh, đừng khóc.....Chúng ta cùng nhau quên hẳn ta đi, quên hẳn ta đi có được không...”

“Được...”

Năm 2002, ba mươi tuổi, tôi lại thất tình rồi. Thật sự, rất đau.

Một tuần sau khi kết thúc kì thi vào cao đẳng, tôi chuyển sang nhà mới, di động cũng mua một cái mới.

Thái Hậu kỳ quái hỏi “Di động mẹ mới trả lại cho con rồi, sao còn muốn mua cái khác?”

Tôi chỉ nhún nhún vai hờ hững “Hổng rồi” Nó đã bị tôi ném xuống bồn tắm rồi.

Đến tối, Thái Hậu từ trong phòng tắm lao ra mang theo chiếc di động sùng nước, tức giận nói “Cái gì thế này, còn số điện thoại của Trần Hy thì tính sao? Không có số xem thằng nhóc như thế nào liên lạc được với người”

Tôi quay đầu, thanh âm lạnh nhạt “Thái Hậu, sau này không được phép nhắc đến cậu ta nữa”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thái Hậu mờ mịt hỏi

Tôi không muốn nói đến chuyện này, thậm chí ngay cả nhớ lại cũng không dám. Chỉ hàm hồ đáp cho qua chuyện “Con phát hiện bọn con không thể tiếp tục nữa. Thế thôi. Con không muốn nói về chuyện này nữa”

Thái Hậu hung tợn nói “Nó khi dễ người phải không?”

Mũi tôi, mắt tôi bắt đầu cay cay, lung tung lắc đầu.

“Không có là tốt rồi. Đừng sợ, nha đầu. Trên đời này đàn ông tốt còn nhiều mà, con còn trẻ, không sợ”

Tôi chỉ có thể cười khổ. Thái Hậu à, con đã ba mươi tuổi rồi, chẳng còn bao nhiêu năm tuổi trẻ để phung phí thêm nữa.

Sau hai tháng hè ở nhà mới, tháng chín, tôi vác hành lý thẳng tiến thành phố N. Trước khi đi Thái Hậu đem sổ tiết kiệm nhét vào túi tôi, luôn miệng dặn dò tôi phải cẩn thận giấu giếm, phải đề phòng tiểu nhân v..vv

Năm đó tôi mười chín tuổi, một bên đáp lời cha mẹ, một bên oán thầm Thái Hậu quá dài dòng. Bây giờ tôi ba mươi tuổi, vẫn những lời dặn dò ấy nhưng lại cảm thấy vô cùng ấm áp, vô cùng lưu luyến

“Thái Hậu, sổ tiền chúng ta vay mượn đã hoàn trả hết chưa?” Lần trước chúng tôi chạy vay khắp nơi vay vốn đầu tư, khiến ấy người bạn tốt của bố còn tưởng rằng bố tôi phá sản, vay tiền bỏ trốn.

Thái Hậu vừa sắp xếp hành lý cho tôi vừa nói “Ừ, trả hết rồi. Cũng đã chia ra các tài khoản theo lời con rồi”

“Thế thì tốt rồi” Nếu đem toàn bộ tiền gửi vào một tài khoản, khó tránh khỏi khiến người khác nghi ngờ. Hơn nữa tài khoản của chúng tôi đã lên đến một con số rất lớn rồi

Các bạn muốn hỏi lớn chừng nào ư?

Có thể hình dung là: Nếu đem đổi ra tiền mặt thì có thể phủ đầy đến nóc nhà tôi, người một nhà có thể lấy tiền thay đệm mà ngủ ngon lành.

Thật may các khoản trúng thưởng cho phép người nhận giấu mặt, nếu không chúng tôi không biết sẽ lên nhận thưởng bao nhiêu lần.

Cha già nghe đến đoạn này chen vào nói “Tiếp theo con định tái đầu tư thế nào? Bố thấy tiền kiếm được đã nhiều quá rồi”

Cha già đúng là cha già, trên đời nào có ai lại chê tiền quá nhiều chứ

Tôi xoa xoa cằm nghĩ ngợi một hồi, hướng Thái Hậu cười tà “ngoài việc mua đất, số còn lại chúng ta có thể cho vay lấy lãi”

Đến thành phố N, tôi gọi điện báo với Thái Hậu đã đến nơi bình an. Sau đó lên xe đón tân sinh của trường đại học. Đi qua hai hàng ghế xuống phía cuối xe, có rất nhiều người ngoái đầu nhìn tôi. Kỳ quái, sao lại có nhiều người dòm ngó tôi như vậy

Bước vào cổng trường đại học N, đây là nơi tôi sẽ trải qua bốn năm tiếp theo của mình

“Xin hỏi có phải bạn là Nhâm Kim Sanh không?” Một giọng nói ôn nhã lên tiếng

Tôi sửng sốt quay lại nhìn, người vừa nói là một thanh niên đeo kính gọng vuông, dáng người thon dài, mặt như quan ngọc, phong thái lịch sự tao nhã.

Nhưng quan trọng là tôi không quen hắn ta

Hắn nhìn ta chăm chú một hồi, cười nhẹ bắt chuyện « em là sinh viên mới của đại học N đúng ko ? »

Tôi hiểu ra, hóa ra là học trưởng tới đón tân sinh. Phải một học trưởng ôn hòa mỹ mạo như vậy đi đón, không sợ hắn bị đám nữ sinh mới nuốt mất sao ?

« Tôi tên Trình Giảo Kim » Hắn tự giới thiệu rồi cúi xuống ghé sát tai tôi, đáy mắt ánh lên một tia cười nhạo ác ý, khẽ nói « là anh trai của Trình A Kiều »

36. Chương 36: Nổi Danh

Năm đầu đại học tôi quyết định thuê một căn hộ nhỏ bên ngoài trường, hai tầng, một phòng khách, có máy tính, điều hòa, tủ lạnh. Vay là đủ ột cô gái độc thân.

La Ly tới thành phố S học thiết kế quảng cáo, nghe nói khí hậu quá nóng nực nên ngày ngày đều trốn trong ký túc xá không tiếp xúc với người bên ngoài. Vương Mộc Mộc thi đậu vào đại học Y ngoài dự đoán của mọi người. Nghe nói cô ấy rất nổi tiếng ở đó. Hành động vừa mỉm cười vừa cầm dao giải phẫu động vật đã trở thành cơn ác mộng của toàn bộ cư dân đại học Y

Còn tôi đỗ thủ khoa đại học N, không ngoài dự đoán liền được mời vào hội sinh viên. Rồi sau đó...

“Phó hội trưởng, hội trưởng gọi cậu qua có chút việc”

Tôi hướng nam sinh đang tiến lại gần mỉm cười gật gật đầu. Chỉ thấy hắn thoáng đỏ mặt. Trên đường tới phòng họp, tôi mơ hồ nghe thấy nam sinh đó hưng phấn nói với người bên cạnh “Nàng cười với tôi! Nàng vừa cười với tôi...”

....

Tôi đẩy cửa phòng họp, bên trong có khoảng 7,8 người ngồi quanh chiếc bàn bầu dục đang thảo luận cùng hội trưởng hội sinh viên. Thấy tôi bước vào, bọn họ liền dừng thảo luận. Qua khóe mắt tôi bắt gặp không ít người vụng trộm ngắm tôi. Thật kỳ lạ, vì sao bất kể tôi đi đến chỗ nào cũng có nhiều người nhìn lên tôi như vậy?

Tuy rằng trước đây tôi thường khoe khoang mình là siêu cấp mỹ nữ nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, nhiều nhất tôi cũng chỉ được coi là đáng yêu thôi.

Hội trưởng ngẩng đầu liếc tôi một cái, nhẹ nhàng tuyên bố tan họp rồi vẫy tay gọi tôi lại.

“Có chuyện gì không?” Anh đang gọi chó đấy à? Tôi vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Trình Giảo Kim đành phải đứng dậy bước đến trước mặt tôi “Nhâm phó hội trưởng, xin hỏi cô đối với việc thiết kế cờ hiệu lần này có ý kiến hay đề nghị gì không? Có ý kiến gì với bản đề xuất của hội trưởng tôi không?”

Tiểu tử thối, biết rõ khi tôi đến thì đã họp xong, còn chăm chăm gây khó dễ tôi. Tôi ngoài cười nhưng trong không cười, đáp xuôi “Không có. Cờ hiệu của hội trưởng thiết kế hoàn mỹ như vậy, tục nhân như tôi làm sao có ý kiến gì khác được”

“Cũng phải” Trình Giáo Kim gỡ cặp kính kim loại vàng óng ra khỏi mặt, ôn hòa cười “Tôi quả thật không nên đánh giá cao trí tuệ của Nhâm phó hội trưởng”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi ngu dốt như vậy đây, chẳng qua vận khí tốt nên lần trước xếp hạng hiệu suất làm việc mới nhiều hơn anh được hai phiếu” Vẫn là chuyện về bảng đánh giá hiệu suất làm việc (?? Chả hiểu)

“Quả thật như thế, cho nên bảng xếp hạng yêu thích tháng này tôi cũng không kém hơn cô mấy phiếu đâu”

Tôi vỗ vỗ cái trán, giọng điệu hâm mộ vờ vịt “Chúc mừng chúc mừng!”

Hắn nhả nhận trả lời “Thường thôi, thường thôi”

....Không khí hai bên khét lẹt mùi thuốc súng

Quen biết với hai anh em khủng bố này tuyệt đối là bất hạnh lớn nhất đời tôi. Em gái lúc nào cũng trưng ra bộ mặt siêu cấp hồ ly tinh đi dụ dỗ nam nhân, anh trai lại lấy vẻ ôn nhu, dịu dàng đi lừa bịp thiên hạ.

Thật bất hạnh khi tôi phải học cùng với hồ ly tinh ba năm sơ trung, lên tới đại học lại phải giáp mặt với anh trai hồ ly tinh ba năm đại học. Bất hạnh hơn nữa là cả hai anh em này đều xem tôi không vừa mắt.

Aaaa~~nghiệt duyên! Tại sao tôi lại vớ phải cái nghiệt duyên này chứ!

“Cốc! cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên rất đúng lúc. Trình Giáo Kim liếc tôi một cái rồi lại thông thả trở về chỗ ngồi. Đúng là lấy quyền thế ép chết người, tôi nén giận làm khổ sai đi mở cửa. Tiểu tử thối, sang năm tôi cũng đi tranh cử chức hội trưởng hội sinh viên rồi đi chết người!!

Người đến là một cô gái nhỏ nhắn, thanh tú. Cô gái nhìn tôi rồi đảo qua hội trưởng, e thẹn hỏi “À...tôi có quấy rầy hai người không?”

Tôi sáng khoái nói “Không quấy rầy, không quấy rầy”

Trình Giáo Kim hòa ái mỉm cười, hướng cô gái nói “Bạn có chuyện gì cần hỗ trợ sao?”

Tôi liếc hắn một cái khinh bỉ. Lại bắt đầu giả trò lừa bịp rồi.

Cô gái kia hai má phỉm hồng “Không, không có, chỉ là có chút chuyện muốn nói cùng phó hội trưởng. Không biết...có thể không ạ?”

“Tìm tôi sao?” Tôi nhìn kỹ cô gái kia một hồi, vẫn không thấy quen mặt.

“Vâng” Cô gái có chút khấn trương, ngập ngừng nhìn tôi “Không biết...có thể nói chuyện với bạn một chút không?”

Đứng trước tiểu bạch thỏ rụt rè này khiến tôi không tự giác mà nhu hòa hơn, khó trách con trai đều thích loại con gái mỏng manh thanh khiết như một chú chim nhỏ nép vào lòng người. Kiểu người này rất dễ khơi dậy mong muốn bảo vệ của đối phương.

“Không còn chuyện gì nữa, tôi đi được rồi chứ, hội trưởng?” Ra đến cửa tôi còn ý tứ quay đầu hỏi hắn một câu.

“Đi một lát thì được ” Trình Giáo Kim khoát tay một cái, giọng điệu bận rộn “Đi nhanh về nhanh, hội sinh viên còn mấy việc đang cần cô giúp một tay”

Cần giúp đỡ? Có mà cần tôi đi làm trâu làm ngựa ấy. Tôi hướng hắn cười giả lả “Đích thân hội trưởng mở miệng nhờ thì tôi từ chối sao được, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức mình” Sẽ cố gắng đi càng lâu càng tốt, lâu đến mức không còn thời gian mà về chỗ này nữa.

Tôi theo tiểu bạch thỏ đến dãy hàng lang bên ngoài “Bạn nói đi, tìm tôi có việc gì?”

“Cái này...tôi là đội trưởng câu lạc bộ leo núi, xin hỏi ...bạn có hứng thú gia nhập câu lạc bộ leo núi không?”

Câu lạc bộ leo núi? Đội trưởng?

Tôi lại nhìn tiểu bạch thỏ trên dưới một lượt. Bộ dáng này với danh hiệu đội trưởng đội leo núi một chút cũng không cảm thấy có chỗ nào liên quan đến nhau. Người xưa nói quả thật không sai bao giờ “Nhìn người không thể nhìn tướng mạo”

“Thật ngại quá, nhưng tôi đối với việc leo núi không có hứng thú” Tôi trực tiếp từ chối. Đã có vài câu lạc bộ tới tìm tôi mời gia nhập nhưng tôi không hứng thú tham gia các hoạt động kiểu này.

“Đừng vội quyết định. Bạn có thể dành một chút thời gian tới xem qua phòng sinh hoạt của chúng tôi rồi hãy quyết định sau có được không?” Cô gái khẩn thiết nài nỉ “Nếu lúc đó vẫn không thấy hứng thú thì chúng tôi sẽ không miễn cưỡng bạn”

Tôi nghĩ ngợi một chút, dù sao hiện tại cũng không bận gì. Tôi lại càng không muốn trở về nhìn cái bản mặt khó ưa kia, đi tham quan một chút cũng tốt. Tôi gật đầu. Tiểu bạch thỏ nhin không được, cao hứng hô nhỏ một tiếng, tiến lên phía trước dẫn đường.

Thật choáng ngợp!

Từ lúc bước vào phòng sinh hoạt của câu lạc bộ leo núi, ba từ này không ngừng quanh quẩn trong đầu tôi Thật choáng ngợp...

Một căn phòng to như vậy, mà khắp nơi đều dán kín các loại ảnh chụp. Có thể nói ngoại trừ sàn nhà, còn lại bốn vách tường, bàn, tủ tất cả đều được phủ kín bởi các bức ảnh to nhỏ, đen trắng đủ màu sắc.

“Đây là ảnh chụp của câu lạc bộ từ khi thành lập cho đến nay, cũng được năm năm rồi. Có thể nói ở đây bạn có thể tìm được bất cứ địa danh nào bạn muốn đến, kể cả những miền đất tuy không phải điểm du lịch nhưng tôi dám khẳng định chúng không thua kém gì những danh lam thắng cảnh đã được công nhận cả” Tiểu bạch thỏ khi nói đến niềm đam mê của mình, hai mắt liền lấp lánh tỏa sáng, toàn thân phấn khích, sinh động hơn trước rất nhiều.

Tôi tiến đến một vách tường bắt đầu chiêm ngưỡng các tác phẩm của họ. Các phong cảnh khác nhau lần lượt được bày ra trước mắt tôi: non xanh nước biếc, thành phố, đồng bằng, có nơi là núi non hoang dã, sa mạc cát trắng, những cánh đồng dài bất tận...Đủ mọi phong cảnh, mọi khí hậu, chỉ có một điều duy nhất không thay đổi trong các bức ảnh chụp này. Đó là những nụ cười rạng rỡ, vui vẻ, những nụ cười chân thật từ tận đáy lòng.

Không biết đã bao lâu rồi tôi chưa từng cười như vậy.

“Thích không?” Tiểu bạch thỏ thấy tôi xem say sưa, liền hỏi. Tôi giống như bị các bức ảnh hấp hồn, vô thức gật đầu.

“Vậy bạn gia nhập với chúng tôi đi! Ở đây, bạn có thể vứt bỏ hết những chuyện không vui, cùng chúng tôi rong ruổi khắp mọi miền đất. Tuy rằng một chết đi được, nhưng vô cùng vui vẻ, vô cùng thoải mái đó”

Lời mời này thật quá hấp dẫn.

Tôi dời mắt khỏi các bức ảnh, hướng đến mặt nàng, gật mạnh một cái “Tôi gia nhập”

Buổi tối đầu tiên sinh hoạt ở câu lạc bộ, tôi theo tiểu bạch thỏ trở lại phòng sinh hoạt. Một đám nữ sinh nhìn thấy chúng tôi vào đều lên tiếng chào hỏi tiểu bạch thỏ...Không, giờ phải gọi là đội trưởng.

“Đội trưởng, cậu giỏi thật đó, không ngờ lại mời được cô ấy”

“Đội trưởng tự thân xuất mã quả nhiên vạn phần lợi hại!”

“Đội trưởng, vất vả rồi! vất vả rồi!”

“Oa~~ nhìn gần quả thực...”

Tôi ngơ ngác ngồi một chỗ, cảm thấy mình giống hệt con khỉ trong sở thú. Mặt dần dần đen lại, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Mấy người này rốt cuộc là bị làm sao vậy???

“Được rồi, để tôi giới thiệu thành viên mới một chút. Bạn này là Nhâm Kim Sanh, phó hội trưởng hội sinh viên trường ta. Chắc các bạn cũng đều biết rồi” Đội trưởng dạt dào đắc ý, uốn ngực chỉ tay về phía tôi. Nếu tiểu bạch thổ mộc một cái đuôi thì giờ phút này hẳn sẽ quay tít đến mức phát được ra điện.

Tôi lễ phép hướng bọn họ mỉm cười chào một câu. Lập tức có hơn một nửa đám trẻ đỏ mặt. Bên tai không ngừng rì rầm thanh âm khe khẽ “Cô ấy ấy cười rồi, đúng là cười rồi...”

Tôi hóa đá, đứng im tại chỗ. Đội trưởng rón rén kề tai tôi nói nhỏ “Đến bây giờ tôi vẫn chưa tin được bạn lại thật sự gia nhập câu lạc bộ leo núi của bọn tôi, hihi”

Từ lúc nhập học đến nay tôi đã rất nghi hoặc, lần này nhin không được nữa, mở miệng hỏi nàng “Tớ không hiểu vì sao bọn họ lại phản ứng khoa trương như vậy...” Cũng đâu phải lần đầu tiên gặp qua nữ nhân?

“ồ, cậu không biết cậu rất được hâm mộ sao?” Đội trưởng ngạc nhiên nhìn tôi “Cậu được bầu chọn là đệ nhất hoa khôi giảng đường – Băng sơn mỹ nhân đó. Cậu rất nổi tiếng ở đại học N ”

.....Không phải chứ!

Hóa ra tiêu chuẩn chọn hoa khôi giảng đường lại thấp như vậy. Cũng không đúng, tôi ở trường từng gặp qua không ít mỹ nữ yêu kiều, xinh đẹp. Người đứng trước mặt tôi bây giờ cũng đâu có thua kém tôi ở điểm nào.

Tôi thành thành thật thật hướng nàng nói “Tôi cảm thấy bạn so với tôi cũng không có chút gì thua kém. Nếu tôi là hoa khôi thì bạn cũng là hoa khôi rồi” Đây là lời nói thật lòng.

“Tôi ư? Tôi không có khả năng đâu” Cô liên tục lắc đầu, lại nhìn tôi đầy hâm mộ “Ồ cậu toát lên vẻ u buồn của những mỹ nhân thời xưa. Rất thanh thuần, thoát tục. Chẳng vì thế mà nhiều người ở câu lạc bộ chúng ta đã lén chụp rất nhiều ảnh của cậu đó...Chết!...” Nói lỗ miệng!

Tiểu bạch thổ bực miệng, vẻ mặt lo lắng nhìn tôi “Kim Sanh à, cậu đừng giận nhé.”

Tôi nhú mày, suy nghĩ những điều cô ấy vừa nói. Chuyện bị chụp ảnh lén cũng không một chút để ý.

“Cậu nói... về u buồn ư?”

“Đúng vậy, thường ngày cậu rất xa cách mọi người, rất ít nói chuyện, gương mặt luôn phẳng phất nét trầm tư, nhiều tâm sự” Đội trưởng nắm lấy tay tôi, chân thành nói “Sau này gặp chuyện gì cậu cứ nói cho tôi biết. Biết đâu tôi có thể giúp được điều gì đó”

“”

Kỳ thật...tôi chỉ là thường ngăn người thôi....

“Nhưng mà cậu thường ngày vẫn hay cười với hội trưởng hội sinh viên. Hầu như đều chỉ cười với hắn. Bù lại anh ấy rất hiền hòa, lại đối với cậu tốt như vậy, mỗi lần họp hội đều đặc biệt chiếu cố đến cậu, nói nhất định phải chờ cậu đến...”

“”

.....Cái đó gọi là cười mỉa mà, ngoài cười nhưng thật tâm đâu có cười...

“Kim Sanh, nói thật cậu rất ít khi cười. Từ lúc khai giảng đến giờ ngoại trừ hội trưởng thì số người được nhìn thấy nụ cười của cậu chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cho nên mọi người khi thấy cậu cười mới phấn khích đến vậy. Cậu cười trông rất đẹp, vì cái gì mà luôn không cười?”

Tôi nhìn đội trưởng, trong lòng thật mờ mịt “tôi...thật như vậy sao..?”

Tiểu bạch thổ gật đầu khẳng định “Ừ, trông cậu luôn rất cô tịch. Thật ra lúc gặp chuyện đau lòng thì nên cố gắng cười lên. Tuy rằng không giúp giải quyết vấn đề nhưng ít ra sẽ khiến cho tâm tình của mình tốt hơn rất nhiều. Vì sao cậu không thử cười nhiều hơn?”

Tôi chậm rãi nhovn cười nói với cô ấy “Được, từ nay về sau tôi sẽ luôn mỉm cười. Sẽ không bao giờ nhận lại danh hiệu hoa khôi băng sơn gì đó nữa”

37. Chương 37: Gặp Lại

Thời gian có phải là liều thuốc chữa lành mọi vết thương? Nếu đúng vậy, thì khi gặp lại nhau, có lẽ, chúng ta đã có thể xem nhẹ những thương tổn từng nhận được từ đối phương.

Thực ra khi về đến nhà, tôi đã đứng trước gương tạo dáng cả đêm, thay hết bộ này đến bộ khác. Để hưởng thụ một chút cảm giác về độ nhất hoa khôi giảng đường. Nhưng, nhìn cơ thể xanh xao gầy gò này, quả thật không cảm giác được bản thân có chỗ nào khiến người ta hâm mộ.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi gọi điện thoại cho La Ly.

“Ai?? Có chuyện mau nói, nói xong thì lăn đi chỗ khác!” giọng ngái ngủ, bực bội của La Ly truyền đến từ đầu bên kia.

“La Ly” Tôi cầm điện thoại gọi tên La Ly. Con bé này hề gọi điện nhằm lúc nó đang ngủ thì nó thường cáu bẳn như vậy

“Ồ, là Sanh Sanh à?” La Ly nhận ra tôi, giọng nói tỉnh táo hơn.

“Ừ, là tớ. Muốn hỏi cậu một việc”

La Ly hắt xì một cái, nghệt mũi nói “Có chuyện gì thế? Tối qua tớ đi chơi cả đêm, vừa mới ngủ được một chút. Một quá nên hơi nóng nẩy, cậu đừng để ý nhé”

“Ừ, tớ nói đây” Tôi muốn xác nhận với La Ly một chuyện.... “Cậu thấy tớ có xinh đẹp không?”

“Bệnh à!!!!” La Ly thét chói tai rồi rầm một tiếng, cúp điện thoại

Tôi sững sờ ôm di động mấy giây, lại tiếp tục bấm số gọi Mộc Mộc

.... « Mộc Mộc à, cậu có thấy tớ xinh đẹp không ? »

Vương Mộc Mộc âm u cười một tiếng « Gần đây tớ rất thích nhìn những xác người đã ngâm qua phoóc-môn. Nhìn rất có cảm xúc. Nếu không, cậu thử tự ngâm mình hai ngày đi, sau đó tớ sẽ trả lời cậu »

« »

Tôi rầm một tiếng, cúp điện thoại.

Vì vậy, sau đó tôi vẫn không biết rốt cuộc mình có được coi là siêu cấp mỹ nữ hay chỉ là giai nhân thanh tú thôi. Điều này đã trở thành một bí ẩn trong lịch sử cuộc đời tôi.

Lên năm thứ hai đại học, suốt nửa năm tôi theo câu lạc bộ leo núi chạy ngược chạy xuôi du lịch khắp các địa danh nổi tiếng, dần dần cũng thích chụp ảnh. Xe vừa đến nơi là tôi vác máy ảnh sục sạo khắp nơi. Quần jean, áo phông rộng thùng thình, dưới chân mang đôi giày thể thao tiện lợi, tôi đắm mình dưới ánh mặt trời rực rỡ. Nhưng một phút cũng không quên trang bị đủ các đồ nghề chống nắng bảo vệ làn da. Cũng có những đêm yên tĩnh chợt nhớ tới hân, nhưng tôi sẽ lập tức tự khiêu vũ một bài hoặc chạy đi sục sạo đâu đó, làm cho bản thân mệt nhoài đến không còn khí lực nhớ tới hân nữa. Thân thể tôi thường xuyên ở tình trạng kiệt sức nhưng bù lại, nụ cười ngày càng rạng rỡ hơn.

« Biết ngay Nhâm phó hội trưởng đang ở trên này » giọng nói nam tính thập phần dụ hoặc vang lên, khiến cho người ta liên tưởng đến một thư sinh tao nhã thoát tục.

Bất quá cũng chỉ là liên tưởng.

Tôi không quay đầu, chỉ đơn giản dịch sang một bên, chừa ra một chỗ trống bên cạnh. Trình Giảo Kim không chút khách khí, lập tức ngồi xuống. Hai chúng tôi sóng vai ngồi trên nóc sân thượng dãy nhà đoàn thể, nhìn về trời đêm phương bắc, nơi ngôi sao Bắc đẩu nhấp nháy nổi bật giữa màn đêm. Tôi đưa cho hân một lon bia « Muốn uống không ? Tôi vừa mua một tá »

Trình Giảo Kim đưa tay nhận lấy, bật nắp uống một ngụm « Haha~giữa đêm đông giá rét, Nhâm phó hội trưởng không chui vào chăn ấm nệm êm lại chạy lên nóc nhà ngồi hít khí lạnh. Sở thích thật không bình thường nhỉ ! »

Tôi chậm rãi uống tiếp vài ngụm bia, lặng lẽ hưởng thụ dòng nước lạnh lẽo chạy dần xuống thực quản, từng chút hưởng thụ cảm giác dễ chịu này « Đêm nay tôi muốn yên tĩnh một chút nên mới lên đây, nếu muốn gây gổ thì đợi lúc khác nhé »

Trình Giáo Kim nghiêng đầu nhìn tôi, ngửa cổ uống một ngụm lớn, sau đó không nói thêm lời nào nữa. Vì thế, hai con người mình tranh ẩm đầu suốt một năm rưỡi ở hội sinh viên lại có thể an tĩnh ngồi bên nhau cùng uống bia, ngắm nhìn những ánh đèn đường nhấp nháy nơi cuối trời.

Qua 12 giờ, tôi thu dọn vỏ lon, đuổi chân đứng lên.

« Phải đi rồi sao ? » Giọng nói dịu dàng của hắn vang lên cắt ngang không gian tĩnh mịch. Nếu không phải đã quá quen thuộc con người này thì có lẽ chính tôi cũng sẽ bị giọng nói ấm áp này lừa gạt. Ba mẹ hắn chắc rất hạnh phúc khi sinh ra hắn, vô luận là dung mạo, thanh âm, ánh mắt đều nho nhã không chê vào đâu được.

Trình Giáo Kim thấy tôi nửa ngày không nói chuyện, chủ động hỏi « Hôm nay có chuyện đại sự gì mà khiến cho Nhâm phó hội trưởng cô nửa đêm chạy lên sân thượng uống rượu hóng mát thế ? »

Tôi nhún nhún vai « Sinh nhật tôi »

Trên thân thượng gió rất mạnh, thổi tung bay mái tóc tơ non mềm mại trước trán hắn, đôi mắt phía sau cặp kính khẽ nheo lại « Chắc không chỉ vì thế »

Tôi sáng khoái dang tay vặn người mấy cái cho giãn gân cốt « Hắn là anh biết ý nghĩa bút danh Lỗ Tấn chứ ? » [Tác giả đặt bút danh là Lỗ Tấn để nhớ về những kỷ niệm thời thơ ấu. Có xuất xứ như sau: Tấn là do chữ tấn hành, ý là phải đi nhanh lên. Chẳng là hồi nhỏ, do ham mê bắt đẽ, mấy lần đến lớp muộn, bị thầy quở mắng và phạt quỳ, cậu bé vừa tức vừa thẹn, bèn lấy dao khắc vào bàn một chữ “tấn” để nhắc nhở mình. Còn Lỗ là để kỷ niệm bà mẹ bà Lỗ Thụy, người mà ông rất yêu kính.]

“Nhớ về những kỷ niệm thời thơ ấu....là kỷ niệm nào của cô?”

Tôi cười một tiếng, xách túi lon rỗng bước đi, khẽ nói “Trẻ con không nên tìm hiểu bí mật của người lớn, biết nhiều bí mật cũng không phải chuyện vui vẻ gì”

“Trẻ con....?” Hắn thần sắc cổ quái, ngoáy đầu nhìn tôi “Cô say rồi à?”

“Cứ cho là say đi” Tôi đưa lưng về phía hắn, nâng tay phải lên vẫy hai cái “Ngủ ngon”

....

Ban đầu chỉ là tình cờ ngồi uống rượu cùng nhau, sau này tôi mới biết đó quả thật là một việc đại đột. Tôi đã xem nhẹ khả năng đeo bám của Trình Giáo Kim...

Thứ năm tuần tới, tôi nhận nhiệm vụ đi mua vài thứ cho hội sinh viên, Trình Giáo Kim chủ động đề nghị đưa tôi đi. Tôi cũng không phản đối, tự nhiên có người đưa đón càng khỏe thân.

Chủ nhật, thứ hai, thứ ba đều lo phục vụ Thái Hậu, Thái Hậu nói tháng trước bà vừa mua một tòa nhà mới ở đây. Tôi như trước không có ý kiến gì “Dù sao tiền bạc là vật ngoài thân, ngoại trừ khoản tiền dành cho những việc thiết yếu sau này, số còn lại bố mẹ thích mua gì thì mua”

Thứ tư ở nhà ngủ nướng cả ngày, đến thứ năm đi mua đồ cùng Trình Giáo Kim.

Thằng nhóc hôm nay mặc nguyên một cây vàng nhạt, phối với cặp kính và nụ cười nhu hòa càng tăng thêm hiệu quả lừa gạt. Tôi vẫn mặc đồ thường ngày, quần jean, áo sơ mi hồng nhạt, mái tóc dài thả ngang lưng. Hơn nữa buổi sáng lang thang các siêu thị tìm mua vật dụng. Chúng tôi một nam, một nữ sóng vai nhau trên vỉa hè, dọc đường không thiếu những ánh mắt chòng chọc, những cái ngoảnh đầu mạnh mẽ, làm tôi liên tưởng chính mình trở thành minh tinh màn bạc bất ngờ xuất hiện giữa phố phường.

Chúng tôi xuôi xuống phía nam, đi một đoạn rất xa, rốt cuộc cũng thấy cuối phố xuất hiện một đôi tuần nam mỹ nữ rất có lương tâm cùng chia sẻ ánh mắt thiên hạ với chúng tôi.

Mở cửa xe bước ra, tìm tôi ngừng đập một giây.....

Trong vô vàn những con người đi qua cuộc đời ta, sẽ có một người, mặc kệ xa cách bao nhiêu lâu vẫn có thể ở trong biển người mờ mịt liếc mắt một cái liền nhận ra.

Trần Hy!

Ba năm không gặp, hần cuối cùng đã xuất hiện trước mắt tôi. Bọn họ đang đứng chờ sang đường, hần trên tay cầm mấy túi đồ màu trắng, mỉm cười cúi đầu trò chuyện với cô gái đi cùng....

Tôi vô thức cười khẽ, quay đầu nhìn Trình Giảo Kim nói “Nổ máy đi, chúng ta đi tiếp!....mau đi! Anh còn thất thần gì đó?” Trình Giảo Kim vừa bước ra khỏi xe đã bị tôi giục giã điệu trở lại.

Tôi quay đầu nhìn hần lần nữa, đúng lúc hần mỉm cười ngẩng đầu lên. Khoảnh khắc đó đột nhiên ánh mắt tôi và hần giao nhau. Tôi và hần, cách nhau một dãy phố xa lạ, cứ nhìn nhau như thế...

Giây tiếp theo, sắc mặt hần đại biến, lập tức đẩy người bạn gái sang một bên, không quan tâm đèn đỏ, trực tiếp chạy bỏ về phía tôi.

Ngay sau đó vang lên những tiếng phanh gấp chói tai cùng tiếng còi xa vang dội –

“Nhâm Kim Sanh?” Trình Giảo Kim bắt đầu thúc giục.

“Uh, đến đây” Tôi thu hồi tầm mắt, cúi đầu ngồi vào trong xe, chiếc xe lặn bánh tiến về phía trước, bỏ lại sau lưng thanh âm ồn ào của những tiếng phanh gấp, tiếng còi xe chói tai, tiếng người hò hét...

Trình Giảo Kim đột nhiên nhấn ga tăng tốc, nhanh chóng rời khỏi ngã tư đường đang dần ùn tắc.

“Muốn nghe nhạc không?” Trình Giảo Kim đưa tay chỉnh lại gọng kính, thuận miệng hỏi

“Ừ”

Một giọng nam du dương, ấm áp vang lên:

[Nếu hai từ kia đừng run rẩy như vậy

Anh sẽ không biết mình vẫn thấy đau buồn

Biết nói với em như thế nào đây?

Chia tay – hai từ đơn giản ấy

Nếu đã không còn hy vọng ở tương lai

Thì cuộc lữ hành cũng đến hồi kết thúc

Giữa ngàn vạn cánh cửa đang mở rộng

Luôn luôn có một người phải chủ động bước đi....]

“[mười năm]” Tôi khẽ nói

Trình Giảo Kim liếc mắt sang, có chút ngạc nhiên “Tôi còn nghĩ cô không nghe nhạc thị trường”

Tôi không trả lời, một tay áp lên cửa kính xe, nghiêng mặt nhìn ra bên ngoài, lắng lắng nghe tiếp giai điệu sâu lắng, buồn bã của bài hát [mười năm]

“Vì sao không quay lại?” Hần hỏi “Cô không quan tâm hần sao?”

Tôi mỉm cười, vẫn duy trì tư thế cũ “Có đôi khi, bỏ đi không có nghĩa là không quan tâm. Nhưng tình yêu không phải là tất cả”

38. Chương 38: Lựa Chọn

Tôn Sa Sa nhin không được nhìn lên Nhâm phó hội trưởng lần nữa, đây là lần thứ ba trong nửa tiếng đồng hồ.

Tôn Sa Sa là sinh viên năm nhất, nghe đội trưởng Trương Lam nói năm ngoái Nhâm phó hội trưởng ở đại học N nổi tiếng là bằng sơn mỹ nhân. Vừa bước vào đại học đã được bầu chọn làm hoa khôi giảng đường, có thể thấy nụ cười của chị ấy khả ngộ bất khả cầu. (chỉ có thể tình cờ bắt gặp, ko thể mong đợi)

Nhâm học tỷ làn da trắng hồng phấn nộn, chiếc cằm nhỏ nhắn trên khuôn mặt trái xoan. Ngũ quan không rực rỡ mỹ lệ nhưng đem lại cảm giác hài hòa, dễ chịu, khiến cho người ta càng nhìn càng thuận mắt. Mái tóc đen nhánh mượt mà thả xõa ngang hông càng tăng thêm phần ôn nhu cổ điển.

Nhưng mà.....

Tôn Sa Sa trộm ngấm lần thứ 4....

Nhâm học tỷ hiện tại vừa đi leo núi trở về, quần áo đầy nếp nhăn. Mái tóc dài bị buộc túm một nắm phía sau đầu, ngồi dựa lưng trên ghế trong quán bia, đang hi hi ha ha cười lớn vui vẻ trò chuyện với một thành viên trong nhóm

Bằng, bằng sơn ? U buồn.... ? Mỹ nhân cổ điển....

Tôn Sa Sa đột nhiên thấy hoa mày chóng mặt, cô gái này so với miêu tả của đội trưởng quả thật một trời một vực....

Tôi nâng vại bia uống một ngụm lớn, mắt liếc sang cô bé năm nhất mới vào câu lạc bộ cứ liên tục nhìn lên tôi « Làm sao vậy ? mặt em hơi lạ đó ? »

Cô bé không phản ứng lại, chỉ hoang mang chớp chớp mắt ngó tôi. Tôi lấy giọng quan tâm chân tình « Táo bón à ? » Bằng không sao bộ dạng trông mếu máo khó coi như vậy ?

Cô bé lập tức lắc đầu quây quây, bộ dạng hoang mang rối loạn « Không phải ! không phải ! » Gương mặt vốn trẻ con đáng yêu nay xị ra, tái đen lại

« Ai nha ! Đừng ngượng ! Bị táo bón nên uống nhiều nước, em hay ăn thức ăn cay nóng, ít ăn rau xanh nên khó trách bị táo bón » Tôi tận tình khuyên bảo. Năm đó khi tôi còn là Nhâm Kim Sanh béo phì cũng thường bị táo bón. Đều là do mấy thứ đồ cay nóng này mà ra.

« »

« Học tỷ, em đột nhiên nhớ ra có việc gấp phải ra ngoài... »

« Ách ! có phải muốn đi nhà WC rồi ko ? Không cần ngượng ngừng, đã mang đủ giấy vệ sinh chưa ? »

« ...học tỷ..tạm biệt ! »

Tôi ngơ ngác nhìn bóng dáng chạy trốn chết của cô bé.

Ai nha ! gấp gấp như vậy sao ?

Túi xách rung lên, tiếng chuông điện thoại vang lên réo rắt. Gần đây cứ đến giờ này mỗi ngày, chuông điện thoại lại vang lên. Nhìn dây số, tôi do dự một chút rồi nghe máy. Vừa áp vào tai, tiếng khóc thét của La Ly truyền qua di động xuyên thấu trời xanh....

« Sanh Sanh aa !! cứu mạng đi !! Còn như vậy nữa sẽ chết người đấy ~~ »

Tôi ngó xung quanh thấy tất cả đều quay lại nhìn mình, có chút ngượng ngừng. Tôi nói với bạn bè « Tôi ra ngoài nghe điện thoại một chút »

Tôi cầm di động ra đến cửa quán, vừa đi vừa hỏi « Hấn vẫn ở đó sao ? »

La Ly thê thê thảm thảm khóc nức nở « Hấn, hấn, hấn, hấn vẫn đứng ì trước cửa nhà tớ ! »

Lòng tôi nảy nèn một cái « Hấn...tháo băng rồi sao ? »

« Không có ! Một tuần nay hấn ngày nào cũng đứng trước cửa nhà tớ, một bước cũng chưa từng rời đi »

Tôi trầm mặc ngồi phệt xuống bậc tam cấp trước cửa quán, không trả lời. Từ thứ năm đó đến nay đã được một tháng. Tuần trước La Ly gọi điện cho tôi nói thấy Trần Hy trên vai quần băng trắng, dưới chân bị bó bột tới nhà tìm cô ấy, muốn hỏi cô ấy tin tức của tôi.

Tôi thật không biết nên khóc hay cười.

Tiểu quý, vì cái gì mà cậu cứ tùy hứng như vậy ? Là cậu buông tay trước, là cậu từng bước rời xa tôi, không phải sao ?

Tim của tôi không phải kim cương bền lâu vĩnh viễn. Tôi sẽ không mãi đứng ở đó chờ đợi cậu, không phải tất cả mọi việc đều có thể tha thứ.

Có những thứ, một khi bỏ lỡ rồi sẽ vĩnh viễn không tìm lại được....

La Ly liên tục ai oán « Sanh Sanh à, ba mẹ tớ đã bắt đầu tra khảo rồi. Lần này cũng vậy, lần trước cũng vậy ! Ô ô~~ vì cậu mà tớ mỗi ngày đều bị người ta đàm tiếu, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch ô danh này a ~~ »

Lần này như vậy, lần trước cũng như vậy ?

Tôi ngơ ngác « Còn có lần trước sao ? »

« A, cái này.... Cái này.... » La Ly biết mình nói lỡ miệng, chột dạ quanh co một hồi, nửa ngày không dám hé răng.

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì?” Tôi không thích cảm giác bị che tai bịt mắt trước những chuyện liên quan đến mình.

“Chính là tên Trần Hy đó...” La Ly ấp úng kể về « Kỳ thuật, kỳ thật hai năm trước sau khi cậu chuyển nhà, hẩn từ Mỹ trở về. Hẩn tìm không thấy cậu liền đến nhà tớ và Mộc Mộc hỏi. Khi đó cũng là như vậy, mỗi ngày đều đến đứng lý trước cửa nhà tớ. Tớ đương nhiên rất nghĩa khí, nhất quyết không nói cho tên bội bạc đó biết địa chỉ mới của cậu. Khi đó cậu đang phải vật lộn đau khổ để quên hẩn, cho nên tớ và Mộc Mộc quyết định không nói cho cậu biết. Tránh cho cậu càng thêm thương tâm. Kết quả, lần đó hẩn hại tớ bị hàng xóm xung quanh chỉ trích bàn tán suốt mấy năm trời. Mãi mới vớt lại chút danh tiếng thì hẩn lại tò mò tìm đến cửa. Oa oa~~ Sanh Sanh a, làm chị em nghĩa khí hóa ra lại khổ sở như vậy!”

“Aiz... thật sự vất vả cho cậu rồi” Lòng tôi ngũ vị lẫn lộn, đầu óc mờ mịt, nhất thời cũng không biết bản thân đang có cảm giác gì

“Aiz.. ai bảo chúng ta là chị em tốt chứ. Vì cậu, tớ quyết sẽ chống lại cường địch”

“....thật sự cảm ơn ...”

Lời nói còn chưa dứt, La Ly đột nhiên la lên một tiếng ngắt lời tôi “Nguy rồi! hẩn ngắt đi rồi!”

“Cái gì!” Tôi nhú mào, thấy tim mình đập loạn

“Cứ vậy nhé, giờ tớ phải đi gọi cấp cứu đã” La Ly vội vàng cúp máy

Tôi cầm di động, đứng ngốc tại chỗ. Ngón tay cái dừng ở dãy số của La Ly thật lâu vẫn không ấn xuống.

“Sao thế? Lo lắng rồi à?”

Tôi xoay người, thấy Trình Giảo Kim hai tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào lan can, tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi.

Tôi im lặng nhìn lại dãy số của La Ly, ngẩng lên thẳng thừng thừa nhận “ Đúng là có lo lắng”

“Nếu lo lắng thì đi gặp hẩn ta đi” Trình Giảo Kim nhìn xoáy vào mắt tôi, chậm rãi nói “Cô cứ ở đây thì người ta có chết ra đây cũng không biết đâu”

Tôi nhếch môi, khẽ lắc đầu “Không đi”

Nếu đã quyết định sẽ lãng quên, thì cần phải thực hiện triệt để, không được phép do dự. Nếu không sẽ luẩn quẩn rối rắm giống như câu thơ chán ngắt kia “Dầu lia ngõ ỷ, còn vương tơ lòng” Khi đó càng thêm vạn phần khó khăn.

Trình Giảo Kim cười khê một tiếng “Nếu như lúc trước cô biết được sẽ có kết quả này, cô còn lựa chọn như thế ko?”

Lựa chọn.....

Tôi cười hỏi lại “Anh làm sao biết quyết định của tôi ngày đó là vì không lường trước sẽ có kết quả này?”

Hắn châm chọc “Được rồi, cứ xem như lúc trước cô có nghĩ đến. Biết rõ kết quả sẽ thế mà vẫn lựa chọn yêu hắn. Bây giờ cô hối hận rồi sao?”

Tôi rũ mắt xuống, trầm mặc. Sau một lúc lâu mới phun ra một câu “Vấn đề này tôi không muốn trả lời”

“Vì cái gì không muốn trả lời? Là sợ hãi tâm tư chính mình sẽ trở nên yếu đuối sao?”

Tôi thở nhẹ một hơi, do dự vài giây, cuối cùng vẫn là thành thực trả lời hắn “Cho dù thời gian quay ngược lại khi đó, tôi cũng sẽ yêu không hối hận”

Trình Giảo Kim yên lặng nhìn tôi thật sâu, ánh mắt phức tạp lại khó lường “Nhâm Kim Sanh, người đàn ông được cô yêu, thật hạnh phúc”

Nói gì vậy chứ?

“Tôi không tốt đẹp như anh nói đâu” Tôi ngượng ngùng, mặt hơi hồng lên “Kỳ thật tôi vốn muốn cảm ơn anh, thời gian qua đã giúp đỡ tôi nhiều như vậy”

Trình Giảo Kim nhướn mày, du dương nói “Cô nghĩ rằng tôi sẽ giúp không công cho cô sao? Thù lao của tôi cao lắm đó”

39. Chương 39: Quyết Đấu

Tôi sai lầm rồi

Nếu ông trời có thể cho tôi quay về đêm sinh nhật đó, tôi nhất định sẽ bắt chéo tay hình chữ thập, thực khẩn thiết van xin Trình Giảo Kim “Hội trưởng, tôi biết ngài là tên hai mặt thâm hiểm nhưng tuyệt đối là thiếu gia đại công tử cao sang danh giá. Chỗ bia rở tiền này sao có thể hợp khẩu vị của ngài được. Vì thế, mời ngài đi chỗ khác dùng, cứ để tôi ở đây một mình tự sinh tự diệt đi”

.....

Sau khi Trần Hy nhập viện, La Ly gọi điện thoại cho tôi “Bác sĩ nói hắn là bởi vì vết thương do tai nạn xe cộ lần trước không chịu chăm sóc tốt làm iệng vết thương bị nhiễm trùng gây sốt. Hơn nữa tên liều mạng này không có việc gì lại ép buộc thân thể mỗi một quá mức khiến cơ thể không chịu nổi mà ngất đi”

Tôi không khỏi khổ sở thở dài một hơi. Được lắm tiểu quỷ chết tiệt, ba năm ở bên Mỹ học được khổ nhục kế, lấy thân thể chính mình liều mạng như vậy sao?

“Cậu nói với hắn, tớ bây giờ đã có bạn trai mới. Tớ không muốn gặp lại hắn nữa”

“Nhưng...” La Ly có chút do dự “Như vậy....có hơi tàn nhẫn quá không?”

“Hắn đến cả mạng còn dám liều thì còn biết sợ cái gì!” Tôi cố gắng kiềm chế cơn giận khó hiểu đang dâng lên trong lòng “Cậu cứ nói với hắn như vậy đi”

La Ly vui vẻ lĩnh mệnh.

Sau mấy tháng không nghe được tin tức gì của hắn, tôi nghĩ hắn hẳn đã thông suốt rồi. Tôi cũng vui vẻ nhẹ nhàng hơn, không phải chịu đựng liên hoàn điện thoại của La Ly mỗi ngày nữa.

.....

Năm thứ ba đại học có ý nghĩa gì ?

Chính là lúc bắt đầu tìm kiếm một công việc và tạo dựng vốn liếng ban đầu. Nếu không thừa dịp năm thứ 3 thu thập kinh nghiệm làm việc thì lên năm cuối sẽ không kiếm được thời gian để làm. Như vậy, lúc ra trường bộ hồ sơ xin việc sẽ thua kém người khác rất nhiều.

Bởi vậy đến năm thứ ba, thành viên câu lạc bộ leo núi đều trở nên bận rộn hơn, ít khi tổ chức được những chuyến đi chơi xa như trước. Trình Giảo Kim năm tư đột nhiên nổi hứng gia nhập câu lạc bộ, bất quá nửa tháng mới thấy mặt hần một lần.

Không giống như tôi cả ngày ở nhà ăn với ngủ, chuyên tâm làm một trạch nữ chính hiệu. Trình Giảo Kim hiện đang thực tập ở công ty của gia đình hần. Hần vừa bận rộn thực tập, lại điều hành hội sinh viên mà vẫn giữ được thành tích học tập xuất sắc, giờ lại tham gia cả câu lạc bộ leo núi. Thật không biết hần lấy đâu ra thời gian làm tất cả những việc ấy ?

Chắc ! chắc chắn phải có bí mật gì đây.

Trình Giảo Kim nghiêng ngẫm về mặt đăm chiêu của tôi, đưa tay hướng mặt tôi, vén sợi tóc mai đang lòa xòa trước trán ra sau tai. Động tác lưu loát, tự nhiên hết sức. Tôi « bộp » một tiếng, đánh vào tay hần « Đừng ý tuổi nhỏ mà ăn bậy đậu hũ của lão nương nhé. Ta đây không biết kính già nhường trẻ bao giờ đâu »

Trình Giảo Kim bật cười « Nhâm Kim Sanh, tuổi của cô còn nhỏ hơn tôi đấy »

Tôi chu môi đáp trả « Tôi nói là nói đến tuổi tâm lý »

Hần cười cười « Tùy thôi, cô nói sao cũng được »

.....

Hôm nay là cuối tuần, thời tiết khô ráo ấm áp. Một tuần nay mưa dầm dề cả ngày cả đêm khiến tôi bức bối không chịu được. Hôm nay tôi tranh thủ ra ngoài thay đổi không khí...không nghĩ đến lại có một cái đuôi theo cùng.

« Thực ngạc nhiên nha, nhân vật lớn hôm nay lại rảnh rỗi đột xuất thế này » Vừa ra cửa liền nhận được điện thoại của Trình Giảo Kim hẹn gặp. Tôi hơi ngạc nhiên « Thất nghiệp à ? »

Hần ôn hòa cười nói « Đúng là vậy đấy. Cô tính an ủi tôi thế nào đây ? »

Tôi cả kinh « Không thể nào, là thật hay giả ? » Tôi chỉ thuận miệng nói vui thôi mà, chẳng lẽ nói trúng sao ?

« Thấy tôi giống nói đùa lắm à ? »

« » Tôi nghĩ mình khỏi cần tìm việc nữa, mua cái chiếu rải ra đầu phố trực tiếp hành nghề xem bói được rồi. « Vậy....nén bi thương nhá » Tuy rằng tôi chẳng thấy hần có chút gì bi thương, bất quá cũng có thể là ngoài tươi trong héo.

Trình Giảo Kim hai tay đút túi, thông thả sóng vai tôi xuyên qua dòng người xuôi ngược « Không còn kịp rồi. Tim tôi đã bị tổn thương rồi, cô phải bồi thường cho tôi thôi »

Hần dừng bước trước một quán cafe nhỏ, giọng điệu trêu chọc « Nhâm học muội, có thể mời đàn anh này một cốc cafe không ? »

Tôi dẫn đầu đi vào quán cafe « Còn muốn tôi mời anh vào quán nữa à ? » Muốn móc hầu bao của ta thì cứ nói thẳng đi, lại còn viện cớ này nọ

Cũng tốt, coi như trả lại anh món nợ ân tình. Lần này đến lượt tôi giảng đạo cho anh đây

Thật lâu về sau tôi mới vỡ lẽ : Hóa ra ân tình của thằng nhóc này thật không dễ trả, hần căn bản chính là cho vay nặng lãi

Giữa trưa, quán cafe nhỏ chỉ có hai chúng tôi cùng một chú mèo mướp đang đùa nghịch bên cửa sổ. Tôi uống Capuchino, Trình Giảo Kim gọi trà Lam Sơn. Nhà hàng này được thiết kế ánh sáng rất tinh tế, hai bức tường phía đông và nam khảm ngọc lưu ly nhiều màu. Ánh nắng vàng nhạt chiếu qua cửa sổ được ngọc lưu ly khúc xạ thành từng chùm sáng màu sắc bắn đi bốn phía, hần hoan nhảy nhót trên người chúng tôi. Tôi một tay chống má, cùng hần câu được câu mất trò chuyện, ánh mắt lơ đãng dõi theo chú mèo nhỏ tinh nghịch. Tôi cứ như vậy nhàn tản hưởng thụ không gian thanh bình yên ổn, tách biệt khỏi sự huyền ảo ồn ào của thành phố, tách biệt khỏi dòng đời hỗn độn bon chen.

« Không muốn an ủi tôi sao ? »

Tôi rất phối hợp mở miệng “Nói đi, có bao nhiêu bi phần giờ nói hết đi”

Trình Giảo Kim tao nhã nhấp một ngụm trà “Rất bi phần, bi phần tới cực điểm hóa thành vô cảm. Tôi hiện giờ chính là vô cảm”

“...Tôi thật không nên xem nhẹ khả năng tự thừa nhận của anh”

Hắn cười khẽ, không tiếp lời.

“Tôi có điểm tò mò” Nếu người ta trông không có vẻ gì là đau thương thì tôi nghĩ cũng không cần kiêng kỵ gì “Đó không phải công ty của gia đình anh sao? Tương lai cũng sẽ là công ty của anh, anh làm sao có thể thất nghiệp được?” Chẳng lẽ trong gia đình có chuyện...

Hắn đặt tách trà xuống bàn, chòng cằm nhìn tôi cười nói “Nói đúng ra nó là công ty của ba tôi”

“Có khác nhau sao?”

“Một núi không thể có hai hổ, người bọn họ phục tùng là ba tôi, không phải tôi”

“Dù sao sau này ba anh cũng sẽ lui xuống, công ty còn không phải do anh điều hành?”

Trình Giảo Kim nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú, ánh mắt có chút ôn nhu lại thêm phần độc chiếm, mê mang khiến cho người khác khó lòng phân rõ anh ta đang thực sự nghĩ gì “Tôi không thích những thứ của tôi có dấu tay kẻ khác”

Tôi bị ánh mắt của hắn khiêu khích, có chút rùng mình “Đàn anh này, tuy rằng tôi biết mình người gặp người thích, hoa thấy hoa nở nhưng tôi với anh chỉ là quan hệ đồng học, còn không phải là người của anh đâu..”

Hắn thu hồi tầm mắt, nhìn tôi lấp lánh cười “Cô hoảng cái gì chứ, tôi có nói là ra tay với cô sao?”

“Không có là tốt rồi, tôi chỉ muốn nói rõ lập trường cá nhân thôi”

Mặc dù có chút xấu hổ nhưng tôi cảm thấy phòng bị trước vẫn hơn. Nhất quyết đem ý định vừa mới manh nha này bóp chết từ trong trứng nước, tránh cho về sau lỡ gặp chuyện không may sẽ hối tiếc ngày hôm nay không thắng thắn với hắn.

Trình Giảo Kim nhìn tôi nghiêng ngả “Bởi vì hiện tại cô vẫn chưa thể nguôi ngoai sao?”

Trong cuộc đời, nếu có một người thấu hiểu mình, không biết sẽ là hạnh phúc hay bất hạnh. Nhưng có một điều tôi dám khẳng định: Nếu người đó là Trình Giảo Kim thì tuyệt đối là bất hạnh.

Tôi phần nộ nhìn hắn “Có ai từng nói với anh chưa, người quá thông minh sẽ không có ai yêu đâu”

Hắn nhún nhún vai “Chỉ có kẻ thông minh mới biết cách thấu hiểu người yêu của hắn”

“Vậy là anh rất có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương nhỉ” Tôi tránh nặng tìm nhẹ, tìm cách bông đùa “Kể về tình sử của anh nghe coi nào”

“Tình sử?” Trình Giảo Kim vắt chéo chân, tay chống má, nghiêng nghiêng mặt nhìn tôi, ánh mắt thích thú “Người trong lòng tôi...ha ha, bí mật!”

Hắn thật biết cách khơi gợi trí tò mò của người khác “Oa! Không thể tưởng tượng được anh cũng biết thích một ai đấy. Nói đi, cô ấy thế nào?”

Ánh mắt hắn có chút u ám “Cô ấy còn chưa phải của tôi”

Tin động trời!

“Cô ta đã yêu người khác rồi sao?” Tôi nháy nháy mắt “Là yêu đơn phương sao~~” Thật khó tin tên con trai gian xảo này lại có lúc yêu đơn phương.

Hắn đậm đậm cười “Cứ xem như vậy đi”

“Chậc!...” Nên nói gì đây, lại kêu hắn nén bi thương nữa sao?

“Ha ha, hiện giờ tôi chỉ tạm thời để nàng nghỉ ngơi thôi” Trình Giảo Kim vẫn cười nhẹ, nhưng trong mắt hắn ý chí đã khôi phục, ánh mắt sắc bén thể hiện quyết tâm “Cô ấy là của tôi!”

“”

Không hiểu sao tôi lại thấy thương cảm cho cô gái được hắn coi trọng.

Ra khỏi quán café đã là hoàng hôn. Trời nhá nhem tối, đèn đường mờ nhạt. Tôi muốn trở về hang ổ nhỏ của mình, lại bị Trình Giảo Kim níu lại. Hắn nói lâu lắm chưa đi dạo phố đêm. Hai người lang thang trong chợ đêm ngắm nghía các gian hàng đầy màu sắc, những quán ăn nhộn nhịp, những con đường tấp nập người qua kẻ lại, nghe xung quanh líu ríu tiếng cười tiếng nói, tiếng cò kè trả giá của người mua kẻ bán..

Đến lúc Trình Giảo Kim lái xe đưa tôi về nhà đã hơn 11h đêm. Thật may là tôi đã thuê một căn hộ bên ngoài trường, nếu ở trong ký túc xá giờ phút này chắc cũng chỉ có cách leo tường mà vào.

Dừng xe trước tiểu khu, Trình Giảo Kim đi bộ cùng tôi đến trước cửa nhà

« Có lạnh không ? »

Tôi lắc đầu, tuy rằng đầu xuân thời tiết về đêm có chút lạnh nhưng hôm nay tôi đã mặc đủ ấm.

« Chờ chút » Hắn cúi đầu nhìn tôi « Hình như trên mặt cô có dính sốt cà chua. Để tôi lau giúp »

Tôi xấu hổ không thôi, chẳng lẽ vừa rồi ở chợ đêm, tướng ăn của tôi xấu vậy sao ? Hắn cúi đầu xuống thấp hơn, chậm rãi ghé sát mặt tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, lui về sau một bước, hai tay xoa lung tung trên mặt « Không cần không cần, tự tôi lau được rồi »

Trình Giảo Kim cười cười, đưa ngón cái quệt lên má tôi một cái « Hết rồi »

Tôi xấu hổ thấp giọng trả lời « Ừm, cảm ơn »

Hắn không nói lời nào, hai tay dứt túi, đi phía trước. Tôi ngượng ngịu theo sau

« Đến rồi »

Tôi nói nhanh « ngủ ngon » rồi quay đầu mở cửa. Đột nhiên một cảm giác mờ mờ lung lung, mơ hồ nảy lên trong lòng.

Tôi quay đầu lại

Trong nháy mắt, dường như không gian, thời gian, hết thấy đều ngừng lại.

Xa xa, một bóng dáng cao ở nhạt khuất sau gốc cây bước ra. Ánh đèn đường mờ ảo nhuộm vàng chiếc áo sơ mi trắng, mái tóc đen bóng bệnh, gương mặt trắng trẻo điển trai, ánh mắt sâu thẳm, sống mũi cương nghị, đôi môi đẹp mím lại.

Hắn, vẫn hệt như cậu thiếu niên 14 tuổi năm đó. Bốn năm dài đằng đẵng, trong khoảnh khắc này, trở nên vô nghĩa. Ở cậu ta, thời gian như không tồn tại....

Trần Hy bước từng bước đến trước mặt tôi, mang theo toàn bộ hàn ý đầu xuân. Hắn lãnh đạm quét mắt sang Trình Giảo Kim « Là hắn ? »

Trình Giảo Kim nhếch nhếch khóe miệng « Nghe danh đã lâu »

Trần Hy cũng hướng hắn cười một cái, giây tiếp theo, đột nhiên hung hăng đâm một quyền vào giữa mặt Trình Giảo Kim.

40. Chương 40: Phổ Đà Sơn

Tục!

Quá tục!

Quá quá tục !!

Tôi im lặng ngửa mặt nhìn trời. Cảnh tượng kinh điển trong mấy bộ phim Hàn xẻng cũ rích N năm trước lại một lần nữa rơi xuống trên người tôi.....

Trình Giảo Kim khẽ liếm khoe môi dính máu, kính của hắn rơi xuống đất. Vết máu đỏ sẫm vương trên gương mặt tao nhã, ôn nhu kia lại làm tăng thêm một phần yêu dị. Quả thật quyến rũ động lòng người. Hắn chậm rãi mở miệng, ngữ điệu lười biếng, thản nhiên khiêu khích “Muốn đánh tiếp không?”

Trần Hy lạnh lùng nhìn hắn, xiết chặt nắm tay, trong mắt vằn lên những tia máu

Tôi thở sâu, tiến đến che trước mặt Trình Giảo Kim, mặt đối mặt với Trần Hy “Cậu hôm nay lấy thân phận gì làm như vậy?”

.....Không thể tưởng tượng được sau hơn bốn năm không gặp, lại mở màn theo cách này.

Năm đó là cậu chính miệng thừa nhận, là cậu buông tay trước. Vì sao bốn năm trước còn muốn trở về? Vì sao còn muốn truy vấn tin tức từ La Ly? Vì sao còn có thể ngang nhiên đến tìm tôi? Lại vì sao còn có thể tùy tiện cho rằng tôi vẫn cứ thế chờ đợi cậu?

Tôi không nghĩ sẽ ở trước mặt Trình Giảo Kim một lần nữa lật giở vết sẹo này. Miệng vết thương vẫn còn rất đau, sự đau đớn này tôi không muốn để ai khác nhìn thấy.

Đúng, tôivẫn như cũ, khó có thể nguôi ngoai

Tầm mắt Trần Hy dừng trên người tôi. Gương mặt đẹp trai đã bớt đi vài nét ngây ngô thời niên thiếu, thay vào đó phẳng phất nét u buồn, trầm lắng. Hắn ngậm miệng không nói một câu, thủy chung vẫn duy trì trầm mặc.

Trình Giảo Kim ở đằng sau đặt tay lên vai tôi “Khuya rồi, cô ngày mai còn có tiết học sáng, về trước đi”

“Nhưng....” Nếu tôi đi rồi, các người lại tiếp tục đánh nhau thì làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ....

Chẳng lẽ tôi chính là nhân vật hồng nhan họa thủy trong truyền thuyết sao??

Trần Hy lạnh lẽo nhìn chằm chằm bàn tay vẫn đặt trên vai tôi. Hắn tiến lên một bước, chợt ngừng lại, cup mắt, cúi đầu, rồi đột nhiên xoay người bước đi. Vẫn không hé răng nói câu nào.

.....”Thật xin lỗi” Hắn đi rồi, tôi thấp phần áy náy nhìn về phía Trình Giảo Kim xin lỗi.

Trình Giảo Kim dùng ngón cái vuốt ve khoe môi sưng sưng, mắt híp lại “Không sao. Lớn như vậy rồi mới lần đầu tiên bị đám, đúng là kinh nghiệm mới mẻ”

“....” Tôi như thế nào lại cảm thấy hắn giống như có chút thích thú...

Hắn ôn nhu nói với tôi “Ngủ ngon đi, hôm nay cô cũng mệt mỏi rồi”

“Ừm....ngủ ngon”

.....

Hơn một tháng sau, Trần Hy không xuất hiện lần nào nữa.

Chuyện đêm đó giống như một hồi ảo giác của tôi. Tôi vẫn như cũ ở nhà ăn ngon ngủ kỹ, vui vẻ hưởng thụ cuộc sống trạch nữ của mình.

Đội trưởng Trương Lam đến tìm tôi “Tuần sau mọi người định tổ chức đi Phở Đà Sơn, cậu là thành viên danh dự đó nha, có muốn đi không?”

“Phở Đà Sơn”

“Đúng vậy” Trương Lam mắt long lanh nhìn tôi đầy hưng phấn, giọng điệu thích chí nói “Nghe Tôn Sa Sa nói nơi đó rất linh thiêng, cho dù là nhân duyên hay công danh sự nghiệp cũng phi thường linh nghiệm đó nha!”

Tôi ngẩng đầu một góc 45 độ nhìn trời, cảm thán “Đội trưởng à, chúng ta đây là đi leo núi chứ ko phải lên xin quẻ..”

Trương Lam chột dạ lẩm bẩm “Thì cũng phải leo núi mới lên được đó mà...”

Tôi không đành lòng dă kích nhiệt tình của cô ấy, gơ hai tay đầu hàng “Được, được rồi, tôi cũng đâu có nói là không đi”

Trương Lam reo lên một tiếng, nhảy lên ôm chầm tôi “Tôi biết Kim Sanh là tốt nhất mà~~”

Tôi không nhịn được lại ngẩng mặt nhìn trời. Đồng ý cũng đồng ý rồi, ôm cũng ôm rồi, có thể phiền cậu leo xuống khỏi người tôi không...

“Ồ, lạ quá! Sao tôi có cảm giác Kim Sanh cao hơn trước nhỉ?” Đội trưởng vẫn đu trên người tôi, vừa nói vừa lấy tay đo đo ước lượng chiều cao giữa hai người. “Tôi còn nhớ rõ hồi năm nhất lúc bạn mới gia nhập vẫn chưa cao bằng tôi. Từ khi nào mà bạn lại cao nhỉnh hơn cả tôi nữa nè”

“Có sao?” Năm ngoái về thăm nhà Thái Hậu cũng nói tôi cao hơn nhưng tôi không cảm thấy cơ thể thay đổi.

“Chắc chắn là thế!” Đội trưởng kiên định kéo tôi đến phòng y tế đo chiều cao

....1m65....

Miệng tôi há hốc nhìn trân trối cái thước kẻ đang đặt trên con số 1m65

Trời đất!

Sáu năm sơ trung và cao trung tôi đã thử nghiệm hết các loại phương pháp giúp tăng chiều cao, nhưng vẫn không thể làm nó nhích lên khỏi con số 159.5cm

Là 159cm đó

Bây giờ mới biết được hóa ra leo núi mới là phương pháp tăng chiều cao tốt nhất

Trương Lam nhìn vạch thước kẻ hăm mộ không thôi “Thích quá~ tôi mới được 1m62 thôi”

Tôi muốn cười, tôi muốn cười thật lớn ahahahaha

Tôi ngoảnh nhìn Trương Lam khoe hết cả hàm răng trắng, ánh mắt lúc này có thể so với đèn ba pha “Tôi quá mãn nguyện rồi haha không uống, thật không uống haha quá đã mà!”

.....

Trình Giảo Kim biết tôi muốn đi Phổ Đà Sơn liền không nói hai lời lập tức tham gia. Đêm đó, tôi nằm trần trọc căn cứ gối nghiền ngẫm hành động thập phần khả nghi của hắn. Nhưng hắn thường ngày đều bày ra một bộ mặt tự nhiên hết mức, tôi thật nghĩ không ra hắn rốt cuộc...khụ! Rốt cuộc có phải đối với tôi có suy nghĩ không an phận hay không?

Thật rắc rối.

Từ trước đến nay tôi luôn cố gắng duy trì mối quan hệ bạn bè thuần khiết với Trình Giảo Kim. Mặc dù người xung quanh đều nhìn hai chúng tôi với ánh mắt ám muội hoặc cười bí hiểm ra vẻ hiểu biết, tôi đây vẫn hiên ngang ngẩng đầu “không thẹn với lương tâm”

Chỉ là, tôi cảm thấy thật buồn cười. Chẳng lẽ giữa nam và nữ ngoài tình yêu không thể phát sinh thứ tình cảm nào khác?

La Ly nghiêm túc giáo huấn tôi “No! Phải nói là, khi một mỹ nam độc thân thường xuyên xuất hiện cùng một mỹ nữ độc thân thì nhất định mối quan hệ giữa họ là tình yêu hoặc đang ở giai đoạn phát triển thành tình yêu”

Tôi hoài nghi “Tuyệt đối là như vậy sao?”

“Aizz, tớ đây cũng một lòng vì cái đẹp mà lên tiếng” La Ly cảm thán “ Cậu coi như vì thỏa mãn ảo tưởng yy của các thiếu nữ khao khát tình yêu cổ tích mà chấp nhận đi”

Ta hận!

.....

Sáng sớm ngày khởi hành đi Phở Đà Sơn, chúng tôi tập trung tại sân ga.

Tôi nhìn một lượt các thành viên, ngạc nhiên nói “A~hôm nay trời đổi gió Tây Bắc hay sao mà đội ngũ lần này hơn một nửa đều là những gương mặt kì cựu vậy?”

Đội trưởng nhìn tôi, ngậm ngùi nói “Kỳ thật chuyến đi lần này xem như là chuyến du lịch cuối cùng của chúng tôi với câu lạc bộ. Sau này, thi cử rồi tốt nghiệp, mỗi người một nơi, còn chưa biết có thể gặp lại nhau không...”

Lúc này tôi mới đột nhiên ý thức được mấy người Trương Lam đã năm thứ tư rồi, chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi cánh cửa đại học. Mỗi người một hướng đi tìm tương lai cho riêng mình.

Trong lòng trùng xuống, không khỏi có cảm giác mất mát

Có lẽ, cuộc đời chính là như vậy. Mỗi người trên con đường độc hành của mình sẽ không ngừng gặp gỡ rồi lại biệt ly, cứ thế đi đến cuối cuộc đời. Nhưng chỉ cần trong khoảnh khắc này, ở giờ phút này tận tình vui vẻ không có gì hối tiếc, như thế đã là quá đủ rồi.

Chúng tôi đợi trước sân ga một lúc lâu vẫn không thấy Trình Giảo Kim xuất hiện, đã gần đến giờ tàu chạy. Hắn cuối cùng gọi điện thoại đến báo cho tôi biết hắn có công việc đột xuất không đến được, ngày mai sẽ trực tiếp gặp mọi người ở khách sạn.

Tôi thở dài thông báo với đám người Trương Lam “Đi thôi, không cần chờ nữa. Trình Giảo Kim nói ngày mai anh ta sẽ đến thẳng khách sạn”

Trương Lam lắc đầu, mắt vẫn ngó nghiêng bốn phía “Không có, tôi đâu có chờ anh ta”

“Còn chờ ai nữa?”

Trương Lam thần bí cười nói “ Một người quen nhờ tớ cho người đó nhập đoàn...Kia! Cậu ấy đến rồi” Trương Lam bỗng đứng hướng phía sau tôi vẫy tay lia lịa “Trần Hy, bên này bên này!!”

Tim khẽ run lên

Tôi quay đầu...

Là người đó...

41. Chương 41: Điệp Mộng

Trang Chu hiểu mộng mê hồ điệp

Thực để xuân tâm thác đổ quyên

Mộng hồ điệp () hay Trang Chu mộng hồ điệp () là tên người ta đặt ột đoạn văn trong sách Trang Tử của Trung Quốc. Đoạn văn này rất nổi tiếng, nó đã trở thành một điển tích thường dùng trong văn chương xưa ở Trung Quốc.

Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa thành bướm bướm vui vẻ bay lượn, không còn biết đến bản thân là Trang Chu nữa, rồi ông bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Cảm giác mơ mơ hồ hồ, ảo ảo thực thực lẫn lộn.

Phở Đà Sơn núi non trùng trùng, cây cối xanh um tươi tốt. Dãy núi chạy dài từ Tây sang Đông, quần thể chùa tập trung ở đỉnh phía Tây, nơi cao nhất trên Phở Đà Sơn.

Thời điểm này không phải mùa lễ hội nên không có nhiều du khách tới hành hương dâng lễ. Không gian chùa chiền vì vậy mà tăng thêm một phần thanh tịnh linh thiêng.

Tôi cùng đội trưởng dẫn đường phía trước, toàn bộ hành lý đều do nam sinh đi phía sau phụ trách

Đàn ông được sinh ra làm gì? Là trời sinh làm cu li cho phụ nữ, đương nhiên phải tận tình nô dịch

Đường núi nhỏ hẹp quanh co, chỉ có thể đi thành từng tốp 4,5 người. Tôi đi bên ngoài, bên cạnh là Trương Lam, tiếp tới Trần Hy. Dọc đường đi tôi chỉ cùng Trương Lam trò chuyện. Thỉnh thoảng Trương Lam lo Trần Hy bị vắng vẻ nên cố ý lôi hẳn vào câu chuyện, nhưng hẳn thường ngày đã lời ít ý nhiều, bây giờ lại càng cật miệng không ra một câu.

Tôi không rõ tên đó rốt cuộc có mục đích?

Nếu nói đêm đó hẳn chờ trước cửa nhà tôi chỉ là tình cờ, còn hôm nay lại trùng hợp tham gia vào đoàn leo núi, thì có đánh tôi tôi cũng không tin.

Nhưng cậu năm lần bảy lượt đuổi theo là muốn làm gì?

Muốn giải thích, muốn ôn chuyện xưa hay muốn hỏi lỗi thì cậu cũng phải mở miệng ra mà nói. Cậu cái gì cũng không nói, cứ lừ lừ xông vào cuộc sống yên bình của tôi là vì sao?

Chạng vạng tối, mặt trời trốn vào phía sau rặng núi, chỉ còn sót lại vài tia sáng yếu ớt phía trời Tây. Chúng tôi rốt cuộc cũng tới được cổng chùa. Bên trong cổng là một lối đi dài, hai hàng cổ thụ vươn tán cây đan vào nhau tạo thành mái vòm thiên nhiên. Sân chùa ngập lá vàng, mỗi bước đi của chúng tôi đều phát ra tiếng lạo xạo khe khẽ. Mùi hương hoa cây cỏ quần quanh tâm trí. Tôi nhắm mắt thưởng thức từng làn gió nhẹ lướt qua gò má, mấy cành mai đu đưa thả xuống từng cánh hoa hồng phấn nhẹ nhàng xoay tròn trong gió. Không gian yên ắng mà thanh bình.

Không chậm trễ, tôi lấy máy ảnh ra thu hết vào trong ống kính khung cảnh thơ mộng này, mãi mê chụp hình không biết đã tách khỏi đoàn từ lúc nào. Chờ đến khi tôi bừng tỉnh liền phát hiện mình đi lạc đến một cửa viện xa lạ, xung quanh không một bóng người

Kỳ quái, chùa này lớn như vậy sao?

Tôi đứng ngoài cửa ngõ vào, bên trong không có khách hành hương, chỉ có một lão hòa thượng ngồi trong góc tối phía tay phải, hình như phụ trách giải quẻ thẻ (sâm) cho khách.

Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi – người trước giờ chưa từng hứng thú với mấy trò mê tín – lại bước vào rút một thẻ rồi đi tới chỗ lão hòa thượng.

Lão hòa thượng đang tựa lưng vào tường nhắm mắt, có lẽ đã ngủ quên, tôi ngượng ngùng nhỏ giọng đánh thức lão rồi hai tay nâng quẻ thẻ đưa cho lão.

Lão hòa thượng tỉnh ngủ, miễn cưỡng nhận thẻ đưa ngang tầm mắt, rồi sau đó cặp mắt đang nửa khép nửa mở lập tức trừng lớn, lăm lăm cầm quẻ thẻ tỉ mỉ quan sát

Làm sao vậy?

Tôi mặc danh hý hiệu nhìn phản ứng khác thường của lão.

Lão hòa thượng sau khi xem xong, không bỏ vào ống thẻ mà mở căn kéo, cẩn thận cất vào bên trong “Thí chủ rút một thẻ khác đi”

“Vì sao?”

Hòa thượng kia nói “Đây là thẻ đế vương. Vị chủ trì tiền nhiệm để chọn ra người kế nhiệm đã yêu cầu các hòa thượng rút thẻ, nhưng tìm thật lâu cũng không có ai rút trúng thẻ đế vương. Thẻ này tôi muốn đăng lên báo, cô gái trẻ, cô rút lại một thẻ khác đi”

Tôi không nhịn được bĩu môi.

Không nghĩ vận khí của tôi lại tốt như vậy, tùy tiện lắc lắc mấy cái cũng có thể rơi ra thẻ boss

Cầm thấy không còn hứng thú xin quẻ nữa, tôi cáo lui tìm đường cũ về lại cửa chùa. Xa xa, các thành viên trong đoàn đều đang lo lắng đứng trước cửa. Thấy tôi xuất hiện, đội trưởng cùng Tôn Sa Sa hoang mang rối loạn chạy tới “Kim Sanh, vừa rồi bạn đi đâu thế? Chúng tôi tìm bạn này giờ, gọi điện thoại cho bạn cũng không được!”

“Có sao? Nhưng tôi không nghe thấy chuông điện thoại” Tôi nghi hoặc lấy điện thoại trong túi xách ra nhìn “Quái, sao lại hết pin được?”

Tôi rõ ràng vừa sạc pin tối hôm qua

“Vừa rồi chị ở chỗ nào? Mọi người thiếu điều muốn lục tung cái chùa này lên để tìm chị rồi”

“Tôi ở trong viện phía đông”

Đội trưởng nghiêm khắc phê bình tôi “Kim Sanh, về sau không được tự ý hành động nữa. Ở đây không có phương tiện liên lạc, núi non hiểm trở rất dễ gặp chuyện không may”

Lần này quả thật là tôi sai.

Tôi hổ thẹn thấp giọng nói « Thật xin lỗi mọi người. Là lỗi của tôi khiến mọi người phải lo lắng »

Các thành viên trong đoàn đều thở dài một hơi, trút xuống vẻ mặt căng thẳng này giờ. Trương Lam vỗ nhẹ mặt tôi an ủi « Được rồi, niệm tình bạn vi phạm lần đầu, tha thứ cho bạn »

Đoàn người lại chậm rãi hướng sườn núi đi tới, tôi thấy vắng mặt Trần Hy, không khỏi thắc mắc, kéo tay đội trưởng hỏi nhỏ

« Còn một người nữa hình như không thấy đâu »

Trương Lam nói nhỏ với tôi « Không nghĩ Trần Hy là kiểu người ngoài lạnh trong nóng. Cậu ấy là người đầu tiên phát hiện ra bạn mất tích. Trước khi bạn quay lại, cậu ấy đã sục sạo khắp nơi tìm bạn. Nhưng bạn yên tâm, tôi vừa báo với Trần Hy tình hình của bạn rồi. Cậu ta sẽ đợi ở khách sạn »

Tôi thấp giọng đáp một tiếng, không nói thêm nữa

Đến khách sạn bên sườn núi thì bầu trời đã hoàn toàn dứt nắng. Khách sạn vô cùng đơn sơ. Tôi nhìn quanh bốn phía, thứ duy nhất được xem như giống khách sạn là cái lò sưởi lớn trong đại sảnh. Trong lò sưởi lửa bập bùng tỏa ra hơi ấm.

Phòng tôi ở đầu cầu thang tầng hai, nửa đêm tiếng bước chân đi lại làm cho tôi mất ngủ. Nằm trần trọc đến 3,4 giờ sáng, các âm thanh mới dần dần yên tĩnh, tôi mơ màng đi vào giấc ngủ.

Vừa chớp mắt không bao lâu, tôi mơ hồ nghe được bên ngoài có tiếng bước chân...

« Nhanh lên nhanh lên, trời sáng sẽ không kịp trở về đâu »

Ai không kịp quay về ?

Tôi dụi dụi mắt ngồi dậy mở cửa, muốn xem ai nửa đêm lại huyền não như vậy, cửa vừa mở ra, gáy tôi nhói lên một cái, ngã vật xuống đất

Bên tai vẫn loáng thoáng nghe thấy một giọng nói trầm đặc hơn cả giọng Mộc Mộc « Cô ta sao lại ở đây ? »

Một giọng nữ khác thất kinh kêu văng lên « Trời đất ! Người dám đánh choáng bệ hạ... »

.....

« Linh linh linh.... »

« Linh linh linh..... »

Tiếng chuông báo thức reo âm ỉ, tôi kéo gối úp lên tai, muốn cứu vãn giấc ngủ

« Linh linh linh.... »

Tiếng chuông vẫn bền bỉ vang lên, tôi giãy giụa khó khọc mở mắt ra

Đây là thế nào ?

Trước mắt tôi là một gian phòng nhỏ khoảng 8m². Trên sàn quần áo vứt lung tung, đầu giường là tên đầu sỏ đánh thức tôi vẫn tiếp tục inh ỏi. Chiếc máy tính duy nhất trong phòng bị che lấp bởi đồng bát đĩa ăn dở, nửa bát mì ăn liền trương phềnh nguội ngất....

Khung cảnh quen thuộc bùng lên trong trí nhớ

Tôi lắc lắc đầu, đưa tay vò tóc, lại phát hiện mái tóc bị thu ngắn tới bả vai, sợi tóc khô xơ vàng vọt.

Từng trận hàn ý bùng tỏa tràn ngập cõi lòng

Tôi hoảng sợ chạy vội tới trước bàn trang điểm, trong gương hiện ra một gương mặt béo phị vàng vọt lại được tô điểm thêm bởi thật nhiều nốt trũng cá

Tôi cúi đầu nhìn xuống nhưng tầm mắt bị chặn lại bởi lớp mỡ lồi ra từ bụng, không cách nào nhìn được mũi chân mình.

Hai tay run rẩy che miệng, ánh mắt trong gương thất thần, sợ hãi, vô thố...

Tôi đã trở lại !

Đã trở lại !

Chín năm thanh xuân tươi đẹp, cuối cùng, vẫn chỉ là một giấc mộng dài.....

42. Chương 42: Điệp Mộng (2)

Ngày 17 tháng 1 năm 2007

Tôi cầm hồ sơ xin việc lang thang ở hội chợ việc làm, trên tay cầm tờ thông báo tuyển dụng của công ty Giang Xuyên

Tuy rằng người phụ trách tuyển dụng của công ty này vừa nhìn đến tôi đã tuyên bố Gameover, nhưng cũng chẳng còn cách nào, con người sống trên đời đều cần một công việc để kiếm miếng cơm manh áo. Dù bạn bị phân như thế nào khi bị thiên hạ soi mói dè bỉu, bạn cũng không thể phẫn nộ xô ghế đập bàn rồi hiên ngang bỏ đi.

Lỗ Tấn từng nói: Dũng sĩ chân chính là người có gan đối mặt với nhân sinh ảm đạm, có gan nhìn thẳng vào nơi đầm đìa máu tươi.

Tôi thực gan dạ

Thứ nhất: Tôi chỉ tốt nghiệp một trường đại học hạng ba, không thể so sánh với những ứng viên cầm trên tay tấm bằng đại học danh tiếng

Thứ hai: Mấy năm đại học tôi chỉ chuyên tâm làm hủ nữ, không hề nghĩ tới việc làm thêm này nọ, bây giờ kinh nghiệm công tác đều không có

Thứ ba: Tuy rằng bằng đại học của tôi không phải hạng sang, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng tìm được đảm bẫy công việc phù hợp, Nhưng hình thức của tôi không thuận mắt, thua kém người ta.

Chốt lại, với ba điểm trên, tôi chẳng còn gì vớt lại được để người ta xem xét

Người ta không soi mói tôi, tôi đã phải cười trộm cảm ơn rồi

Vì thế, sau nửa tháng ngụp lặn xin việc, tôi được tuyển vào một công ty mới thành lập với mức lương dưới cả mức sàn thị trường. Sau tết âm lịch sẽ chính thức đi làm.

Bạn hỏi vì sao họ thu nhận tôi ư?

Khụ, đó là bởi vì người ta vừa mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, vốn liếng chưa có nên không thể đặt tiêu chuẩn ngoại hình lên trên được. Cho nên họ lui một bước, chọn tôi, người có thể làm hai phần công việc với mức lương rẻ mạt

Cũng vì điều này, tôi quyết định đợt nghỉ tết âm lịch này về nhà liền quyết tâm mạnh tay chi tiền đi thẩm mỹ toàn thân. Dù không thể bù lại tri thức và kinh nghiệm thiếu hụt, cũng vớt lại phần nào ngoại hình đỡ tệ này.

Sau khi tìm được việc, tôi không về nhà ngay mà ngày ngày nấp trong căn phòng 8m2 chuyên tâm giảm béo.

Tôi hiểu rõ đây sẽ là công cuộc kháng chiến trường kỳ.

Có đôi khi đêm khuya nằm mộng, lại mơ thấy mình trở lại với Nhâm Kim Sanh mang theo vết thương khắc cốt ghi tâm trong tim kia.

Chẳng lẽ chín năm đó thực sự chỉ là một giấc mộng? Nếu vậy sao vết thương đó lại đau đớn chân thật như thế...

Hoặc là cuộc sống hiện tại cũng có thể chỉ là một hồi mộng ảo của một cuộc sống hiện thực khác nữa..?

Nghĩ vậy liền cảm thấy năng lực tự thừa nhận của tôi thật cường hãn, giờ phút này vẫn có thể bình tĩnh ngồi trên giường suy tư nghĩ ngợi mà chưa phát điên.

Trước tết âm lịch hai ngày, tôi về lại căn nhà đã xa cách bảy năm. Nhìn thấy cha tôi và Thái Hậu đứng đón ở cửa, trong lòng xúc động khó nén

Nếu là mộng, sự chua xót này sao lại chân thật đến thế?

Nếu không phải mộng, chín năm qua sống vui vẻ dưới vòng tay cha mẹ, sao giờ trong lòng vẫn chua xót hoài niệm

Thái Hậu nhìn bộ dáng cổ nén nước mắt của tôi, dang tay ôm tôi vào lòng “Nha đầu này, đã 25 tuổi rồi, sao lại không biết xấu hổ mà khóc lóc gì chứ”

Tôi hoài niệm dụi đầu vào ngực mẹ, ầm ập nói “Cho dù 30 tuổi con cũng không sợ xấu hổ”

Tối ba mươi tết cả nhà vây quanh mâm cỗ tất niên ầm cúng, ăn tối xong ngồi xem chương trình đón giao thừa trên ti vi. Điện thoại trong phòng khách chợt vang lên

“Alo?”

“Alo, xin hỏi có phải nhà của Nhâm Kim Sanh không ạ?” Từ điện thoại truyền ra một giọng nói rất quen thuộc.

“La Ly! Là cậu sao?”

« ..Vâng...Xin hỏi là ai đang nói chuyện... ? » Vẫn là giọng nói thân thương đó, nhưng âm điệu lại khác khí xa lạ

Tim tôi lạnh dần « Tổ chính là Nhâm Kim Sanh »

« Bạn chính là Kim Sanh sao, thật tốt quá ! Không ngờ bạn lại nhận ra giọng tôi, thật sự là ngạc nhiên đó » La Ly vẫn đơn thuần như năm đó, luôn sôi nổi nhiệt tình như vậy « Đầu tháng ba này lớp chúng ta tổ chức họp lớp, bạn có rảnh tham gia không ? Chúng ta đã mười mấy năm không gặp rồi. Hơn nữa tôi chính là người tổ chức, bạn nể tình cho tôi chút mặt mũi đi nha ! »

« Ừm...có bao nhiêu người tham gia ? » Trong lòng cảm thấy thật ầm ập nhưng tôi vẫn hơi do dự.

« Rất nhiều người, hơn tám mươi % lớp đồng ý đi. Aizz, Kim Sanh à, bạn cũng phải đi đó nha ! »

Người ta đã mời nhiệt tình như vậy, tôi không nỡ cự tuyệt, huống chi tôi cũng rất muốn gặp lại bạn bè cũ

Tôi ngừng một lát rồi gật đầu đáp ứng « Được. Tổ sẽ đi... »

.....

Chiều hôm nay, tôi đứng giờ tới địa điểm tổ chức họp lớp.

Trường ban tổ chức La Ly đã đứng đón trước cửa từ sớm, vừa thấy tôi đến liền lập tức tiến lại gần « Là Kim Sanh phải không ? »

Tôi gật đầu cười nói « Nhiều năm như vậy mà bạn liếc mắt một cái liền nhận ra tôi, nhãn lực thật không tồi »

La Ly đắc ý nói « Đương nhiên rồi. Bây giờ tôi mỗi ngày đều phải duyệt không biết bao nhiêu chương trình quảng cáo, đã sớm luyện thành một đôi hỏa nhãn tinh tường rồi »

Tôi thấy cô ấy không tiếp tục đứng đón trước cửa mà cùng tôi vào hội trường, không khỏi ngạc nhiên « Mọi người đều đến hết rồi sao ? »

« Nói chính xác là nữ sinh đều đến hết rồi. Tôi và một bạn nam khác cùng tổ chức, cậu ta phụ trách tiếp nam sinh. Bạn là nữ sinh cuối cùng đó »

« Ồ, tôi không biết là các bạn nữ lớp ta lại nhanh nhẹn như vậy đấy »

La Ly nháy mắt với tôi một cái, ra chiều bí ẩn « Bạn nói xem lý do gì đã khiến cho cả đám nữ sinh phá lệ tới sớm như vậy nào ? »

« Mĩ nam ? »

« Chính xác ! Còn nhớ Trần Hy không ? chắc chắn ! Ngoại hình rất là phạm tội nha ! Cho dù đã có vị hôn thê nhưng liếc mắt một cái thôi cũng đủ làm cho đám con gái xuân tâm nhộn nhạo »

Tôi gượng gạo phụ họa « Quả thật như thế.... »

La Ly chủ động kéo tay tôi vào bên trong « Đợi lát nữa bạn ngồi cạnh tôi đi, chúng ta đã lâu lắm không tâm sự »

Tôi vui vẻ nhận lời « Tốt, đương nhiên không thành vấn đề »

La Ly dẫn tôi đi một lượt qua các bàn rồi ẩn vào ngồi cạnh một nam sinh. Cô ấy ghé tai tôi thì thầm « Hắc hắc, người ngồi cách cậu hai ghế chính là Trần Hy đó. Như thế nào, có phải thực cảm động không ? Tôi đem vị trí mọi nữ sinh đều mơ ước tặng cho bạn đó »

Mỉ mắt tôi giật giật mấy cái

Đại tỷ à, tôi tuyệt đối không cảm động !

« Đúng rồi » La Ly thấy mặt tôi đen hết một nửa, trầm lặng không nói, ngượng ngùng thấp giọng nói « Kim Sanh à, bạn có cảm thấy tôi rất nhiều chuyện hay không ? Kỳ thật tôi bình thường không có như vậy đâu, không hiểu sao vừa nhìn thấy bạn liền cảm thấy chúng ta rất hợp nhau nên mới hăng hái như vậy »

Tôi nhìn La Ly, trong lòng từng đợt sóng âm áp trào dâng, chân thành mỉm cười « Nghe cậu nói như vậy, tớ vô cùng hạnh phúc. Tớ cũng thấy chúng ta rất hợp nhau »

Rất nhanh rượu và thức ăn được mang lên, nữ sinh cùng bàn đều duyên dáng nhỏ nhẹ gần như chẳng ăn uống gì, còn nam sinh thì khí thế ngất trời, anh một chén tôi một chén vô cùng vui vẻ. Mọi người vừa ăn vừa ôn lại chuyện xưa. Đề tài rất nhanh liền chuyển hướng đến nhân vật sáng chói hôm nay : Trần Hy

Mấy cậu bạn huyện nào ồn ào bắt Trần Hy kể lại tình sử với vị hôn thê dịu dàng xinh đẹp.

Trần Hy từ đầu đến cuối đều thản nhiên mỉm cười không chịu hé răng. Mọi người thấy vậy càng ra sức vây hãm, cuối cùng hắn bị buộc đến không còn cách nào khác đành bắt đắc dĩ phun thật « Kỳ thật, tôi và cô ấy dự định cuối năm sau sẽ kết hôn, tôi cam đoan lễ kết hôn nhất định mời hết tất cả mọi người »

« A ! Kết hôn nha ! Nhìn không ra tên Trần Hy này lại nhanh tay nhanh chân như vậy »

« Cậu đã nói sẽ phát thiệp hỉ ọi người, đến lúc đó đừng đánh bài chuồn đấy... »

....

« La Ly, tớ đi nhà vệ sinh một lát nhé »

« Ừm »

Trong lòng rất hoảng loạn, tôi vào nhà vệ sinh xong không quay trở lại hội trường mà tiến thẳng đến ban công. Có lẽ vì trong lòng rối bời nên không để ý đụng vào một người ở lối rẽ.

« Thật xin lỗi ! » Tôi vội vàng nói xin lỗi rồi ngẩng đầu lên, sau đó, sững sốt

Trần Hy lạnh nhạt nói « Không sao »

Tôi nhìn hấn một giây rồi đi tiếp tới ban công, khoanh khắc chúng tôi lướt qua nhau, hấn đột nhiên cầm chặt tay tôi níu lại....

Tôi quay đầu nhìn

Chỉ thấy hấn nhíu mày, tay kia gắt gao túm ngực, vẻ mặt đau đớn mờ mịt

« Làm sao vậy ? »

Trần Hy hoang mang nói « Tôi cũng không rõ nữa. Vừa rồi tim đột nhiên đau nhói lên. Hiện tại không sao rồi »

Tôi nhẹ giọng nói « Không sao là tốt rồi. Có thời gian cậu nên đến bệnh viện kiểm tra cho an tâm... »

Tôi chậm rãi mà kiên định rút khỏi tay người ấy, xoay người bước đi, thỉnh thoảng sau gáy lại đột nhiên nhói đau. Tôi choáng váng mất ý thức.....

« Bệ hạ, bệ hạ....Nguy rồi, đều là tại người xuống tay nặng như vậy.... »

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên « Sẽ tỉnh lại ngay thôi... »

Tôi nặng nề mở mắt, mơ hồ cảm thấy có ánh sáng mờ nhạt phía trước. Tôi cố sức thanh tỉnh đầu óc, cảm giác thân thể chính mình giống như đang bị hai cỗ lực đạo kéo mạnh về phía trước...

« Nhanh lên, bệ hạ chạy nhanh lên ! Phải trở về trước hừng đông bằng không sẽ vĩnh viễn không thể trở về được »

Tôi bất giác co giò chạy trốn chết theo họ, bốn phía đều tối đen nhưng lại cảm giác được bản thân đang bay lướt qua một loạt các gian phòng lớn nhỏ. Chỉ duy nhất hai bóng dáng chạy phía trước là tôi không nhìn rõ được.

Theo hai người bí ẩn chạy vào một gian phòng, giọng nói mang ngữ điệu trẻ con vang lên « Đóng cửa lại ! mau mau ! Đừng để bọn họ phát hiện ra »

Tôi chưa kịp nghỉ lấy hơi đã bị họ lần nữa lôi về phía trước, trước mắt là một loạt cầu thang xoắn ốc, mỗi cầu thang đều dẫn tới một cánh cửa

« Nhanh chút nhanh chút, chúng ta phải chạy tới cánh cửa thứ 11, mau lên kẻo trễ.. »

Rốt cuộc là muốn chạy đi đâu chứ ?

« Bệ hạ, mau lên nào.... »

Còn thúc giục nữa chân tôi sẽ gãy ra mất. Tôi khẽ cắn môi, đau dài không bằng đau ngắn.....

Bùng nổ đi Tiểu Vũ Trụ của ta !

Tôi cầm đầu phóng vọt về phía trước !

Trước mắt hấn một cái, mơ hồ nghe thấy ai đó kêu phía sau

« Xong rồi xong rồi, bệ hạ, người chạy đi đâu vậy !!!.... »

Đau !

Đau quá !

Rất đau !

Bụng đau nhói lên kéo tôi từ bóng đêm tỉnh lại...

Tôi cảm thấy có rất nhiều người đang dùng sức ấn vào bụng mình, thật sự là đau đến tê tâm liệt phế

Các người đang làm cái gì vậy ? Tính mưu sát sao ?

Một giọng nữ trả lời ta

«hít sâu...đứng rồi, hãy kiên trì, đứa bé sắp ra rồi ! »

43. Chương 43: Tỉnh Mộng

Nếu có người hỏi tôi giờ phút này tôi bội phục ai nhất

Tôi sẽ nói rằng: Chính là Thánh Mẫu Maria!

Nhâm Kim Sanh tôi vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, vậy mà đã oanh oanh liệt liệt trải nghiệm cảm giác sinh con trong truyền thuyết

Càng thê thảm hơn là: Tôi không chỉ sinh một đứa mà là sinh đôi

“Chúc mừng! là thai long phượng nha!”

Khóe miệng tôi run rẩy, nỗ lực mở mắt ra nhìn hai tiểu tử đã tra tấn tôi suốt nửa ngày trời

Tôi ngất.

Nhăn nheo như hai con khỉ !

« Quá xấu » Tôi thề thào cảm thán

« Trẻ con khi mới sinh ra đều như vậy » Một hộ lý chừng ngoài bốn mươi đang âu yếm nựng đứa bé trên tay, cười nói « Hơn nữa tiểu thiên kim mập mạp như vậy sau này lớn lên nhất định rất xinh đẹp »

« Tên nó là gì ? »

Bác sĩ kỳ quái nhìn tôi, có lẽ nghĩ tôi mới vất vả vượt cạn, nhất thời đầu óc có chút trì độn nên mới chậm rãi trả lời « Trần/ Trình Viên Viên »

Tôi ngất tập hai !

Cái tên thật bá đạo.

Tôi trừng mắt hỏi lại bác sĩ « Xin hỏi họ của con bé là Trần trong Trần Nhĩ Đông hay Trình trong Trình Tự Trình ? » (hình như Trần và Trình là hai từ đồng âm nên khi đọc lên nghe giống nhau. Bạn đoán thế !
lau mồ hôi)

Biểu tình của nữ bác sĩ càng kỳ quái, nhìn tôi một lúc mới đáp lời

« Là..... »

Đúng lúc tôi nín thở chờ đợi đáp án, sau đầu bỗng dưng lại đau nhói. Giây phút hôn mê trong lòng tôi vẫn không ngừng gào thét

Mụ nội nó ! Đừng chọn đúng lúc này chứ

~~« May quá, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi »

Hai bóng đen bí ẩn lúc trước lại túm tay kéo tôi vào bóng đêm, tôi vừa chạy vừa gằng ngoái đầu lại nhìn : Tầm mắt vô tình rơi trên một mái tóc đen mượt, dài tới thắt lưng, cô gái đang bế đứa trẻ nhìn lại tôi

Tương lai kia nhìn tôi mỉm cười, đưa tay ra dấu hiệu Cố gắng lên ! Tôi chưa kịp đáp lễ thì cô gái đã nhanh chóng chìm vào bóng đêm....

« Nhanh chút nhanh chút, trời sáng sẽ không kịp trở về đâu »

Tôi thu tầm mắt, lại cúi đầu chạy như điên

Trước mắt từ từ hiện ra gian phòng khách sạn ở Phố Đà Sơn, tôi kinh ngạc nhìn cửa phòng đang từ từ mở ra....

Ánh mắt tôi lại mơ mơ màng màng chìm vào đêm đen mịt mù, bên tai văng vẳng hai giọng nói

Một giọng nói âm trầm vang lên « Cô ta sao lại ở đây ? »

Một giọng nữ khác thất kinh kêu vẳng lên « Trời đất ! Người dám đánh choáng bệ hạ... »

.....

«Sanh...Kim Sanh, Kim Sanh.... »

Tôi mơ màng hé mắt rồi lập tức nhắm lại, chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi mới dám từ từ mở mắt ra.

Thánh thần ơi, đừng thử thách thần kinh của con nữa. Con đã đến cực hạn rồi !

« Kim Sanh, bạn sao lại ngủ gật trước cửa phòng thế này ! Có ý thức về an toàn bản thân hay không ? »

Trương Lam lay tỉnh tôi rồi không ngừng giáo huấn « Bạn nghĩ nơi này là ký túc xá trường ta hay sao. Lớn rồi mà cứ mơ mơ hồ hồ như vậy. Sao lại ở chỗ xa lạ thế này mà...v..v..v. »

Tôi....đã trở lại ?

Tôi đờ đẫn mất một lúc rồi mới run rẩy cầm lấy tay Trương Lam « Bạn..là Trương Lam phải không ? Là Trương Lam đúng không ? »

Trương Lam mặc danh kỳ hiệu sờ trán tôi, miệng lẩm bẩm « Sốt rồi à ? Chẳng lẽ buổi tối bị cảm lạnh ? »

Tôi vuốt ve mái tóc dài rối tung trước ngực, xúc động nhắm mắt lại

Cảm giác này, tỷ lệ này, chiều dài này....

Đã lâu lắm rồi...

« Xem ra phát sốt thật rồi. Kim Sanh, bạn đợi tôi gọi mấy bạn nam đưa bạn đi bệnh viện khám thử xem. Bệnh nhẹ không chữa trị rất dễ thành bệnh nặng »

Tôi vui sướng ôm chầm lấy Trương Lam, lệ đã vòng quanh hốc mắt, nghẹn ngào nói « Không cần, không cần, thật sự rất cảm ơn bạn giờ phút này đã xuất hiện ở đây »

« Không cần cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì đi tìm Trần Hy đi » Trương Lam thần bí kề tai tôi nói nhỏ « Là cậu ta phát hiện ra bạn ngủ gật ở đây, sau đó cứ như vậy ngồi bên cạnh canh cho bạn ngủ. Thật quá lãng mạn đi ! »

« Thích lãng mạn thì bạn tự mình làm đi » Tôi quay mặt lảng tránh đề tài này « Hôm nay chúng ta kịp đi chụp ảnh không ? Hôm qua tối nơi muộn quá »

« Ừ, thử đi về phía Đông xem. Hôm qua chúng ta đi từ phía Tây sang, hôm nay sẽ đổi lộ tuyến một chút »

« Ok, tôi đi thu dọn hành lý, nửa giờ sau gặp lại »

Chia tay Trương Lam, tôi quay vào phòng mình, ngón trỏ ấn ấn nhẹ vào má nhìn về phía gương, trong gương hiện ra khuôn mặt trái xoan trắng mịn, mái tóc dài đen bóng

Đây lại là mộng sao ?

Trang Chu nằm mơ hóa bướm, không biết bản thân là người hay là bướm.

Giờ phút này tôi cũng thực mờ mịt

Ở trong mộng tôi có nghe loáng thoáng một thanh âm từng hô « Chạy đến cánh cửa thứ 11 »

Nếu không phải là mộng, thì điều đó có ý nghĩa gì ?

Đem năm 2007 đẩy lùi về phía trước 11 năm chính là năm 1996, thời điểm tôi trọng sinh thành đứa trẻ 13 tuổi chính là năm 1996. Nếu lần này tôi thật sự đã trở về năm 2007 với cuộc sống cũ. Như vậy nghĩa là có hai tương lai song song sao ?

Mà cũng có thể giờ phút này đây cũng chỉ là một hồi ảo mộng?

Bởi vì quá mức khao khát, quá mức bị phần mà Nhâm Kim Sanh béo phì đang nằm mộng sao....?

Aizz, nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao tôi cũng đang đứng đây, giờ này phút này, là một Nhâm Kim Sanh xinh đẹp, chỉ cần từng giây từng phút đều sống hết mình không hối hận, chuyện còn lại cứ mặc cho số phận đi

.....

Xách ba lô đi đến điểm tập hợp, sáng sớm tinh mơ, mặt trời còn chưa chui lên khỏi rặng núi, cảnh vật đều chìm vào làn sương mờ ảo không nhìn rõ được gì nhưng tôi lại cảm thấy mọi thứ thật đẹp, thật quý giá.

Con người có lẽ luôn ở thời điểm sắp mất đi hoặc đã mất đi một thứ gì đó mới hiểu ra nó quan trọng thế nào.

Trần Hy khi vừa xuất hiện đã lấp đầy ánh mắt tôi, chiếm cứ toàn bộ tâm trí tôi

Nhưng.....

Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão

Là vì cậu nhiệt tình tuổi trẻ không quan tâm đến điểm ấy hay là do tôi dù đã trưởng thành nhưng lại cứ thế bị cuốn theo cậu mà quên đi điểm ấy?

“Nhâm học tỷ, mọi người đang đợi kìa” Tôn Sa Sa kéo tay tôi về phía trước

“Đội trưởng đâu?” Tôi nhìn một lượt không thấy Trương Lam.

“Đội trưởng đang thảo luận cùng một đàn anh về lộ tuyến hôm nay”

“Không phải đã quyết định sẽ đi về hướng Đông sao?” Tôi khó hiểu hỏi lại

“Ha ha, nghe nói đi về hướng Đông có tận hai lộ tuyến, trong đó lộ tuyến nhỏ hơn đi tới cánh đồng hoa Đỗ Quyên, phong cảnh rất thơ mộng”

Có cảnh đẹp sao. Tôi sờ sờ máy chụp ảnh, tự dặn lòng nhất định phải chụp được vài tấm ảnh mang về

“Chị còn nhớ bài thơ Cẩm Sắt không? Nhắc tới hoa đỗ quyên lại nhớ đến bài này” Tôn Sa Sa cảm thán nói “Năm đó em thi đại học rơi đúng vào bài này đó”

Tôi cười nói “Đúng vậy, tôi cũng thi vào bài này”

Cẩm sắt vô đoan ngũ thập huyền,

Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên.

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp,

Vọng đến xuân tâm thác đỗ quyên.

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ,

Lam điền nhật noãn ngọc sinh yên.

Thử tình khả đãi thành truy ức,

Chỉ thị đương thì dĩ vong nhiên.

44. Chương 44: Chuyện Của Mỗi Người

Lộ tuyến phía đông so với phía Tây thì khó đi hơn một chút, đường núi gập ghềnh nhưng cũng thật không uổng công. Trải rộng một khoảng sườn núi phía xa dưới nắng sớm rực lên một màu đỏ của hoa Đỗ Quyên. Trách không được hoa Đỗ Quyên lại được mệnh danh là Bảo Hoa Đỗ Quyên, quả thật phù hợp với hình tượng.

Tôi đi giữa đoàn người, máy ảnh trên tay “tách tách” không lúc nào ngừng

“Kim Sanh” Trương Lam nhìn tôi vài lần ngập ngừng muốn nói lại thôi “Ừm...Trần Hy kia có phải là có ý với bạn không? Tôi để ý này giờ cậu ta luôn nhìn bạn”

Đại tỷ, đến bây giờ mới phát hiện ra sao?

Tôi đáp qua loa “Chúng tôi trước kia học cùng một lớp trung học, có lẽ cậu ta đã nhận ra tôi”

“Thì ra là thế” Trương Lam gật gù “ Nhưng hai người sao lại lạnh nhạt như vậy. Trước kia tôi từng tình cờ gặp lại bạn học trung học ở trên đường, bọn tôi vui mừng rồi rít hận không thể ngồi cả đêm tâm sự cho hết chuyện...” Cô ấy cảm khái ôn lại chuyện xưa nhưng rất nhanh liền phát hiện ra có điểm kỳ lạ “Không đúng, ánh mắt này không giống....Bạn xem kìa, lại nhìn qua nữa rồi”

Thật phiền phức.

Tôi ưỡn ngực ngẩng cao đầu vẽ mặt tự mãn “Muốn nhìn thì cứ để cậu ta nhìn, có sao đâu” Bản cô nương chính là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở

Trương Lam nhăn nhó ôm đầu ra chiều phân vân dữ lắm “Tôi thấy cậu ta rất được nhưng hội trưởng thì làm sao bây giờ. Tôi cũng rất quý hội trưởng. Cả hai đều rất xứng đôi với bạn. Thật khó nghĩ mà ~ ~”

Tôi không nói gì

“Đội trưởng, đội trưởng lại đây một chút” Tôn Sa Sa đang dẫn đầu đoàn rồi rít vẫy tay gọi Trương Lam “Lộ tuyến có vấn đề rồi. Over!”

Trương Lam hai tay chụm quanh miệng rống to “Lên ngay, lên ngay đây. Over!”

Tôi trở mắt “Khẩu hiệu này ai nghĩ ra thế?”

Trương Lam cười đắc ý “Là tôi đó. Hôm trước ngồi xem phim đến đoạn nghĩa quân tấn công triều đình tự nhiên linh cảm dâng trào”

“....”

Được lắm, rất cường đại

Trương Lam nhanh chóng chạy lên đầu đoàn người, tôi lẻ loi một mình lùi dần về cuối đoàn. Trần Hy yên lặng đi sau tôi, duy trì khoảng cách hai mét. Tôi không hé răng nói chuyện, hắn cũng cứ im lặng như thế

Ba lô trên người có chút nặng, bởi vì hôm nay dự định đi ngắm cảnh nên tôi ham hồ vác theo nhiều đồ ăn vặt. Lúc sắp xếp tư trang thấy ít bây giờ mới càng lúc càng nặng. Tôi cũng không đến nỗi không biết xấu hổ mà sai phái tên nhóc theo đuôi kia

“....cần hỗ trợ không?” Giọng nam lãnh đạm vang lên phía sau

“Không cần”

Tôi không quay đầu lại. Trong đầu chợt nhớ ra suốt bốn năm qua đây là lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện hòa bình với nhau

Trần Hy lại trầm mặc lèo đèo theo sau

Rốt cuộc thì cậu có mục đích gì vậy?

Cứ theo đuôi tôi như vậy thì sẽ có chuyển hóa gì sao?

Tôi một mực phớt lờ cái đuôi kia, tự dò dẫm tìm góc chụp đẹp. Trần Hy theo tôi đi xuống sườn núi, thỉnh thoảng lại hỏi có cần nghỉ ngơi hay uống nước ..v..v

Tôi nghiêm túc dùng chính sách tam không: Không xem, không nghe, không nói. Một lòng một dạ để tâm vào chụp ảnh, hậu quả là suýt bị lạc đoàn một lần nữa. Nhưng hôm nay mục đích chủ yếu là đi ngắm cảnh, tôi cũng đã sạc pin đầy năm vạch nên không lo lắng gì nhiều.

Tôi thơ thẩn ở sườn núi một lúc lâu, cũng không hoàn toàn là vì chụp ảnh mà cố ý muốn cùng hấn tách đoàn xa một chút

Nhìn gương mặt lạnh lẽo vô cảm của Trần Hy, tôi rốt cục cũng dừng lại phía trước cánh đồng hoa Đỗ Quyên. Nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, màu xanh của cỏ cây, màu trắng của mây trời, màu vàng của nắng, tất cả đều làm nền au đỏ rực rỡ của cánh đồng Đỗ Quyên trải dài bất tận.

“Cậu rốt cuộc là có ý gì?”

Tôi không muốn tiếp tục tiêu hao thể lực của hai người nữa, cứ thẳng thắn một lần cho xong.

“....” Trần Hy không lên tiếng, ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi chăm chú, bất động

Vì sao vẫn không chịu nói lời nào

Cho tới bây giờ cái gì cũng không muốn nói với tôi sao?

Tôi xoay người nhìn thẳng vào mắt hấn “Nói cho tôi biết”

“.....”

Trần Hy tiếp tục duy trì bộ mặt trầm mặc, cứ im lìm đứng như tảng núi đá

Tôi nhắm mắt, lắc đầu nhếch miệng một cái, lướt qua vai hấn, trở lại đoàn leo núi

Thời điểm chúng tôi lướt qua nhau, tuy chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi lại như kéo dài vô hạn

Trần Hy đột nhiên níu chặt tay tôi giữ lại

“Nhâm Kim Sanh!”

Tình huống này thật giống buổi tối đó, ở khúc quẹo đó, năm 25 tuổi, hấn cũng níu tay tôi như thế. Chỉ khác là lúc ấy vẻ mặt hấn mờ mịt hoang mang

Tôi hít sâu một hơi, hỏi lại lần nữa

“Năm đó.....cậu vì sao phải trở về?”

Là cậu đã buông tay trước, vì sao một tuần sau lại trở về tìm tôi?

Vì sao ở trước mặt mọi người bày ra bộ dáng bi lụy đó? Vì sao lại cố chấp đuổi theo tôi đến đây?

“.....” Trần Hy mím môi, lại rơi vào im lặng

Tôi rút tay về nhưng hấn nắm quá chặt.

“Buông tay” Tôi bình tĩnh nói

Một làn gió bất chợt thổi tung mái tóc đen thả xõa ngang vai, mấy sợi tóc của hấn cũng lay động, hoa Đỗ Quyên uyển chuyển nhịp nhàng như mặt hồ gợn sóng. Trong ánh nắng nhàn nhạt, tất cả đều khe khẽ chuyển động, chỉ có hai bóng người nhìn nhau bất động. Tôi bỗng cảm thấy bức tranh này lãng mạn lạ. Tự nhiên muốn cười một cái.

Thấy vẻ mặt bình thản của tôi, từng đợt sóng sợ hãi tỏa ra trên gương mặt Trần Hy, bàn tay hấn vô thức lại siết chặt thêm

Tôi nhin không được, cuối cùng bật cười

“Tiểu quỷ, vẫn là buông tay đi thôi”

Biệt danh đó đã nhiều năm không nhắc đến, giờ phút này bật ra vẫn thật tự nhiên. Tôi chậm chậm lặp lại một lần

“Buông tay đi”

Hấn càng thúc càng thất kinh, biểu tình lạnh lùng đã hoàn toàn tan rã

“Nhâm Kim Sanh”

Tôi không đáp lại, kiên quyết rút tay về

“Nhâm Kim Sanh, chúng ta bắt đầu lại....có được không?”

Tôi sợ sệt nhìn hắn, cười cười lắc đầu “Tiểu quý, vì sao cậu vẫn còn tùy hứng như vậy?”

Trần Hy đột nhiên dang tay ôm tôi thật chặt, chặt đến mức khiến tôi hít thở không thông.

“Kim Sanh, chúng ta hãy quên hết những chuyện không vui, bắt đầu lại một lần nữa có được không...”

Tôi dựa vào ngực hắn lắc đầu

Trần Hy hoảng loạn, chỉ biết ôm tôi không rời “Kim Sanh, cậu đã nói sẽ mãi mãi không từ bỏ tớ”

“Tiểu quý, cậu vẫn chưa hiểu sao”

Tôi ở trong lòng hắn, cảm thán nói

“Có một số người, một số thứ, không thể mãi mãi đứng một chỗ chờ đợi cậu”

Cậu, đến lúc này đã hiểu được hay chưa?

45. Chương 45: Trình A Kiều Xuất Tượng

Editor: Liêu Doanh

Tôi gặp lại Trình Giảo Kim ở nơi tập kết trên đỉnh núi

Không thể tưởng tượng được hắn còn đưa theo Trình A Kiều đến đây

Trình A Kiều nhìn tôi một lượt, ánh mắt soi mói ghét bỏ, cảm khái nói “Nhâm Kim Sanh, vài năm không gặp cô lại ngày càng không giống nữ nhân nhỉ”

Tôi tức giận nhìn chằm chằm gương mặt siêu cấp lừa tình của cô ta “Cô cũng vậy, vài năm không gặp trông cô ngày càng giống hồ ly tinh đấy” Năm đó khi vừa gặp tôi đã rất bá phúc tiềm năng hồ ly tinh của cô ta

Trình A Kiều che miệng cười ngọt ngào “ Nhâm Kim Sanh, cô vẫn thú vị như vậy”

“....” Hồ ly tinh, ta và người không đội trời chung

Trình Giảo Kim ho nhẹ mấy tiếng, hồ ly tinh liền không nói thêm nữa

“Kim Sanh, cô không ngại tôi đưa em gái đến đây chứ”

Mang thì đã mang rồi, giờ còn hỏi tôi sao

Tôi phớt lờ hắn bước tới chiếc bàn kê sát tường, cầm lên máy ảnh của Trương Lam, xem ảnh cô ấy chụp trên đường đi.

Trần Hy vẫn chưa trở lại. Khi tôi bình thần cự tuyệt, thời khắc đó trên mặt hắn tràn ngập nét kinh hoảng, đứng chết trân tại chỗ miệng há ra mà không phát được tiếng nào. Thật giống một đứa trẻ đau đớn tuyệt vọng.

Khoảnh khắc đó tôi thậm chí thở dài: Nếu đã buông tay thì nên dứt khoát tuyệt tình, cứ lững lờ sẽ chỉ khiến người khác không thể chết tâm.

“Trương Lam tay nghề chụp ảnh của cô không tệ chút nào” Trình Giảo Kim cũng tiến lại xem ảnh với tôi. Gương mặt tuấn tú ôn nhu hướng Trương Lam mỉm cười một cái, liền đem Trương Lam hóa đá tại chỗ. Tôi không khỏi bĩu môi khinh bỉ “Cả ngày trưng ra bộ mặt lừa tình như vậy có mệt hay không?”

Hắn cúi người ghé sát tai tôi cười nói “Không hề”

“Nói thì cứ nói, tự nhiên sán tới gần như vậy làm gì? Tôi cũng không điếc” Tôi lập tức lui về sau vài bước, dựa vào cạnh bàn thủ thế, máy ảnh ôm ngang ngực, cảnh giác trừng hắn.

“Ha ha chẳng phải cô nói ở trước mặt cô không cần giả tạo hay sao?”

“Vậy thì xin anh giả tạo với tôi một chút đi, trái tim của tôi không tốt lắm đâu” Cứ bị hấn gần gũi như vậy tôi cũng không cách nào tỏ ra tự nhiên được.

Trình Giảo Kim chăm chú nhìn tôi, nét cười dịu dàng “Vậy càng không được rồi, tôi chỉ muốn thật lòng với cô thôi”

Tôi cúi đầu tránh tầm mắt hắn.

Tên Trình Giảo Kim này vẫn đang làm bộ hay là bóng gió tỏ tình đây?

Lòng tôi ủy khuất chỉ muốn hét lớn lên. Hôm nay là cái ngày gì chứ? Sao ai cũng muốn tỏ tình vậy

“Vì sao không nói lời nào? Sao lại không dám nhìn tôi?” Hắn tiến sát tới, chống một tay xuống bàn, cúi đầu nhìn tôi. Ánh mắt sâu thẳm, vừa ái muội vừa dịu dàng như nước.

Lòng tôi âm thầm kêu khổ.

Cái khó ló cái khôn, tôi bỗng gỡ cái máy ảnh của Trương Lam lên ngang mắt hắn “Bởi vì tấm ảnh này chụp quá đẹp....tôi tôi bị rung động đến không nói nên lời” Thừa lúc hắn ngẩn ra, tôi lập tức chạy lại chỗ Tôn Sa Sa, làm bộ quán quýt “Sa Sa, chúng ta cùng nhau nghiên cứu mấy tấm ảnh này đi. Đội trưởng chụp đẹp lắm..”

Tôi lén liếc sang phía Trình Giảo Kim, thấy hắn đang khoanh tay nhìn tôi cười ẩn ý, làm tôi càng thấy xấu hổ vì lý do vớ vẩn của mình.

Nhưng cũng không còn cách nào. Chỉ cần nghĩ đến cô gái đáng thương bị tên gian tà kia coi trọng chính là tôi, cả người không nhịn được mà run rẩy một trận.

Thật đáng sợ!

Hóa ra làm một siêu cấp mỹ nữ cũng thật vất vả

“Trần Hy, sao giờ cậu mới trở về. Tôi đang định gọi điện cho cậu đấy” Giọng nói Trương Lam vang lên phía cửa ra vào.

Không nghe thấy tiếng Trần Hy trả lời.

Tôi vẫn cố dán mắt lên mấy tấm ảnh, chợt nghe tiếng bước chân tiến đến sau lưng. Tôi xoay người nhìn hắn, cười nhẹ nhàng “Trần Hy, giờ mới về à”

Trần Hy chăm chú nhìn nụ cười của tôi, gương mặt lạnh lùng vô cảm lại có thêm một tia suy sụp. Miệng tôi sắp cứng lại nhưng vẫn dám cười nhìn thẳng cặp mắt đen láy kia.

“Kim Sanh, lại đây lại đây” Trương Lam vẫy tay gọi qua

Tôi ngơ ngác tiến đến, thấy cô ấy thần thần bí bí rí tai hỏi nhỏ “Lúc trước không phải hai người đi cùng nhau sao? Sao lại một trước một sau trở về?”

Tôi mặt không đổi sắc “Người ta tình lực dư thừa còn muốn đi khám phá tiếp mà tôi hết sức rồi nên trở về trước”

“Không phải như vậy chứ!” Trương Lam miễn cưỡng nghi ngờ “Lúc đó thái độ hai người rất kỳ lạ nha”

Tôn Sa Sa đột nhiên ghé mặt vào hắc hắc cười “Nhâm học tỷ với hội trưởng và anh Trần Hy là tình yêu tay ba sao?”

Tôi cười khổ không thôi “Mấy người không có việc gì làm à, cả ngày ngồi gán ghép lung tung”

Trương Lam tỉnh quái nói “Biết làm sao đây, cuộc sống luôn cần hương vị tình yêu mới sinh động được mà. Kỳ thật...hắc hắc, Trần Hy vừa rồi thổ lộ với bạn nhưng bị bạn từ chối đúng không?”

“....” Mặc dù không hoàn toàn đúng nhưng cũng chẳng sai

“Ai nha, đành chịu thôi” Tôn Sa Sa bình tĩnh kết luận “Xem ra học tỷ vẫn một lòng một dạ với hội trưởng nhà chúng ta”

Mặt tôi sầm xuống “Có thể miễn bàn mấy vấn đề kinh khủng này không?”

Tôn Sa Sa vỗ vỗ vai tôi an ủi “Em hiểu em hiểu mà, Nhâm học tỷ là đang thẹn thùng”

“....”

Trương Lam ở một bên cũng vỗ vỗ lên bả vai còn lại “Kim Sanh a, chúng ta đều là chị em thân thiết, không cần phải giữ bí mật đâu”

Mặt tôi vã mồ hôi....dường như một truyền thuyết tình cảm mới về tôi sắp sửa được lưu hành....

“Nhưng anh Trần Hy cũng thật đáng thương” Tôn Sa Sa cảm thán một tiếng “vừa rồi đáng về chị Nhâm nhìn anh ấy thật giống như nhìn một người xa lạ vậy”

“Có sao? Tôi sẽ không mỉm cười với người xa lạ đâu”

“Nụ cười đó cũng chỉ xem như xã giao thôi, có khác gì người xa lạ đâu” Trương Lam giọng điệu thương tiếc “Kỳ thật tôi rất thích vẻ mặt lạnh lùng của Trần Hy. Nhưng vừa rồi nhìn vẻ mặt cậu ấy đáng thương như vậy, mà Kim Sanh lại kiên quyết dùng bộ mặt khách khí xa lạ. cho nên...đành phải gọi bạn đến đây”

“Mấy người thật là....” Tôi bóp bóp trán, chẳng trách lại đúng lúc như vậy. Hóa ra họ vẫn lén lút đứng xem kịch.

Buổi tối trở lại khách sạn, bởi vì Trình A Kiều đột ngột xuất hiện không đặt được phòng. Tôi chủ động đề nghị ở chung phòng với Trương Lam, đem phòng tôi cho cô ta dùng.

Không ngờ Trình A Kiều lại nói “Nhâm Kim Sanh, tôi với cô ở chung đi”

Tôi cũng không nghĩ nhiều “Được thôi, nhưng tôi phải nói trước, nếu cô ngủ quờ quạng lung tung thì tôi không nể mặt đâu. Bị tôi đá khỏi giường cũng đừng oán tôi”

Trình A Kiều nháy mắt một cái eo ợt nói “Được thôi ~ vậy em đợi chừng trên giường nhé ~”

Tôi run run “Yêu nữ!”

Chúng tôi nghỉ lại đây ba ngày. Ngày mai là hoạt động tự do, nên tối nay các thành viên đều tập trung dưới lầu một uống rượu. Cả đoàn reo hò không say không về....

Tôi tắm rửa xong đi ra nhét quần áo cũ vào túi du lịch, thấy Trình A Kiều đã thay đồ ngủ, an nhàn nằm trên giường đắp mặt

“A Kiều, không đi xuống sao?”

“Không đi”

Tôi tò mò hỏi “Vì sao?” Trần Hy cũng tham gia đó” Đúng là kỳ lạ. từ lúc học sơ trung Trình A Kiều đã chết mê chết mệt theo đuổi cậu ta khắp nơi, nhưng lần này lại chưa hề nhắc đến.

Cô ta vẫn tiếp tục nhắm mắt, bộ dạng không hề muốn nhắc mông khỏi giường.

“Theo đuổi một người vĩnh viễn không quay lại nhìn mình....Quá mệt mỏi”

Tôi không khỏi bị tác động nhưng ngoài mặt vẫn hờ hững nói “Kỳ thật...Trình A Kiều, tôi vẫn luôn hâm mộ dũng khí của cô”

Cô ta bỏ hai miếng dưa chuột trên mắt, kiêu ngạo ngẩng đầu ngó tôi “Nhâm Kim Sanh, cô đang cười nhạo tôi đấy à? Bốn tiểu thư muốn tiền có tiền, muốn thân thể có thân thể, muốn mỹ mạo, học thức có mỹ mạo học thức, sao phải vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng”

Tôi lắc đầu “Tôi không cười nhạo cô, cái cảm giác mãi chạy theo một người xa vời, tôi rất hiểu. Thật sự...quá vất vả”

Trình A Kiều không trả lời nhưng thái độ đã hòa hoãn đi nhiều “Nhâm Kim Sanh, lần này anh tôi bảo tôi đến là vì muốn cùng cô bồi dưỡng tình cảm”

Tôi nhin không được run rẩy một cái “Có thể đừng nhắc đến anh trai cô được không?”

Cô ta nhìn tôi cười mỉ mỉ “Nhâm Kim Sanh, tôi vẫn nhìn cô không vừa mắt. Từ lần đầu tiên gặp đã không ưa rồi”

“Ồ trùng hợp vậy sao?” Tôi nhún nhún vai “Tôi cũng không ưa cô”

“Nhâm Kim Sanh, tôi nghĩ cô biết vì sao anh trai tôi muốn tôi tới gặp cô”

“ Tôi không biết, cái gì cũng không biết” Tôi nhanh chóng kéo khóa túi du lịch, cất vào chỗ cũ, muốn chấm dứt cuộc nói chuyện này.

Ngay lúc tôi vừa chạm tới tay nắm cửa

“Nhâm Kim Sanh” Trình A Kiều nhăn nhó mở miệng “ Cô...là vì không vừa mắt tôi nên mới từ chối anh trai tôi sao?”

Tôi không nhìn được nhếch miệng cười “Trình A Kiều, tôi bây giờ nhìn cô thuận mắt hơn rồi đấy”

46. Chương 46: Lập Nghiệp

Ngày nối ngày, tháng đuổi tháng, năm cuối đại học cứ lặng lẽ trôi qua chẳng chờ đợi ai. Câu lạc bộ leo núi cũng dần dần thay đổi, đến cuối học kỳ, những thành viên tôi biết mặt chỉ còn lại Tôn Sa Sa.

Sinh viên năm thứ tư có hai tháng tự do để viết luận văn tốt nghiệp. Hai tháng này tôi đều an phận ở nhà làm trạch nữ. Đời trạch nữ rất nhiều thứ đều không coi vào mắt, như tiền tài, danh vọng, hoài bão, các mối quan hệ... nhưng có một số thứ nhất định phải ưu tiên hàng đầu. Một trong đó là...thức ăn. Nếu khu vực xung quanh giao thông thuận lợi, lại nhiều quán ăn ngon thì chẳng cần phải lo lắng. Nhưng bị ai là phạm vi xung quanh khu nhà của tôi không tìm nổi một quán ăn đủ tiêu chuẩn.

Mấy năm nay nhờ vào ưu thế trọng sinh, tôi cũng xoay sở kiếm đủ tiền dưỡng già ỉnh. Thêm nữa Thái Hậu từ khi nhúng tay vào kinh doanh bất động sản,, điền sản tiền tài trong nhà tăng lên vùn vụt. Cha tôi từng kín đáo khuyên ngăn nhưng Thái Hậu to nhất nhà, ai dám phản kháng? Cuối cùng cha già cũng phải ngậm ngùi mặc ẹ tôi làm mưa làm gió.

Tiền bạc thì tôi không thiếu nhưng vấn đề của tôi là hàng quán quanh đây đều bán đồ ăn nhanh!

Đời trạch nữ, thứ nhất là đồ ăn, xếp thứ hai là nhan sắc.

Sau khi liên đoàn nhiệt và mụn bắt tay nhau nở rộ trên mặt tôi, tôi đành bắt đầu đi một tuần ba lần 2,4,6 ngoan ngoãn xuống đường kiếm đồ ăn. Tuy nhiên “nếp sống văn minh” cũng chỉ duy trì được khoảng hai tuần. Một hôm tôi bị phẩn ồm Tôn Sa Sa khốc lóc kể lể, hôm sau cô nàng rất nghĩa khí đưa một cặp lồng cơm đến nhà. Tôi lệ rơi đầy mặt, tâm tình kích động hôn chùn chụt lên mặt Sa Sa

Cô nàng vuốt mặt hoảng hốt nói “Không có gì, em làm thêm ở gần đây, cũng tiện đường...”

....Cứ như vậy tôi mặt dày nhận cơm tiếp tế suốt hai tháng.

Một ngày La Ly gọi điện tới “Sanh Sanh, cậu hiện giờ đang đi thực tập à?”

Tôi xấu hổ lắc đầu “...Không”

Một phần do tuổi tác, lại thêm kinh tế dư dả nên tôi vốn định cứ thảnh thơi như vậy cả đời. Cái gì mà khát vọng tuổi trẻ, kiến công lập nghiệp, xây dựng tương lai....tôi sớm đã quẳng khỏi đầu từ tám vạn năm trước rồi

“Cậu cũng quá sa đọa đi, định chui trong nhà cả đời hay sao”

“...”

“Tở tỉnh ngộ rồi.....” Tôi thừa nhận sai lầm “Thời gian tới tớ sẽ đi kiếm việc làm”

La Ly thanh âm có chút là lạ “Quên đi, kỳ thật như cậu cũng không có gì không tốt”

Tôi vội hỏi “Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“.....bị cấp trên quấy rối tình dục”

“Gi??”

“Chính là quấy rối tình dục đó!” La Ly đột nhiên bùng nổ “Con bà nó! Tớ muốn thiến thằng sepi của tớ quá”

“...ờ....” Tôi không biết nên tiếp lời thế nào. Kỳ thật...vòng một của La Ly đúng là phạm tội...

“Không đề cập đến thằng chó má đó nữa. Dù sao tớ đã viết đơn từ chức rồi, giờ tớ đang tìm việc mới” Có vẻ cô ấy cũng không cần tôi an ủi “Sanh Sanh, cậu định sau khi tốt nghiệp sẽ làm việc ở đâu?”

Tôi nghĩ thấy mùi ám muội trong câu hỏi này “Cậu là hỏi cho cậu hay là thay người khác hỏi ?”

“Ừm..” La Ly chột dạ “...Sanh Sanh, đúng là người ta từng sai lầm, nhưng mà Trần Hy....”

“Dừng!” Tôi lập tức ngắt lời cô ấy “Tớ không muốn nghe, tớ chỉ biết là cậu giả vờ sau lưng tớ. Chuyện trước kia không nhắc tới nữa, La Ly, cậu phải hiểu là tớ cùng cậu ta không có khả năng”

“Nhưng mà Sanh Sanh....”

“Dừng kì kèo với tớ, vô dụng thôi”

Tốt nghiệp xong sẽ làm việc ở đâu....

Tuy rằng tôi có của cải nhưng làm người dù sao cũng không thể rong chơi cả đời.

Tôi chống cằm suy tư vài giây, cuối cùng quyết định: Nơi này! Thành phố N

.....

Một chiều mát trời, tôi mặc một bộ đồ thoải mái đi lang thang khắp phố lớn ngõ nhỏ, ngắm nhìn cuộc sống, con người quanh tôi. Tiết tấu cuộc sống nơi này có vẻ chậm. Hình như đến cả mây đám mây trên trời cũng trôi chậm hơn những nơi khác. Tôi thích được yên tĩnh hưởng thụ cuộc sống. Những việc đã trải qua suốt hai kiếp người khiến tôi cảm thấy có phần mệt mỏi. Tôi nghĩ tôi cần nghỉ ngơi....

Mùa hè năm đó, tôi mở một tiệm cà phê nhỏ

Mùa hè và mùa thu quán mở cửa từ sáu giờ tối đến sáu giờ sáng. Mùa xuân và đông mở cửa từ tám giờ sáng đến mười hai giờ đêm. Giờ giấc có chút biến thái nên nhân viên phục vụ thường bị thay đổi. Thật vất vả mới tuyển lựa được vài đầu bếp hợp khẩu vị và muốn gắn bó lâu dài.

Ngày khai trương Tôn Sa Sa đến ngó nghiêng hai vòng, gật gật đầu, tới năm sau thì chính thức tìm tôi nương tựa. Có trợ thủ đắc lực, tôi lại càng hăm hở phấn đấu thành một bà chủ vô lương tâm, mỗi ngày chỉ lượn đến ngó nghiêng vài vòng, mọi chuyện đều quẳng hết cho Sa Sa giải quyết.

Trình Giảo Kim và Trình A Kiều cách vài ngày lại chạy đến đây, có khi còn mang theo cả đám người đến uống ừng ực. Tôi rất niềm nở chào đón, tuy rằng tôi mở tiệm cà phê này không hoàn toàn vì mục đích kinh doanh nhưng thấy tiền mà không kiếm thì đúng là kẻ ngốc.

“Kim Sanh, nhìn anh đến ngơ ngẩn rồi sao” Trình Giảo Kim một thân tây trang xám nhạt, áo sơ mi vàng, caravat sọc nâu trắng, áo khoác vắt một bên tay, nhìn tôi cười quyến rũ. Hắn tiêu sái bước đến phía tôi, kéo chiếc ghế đối diện ngồi xuống.

Như thường lệ, các khách hàng nữ nhìn thấy hắn đều xuân tâm trĩu nặng, ngay cả không khí trong quán cũng toát lên màu phấn hồng lãng mạn.

Một nửa doanh thu của tiệm cà phê này là do hắn mang tới

Nửa còn lại là....

“Một ly Lam Sơn” Giọng nam trầm lãnh đậm vang lên từ góc khuất bên cửa sổ. Tiệm cà phê không quá yên ắng nhưng mọi người lại đều nghe được rõ ràng.

“Hai ly Lam Sơn ra rồi đây” Tôn Sa Sa cười mỉ mỉ mang trà đến “Hôm nay anh và Trình học trưởng hẹn nhau đến cùng một giờ hay sao thế này”

Trần Hy nhỏ giọng cảm ơn một tiếng, đối với ánh mắt vụng trộm của các thiếu nữ bàn bên đều làm như không thấy, im lặng uống trà.

Trình Giảo Kim sờ sờ cảm “Hóa ra Sa Sa đã sớm pha sẵn hai ly rồi sao?”

Tôi đem trà đặt trước mặt hắn “Đúng vậy, bởi vì hai người mỗi lần đến đây đều chỉ gọi Lam Sớm”

Hắn nâng chén trà, ánh mắt dừng trên người tôi, cười ẩn ý “Ha ha, xem ra sở thích của chúng tôi thật giống nhau”

Đáng chết!

Tôi cười gượng hai tiếng chuyển đề tài “Vừa rồi anh tìm A Kiều có việc gì sao? Cô ấy hôm nay không đến đây”

Một năm nay Trình Giảo Kim ngày càng tỏ rõ thái độ. Tôi vẫn một mực giả ngu, kiên quyết duy trì tình bạn trong sáng với hắn.

Phải giả ngu đến mức này, thật cũng không dễ dàng gì

“Cũng không có việc gì lớn” Trình Giảo Kim nhẹ nhàng nói “Chẳng qua hôm trước có một tên nhóc chạy tới nhà cầu hôn nó”

“....Vậy còn không phải việc lớn sao”

Hắn mỉm cười, băng quơ liếc mắt tới góc Trần Hy đang ngồi “Hắn vẫn đến đây mỗi ngày sao?”

Tôi gật đầu “Đúng vậy, bất chấp mưa gió”

Từ ngày khai trương đến giờ, ngày nào hắn cũng ngồi lì ở đó. Quen thuộc đến nỗi tôi có cảm tưởng như hắn cũng giống hệt cái chậu cây bên cạnh, đã trở thành vật trang trí thường nhật của góc tường đó. Tôi không phải chưa từng khuyên nhủ nhưng hắn cứ kiên trì xuất hiện mỗi ngày, tôi cũng chỉ có thể mặc kệ hắn.

“Vậy còn em? Em không cần tỏ vẻ không quan tâm, nếu hối hận em vẫn có thể quay đầu”

“Tỏ vẻ cái gì? Chúng tôi hiện tại chỉ là bạn bè bình thường, lấy cái gì tỏ vẻ? Thỉnh thoảng chào hỏi tán gẫu vài ba câu thôi”

“Kim Sanh, em thật thẳng thắn” Trình Giảo Kim có chút sung sướng

“Cho nên có phải chúng ta cũng nên thẳng thắn với nhau không Trình đại gia? Anh không chê mệt nhưng tôi mỗi lần đều bị ghen đến hỏng người rồi”

Tôi nhịn không được xuống nước “Xin đại gia ngài đừng đùa bỡn tôi nữa. Mọi người đều làm bạn bè không phải thoải mái hơn sao. Anh cũng đừng ép buộc tôi được không? Tôi thật sự không phải cái chén trà anh đang cầm trong tay đâu”

Hắn hí mắt cười đến rạng rỡ “Kim Sanh, đến lúc trả thù lao cho anh rồi”

47. Chương 47: Ngả Bài

Gian thương!

Hắn tuyệt đối là đồ gian thương!

Tôi ôm đầu vô cùng hối hận năm đó như thế nào lại ngây ngây ngốc ngốc trèo lên thuyền giặc

Cho tới bây giờ tôi vẫn cảm thấy kỳ quái, năm thứ nhất tôi và hắn rõ ràng còn minh tranh ám đấu quyết liệt, vì sao cuối cùng lại thành ra đôi bạn tri kỷ?

Trình Giảo Kim không hổ là con cáo hai mặt. Hắn bắt động thanh sắc tiếp cận con mồi, không một miếng ngoạm hết mà chậm rãi dỡ bỏ hàng rào phòng bị của đối phương, làm cho con mồi dần tín nhiệm hắn.... Nếu không phải sau này thái độ ái muội của hắn ngày một rõ ràng thì có lẽ tôi vẫn sẽ thành thật coi hắn là người bạn tri âm tri kỷ cả đời.

Năm đó, khi tôi chơi với trong vũng bùn tình cảm, hẳn luôn nhẩn nại lắng nghe, lại từng chút từng chút gỡ rối để tôi tìm về chính mình. Sau đó tôi theo thói quen mỗi khi gặp rắc rối hoặc có tâm sự đều tìm Trình Giảo Kim uống rượu tán gẫu, hỏi ý kiến hẳn. Cứ thế, cảm thấy cuộc sống thêm một phần thoải mái, tỉnh tại.

Không ngờ rắc rối lần này của tôi lại do một tay hẳn đạo diễn, mà lúc này đây cũng không lấy đâu ra Trình Giảo Kim thứ hai cùng tôi uống rượu tiêu sầu....

Trình Giảo Kim sau khi hạ thông điệp, liền nhàn nhã ngồi uống Lam Sơn của hẳn, còn tôi lập cập trở lại quầy bar ôm đầu bóp trán.

Thành thật mà nói, tôi thật lòng không muốn mất đi một người bạn như hẳn. Kết giao với hẳn quả thật.....rất....

“Kim Sanh, sao phải lo lắng nhiều như vậy?”

Mãi vui đầu vào suy nghĩ, không biết Trình Giảo Kim tới trước quầy bar từ lúc nào. Bàn tay thon dài trắng trẻo nhẹ nhàng xoa đầu tôi, ngẩng đầu lên thấy hẳn thần thanh khí sáng đứng đó, lấp lánh nhìn tôi.

“Tôi còn chưa lo lắng đủ đâu....Nếu không, hay là anh đổi sang người khác đi” Vài năm tình cảm thân thiết, tôi không nỡ nặng lời với hẳn “Anh giết người cũng phải cho người ta chút thời gian trấn trối chứ...”

“Thật là thống khổ như vậy sao?”

“Chính xác” Tâm trạng bây giờ đúng là có thể dùng từ thống khổ để miêu tả

Trình Giảo Kim nghiêng người qua mặt quầy, ghé lại gần tôi, nghiêm túc nói “Anh không bức ép em. Một tuần, một tuần sau hy vọng em có thể cho anh câu trả lời thuyết phục. Tạm biệt!”

“Ừ, không tiễn” Bàn tay nhỏ xua xua tiễn bước Kim đại thần.

Không bức?

Lão nương đã bị người bức đến tức nước vỡ bờ rồi!

Tôi vô đầu bứt tai đổ ụp xuống xô pha, ra sức suy nghĩ nên làm thế nào để hẳn buông tha cái ý niệm kinh khủng trong đầu hẳn.

Tôn Sa Sa háo hức khều khều lưng tôi “Bà chủ, tâm tình đang không tốt sao?”

Tôi vô lực gật đầu.

“Là vì Kim đại gia sao?”

Tôi ừ một tiếng. Nếu người này không phải Trình Giảo Kim thì tôi tuyệt đối sẽ thẳng thừng cự tuyệt, cũng sẽ không dây dưa phiền phức như thế này.

Tôn Sa Sa tò mò “Anh ấy làm gì mà chị phiền não như vậy?”

Tôi nhồm dấy khỏi xô pha, sửa sang lại đầu tóc “Đi chỗ khác chơi, trẻ con hỏi nhiều như vậy làm gì”

“....bà chủ, chị cũng không lớn hơn em mấy tuổi đâu...” Cô bé nhỏ giọng phụng phịu, thấy tôi sửa soạn đầu tóc rồi đi ra cửa, vội hỏi “Bà chủ, chị đi đâu thế?”

Tôi nâng tay phải hướng phía sau tùy ý hươ hươ tay vài cái “Bye ~ bà chủ của em muốn về sớm, lo liệu mọi việc trong quán nhé”

Phía sau truyền đến tiếng Sa Sa thì ào ào giận “Lại về sớm, bà chủ vô lương tâm này...”

Đi ra khỏi quán, tôi ngẩng đầu nhìn trời. Ông mặt trời đã nhường sân khấu lại cho nàng tiên ánh trăng. Vòm trời cao rộng, thoáng đãng, một cơn gió nhẹ kéo vầng trăng ra khỏi đám mây mỏng, thuận tiện lộ ra vài ngôi sao nhấp nháy sáng. Lâu rồi không ngắm sao, tôi vẫn duy trì tư thế đó thật lâu, hít một hơi căng đầy bụng phổi, chậm rãi thở ra, thần nhiên nói

“Còn muốn đứng đó bao lâu nữa?”

Trần Hy ở dưới ánh trăng bàng bạc ngắm nhìn tôi, gương mặt lặng lẽ, ánh mắt chăm chú. Có lẽ bầu trời trên kia đã phản chiếu hết vào trong đôi mắt hắn khiến tôi cảm thấy ánh mắt đó cũng lấp lánh như những vì sao.

Tôi thông thả đi phía trước, hắn yên lặng theo sau. Trên con đường vắng, dưới ngọn đèn đường, hai cái bóng một trước một sau cứ thăm lặng đuổi theo nhau.

Tôi chợt nhớ đến buổi tối cũ kỹ đó, cái đêm Trần Hy lần đầu tỏ tình. Hắn cũng mặt dày đi theo tôi như vậy, mang theo chút rụt rè, quật cường cùng vô thức.

Trần Hy đi nhanh hơn vài bước, tiến lên sóng vai với tôi. Hai chiếc bóng chập làm một.

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn “Này, cậu còn muốn theo tôi tới khi nào ?”

Hắn cuối cùng ngượng ngịu mở miệng “Ngoại trừ việc chặt chẽ đi theo cậu....tớ không biết nên làm thế nào”

“Trần Hy, tôi đã sớm nói rồi, về sau chúng ta hãy là những người bạn học bình thường. Nếu tình cờ gặp nhau trên đường, tôi cũng sẽ không phớt lờ xem cậu như người dưng, sẽ cười chào cậu, hỏi thăm thăm ba câu. Mọi người cứ thành thật coi nhau như bạn bè không phải tốt hơn sao?”

Ánh mắt Trần Hy ảm đạm, không đáp lời tôi

Tôi rất có lương tâm đề nghị “Đừng tiếp tục đến tiệm cà phê nữa. Trên đời không có tình cảm nào không thể buông bỏ, cho dù có, cũng không phải chuyện giữa tôi và cậu. Cậu cái gì cũng không nói, cái gì cũng không giải thích thì ai sẽ biết được lòng của cậu?” Coi như tạo phúc giúp hắn được giải thoát đi, cứ cố chấp ôm giữ quá khứ không phải điều tốt.

Trần Hy cắn cắn môi, khó khăn nói “Kỳ thật...”

“Ngừng!” Tôi trực tiếp cự tuyệt, nhắm mắt cười nhẹ “Tôi cảm thấy vận mệnh thực sự huyền diệu”

Trần Hy dừng lại, đôi mắt đen gắt gao nhìn tôi, mang theo vẻ mặt chờ đợi phán quyết cuối cùng

“Khi tôi muốn biết lý do thì cậu không nói gì” Tôi cười cười xoay người bước đi “Mà khi cậu muốn nói, thì tôi đã không còn muốn biết nữa rồi”

“Nhâm Kim Sanh”

Trần Hy dừng lại sau lưng tôi, cúi đầu tuyệt vọng “.....tớ yêu cậu”

Tôi không quay đầu cũng không hề dừng bước, cứ tiếp tục tiến về phía trước, không muốn biết người ở đằng sau đang có vẻ mặt gì. Tôi thần nhiên một mỗi lắc đầu “Tiểu quỷ, tôi đã quá mệt mỏi rồi.....tạm biệt”

.....

Chiều hôm sau Trình A Kiều tới tiệm cà phê gặp tôi

“A, khách ít đến nha” Hiếm khi nào hồ ly tinh xuất hiện lúc sáng sớm thế này

Trình A Kiều thiên kiều bá mị tiến đến bàn tôi, kéo ghế ngồi xuống phía đối diện. Tôi hai tay chống má, ngây thơ chớp chớp mắt nhìn cô ấy “Có chuyện gì thể yêu nữ? Ban ngày ban mặt sao lại vác xác đến quán nhỏ này?”

“Nhâm Kim Sanh, cô đừng cho là tôi vui sướng khi người gặp họa, tôi cũng không tin hôm qua anh tôi chưa nói gì với cô”

“Chắc, loại trà mới hôm trước mùi vị thế nào?”

A Kiều nhỏ nhẹ liếm môi, đuôi mắt nhếch lên kiều mị “Thập phần mỹ vị”

...hồ ly tinh

“Chú em kia chạy đến nhà cô cầu hôn rồi, cô còn rảnh rỗi đến nơi này tán gẫu sao”

“Anh trai chẳng phải cũng ra tối hậu thư cho cô rồi sao, cô bây giờ chẳng phải cũng thanh thoi đấy thôi”

Tôi có chút phiền chán tặc lưỡi “Không giống nhau”

“Có cái gì không giống?”

Tôi đổi chủ đề “Đúng rồi, cô đối với chú em kia là thật tâm sao? Xem chừng cậu ta đã chết mê chết mệt rồi”

A Kiều cũng không miễn cưỡng khiêm tốn, quẹo rừ vắt chéo chân “Cứ coi như vậy đi. Cậu ta là người đàn ông thứ hai khiến Trình A Kiều này động tâm. Nhưng mà....ít tuổi quá”

“Ừm, đó là một vấn đề lớn....bất quá, nếu cô thực sự thích cậu ta, sao không thử chấp nhận” Lão nương nằm đó cùng tiểu quỷ kia chênh lệch còn bá đạo hơn nhiều.

Hồ ly tinh thoáng một tia bất an “Nếu lần này ném thử lại thất bại thì sao...?”

“Hồi đó cô chẳng phải rất dũng cảm đuổi theo Trần Hy sang tận Mỹ sao” Tôi đột nhiên nhớ tới lời Thái Hậu năm đó, giật mình có chút hiểu được tâm tình của Thái Hậu “Nếu vì sợ bị tổn thương mà không dám tiếp nhận, sau này khi cô già đi sẽ hối hận vì sao khi đó không có dũng khí đối mặt. Có đôi khi cái bỏ lỡ chính là hạnh phúc cả đời mình”

“Nhâm Kim Sanh....bình thường nhìn cô rất ngây ngô, nhưng đôi khi lời nói của cô lại giống như một bà lão đang kể truyện đời vậy, cũng....rất có đạo lý”

Tôi cười ha ha che dấu “Không có đâu, những lời này là Thái Hậu nhà tôi nói, tôi chỉ rập khuôn lại thôi”

Tuy rằng hiện tại tuổi cơ thể tôi chỉ có 24 nhưng tuổi tâm lý đã 35 rồi. Thái Hậu 20 tuổi sinh ra tôi, năm đó khi bà khuyên bảo tôi cũng vào tầm tuổi tôi bây giờ.

Trời ạ!

Tôi đột nhiên nhận ra bản thân đã già như vậy rồi....

Thanh xuân tươi đẹp của tôi vậy là đã trôi qua không còn dấu vết!

Trình A Kiều trầm mặc một lúc rồi mở miệng giáng sét ngang tai “Nhâm Kim Sanh, cô là một nữ nhân tốt”

“Sao đột nhiên lại nói vậy, tôi sẽ đổ mặt đó” Tôi nhướng mày liếc hồ ly tinh một cái “Chúng ta giờ cũng có thể coi như bạn bè, bạn bè với nhau đừng nói mấy lời buồn nôn đó. Ghê quá!”

A Kiều ngáp ngừng, quay mặt đi làm tôi không thấy rõ biểu tình của cô ta, rành mạch nói “Nhâm Kim Sanh, tôi không phải là người tốt”

“Hả?”

“Trần Hy....mặc dù ở các phương diện khác đều rất xuất sắc, nhưng riêng phương diện tình cảm cậu ta chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch...”

“Cô cuối cùng muốn nói cái gì?”

A Kiều nhìn thẳng tôi, im lặng một chút rồi mở miệng “Sau khi cô và Trần Hy chia tay, tôi phát hiện ra tôi không vui vẻ như tưởng tượng”

48. Chương 48: Tâm Sự Của Trần Hy (2)

“Có một số người, có một số thứ, không thể mãi mãi đứng một chỗ chờ đợi cậu”

Sau khi sang Mỹ, có lẽ do lệch múi giờ, tôi bắt đầu bị mất ngủ

Cả đêm phát điên vì nhớ cô ấy. Sau đó tôi đặt đồng hồ báo thức giờ giấc ở Trung Quốc. Mỗi ngày đều nửa đêm gọi điện trò chuyện với cô ấy, lại căn giờ nghỉ trưa ở trường gọi điện cho cô ấy.

Có mấy lần, cô ấy ở đầu bên kia oán giận “Tiểu quỷ, cậu không phải mỗi ngày đều căn giờ gọi điện cho tớ chứ? Mấy ngày nay kiểm tra liên miên, hể nghỉ ngơi được một chút lại thấy điện thoại của cậu, muốn hại chết tớ hả!!”

Tôi nhắm mắt lại, hình dung ra cái miệng nhỏ nhắn đó đang liến thoắng không ngừng, gương mặt xinh đẹp phụng phịu, trong lòng cảm thấy thật ấm áp

Mẹ tôi mỗi lần thấy tôi cầm di động ra ban công gọi điện đều lén lút lại gần rình nghe. Tôi nghiêm mặt quay người đi vào phòng, bên tai còn nghe thấy tiếng mẹ tôi cố ý nói lớn trong phòng khách, hướng cha tôi tố cáo “Thật sự là con trai lớn không cần mẹ mà ~ ông xem ông xem, con dâu còn chưa cưới vào cửa mà đã bắt đầu tỏ thái độ với mẹ nó rồi”

Tôi hơi luống cuống, hai tai nóng lên

Con dâu.....

Hắn là..... có thể nhỉ

.....

Từ lúc thổ lộ với cô ấy đến giờ, Kim Sanh chưa bao giờ chủ động thể hiện điều gì với tôi. Tuy rằng mỗi lần đều là tôi bá đạo bắt cô ấy hứa hẹn, nhưng cô ấy luôn luôn bị động đáp lại, khiến tôi không thể xác định được tâm ý thực của cô ấy.

“Nhâm kim sanh, tớ luôn nghĩ đến cậu.”

Nhớ cô ấy đến quay quắt, tôi chỉ có thể thể hiện chúng qua lời nói

Kim Sanh đầu dây bên kia chỉ “Ừm” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Tôi lại truy vấn, “Thế..... cậu thì sao?”

Cô ấy do do dự dự nói, “Ừm..... Có một chút.”

Tôi không hài lòng, lại ép hỏi, “Chỉ một chút thôi sao?”

Cô ấy khẽ nói, “Này, không nói nữa! Tớ muốn đi ăn cơm !”

Choảng một tiếng cúp điện thoại.

Cầm di động, tôi có chút thất vọng, ngón cái vuốt ve tên của cô ấy trên màn hình, chưa muốn bỏ di động vào túi. Ngày nào cũng gọi điện như vậy, cô ấy có cảm thấy bị làm phiền không nhỉ?

Tôi nằm trên giường trần trọc không ngủ được, lại bò dậy với tay lấy di động, mở tin nhắn viết ba từ Nhâm Kim Sanh, rồi lại ngắt người.

..... Nhâm kim sanh, tớ nhớ cậu.....

Rất nhớ rất nhớ....

Vài tháng sau, cô ấy nói chuyện với tôi ngày càng có lệ, tôi cũng ngày càng không yên lòng. Mấy lần khi trò chuyện tôi định nói lại thôi, hỏi cô ấy, cô ấy cũng chỉ tùy tiện qua loa vài câu rồi cúp máy. Lòng tôi ngày càng bất an, nhớ lại trước kia cô ấy từng nói “Có ai nói với cậu là cậu thật không thú vị chưa?”

Người hoạt bát như cô ấy quả nhiên vẫn thích kiểu con trai vui vẻ sôi nổi. Tôi cảm thấy bản thân thật thất bại, lo lắng không biết cô ấy ở nhà có bị kẻ khác cướp mất không....

Tháng tám, tôi vào thư phòng cha tôi.

“Con nói muốn về nước?” Cha tôi trên tay cầm văn kiện, ngẩng đầu hỏi “Mới đến Mỹ được nửa năm, vì sao lại đòi về?”

Tôi mím môi, không trả lời.

Ba trầm ngâm một lúc rồi nói “Không được, về đó con lấy gì để sống?”

“Con có thể tự xoay sở” Tôi lẳng lặng ngắt lời cha tôi

“Ồ?” Ba rất có hứng thú hỏi lại “Vậy con chứng minh đi.”

“Điều kiện của ba là gì?” Tôi nhú mày, hiểu được ngụ ý của cha tôi.

“Từ ngày mai ta sẽ cắt chi tiêu của con. Bất luận con dùng biện pháp gì, chỉ cần con có thể kiếm đủ học phí cùng sinh hoạt phí cho vài năm tới. Khi nào kiếm đủ con có thể trở về »

Tôi nhủ mảy suy nghĩ. Hiện tại tôi đang theo học một trường tư nổi tiếng, học phí rất cao, mà ở nước ngoài chi phí sinh hoạt rất tốn kém.....

« Không được chuyển sang trường công nếu con muốn chứng minh cho ta thấy con có năng lực sống tự lập khi về nước. Trước mắt học phí và sinh hoạt phí ta sẽ chu cấp cho con, đến thời điểm muốn trở về, con phải hoàn lại toàn bộ. Thế nào ? quyết định như vậy được không ? » Hai tay đan nhau, cha chống cằm nhìn tôi mỉm cười.

Tôi mặt không chút thay đổi gạt đầu, xoay người ra khỏi thư phòng.

Tháng chín, tôi bắt đầu chính thức làm việc.

Việc học hành ở nước ngoài khá nhẹ nhàng. Tôi lợi dụng thời gian rảnh rỗi ban ngày thực tập ở công ty của ba, buổi tối đến làm thêm ở một quán bar trong thành phố. Thời gian đầu, mỗi khi trở về nhà lúc đêm khuya, toàn thân rã rời mệt mỏi đến độ không muốn nhắc tay nhắc chân, nhưng nghĩ đến sẽ sớm được trở về cạnh cô ấy, lòng tôi thật ấm áp.

Nhâm Kim Sanh, chờ tớ nhé!

Tớ nhất định sẽ mau chóng trở về

Số lần gọi điện thoại bất đắc dĩ phải giảm xuống một nửa, tuy rằng như thế, nhưng xem ra cô ấy hoàn toàn không để ý chút nào, lòng tôi không khỏi có cảm giác bức bối, thất vọng.

Tuy rằng bức bối nhưng cũng vẫn là không dứt bỏ được cô ấy

Ngày mười một tháng chín năm nay, sáng sớm cô ấy gọi điện cho tôi.

Suốt nửa năm qua, đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động gọi điện cho tôi. Tôi nhớ rất rõ ngày này vì hôm đó đã xảy ra một sự kiện khủng bố kinh hoàng.....

Tôi vô cùng vui sướng nói với cô ấy “Đây là lần đầu tiên cậu gọi điện cho tớ đó. Tớ rất bất ngờ!”

Cô ấy áy náy nói, “Thực xin lỗi, có phải tớ ít quan tâm đến cậu không?”

Tôi hờ hẹ, cố gắng che dấu tâm tình vui sướng “Cậu biết là tốt rồi.”.....

.....

Sau ngày đó, trong lòng tôi vẫn chôn sâu một nghi vấn –

Cô ấy, có phải đã dự đoán được sự kiện đó sẽ xảy ra?

Nhâm Kim Sanh..... Cậu rốt cuộc là ai?

Nhâm Kim Sanh, vì sao tớ cảm thấy cậu cách tớ càng ngày càng xa.....

Ban đầu định tới trung tâm thương mại mua mấy thứ nhưng sau đó tôi trực tiếp đi tới công ty. Tôi và cô ấy quen biết nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động mở miệng nói muốn tôi tặng quà. Tôi đến công ty xin ứng trước tiền lương tháng này, sau đó chạy tới Lầu Năm Góc

“Ha ha ~ đi mua quà cho bạn gái hả?” Một đồng nghiệp khoác vai tôi cười hỏi.

Nghĩ đến điệu bộ đáng yêu của cô ấy khi nhận quà, tôi khẽ nhếch khóe miệng mỉm cười.

Hắn nhất thời kinh ngạc vạn phần “Chúa ôi, không thể tưởng tượng được hóa ra cậu cũng biết cười. Bọn họ đều nói đây thần kinh cười của cậu đã bị hoại tử rồi”

Nhâm Kim Sanh...Nhâm Kim Sanh....

Trong lòng tôi không ngừng gọi tên cô ấy

Trong cuộc đời này có một người như vậy, cho dù chỉ là cái tên thôi cũng có thể làm cho tôi không tự chủ được mà mỉm cười.

.....

“Xin lỗi....”

Một giọng nữ ngọt ngào cắt ngang suy nghĩ của tôi

Tôi vừa đi vừa mãi nghĩ, chẳng may va vào một cô gái ở lối rẽ. Cô bé then thùng ngắc đầu, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên một cảm giác mặc danh kỳ hiệu quỷ dị nổi lên trong lòng tôi. Tôi....trước kia hẳn là chưa từng gặp cô bé.

“Xin hỏi...em có thể biết tên anh không? ” Cô bé lấp bắp mở miệng rồi lập tức cúi đầu, chỉ dám liếc trộm tôi.

Ở góc độ này, thoát nhìn thật giống Kim Sanh quá.....

49. Chương 49: Tâm Sự Của Trần Hy (3) – Yêu Sai

“Khi tôi muốn biết lý do thì cậu không nói gì”

“Mà khi cậu muốn nói thì tôi đã không còn muốn biết nữa rồi”

Tôi chính thức quen biết với Trình A Kiều là vào tháng chín năm đó. Trước đó ấn tượng đối với cô ấy vô cùng mơ hồ, chỉ mang máng hình như Trình A Kiều từng học ở lớp bên cạnh.

Ngày 11 tháng 9 tôi tình cờ gặp lại ở Lầu Năm Góc sau đó cùng cô ấy đi dạo phố vì muốn nhờ cô ấy chọn giúp quà cho Kim Sanh.

Con gái hẳn là hiểu rõ con gái yêu thích cái gì.

Thời gian đó thái độ Kim Sanh rất bất ổn, mỗi khi chúng tôi trò chuyện đều thất thần, nếu không cũng là ông nói gà bà nói vịt. Tôi thực sự rất không yên lòng.

Kim Sanh, nói chuyện với tớ buồn tẻ vậy sao....

Có một lần cô ấy trả lời qua loa “Không phải, chỉ là gần đây sắp thi lên cấp ba nên nhiều áp lực, không phải tại cậu”

Ngay cả một lý do cũng lười tìm như vậy...

Tôi và cô ấy quen biết nhau đã nhiều năm, tôi sao lại không rõ cô ấy là đang viện cớ. Tôi nhắm mắt thản nhiên nói “.....vậy à”

Kim Sanh lại ừm một tiếng rồi chuyển chủ đề.

....Tôi nghĩ, lúc đó chúng tôi đã bắt đầu có vấn đề.

Con gái hẳn là biết con gái nghĩ gì

“Hai người đã như vậy bao lâu rồi?” Trình A Kiều quan tâm hỏi han

Tôi nhú mày “Khoảng một, hai tháng nay”

“Ừm” Trình A Kiều suy tư một chút “Hai người ngày nào cũng nói chuyện với nhau à?”

“Trước kia là một ngày hai lần, nhưng hiện giờ tôi phải làm thêm nên rút xuống mỗi ngày một lần”

Trình A Kiều cười cười ẩn ý “Hóa ra cậu lại nôn nóng như vậy, khó trách dọa con gái nhà người ta sợ hãi. Con gái đều thấy rất phiền phức khi bị nam sinh đeo bám quá chặt, bảo sao cô ấy không nhẫn nại nói chuyện với cậu”.....

Hôm đó, tôi theo thói quen trước khi đi ngủ lại lấy di động ra, đúng lúc chuẩn bị ấn số liền dừng lại. Tôi nhìn chăm chăm vào tên cô ấy trong danh bạ hồi lâu

Hít sâu một hơi, buông di động xuống.

Tối hôm sau đến quán bar, tôi bất ngờ gặp lại cô bé vô tình đụng phải ở Lầu Năm Góc, cô bé nhìn thấy tôi thì mắt sáng lên, đỏ mặt chạy tới

“Chào anh, em biết tên anh là Trần Hy rồi”

Tôi hơi nhũn mảy, ngày đó khi cô bé hỏi tên, tôi đã lãnh đạm từ chối trả lời. Không ngờ bây giờ lại tự tìm tới cửa. Tôi làm như không nghe thấy, xoay người rời đi.

“Chờ một chút” Giọng nói kích động xen lẫn ghen ngào “Anh ghét em lắm sao?”

Tôi quay đầu nhìn gương mặt mang nhiều nét giống Kim Sanh, chẳng thể cứng rắn được, đành nhẫn nại hỏi chuyện “Có việc gì không?”

“Em.... Em tên là Midiya, em có thể làm quen với anh không?”

....

Tháng mười một

Số lần nói chuyện điện thoại lại giảm xuống nhưng phản ứng của cô ấy vẫn lãnh đạm như cũ, không mặn không nhạt

Chẳng lẽ Trình A Kiều nói sai ư? Hay là Kim Sanh quả thực....không thêm để ý tới tôi....

Trong ngực lại nhộn nhạo bất an, khó chịu. Tôi càng muốn mau mau chạy trở về.

“Nghe nói con lại làm thêm một công việc nữa à?” Tôi mệt mỏi trở về nhà lúc nửa đêm, tình cờ gặp ba ngoài phòng khách. Tôi gật đầu rồi trở về phòng.

“Làm thêm ba công việc một lúc, con muốn về nước đến vậy à?”

Tôi không chút do dự lại gật đầu

Ba vỗ vai tôi cười nhẹ “Chờ khi nào ta và mẹ con về nước, hãy bảo con bé đến nhà cùng nhau ăn bữa cơm đi”

Tôi sững sốt, hiểu được ý tứ cha tôi, tôi nhịn không được khóe miệng nhếch lên vẽ thành một nụ cười hạnh phúc.

.....

Chuông điện thoại vang lên, cô ấy ở đầu bên kia nhẹ giọng hỏi

“Cậu....gần đây vì sao ít gọi điện cho tớ vậy?”

Tim chợt đập nhanh hơn, tôi cố gắng duy trì thái độ lạnh nhạt “Tớ có nhiều việc phải làm”

....Quả nhiên con gái là hiểu con gái nhất

“Trần Hy hôm nay tâm trạng anh có vẻ rất tốt”

Ngồi bên quầy bar, Midiya ngửa đầu ngó tôi. Tôi liếc cô bé một cái, “ừm” một tiếng.

“A ~ bao nhiêu người như vậy mà Trần Hy chỉ trả lời Midiya. Có phải hai người.....?” Trình A Kiều một tay chống má, nhìn tôi rất ám muội.

Lời vừa ra khỏi miệng, Midiya lập tức đỏ hồng hai má. Tôi không quan tâm tới họ, tiếp tục pha chế rượu. Câu hỏi này trong quán bar đã có nhiều người hỏi. Nếu cứ ai hỏi lại phải đứng giải thích thì không biết đến tháng nào năm nào mới xong. Không cần vì những lời đồn đại nhảm chán này mà lãng phí thời gian của tôi.

Thật ra tôi nói chuyện với Midiya chẳng qua là vì cô bé trông rất giống Kim Sanh thôi. Tuy rằng khi nhìn cô bé này, lòng tôi có cảm giác là lạ, nhưng cũng chỉ như vậy không hơn. Khi nhìn thấy Midiya tôi không có cảm giác phấn khích, nhớ tới cô bé cũng không cảm thấy đau lòng, da diết.....

Tâm trí tôi, trái tim tôi tràn đầy Kim Sanh, chẳng còn khe hở nào cho ai nữa cả.

.....

Ngày kỷ niệm một năm thành lập quán bar, tiệc tùng náo nhiệt, mọi người tranh nhau mời rượu, tôi không từ chối được đành uống hết. Đến khi tan tiệc đầu óc tôi đã chao đảo, chân nam chân xiêu. Một đám con trai nằm la liệt ngoài đại sảnh, mấy cô gái thì nghỉ ngơi bên trong. Sáng hôm sau tôi loạng choạng đứng dậy, một đêm say rượu khiến đầu tôi như muốn nổ tung. Midiya nói nửa đêm có một cô gái gọi điện tìm tôi.

Tôi uống cốc trà giải rượu rồi đi đánh răng rửa mặt, sau đó gọi điện giải thích “Tối hôm qua mọi người tụ tập uống rượu đến nửa đêm rồi nằm ngủ ngoài đại sảnh. Cô ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi”

Kim Sanh “Ừ” một tiếng, cũng không quan tâm lắm.

Ngực tôi đột nhiên xuất hiện một cơn giận không tên, Nhâm Kim Sanh, cậu chỉ ừ một tiếng vậy thôi à? Không hề quan tâm sao? Đầu đã đau lại càng thêm quay cuồng, tôi còn phải đến công ty ba làm việc, nhấn nại nói

“Nếu không có việc gì thì tớ cúp máy đây”

“Có thể nói chuyện thêm một lát không. Chúng ta đã lâu rồi không tâm sự với nhau”

Nếu là lúc khác nhất định tôi sẽ đồng ý nhưng giờ phút này tôi thật sự không có tâm trạng nói chuyện với cô ấy. Cố gắng nén xuống cơn đau đầu, tôi nhẹ nhàng mở miệng “Tớ có nhiều việc phải làm”

“Ừm, nếu cậu bận thì thôi vậy...”

.....

“Cô ấy không chất vấn gì sao? Chỉ ừ một tiếng thôi à?”

Tôi im lặng không đáp lời

“Kim Sanh này cuối cùng có thật sự thích cậu không vậy?” Trình A Kiều nghi hoặc không thôi “Con gái nếu thích một người thì nhất định sẽ ghen tị và sẽ chiếm hữu, cô ấy...sao lại như vậy chứ”

Vấn đề này như một cây kim đâm vào lòng tôi, lúc đầu chỉ nhói một chút nhưng chậm rãi chậm rãi theo thời gian đâm càng lúc càng sâu, vết thương càng lúc càng sưng tấy.

“Ha ha, kỳ thật cũng không phải không có cách nào kiểm chứng” Trình A Kiều uyển chuyển ghé sát tai tôi “Có một cách để biết chính xác Kim Sanh có thích cậu hay không”

.....

Điện thoại của tôi ngày càng giảm bớt, thật ra một phần là vì tôi phải làm quá nhiều việc, sức khỏe và đầu óc đều đạt cực hạn

Ba công việc một lúc, quả nhiên, rất mệt mỏi....

Mỗi đêm trở về nhà, chân tay tôi không nhúc nhích nổi, cố hết sức tắm rửa xong liền ngồi phịch trên giường hoàn toàn vô lực. Rõ ràng thân thể đã tới cực hạn nhưng nằm trên giường, chỉ cần vừa nhắm mắt lại sẽ nhớ tới cô ấy, không ngừng, không ngừng nhớ tới cô ấy.....

Kim Sanh, hãy chờ tớ! tớ sẽ rất nhanh trở về

Điện thoại của cô ấy ngày càng nhiều hơn nhưng thật tiếc là cô ấy thường gọi tới không đúng lúc, hoặc nên nói là tôi gần như không rảnh được lúc nào để nói chuyện cùng cô ấy

Cứ như vậy, tôi đành bất đắc dĩ nói với cô ấy “Tớ còn rất nhiều việc phải làm”

“Vì sao cậu không nói cho Kim Sanh biết cậu phải làm việc?”

Tôi không trả lời Trình A Kiều.

Nói với Kim Sanh sao?

Tôi lắc đầu

Tôi không muốn nói với cô ấy. Vì cậu mà mấy năm nay ở Mỹ tớ vất vả thế nào, liều mạng làm việc ra sao, làm những loại công việc gì....vì muốn cậu cảm động, muốn trở về bên cạnh cậu biết bao....Những lời này làm sao tôi có thể nói ra được.

Đàn ông đều có tự tôn.

Tôi thích cô ấy nhưng cũng không muốn lấy việc này để tranh thủ tình cảm của cô ấy. Hơn nữa, ở sâu trong lòng, tôi không cách nào xác định được tình cảm thực sự của cô ấy dành cho tôi.

“Không nói cũng được” Trình A Kiều lại mở miệng “Nhưng biện pháp trước đây của tôi đã có hiệu quả rồi, cậu định cảm tạ tôi thế nào đây?”

“Tùy cậu chọn quán, hôm nay tôi mời”

.....

Hai năm sau, công ty mở rộng quy mô, lượng công việc càng nhiều hơn, thường xuyên làm việc đến một giờ chiều, có hôm hai giờ chiều mới được đi ăn cơm trưa.

Có một ngày, buổi trưa, di động rung lên, tôi đang cùng vài người chen chúc tại hội trường chờ đợi văn kiện. Xung quanh vô cùng ồn ào, tôi nghe không rõ đầu bên kia đang nói gì. Tôi cầm di động bước nhanh đến một chỗ vắng vẻ hơn mới nghe, vừa áp lên tai chợt nghe cô ấy lẳng lặng nói “Tớ thích cậu”

Tôi vô thức “Ừm” một tiếng, trong nháy mắt mừng rỡ như điên, hướng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ dè nén tâm trạng, cố gắng không hét lên giữa hội trường. Đến lượt tôi đi lấy văn kiện, đồng nghiệp không ngừng thúc giục, văn kiện rất quan trọng, không thể không đi nhận. ừTớ bắt đắ dĩ nói với cô ấy “Gác máy đã nhé, tớ có việc phải ra ngoài”

“Trần Hy cậu đang làm gì vậy, mau đến nhận đi!”

“Mau lên, mau lên....”

Đầu dây bên kia, Kim Sanh muốn nói gì lại thôi “Tớ...”

Tôi nhủ mảy, lúc này thật sự không phải thời điểm tốt để nói chuyện. Tôi quay nhìn đồng nghiệp, cầm di động trở về, vừa đi vừa nói chuyện “Còn việc gì sao? Cứ vậy nhé, lần sau tớ sẽ gọi điện cho cậu”

Sau hai năm bốn tháng chờ đợi, cuối cùng cô ấy cũng nói “Tớ thích cậu”

Tớ thích cậu.....

Thích cậu.....Tôi vừa nhận tài liệu vừa ngẩn người cười cười. Con gái đúng là rất hiểu con gái.

Tới tháng sáu, Kim Sanh nói một tháng sau là đến ngày thi đại học nên Thái Hậu sẽ tịch thu điện thoại, tạm thời không thể liên lạc được.

Tôi cảm thấy vạn phần thất vọng, nhưng đây là việc quan trọng của cô ấy nên không thể nói gì, chỉ đành ra về không thêm để ý “Ừ” một tiếng. Vậy là chúng tôi bị gián đoạn một tháng

Ba thấy sắc mặt tôi thời gian này luôn âm trầm chán nản, trong lúc ăn sáng liền hỏi “Làm sao vậy, hai đứa đang giận nhau à?”

Tôi lắc đầu phủ nhận.

“Như vậy đi” Ba tôi khê thở dài, buông tờ báo trong tay xuống “Giữa tháng bảy công ty sẽ cử người về nước ký hợp đồng thuận tiện đi kiểm tra tiến độ thi công, con có thể nắm bắt cơ hội này”

Tôi ngẩng mạnh đầu, mắt sáng ngời nhìn ba

“Con đó, đừng tưởng chỉ cần nhìn ta như vậy ta liền cho phép con đi” Ba tôi cười ẩn ý nhìn tôi “Ta công tư rất rõ ràng”

Tôi lập tức hứa hẹn với ba “Con nhất định sẽ cố gắng”

Thời gian sau đó tôi càng điên cuồng làm việc. Vì để chuyên tâm làm tốt dự án này, tôi bỏ hai công việc kia, dốc toàn lực để có mặt trong danh sách về nước.

Tuy rằng tôi rất tự tin hứa hẹn trước mặt ba tôi nhưng tôi chỉ là một nhân viên mới, đối với các nghiệp vụ vẫn chưa quen thuộc, có nhiều số liệu trong máy tính rất khó hiểu. Những từ chuyên ngành không hiểu, tôi phải tra cứu trên mạng hoặc nhờ các tiền bối chỉ dẫn rồi cố gắng nhồi nhét vào đầu. Trước đây thời gian ở trường tôi đều dùng để nghỉ ngơi hoặc ngủ bù, bây giờ đều dùng để học từ chuyên ngành.

Chỉ còn không đến hai mươi ngày nữa, tôi hận không thể đem hết tất cả thời gian ngủ buổi đêm để làm việc. Có những ngày tôi ở công ty suốt đêm, thời tiết nóng bức, thật sự mệt rũ rời, tôi ngủ gục luôn tại bàn làm việc....

Hai ngày sau khi nghỉ việc ở quán bar, Midiya gọi tới oán trách “Vì sao anh nghỉ việc mà không nói cho em biết?”

Tôi có chút ngạc nhiên “Sao phải làm vậy?”

Midiya khóc lóc nghẹn ngào nói “Sao phải làm vậy?.....Anh không cảm thấy áy náy một chút nào sao? Anh, anh biết rõ là em thích anh mà”

Tôi trầm mặc

Cô bé cuối cùng khóc thành tiếng “Vì sao không nói lời nào, em thích anh, rất thích anh....”

Tôi lãnh đạm ngắt lời “Em muốn anh nói gì? Anh không thích em”

“....Vậy vì sao, vì sao nhiều người như vậy, anh chỉ nói chuyện với một mình em? Anh hoàn toàn không thích em một chút nào sao?”

Tôi nhẹ nhàng nói với cô bé một tiếng xin lỗi “Thật xin lỗi. Anh đã có người trong lòng. Anh rất thích cô ấy. Về chuyện khiến em hiểu lầm, anh rất có lỗi”

Midiya không nói được câu nào, chỉ nghe thấy cô bé khóc nức lên một tiếng rồi cúp điện thoại.

Tôi tưởng từ nay về sau cô bé sẽ biến mất khỏi cuộc đời tôi, nhưng một tuần sau, tự nhiên Midiya mang bữa sáng đến công ty tìm tôi

“Em...em đến nhà tìm anh, bác trai nói hôm qua anh ngủ tại công ty không về nhà. Em nghĩ anh làm việc suốt đêm chắc chưa kịp ăn sáng, cho nên...”

Tôi không cầm lấy túi đồ ăn, chỉ đứng lẳng lặng nhìn cô bé.

“Em, em không có ý gì khác. Chúng ta....chỉ là bạn bè bình thường cũng được. Em không sao cả. Chỉ cần làm bạn bè cũng được rồi” Hốc mắt lại bắt đầu xuất hiện nước mắt, cô bé nhỏ giọng cầu xin

Tôi cau mày do dự, lúc sau, vẫn tiếp nhận túi đồ ăn

Sau đó, Midiya thường xuyên chạy qua công ty, mỗi lần đều mang theo bữa sáng hoặc bữa ăn khuya.

Ánh mắt Trình A Kiều đảo vài vòng trên người Midiya, ồm ồm nói “Cậu và cô ấy.....”

Tôi cảm thấy thật nhàm chán “Không có khả năng”

Trình A Kiều cười mỉa “Cậu không sợ Kim Sanh biết sẽ ghen sao?”

Tôi nghĩ tới phản ứng lần trước của Kim Sanh, đáy mắt không khỏi trầm xuống.

“Ai nha, tôi quên mất, chắc cô ấy sẽ chẳng thèm để ý đâu” Trình A Kiều đề nghị “Nếu không, chúng ta thử dò xét xem, cậu từng nghe qua chiêu kích tướng chưa? Nếu cô ấy thật sự thích cậu thì nhất định sẽ có phản ứng”

Tôi cười nhạt.

“Thử xem thôi. Tôi sẽ giúp cậu, để xem cô nàng sẽ phản ứng ra sao”

Tôi vẫn thung thủng đi trước, hai tay đút túi. Trình A Kiều bước theo sau, vẫn ngân nga dụ dỗ “Chẳng lẽ cậu không muốn biết xem cô ấy có thật sự thích cậu không?”

Tôi dừng một chút, sau đó lại tiếp tục lững thững về nhà

....

Bây giờ tối, tôi lấy di động ra, vuốt ve dây số điện thoại thân thương. Ngày mai là ngày cuối kì thi đại học, cũng là ngày tròn năm năm tôi đi Mỹ. Hẹn ước của chúng tôi...

Kim Sanh, cậu còn nhớ lời hẹn của chúng ta không vậy?

“Ha ha, lại nghĩ đến bạn gái phải không” Một đồng nghiệp hích vai tôi

Tôi cười không đáp.

“Nhìn xem, vẻ mặt dịu dàng ánh mắt lấp lánh khác hẳn ngày thường” Hấn cảm thán “Tên nhóc này, tuổi trẻ thật là tốt nha”

Lâu lắm rồi tôi mới có tâm trạng vui vẻ thế này “Anh không phải đã có bà xã ở nhà rồi sao, còn cảm khái gì chứ?”

“Nhóc con, đừng trách tôi không có việc gì tự nhiên cảnh báo cậu nhé: Phụ nữ trước khi kết hôn là cừu, sau khi kết hôn đều biến thành hổ hết”

Tưởng tượng đến cảnh Kim Sanh mặt trát bột phấn, đi giày cao gót, cầm roi da vọt tôi. Tôi đen mặt lắc lắc đầu, lẩm bẩm “Cô ấy hiện tại cũng đã là con cọp nhỏ rồi” Không chùng sau khi kết hôn....

Hấn thương cảm nhìn tôi “Trước khi kết hôn đã thế...aizz, cậu nên chuẩn bị tâm lý trước đi”

Hai đại nam nhân chúng tôi vờ vai nhau, thốn thức chia sẻ cảm giác.

Hấn nhìn đồng hồ “Trễ thế này rồi còn chưa về, hôm nay lại tính ngủ lại công ty à?”

Tôi gật đầu. Nghĩ đến tối mai, cảm xúc liền phập phồng không yên, ngồi ở bàn làm việc mà tâm trí cứ lẩn quẩn bên cô ấy. Một đêm này, nghĩ đến giờ phút này hấn cô ấy đang ngồi trong phòng thi hăng hái làm bài. Tinh thần tôi cũng phấn chấn theo, quyết tâm hoàn thành bản kế hoạch.

Trời sáng, tôi day day thái dương, đứng lên vươn người dãn gân cốt, sau đó cầm bản kế hoạch đã làm xong đưa đến phòng trưởng dự án. Lúc quay trở về thấy Midiya đang đứng chờ

“Em đến lúc nào vậy? Chờ lâu chưa?”

Cô bé ngọt ngào nói “Không có, em cũng vừa đến thôi”

Tôi nhìn đồng hồ “Nếu không có việc gì thì lúc khác nói chuyện nhé, anh đang bẽ bộn nhiều việc”

Midiya hiểu được ngụ ý của tôi, thức thối ra về, trước lúc đi ngoái đầu nhìn tôi muốn nói lại thôi.

“Có việc gì sao?”

Cô bé lắc đầu “Không có việc gì”

Tôi nhìn đồng hồ, ở chỗ Kim Sanh đã tối rồi, sao chưa thấy gọi điện cho tôi. Lại nhớ đến việc Thái Hậu tịch thu điện thoại, hấn là vẫn chưa trả cô ấy

Tôi kiểm chế tâm tình, chờ đợi điện thoại của Kim Sanh. Tiếng chuông điện thoại cuối cùng cũng vang lên “Alo”

Cô ấy không lên tiếng

“Có việc gì vậy?” Tôi xiết chặt di động, cậu...còn nhớ rõ lời hẹn của chúng ta không.

Kim Sanh không nhắc gì tới việc năm năm trước, lại hỏi sang vấn đề khác “Vừa rồi Trình A Kiều gọi điện cho tớ, nói cậu đã có bạn gái mới...”

Tôi thất vọng im lặng, chẳng lẽ, cậu gọi cho tớ vì chuyện này?

Nhớ tới Trình A Kiều từng nói sẽ giúp tôi dò xét cô ấy, Kim Sanh vì sao không chất vấn? Vì sao vẫn tâm bình khí hòa như vậy?

Tôi do dự không trả lời, đang định giải thích thì cô ấy lại như không có việc gì, nhẹ nhàng hỏi

“Cô ấy trông thế nào?”

Trông thế nào? Trông thế nào ư?

Nếu giờ phút này cô ấy phần nộ chất vấn thì dù mắng chửi tôi như thế nào, tôi cũng vui vẻ lắng nghe nhưng cô ấy lại bình tĩnh lý trí hỏi “Cô ấy trông thế nào?”

Tôi tức nghẹn không nói ra lời. Trong lồng ngực lửa giận cháy phừng phừng....

“Chẳng lẽ cậu không muốn biết Kim Sanh có thật sự thích cậu không?”

.....có thật sự thích cậu không...

Mai xui quỷ khiến thế nào, tôi liền lạnh nhạt đáp “Ừ”

Tôi nín thở chờ phản ứng của Kim Sanh, chỉ cần cô ấy chất vấn, chỉ cần cô ấy tức giận tôi sẽ lập tức nói cho cô ấy biết tất cả chỉ là giả. Kim Sanh vẫn trầm mặc, sau đó lặng lẽ cúp điện thoại.

Tôi ngây người, di động vẫn áp bên tai, âm thanh títtít đều đặn vang lên

Chỉ như vậy?

Chất vấn, giận dữ, níu kéo...cái gì cũng không có?

Quá mức thất vọng, tôi tắt điện thoại, vứt vào ngăn kéo rồi đi ra khỏi nhà.

Tối muộn hôm đó, tôi giăng co, bứt rứt mở ngăn kéo lấy di động, trừng trừng nhìn nó một lúc rồi bất đắc dĩ thỏa hiệp. Quên đi, kiêu ngạo, tự tôn cái gì cũng đều bỏ hết đi, dù sao ở trước mặt cô ấy tôi cũng chẳng thể nào không chế được bản thân.

Bấm dãy số quen thuộc rồi áp lên tai

Tắt máy

Tôi nghĩ chắc mình nhầm lẫn, lại bấm lần nữa, tổng đài vẫn máy móc vang lên “Xin lỗi quý khách, số điện thoại này đã ngừng sử dụng. Sorry, this number...”

“Trần Hy ra ăn cơm đi con. Có chuyện gì vậy?” Mẹ tôi ngó vào phòng, thấy mặt tôi trắng bệch tò mò hỏi.

Tôi thẩn thờ “Không sao đâu mẹ”

...Vài ngày sau, công ty thông báo tôi được vào danh sách về nước lần này. Nhận được tin, tôi lập tức gọi điện báo cho cô ấy nhưng đầu dây vẫn vang lên giọng nữ máy móc kia “Xin lỗi quý khách, số điện thoại này đã ngừng sử dụng. Sorry, this number...”

Tôi hoang mang gọi cho La Ly, vừa alo một tiếng, cô ấy liền cúp điện thoại

Tôi gọi cho Vương Mộc Mộc nhưng không ai nghe máy

Bàn tay cầm điện thoại run lên, tôi hoảng hốt. Định bụng chờ vài ngày cho Kim Sanh bình tĩnh lại rồi mới gọi điện giải thích, nhưng giờ...cô ấy dường như...

Cô ấy chẳng lẽ thật muốn cắt đứt liên lạc.....

Tôi cố gắng ổn định tâm trí, tuần sau là có thể về nước. Nếu Kim Sanh vẫn không mở máy thì tôi trực tiếp đến nhà tìm cô ấy. Dù sao hòa thượng chạy được miếu không chạy được.....

Nhiều năm sau, tôi mới hiểu được

Hóa ra tình yêu, không thể thắng nổi những ngờ vực vô căn cứ

Hóa ra, tôi vẫn luôn yêu sai.....

50. Chương 50: Tâm Sự Của Trần Hy (4)

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, con người lúc thì tranh cái ăn như trẻ con, lúc lại ngăn người cả buổi như bà già đó. Cô ấy thế nhưng, lại quyết tuyệt đến thế.

..... Người đi nhà trống.

Tôi đứng ngẩn người trước cánh cửa nơi tôi từng hôn cô ấy, nụ hôn đầu tiên trong đời. Chúng tôi từng nắm tay nhau đi qua tảng đá kia, từng vô số lần đợi trước nhà cô ấy cùng nhau đi học,.....

Tình đột hàn ý dưới đáy lòng cuộn cuộn trào dâng.....

Tôi chưa từng cảm nhận được tháng bảy nào lạnh buốt đến vậy.....

Khắp nơi đều tĩnh mịch đến nghẹt thở, tôi một lần lại một lần bấm số điện thoại của cô ấy.

“Xin lỗi quý khách, số điện thoại này đã ngừng sử dụng. Sorry, this number....”

“Xin lỗi quý khách, số điện thoại này đã ngừng sử dụng. Sorry, this number”

Di động không ngừng phát ra giọng điệu thông báo đều đều của tổng đài viên. Cô ấy vô duyên vô cớ hoàn toàn biến mất. Cô ấy chuyển nhà lúc nào? Vì sao chưa từng nói cho tôi biết?

Hàng xóm xung quanh không ai biết gia đình cô ấy chuyển đi đâu, cũng không có số điện thoại mới của nhà cô ấy. Hai người bạn thân của cô ấy, một người không chịu nghe điện thoại của tôi, một người không liên lạc được

Cô ấy....đã quyết định hoàn toàn cắt đứt liên hệ với tôi

Tôi loạng choạng đi ra khỏi tiểu khu, mỗi bước đi đều giống như dẫm lên trái tim vụn vỡ của mình. Ra khỏi ngõ nhỏ, tôi rất cuộc không nhận được hung hăng dẫm mạnh vào bức tường đá gồ ghề. Không tìm được tin tức của cô ấy, tim tôi thống khổ, sợ hãi, thất thố.....

Tôi đột nhiên nhớ lại hành động nửa năm qua của mình.....

Khi đó cô ấy..... đối với tôi.....

Tôi bỗng dưng vô cùng hối hận, nửa năm qua tôi đã làm cái gì vậy !?

Những kỷ niệm về cô ấy, về chúng tôi giống như một chiếc rương được bật nắp, tuôn trào ào ạt. Tôi lúc này mới đột nhiên ý thức được bản thân đã gây ra chuyện gì với cô ấy.

Tôi vẫn luôn nghĩ cô ấy là cô gái ồn ào ngốc nghếch, hóa ra, từ đầu đến cuối, kẻ ngu xuẩn nhất lại là mình.

Tôi phải làm thế nào để cô ấy tha thứ đây...Cô ấy thực sự có thể tha thứ cho tôi sao?

Tôi thần thờ lang thang dưới ánh mặt trời tháng bảy gay gắt.

Một quả bóng chậm rãi lăn đến chân tôi. Tôi ngừng lại. Một thằng bé chừng 4,5 tuổi, giọng nói trong trẻo non nớt hướng về phía tôi hô lên “Anh ơi, đá quả bóng tới đây giúp chúng em với”

Tôi cúi người nhặt quả bóng đi đến đưa cho thằng bé, đám trẻ ríu rít vây quanh tôi.

“Ồ, anh ơi, tay anh chảy máu kìa”

Tôi không phản ứng, ngồi phệt xuống đầu đường. Mấy con chó nhỏ hít ngửi tay tôi, cái đuôi ngắn ngoáy tít không ngừng. Cách đó không xa vài đứa trẻ tan học tùm năm tùm ba vừa cười vừa nói đi lại trên đường.

Trường học hẳn là có thông tin cá nhân về cô ấy và bạn bè. Nếu cố gắng nài ép họ, có lẽ sẽ xin được. Nhưng sau đó thì sao..?

Sau khi nghĩ thông suốt, tim tôi càng lạnh buốt. Nhìn biểu hiện này của Kim Sanh, tôi biết cho dù có tìm được địa chỉ hay số điện thoại của cô ấy cũng vô dụng, mà tôi cũng chỉ có thể về nước vài ngày.....Còn bạn bè của cô ấy?

Nếu bạn bè cô ấy chịu đứng về phía tôi, tương lai sẽ giúp ích rất nhiều....

Đường vòng đi cứu quốc....không biết còn kịp không?

.....

Một tuần sau, tôi trở về Mỹ, một lần nữa bắt đầu lao vào làm việc. Lúc này, tôi lại càng thêm liều mạng kiếm tiền, không quản đêm ngày chỉ mong được trở về càng sớm càng tốt. Tôi không dám để bản thân nghỉ ngơi. Chỉ cần nhắm mắt lại, tim tôi lại đau đớn không ngừng, kỷ niệm lại hiện về tra tấn đầu óc.

Rốt cuộc sau bốn năm ba tháng, tôi đã kiếm đủ học phí và sinh hoạt phí sớm hơn dự kiến hai năm.

Tôi trở về thành phố F. Ba mẹ cũng về cùng tôi, còn có Midya

Cô bé nói đã chán nhìn mấy người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, người da vàng tóc đen mắt đen vẫn là tốt nhất.

Lần này ba mẹ tôi về cùng, tôi không thể lập tức tới thành phố N tìm cô ấy, chỉ có thể bắt đắc dĩ ở cùng họ vài ngày rồi tính tiếp. Gia đình Midya không còn ai ở đây. Trước kia lúc ở Mỹ cô bé cũng thường xuyên lui tới nhà tôi nên lần này về nước, ba mẹ tôi mời cô bé ở chung với gia đình.

Cơm nước xong mẹ tôi vẫy tay bảo tôi dẫn cô bé đi tham quan xung quanh. Tôi không thoái thác được, đành dẫn cô bé đi loanh quanh.

Trên đường người qua kẻ lại tấp nập, Midya rất cố gắng tìm chủ đề đùa giỡn khuấy động không khí. Còn tôi cố gắng không để đầu óc trôi dạt đi xa

Midya đột nhiên kéo áo tôi “Trần Hy, giúp em xách mấy thứ này được không? Hôm nay em mua nhiều đồ, xách lâu thật là nặng!” (cool boy! còn ko thèm chủ động xách đồ giúp em ;)))

Tôi do dự một chút, tiếp nhận mấy túi đồ màu trắng từ tay cô bé

Midya nhìn tôi giận dữ nói “Anh..... có phải cảm thấy em thực nhàm chán không? bắt luận em nói cái gì anh đều không có phản ứng. Em kỳ thật...rất tẻ nhạt đúng không?”

Tẻ nhạt? Tôi cười gượng một tiếng, ngẩng đầu lên, không quan tâm lắm đến lời cô bé nói.....

Nhâm Kim Sanh!

Tôi chưa từng nghĩ tới, giữa phố xá đông đúc này, tôi sẽ gặp được cô ấy.

Cô ấy đang đứng cạnh một thanh niên, ngẩng đầu mỉm cười với hắn.....

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới.

Chỉ một nụ cười đơn thuần cũng có thể làm cho tôi ghen tị đến phát cuồng, suốt 4 năm chưa từng gặp lại, nhưng hình bóng của cô ấy vẫn khắc sâu trong lòng tôi, chưa một phút nào mờ phai

Trong đầu tôi chỉ có một ý niệm, chính là chạy đến bên cô ấy, mau chóng đến bên cạnh cô ấy.

Tôi không quan tâm hết thảy, một đường chạy thẳng tới chỗ người đó! Cô ấy rõ ràng đã nhìn thấy tôi, lại giống như nhìn một người xa lạ bình thường, cúi đầu ngồi vào xe.

Tôi lập tức tăng tốc, chạy vội về phía đó. Khoảnh khắc bắt kịp chiếc xe ấy, nó bất ngờ khởi động, phóng vọt đi. Ngay trước mắt tôi, biến mất.....

Tôi kinh ngạc nhìn chiếc xe đang dần dần bỏ xa mình, ngơ ngác đứng lại.....

“Trần Hy!” Rất xa truyền đến tiếng Midya thét chói tai.

Tôi mờ mịt quay đầu lại, một trận đau nhức truyền đến toàn thân –

Tôi đột nhiên hoài nghi chính mình liệu còn có thể ở trước mặt cô ấy giải thích lý do năm đó.

Nói cho cô ấy rằng tớ là bởi vì không xác định được tình cảm của cậu nên mới cố ý thử cậu...?

..... Lý do này ngay cả chính tôi còn cảm thấy ngu xuẩn đến độ khó tin.

Bản thân tôi mới chỉ nhìn thấy cô ấy đứng cạnh người đàn ông khác, mới chỉ nhìn thấy cô ấy hướng kẻ khác mỉm cười, ghen tị trong lòng đã đau đến mức khó chịu đựng được. Không thể tưởng tượng nổi năm đó, khi chính tai nghe được lời khẳng định của tôi, tâm tình cô ấy sẽ là như thế nào?

Gieo gió thì gặt bão, hết thấy những thứ này đều là tự tôi gieo gió gặt bão!

Tôi, cho tới tận bây giờ mới chân chính hiểu được mình đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn cỡ nào.

Tôi, cho tới tận bây giờ mới chân chính hiểu được đây là một sai lầm không thể tha thứ.

Nhâm Kim Sanh, cậu còn có thể tha thứ cho tớ không.....

Tớ nên làm thế nào, cậu mới có thể tha thứ được cho tớ.....

Khi cô ấy hỏi vì sao khi đó tôi không chịu mở miệng giải thích.

Tất cả đàn ông trên đời này đều hy vọng luôn giữ được hình tượng hoàn mỹ trong mắt người con gái mình yêu. Thời gian trôi qua, lý do này tôi càng lúc càng khó mở miệng. Một kẻ ngu xuẩn như thế, một lý do ngu xuẩn như thế.....

Lý do này..... Tớ biết nói với cậu như thế nào đây?

Tôi cứ ngỡ trôi qua nhiều năm như vậy, sẽ có thể đem hết thấy chuyện trước kia nói ra một lần, để chúng tôi lại có thể một lần nữa bắt đầu.

Tôi cứ ngỡ..... Cô ấy vẫn luôn ở phía sau tôi, chờ đợi tôi, không có rời đi

Nhưng khoảnh khắc cô ấy lẳng lặng rút tay ra, tôi chỉ có thể vô thức ôm chặt không buông. Rõ ràng là ôm chặt đến vậy, tôi lại cảm thấy cô ấy dần dần tan biến như ảo ảnh.

Cô ấy nhẹ nhàng nói một câu “Có một số người, một số thứ, sẽ không thể nào mãi mãi đứng yên một chỗ chờ đợi cậu”

Tôi bất động nhìn theo bóng cô ấy. Trong hai chúng tôi, cô ấy luôn là người bước đi trước, vĩnh viễn bỏ lại sau lưng cả một trời tuyệt vọng

Có lẽ chính ở khoảnh khắc đó, chúng ta đã bỏ qua nhau.....

Chờ đến khi tôi lấy được dũng khí để giải thích với cô ấy—

“Khi tôi muốn biết lý do thì cậu không chịu nói gì.” Cô ấy cười cười, từng bước lại từng bước cách xa “Mà khi cậu muốn nói thì tôi đã không còn muốn biết nữa rồi”

Tôi vô thức mà tuyệt vọng nhìn cô ấy ra đi, vứt bỏ hết tự tôn của mình, tôi cầu xin cô ấy dừng lại “Nhâm Kim Sanh..... Tớ yêu cậu.”

Nhưng cô ấy chỉ một mồi lắc đầu, “Tiểu quỷ, tôi đã quá mệt mỏi rồi Tạm biệt.”

Nhâm kim sanh, trong hai chúng ta, cậu vẫn luôn là người xoay đầu bước đi trước

Nhâm kim sanh, cậu vĩnh viễn như vậy, tiêu sái bước đi không ngoảnh đầu

Nhâm kim sanh, người không từ bỏ được, người vẫn dậm chân tại chỗ, kỳ thực luôn là tớ

Nhâm kim sanh, tớ rốt cuộc phải làm như thế nào..... cậu mới nguyện ý quay đầu đây?

51. Chương 51: Tuyên Chiến

Buổi trưa, quán cà phê vắng khách. Không gian yên ắng, chốc chốc lại vang lên tiếng cười nói khe khẽ của mấy nữ sinh ngồi trong góc đối diện. Trên bàn họ bày mấy cốc cà phê, bánh ngọt cùng vài thứ đồ ăn vặt nhỏ nhỏ.

“Sau khi cô và Trần Hi chia tay, tôi phát hiện mình không vui vẻ như tưởng tượng”

Tôi bình thần nhìn Trình A Kiều

Trình A Kiều lại nói tiếp “Tôi đã nói tôi không phải là người tốt. Chuyện giữa cậu và Trần Hi...năm đó tôi đã từng...”

Tôi chặn lời cô ấy “Cô định nói năm đó Trần Hi có nỗi khổ khó nói phải không? Hay là năm đó mọi chuyện đều là hiểu lầm?”

Trình A Kiều xoay xoay tách cà phê, căn môi thấp giọng hỏi “Cho nên....Cô có thể tha thứ cho cậu ấy không? Cô hận cậu ấy lắm sao?”

Tôi lắc đầu hờ hững “Tôi chưa bao giờ hận cậu ta, khi đó cũng từng có oán trách nhưng chưa từng căm hận”

Chưa bao giờ nghĩ đến lại có một ngày tôi cùng tình địch năm nào ngồi một chỗ nhẹ nhàng ôn lại chuyện đau thương kia...Bất quá cảm giác này cũng không tệ

“Vậy vì sao.....”

“Tôi mệt mỏi rồi” Tôi nhấc tách cà phê lên môi, cà phê đã nguội lạnh, liền bỏ xuống. “Đây không đơn thuần là vấn đề yêu hay hận, chẳng qua tôi đã quá mệt rồi. Kỳ thật bất luận là Trần Hi hay anh trai cô, nói thật, tôi bây giờ không còn một chút cảm giác nào với chuyện yêu đương nữa. Có lẽ về sau sẽ có nhưng không phải là hiện tại” Dãy dụa tình cảm mười mấy năm trời đã làm cho tình yêu đương của tôi tiêu tán hết.

“Dù thế nào thì một câu này tôi vẫn phải nói với cô” Hồ ly tinh rũ mắt xuống che dấu hốc mắt đang ửng đỏ “Nhâm Kim Sanh, thật xin lỗi!”

Tôi bật cười “Cô đang đóng phim đấy à! Đừng chán ngấy như vậy chứ. Cứ coi như trước mắt là khoảng thời gian tôi nghỉ ngơi nạp lại năng lượng, vài năm nữa lão nương đây sẽ tỏa sáng trở lại”

Rất lâu trước đây tôi từng rất thích một cái váy nhưng bởi vì nó quá đắt nên tôi không dám xin tiền Thái Hậu, cuối cùng đành nén nhịn nhìn người ta mua mất.

Sau này khi lớn lên tôi đã có nhiều tiền, có một ngày tình cờ nhìn thấy nó trong một cửa hàng quần áo cũ, tôi vẫn cảm thấy nó vô cùng đẹp nhưng cuối cùng lại ra về tay không. Bởi vì lúc đó dù tôi muốn mặc cũng không thể mặc được nữa rồi.....

Hoàng hôn buông xuống, bà chủ vô lương tâm này lại muốn trốn việc

Tôn Sa Sa bất mãn chống nạnh “Bà chủ! Chị lại muốn chuồn phải không ? »

Tôi chột dạ, đang định trấn an đứa nhỏ đáng thương thì điện thoại trong quán bắt chợt vang lên. Tôi đứng gần đó nên bước tới tiếp điện thoại

« Ở đó là đâu thế ~ »

Đầu dây bên kia phả tới một hơi thở mong manh toát ra nồng đậm hương vị hủ nữ

« Xin chào, đây là tiệm cà phê »

« Cho tôi hai suất cơm A và B, đưa đến phòng 801 tiểu khu 11 nhé »

« Vâng, sẽ lập tức đưa tới cho quý khách »

Gác điện thoại, tôi rất có lương tâm tự mình lãnh nhiệm vụ đi đưa cơm, thuận tiện tiếp tục kế hoạch trốn việc.

Nhìn kỹ lại địa chỉ, hóa ra là căn hộ cùng khu với căn hộ của tôi. Khu nhà tôi thuê không có thang máy, leo tám tầng lầu với một trạch nữ đứng là muốn lấy mạng tôi.

« Có ai không ? » Tôi ấn chuông một hồi cũng không thấy ai mở cửa. Tôi đành chuyển sang biện pháp nguyên thủy mà hiệu quả là trực tiếp gõ lên cánh cửa lớn.

Một lúc sau, một cô gái mặc áo ngủ in hình gấu Teddy trước ngực mơ màng ra mở cửa

« Xin lỗi ! tôi vừa rồi mãi tập trung...không nghe thấy » Cô gái trẻ vừa nói vừa đứng sang một bên tránh đường cho tôi bước vào.

Cô gái đeo một cặp kính to che hết nửa khuôn mặt, làn da tái nhợt dọa người

« Em hẳn vẫn là học sinh trung học hả, tuy rằng đọc sách rất quan trọng nhưng cũng đừng quá liều mạng » Tôi nhìn hai hốc mắt quầng thâm cùng cặp kính to sụ kia không khỏi xúc động lên tiếng khuyên nhủ

« Không có, tôi đã tốt nghiệp đại học rồi, đến thành phố này làm việc » Cô gái kia rót một cốc nước trắng đưa cho tôi « Vừa rồi khiến cô đợi lâu thật xấu hổ »

Tôi cầm cốc nước, ngạc nhiên thềm đánh giá gương mặt non nớt kia, nhìn thế nào cũng thấy giống trẻ vị thành niên

« Tôi trời sinh mặt búng ra sữa, cũng bị nhầm quen rồi » Cô ấy rất tự nhiên mở hộp cơm bắt đầu bữa ăn tối, cảm khái nói « Đói chết mất, cả ngày nay tôi chưa ăn cơm »

« Cô cũng là trạch nữ à ? » Hơi thở đồng loại không ngừng bốc lên, tôi không nhịn được lên tiếng hỏi

Cô gái ngẩng phắt lên, trân trối nhìn tôi « Cô cũng là hủ nữ ? »

Hai chúng tôi ánh mắt sáng ngời nhìn đồng đội của mình.....

Tri kỷ a ! Tìm được tổ chức rồi !

Tôi cùng cô ấy riu rít trò chuyện, đợi đến khi cơm nước xong, tình hữu nghị của chúng tôi đã tiến thêm một bước dài. Hai người say sưa tán gẫu đến hơn nửa đêm.

« Đúng rồi, công ty cô còn làm việc cả ngày nghỉ cuối tuần sao ? » Tôi nhìn thấy máy tính cô ấy đang mở ra một trang word chỉ chít chữ

« Ha ha không phải, tôi là nhà văn mạng» Cô gái sau khi cơm no rượu say liền khôi phục nguyên lực, sờ sờ mũi nói « Bình thường phải đi làm nên chỉ có thể tranh thủ thời gian rảnh buổi tối sáng tác một chút »

Tôi tò mò hỏi « Tác phẩm của cô tên là gì, sau này tôi vào cổ vũ »

Nói chưa dứt lời liền thấy cô ấy đưa tay vò tóc « Aizz, gần đây bí quá, không viết được thêm gì cả. Chờ tôi vượt qua giai đoạn này sẽ nói cho cô »

.....

Nửa đêm trở về phòng mình, lúc nói chuyện thì có đủ loại đề tài nên tinh thần vô cùng phấn chấn, đến khi về nhà hai mí mắt đã không thể mở nổi nữa rồi. Tôi ngay cả quần áo cũng chưa cởi, ịch một cái nằm ra giữa giường. Lôi lôi kéo kéo cái chăn bị đè lên, đắp tạm bợ một góc chăn lên người rồi cứ như vậy chìm vào giấc ngủ

Ngày hôm sau tỉnh lại, yết hầu tôi có chút đau, đầu cũng choáng váng. Tôi tới phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi loạng choạng trở lại giường ngủ.

Thời điểm tỉnh lại lần nữa cảm thấy cơ thể càng khó chịu hơn, tôi ngồi dậy định rời giường liền cảm thấy trước mắt chao đảo, đành bất đắc dĩ gọi điện cho Tôn Sa Sa báo một tiếng rồi lại nằm vật xuống.

Là bị cảm sao....

Tôi vui cái trán nóng rực vào gối. Sa Sa à, lần này không phải bà chủ của em cố tình lừa dối đâu

Ai biết được tôi ngày thường thân thể tinh tráng là thế, lần này lại xui xẻo gặp hạn

Ngủ được không bao lâu thấy chuông cửa reo lên. Tôi lắc lắc đầu uể oải đứng dậy mở cửa, cảm giác mỗi bước đi đều như bước trên bông gòn. Xem ra con bé Sa Sa này lại đưa cơm đến cho tôi rồi, thật là tình cảm mà

Tôi mở cửa....

Khoảnh khắc cánh cửa vừa mở ra, tôi đứng ngốc mất một giây, giây thứ hai liền chuyển sang trạng thái đón khách chuyên nghiệp nhất

Tôn – Sa – Sa !! Tôi âm thầm mắng nhiếc không tiếc lời, lão nương không biết hóa ra người ăn cây táo lại rào cây sung.

Ngoài cửa, Trần Hi ôm theo một cặp lồng thức ăn nóng sốt bước vào nhà. Tôi miễn cưỡng thanh tỉnh tâm trí đưa tay nhận đồ trong tay hắn. Trần Hi vẫn giữ cặp lồng trên tay, chỉ cúi đầu hỏi tôi

« Cứ để tớ, cậu muốn ngồi ăn ở chỗ nào ? »

Tôi đảo ánh mắt khắp phòng, lúc này mới phát hiện căn phòng khách bữa bọn không tìm nổi một ghế trống để ngồi.

Gương mặt xanh xao của tôi đỏ ửng lên, bằng tốc độ ánh sáng tôi phi đến bộ sô-pha vợ chồng quần áo tạp chí hỗn độn, cố gắng đào ra một chỗ ngồi cho hắn. Dọn xong cái ghế sô-pha đầu óc tôi đã choáng váng không chịu nổi, tôi tì vào thành ghế ngồi phịch xuống

Trần Hi thấy thế mặt khể biến sắc, bước vội tới gần « Kim Sanh, cậu sao vậy ? »

Tôi lắc đầu « Không sao, tôi cả ngày chưa ăn gì nên không còn sức thôi »

Đôi mắt đen láy lo lắng quan sát gương mặt tôi, hai tay đem túi đồ ăn đặt lên bàn « Sắc mặt cậu hôm nay rất kém, cậu thật sự không có việc gì chứ ? »

Lâu lắm rồi không thấy hắn biểu lộ nhiều cảm xúc như vậy. Tôi có chút xấu hổ lắc lắc đầu, cảm thấy âm thầm buồn bực. Mới vài ngày không gặp, cái kẻ lảm lì cạy miệng không ra một câu này đột nhiên lại biến đổi rồi à.

Tôi cầm lấy thìa ăn một ngụm cháo nóng hắn mang đến, ngây ngẩn cả người.

Một năm nay, Sa Sa thỉnh thoảng lại mang đồ ăn đến cho tôi, đúng là loại mùi vị này

« Nhâm Kim Sanh, mấy ngày nay tớ vẫn luôn nghĩ đến lời cậu nói »

Trần Hi chăm chú nhìn tôi, từng lời từng lời nhắc lại :

« Có một số người, một số việc, không thể mãi mãi đứng một chỗ chờ đợi cậu »

Editor: Liêu Doanh

52. Chương 52: Khai Cuộc

người. Không biết là do thức ăn nóng hay cổ họng nóng mà ngụm thức ăn này thật khó có thể nuốt xuống. Tôi cố sức nuốt một ngụm lớn, há miệng thở dốc.

Trần Hi ở bên cạnh tiếp tục nói, gương mặt lạnh lùng trở nên thật hiền hòa “Cậu có thể dừng kết luận nhanh như vậy, có thể cho cả hai một chút thời gian, có được không?”

Tôi vẫn nhìn bát cháo, im lặng xúc từng thìa, từng thìa.

Hắn cũng rời tầm mắt lên bát cháo, im lặng chờ đợi

“Mùi vị này thật không tệ”

Trần Hi đáp nhẹ “Là Tôn Sa Sa gợi ý, cậu thích là tốt rồi”

Ăn xong, tôi tiễn hắn ra cửa, thản nhiên mở miệng « Cậu nấu ăn rất ngon, một năm nay vất vả cho cậu rồi »

« Không vất vả »

Trần Hi không để ý, vô thức đáp lời, nói xong đột nhiên im bặt, chặt vật tránh ánh mắt tôi.

Nói lỡ miệng rồi.

Tôi khẽ cười, vẫn thản nhiên tiễn khách « Đi cẩn thận, không tiễn »

Trần Hi vẫn chưa đi ngay, ánh mắt đang treo trên trần nhà lại lần nữa rơi xuống mặt tôi « Tổ sợ nếu cậu biết đồ ăn là do tổ nấu sẽ không ăn »

Cho nên mới không dám nói cho tôi biết sao ?

Tôi nhỏ nhen như vậy khi nào chứ ? Lãng phí đồ ăn sẽ bị trời phạt đó.

« Ăn ngon lắm, cảm ơn cậu »

Hắn cúi đầu « Ừ » một tiếng, xoay người bước về phía cầu thang

Tôi đóng cửa sắt quay về phòng, mới bước được vài bước, trước mắt chao đảo một cái, ngã xuống

« Cẩn thận !! »

Thân thể nặng nề tiếp xúc thân mật với sàn nhà. Bên tai nghe thấy tiếng cửa sắt bị động vào tường ầm ầm

« Kim Sanh ! Kim Sanh ! cậu làm sao vậy Kim Sanh »

Rất nhanh, tôi cảm giác thân thể bị một người ôm vào trong ngực, tôi cố mở mắt, nhìn thấy gương mặt đầy hoảng hốt của Trần Hi « Kim Sanh, nói chuyện với tổ đi ! »

Lòng đau như cắt khiến tôi cố sức mở miệng « Đây là phòng tôi thuê...sao cậu lại dùng sức đá cửa mạnh như vậy...cửa của tôi... »

« »

Hắn dẫn mặt ra một giây, trên trán lại nổi lên màu đen quen thuộc « Cậu yên tâm, hổng tổ đền »

Tôi nghe vậy mới an tâm nhắm mắt lại, bên tai lập tức truyền đến tiếng hắn khẩn trương gầm nhẹ « Kim Sanh ! »

Cảm giác thân thể bị bế bổng lên, tôi lại lần nữa hốt hoảng mở mắt « Cậu làm gì vậy ? »

Hắn gắt gao ôm lấy tôi, một đường chạy xuống dưới lầu « Mang cậu đi bệnh viện ! »

Tôi chỉ cảm thấy đầu choáng váng một chút, ngoài ra cũng không thấy chỗ nào không khỏe cả. Vì thế thân thể giây dựa rời khỏi lòng hắn « Không cần đi bệnh viện, tôi vẫn chưa yếu ớt đến vậy »

Trần Hi ôm tôi càng chặt « Không được, nếu có vấn đề gì thì làm sao bây giờ ! Cậu vừa rồi đã ngất đi đó »

« Bây giờ không có việc gì nữa rồi, tôi chỉ bị cảm mạo thôi, ăn một chút rồi nằm ngủ một giấc là khỏe »

Hắn mím môi, cứng rắn nói « Không thương lượng, đi bệnh viện ! »

Tôi nhào người với tay bám vào tay vịn cầu thang, sống chết không buông « Tôi không sao, tôi không đi bệnh viện ! »

« Buông tay ! »

« Không buông ! »

« Buông tay ! Đi bệnh viện ! »

Tôi nhất quyết lắc đầu, chỉ cảm mạo thôi, tùy tiện uống ít thuốc rồi chui vào chăn là xong. Trước mặt công chúng còn muốn diễn vở anh hùng cứu mỹ nhân đem tôi ôm thẳng đến bệnh viện ư...nhất định không đi !

Thấy tôi quyết tâm không buông tay, hắn đành xuống nước năn nỉ « Kim Sanh, đừng làm cho tổ lo lắng nữa. Cầu xin cậu đấy, có được không.... »

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, chưa bao giờ nghĩ tới một kẻ kiêu ngạo như hắn lại có ngày mở miệng cầu xin người khác.

Nhìn hắn sợ tới mức mặt trắng bệch, lòng tôi có chút rung động, chậm rãi đưa tay rút về. Trần Hi như nhận được lệnh ân xá, vội vàng ôm tôi phóng thẳng xuống lầu.

« Lái xe ! Đến bệnh viện mau lên ! »

Hắn vẫn gắt gao ôm tôi không rời, thỉnh thoảng lại hỏi tôi thấy trong người thế nào, một đường thúc giục lái xe tăng tốc. Bác tài nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của hắn còn tưởng rằng chuyện liên quan đến mạng người, lập tức nhấn ga phóng như bay.

Căn hộ của tôi ở lầu tám, tuy rằng tôi không béo nhưng đương nhiên vẫn có mấy chục cân máu thịt. Trần Hi ôm tôi chạy liên tục tám tầng lầu, mồ hôi ướt đầm gương mặt đẹp. Tôi chịu đựng choáng váng nhòe người dậy, điều chỉnh lại tư thế

« Vì sao không gọi xe cứu thương, đi thế này không phiền phức sao ? »

Hắn cứng rắn đem tôi lần nữa ấn nằm vào lòng mình « Bọn họ quá chậm » Nói xong hắn lại tiếp tục thúc giục lái xe « Bác tài, bác chạy nhanh hơn nữa được không ! »

Người lái xe hào sảng đáp một tiếng « Được rồi ! »

Tôi bị hắn chặt chẽ ôm vào trong ngực, từ góc độ này ngẩng lên có thể nhìn thấy đường cong duyên dáng từ chiếc cằm cương nghị uốn lượn xuống cổ, mạch đập trên cổ khe khẽ mà gấp gáp, thái dương trắng trẻo, tóc mai đen nhánh đầm mồ hôi, hàng lông mi dài cong vút chốc chốc lại chớp xuống.

Tôi hoảng hốt nhớ lại rất nhiều năm trước, khi đó hắn vẫn là một học sinh trung học, cũng khẩn trương bối rối như vậy, rõ ràng tôi chỉ bị say xe nhưng hắn vẫn cường ngạnh bắt tôi đi cấp cứu.... Nhớ lại kỷ ức càng khiến đầu thêm đau, tôi mệt mỏi nhắm mắt lại

Tôi bị cấp tốc đưa vào bệnh viện, vốn bác sĩ khám xong chỉ truyền một chai nước rồi kê đơn về nhà tự uống. Không nghĩ tới hắn lại nhất quyết đòi để tôi ở bệnh viện theo dõi hai ngày. Tôi nằm trên giường bệnh nhàm chán hết xem rèm cửa phòng bệnh có bao nhiêu hoa văn lại ngồi rình coi góc tường có bao nhiêu con muỗi.

Tôn Sa Sa hôm nay tới thăm bệnh, chột dạ đứng cạnh giường không dám hé răng. Tôi liếc mắt nhìn cô bé

« Nói đi, vì sao lại bán đứng chị ? »

Sa Sa cắn cắn môi, ấp úng nói « Thật ra....em chỉ vì....dụng cụ leo núi của câu lạc bộ nên.... »

« Chỉ vì mấy cái dụng cụ đó mà đem bà chủ bán đi, chị đây không đáng tiền như vậy sao ? »

Sa Sa nhỏ giọng phản bác « Đó mới là khoản đầu tiên ... » Cho nên chị yên tâm, chị vẫn rất đáng giá

« »

Nhắm mắt lại, hừ một tiếng, tôi lại hỏi « Chuyện chị nằm viện Thái Hậu có biết không ? »

« Không biết »

« Làm tốt đấy » Đứa bé này vẫn còn ngoan ngoãn, may mà không rơi vào tai Thái Hậu, nếu không tháng tiếp theo tôi sẽ bị tẩm bổ thành con lợn nái mất

« Nhưng mà.... »Sa Sa dè dặt mở miệng « Khi Trình học trưởng hỏi chị...em có nói »

Chết tiệt !

« Bà chủ làm sao bây giờ, hiện tại em cảm thấy thật không chống đỡ nổi hai anh đó » Sa Sa xấu hổ không thôi « Em sai rồi, thật sự sai rồi ! Về sau em đối với mĩ nam nhất định sẽ cố gắng tăng cường sức chống cự »

« Cái gì mà tăng sức chống cự ? » Một giọng nói ôn nhả dịu dàng vang lên

Nhắc Tào Tháo liền thấy Tào Tháo tới

Trình Giảo Kim chậm rãi bước vào « Sa Sa, vừa rồi khi đến đây anh thấy tiệm cà phê rất đông khách. Có lẽ em nên trở về trông coi một chút xem sao »

« Vâng, em đi ngay. Tạm biệt anh chị » Sa Sa quay đầu liếc tôi một cái, ngầm ý nói tôi tự bảo trọng rồi mở cửa ra về

Tôi thấy thăm may mắn sáng nay Trần Hi đã bị tôi ép trở về công ty làm việc. Tôi đưa tay chỉ cái ghế cạnh giường, cười với hắn « Còn đứng đó làm gì, ngồi đi »

Trình Giảo Kim ngồi xuống, cầm lấy quả táo bắt đầu gọt giúp tôi « Không thể nghĩ được mới hai ngày mà đã phải đến gặp em ở bệnh viện »

« Chỉ là cảm mạo thôi, không phải bệnh nặng »

Hắn đột nhiên đưa tay sờ trán tôi « Bị sốt sao ? »

Tôi lập tức nghiêng đầu né tránh « Không sao, giờ đã bình thường rồi »

« Vậy à » Hắn thu tay, một chữ cũng không hỏi xem tối qua là ai đưa tôi đến bệnh viện « Kim Sanh, em thật sự luôn làm cho người khác lo lắng »

« A ? » Tôi mê hoặc nhìn hắn

« Anh phóng đến đây nhanh thế nào, em không tưởng nổi đâu » Trình Giảo Kim cười nhẹ, đuôi mắt lộ ra một điểm yêu mị

« Kỳ thật tôi vẫn mong được làm anh em với anh » Tôi thành thật tỏ rõ quan điểm lần nữa

« Vì sao ? Bởi vì trong lòng đã có người khác sao ? »

Tôi vẫn thẳng thắn « Không phải, chỉ là hiện tại tôi không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương nữa »

« Nhiều năm như vậy mà em vẫn không có cách nào buông bỏ được sao ? » Hắn cách lớp kính mắt chăm chú nhìn tôi « Kim Sanh, em đã không còn trẻ nữa rồi. Trong nhà hắn là đã thúc giục rồi chứ ? »

Tôi nhớ tới Thái Hậu đầu năm nay quả thật đã bắt đầu đánh tiếng, tôi mím môi không trả lời.

« Nếu đã xác định sẽ phải kết hôn, vì sao không lựa chọn một người mình quen thuộc ? »

« Tôi kỳ thật vẫn luôn coi anh là anh em tốt của mình »

Trình Giảo Kim đem quả táo đã gọt hết vỏ đưa đến miệng tôi « Em ghét anh tới vậy sao ? »

Tôi lắc đầu. Lúc đầu quả là tôi không ưa hắn nhưng sau mấy năm cả hai đã trở nên rất thân thiết.

« Vậy em bây giờ đã có đối tượng kết hôn rồi sao ? »

« Không có »

« Vậy vì sao không thử một lần ? » Ngữ điệu hắn cứ nhẹ nhàng ngâm nga mang theo chút mê hoặc dẫn dụ

Tôi đột nhiên nhớ tới năm ấy ở Phố Đà Sơn gặp chuyển tuyến xuyên không kì quái kia, ngập ngừng vài lần, tôi lúng túng hỏi

« Nếu...sau này anh có một cô con gái, anh định...đặt tên cho nó là gì ? »

« Vì sao đột nhiên hỏi cái này ? »

« Anh cứ trả lời trước đi » Tôi vô thức nín thở

« Ừm...sẽ gọi là.... » Trình Giảo Kim suy tư vài giây, rồi sau đó cười nhẹ trả lời

« Trình Viên Viên »

53. Chương 53: Gái Lỡ Thì

Trình Viên Viên?

Trình Viên Viên !!

Chẳng lẽ đây là đối tượng định mệnh của tôi !!!

“Về mặt như vậy là sao?” Trình Giảo Kim vẫn bảo trì nụ cười hoàn mỹ, du dương hỏi tôi

Tôi lập tức chộp lấy móng vuốt của Trình đại gia “Tuyệt đối! Tuyệt đối đừng đặt là Trình Viên Viên, cứ gọi nó là Trình Phương Phương, Trình Thế Mĩ, Trình Long....tất cả đều có thể nhưng Trình Viên Viên thì không được”

Hắn rút tay về, suy tư nói “Anh cảm thấy tên này cũng hay mà”

“Tên này vô cùng xấu, đổi đi đổi đi!”

“Không sao, nghe thuận tai là được. Kim Sanh hóa ra em lại quan tâm đến con gái tương lai của anh như vậy” Trình Giảo Kim cười mỉ mỉ, ánh mắt lóng lánh ánh đào

“Khụ...Không có gì” Tôi nỗ lực đính chính “Tôi chỉ là có chút xúc động thôi, gia cảnh nhà anh tốt như vậy, đặt tên con cái cũng không thể xem nhẹ được”

Hắn cười cười “Quá khen rồi”

Trình Giảo Kim trò chuyện với tôi đến khi hoàng hôn buông xuống mới rời đi. Hắn vừa bước ra cửa liền đụng mặt Trần Hi đang tiến vào

“Xin chào” Trình Giảo Kim nhã nhặn đưa bàn tay về phía Trần Hi “Cảm ơn cậu đã chăm sóc Kim Sanh”

Trần Hi nhếch miệng cười nhạt, đưa tay bắt lấy “Không cần cảm tạ, đây vốn là việc tôi nên làm”

.....Sóng ngầm mãnh liệt.....

Nhìn hai người tươi cười từ biệt nhau, sau lưng tôi lạnh toát.

Trần Hi đóng cửa phòng, đem thức ăn đặt trên bàn rồi tiến về phía tôi

“Hôm nay cậu thấy thân thể sao rồi?”

“Khỏe hơn nhiều rồi”

Không khí có chút gượng gạo

Hắn “Ừ” một tiếng rồi mở nắp cặp lồng, múc ra một bát nhỏ. Tôi ngồi thẳng dậy đưa tay tiếp nhận

“Uống nhiều canh gà một chút” Hắn múc một muống canh rồi đưa đến bên miệng tôi

“Tôi tự ăn được mà” Tôi chỉ cảm mạo thôi, cũng không có tàn phế

“Há miệng ra nào” Trần Hi vẫn kiên trì dứ dứ muống canh sát miệng tôi, gương mặt tuần lân diệu xuống, tràn ra từng đợt ôn nhu

Tôi buông tay, ngoan ngoãn há miệng ra chờ chim mẹ mớm mồi

“Ồ, canh gà này nấu rất vừa miệng”

Hắn rũ mắt xuống, vành tai hồng lên “Canh gà rất tốt cho thân thể, uống nhiều một chút”

Tôi nhất thời thấy lúng túng, im lặng ăn hết chén canh

Ăn cơm xong, hai người nhìn nhau không biết nói gì. Hắn thu dọn bát đĩa, ngồi tựa vào ghế lấy ra một tập giấy tờ ngồi đọc. Tôi nhún nhún vai, lôi mấy tờ tạp chí Tôn Sa Sa mang đến, đọc giết thời gian

“Đừng nằm xem, sẽ không tốt ắt” Ánh mắt hắn vẫn dán vào tập văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói

Y như ông cụ non

Tôi lẩm bẩm vài tiếng, vặn vẹo cái eo nhỏ dựng cái gối sau lưng rồi nửa nằm nửa ngồi xem tạp chí.

Không gian im ắng chỉ còn tiếng sột soạt lật giở tạp chí. Tập tài liệu dày đặc chữ trên tay hắn rất lâu cũng không thấy vang lên tiếng lật giở....

Rốt cuộc, hắn gấp tài liệu lại, phá vỡ yên lặng “Cậu....đang qua lại với anh ta sao?”

“....Không có”

“Vậy cậu....” Trần Hi xiết chặt tập tài liệu, mấy tờ giấy mỏng manh vụn vẹo trên tay hắn “Cậu....thích anh ta phải không?”

“Tôi chỉ coi anh ấy như bạn bè »

“Vậy...lần trước cậu nói đã thích người khác....”

“Đó là gạt cậu thôi” Tôi vẫn dán mắt lên trang tạp chí, chỉ là giờ phút này không đọc nổi nửa chữ

Một lúc lâu Trần Hi không nói gì. Tôi ngược mắt lên nhìn hắn, phát hiện Trần Hi đang nhìn mình chăm chăm, trên mặt không hề che dấu nét vui sướng. Ánh mắt lấp lánh, gương mặt rạng rỡ khác hẳn ngày thường.

Ánh chiều tà theo cửa sổ chiếu vào gian phòng nhỏ, tôi cúi đầu thu hồi tầm mắt, hắn cũng mở lại tập tài liệu, đưa tay vuốt phẳng mấy trang giấy nhăn nhúm, lúc sau tiếng lật giở tài liệu lại vang lên sột soạt....

Một ngày bình thản trôi qua

Kỳ hạn Trình Giảo Kim giao hẹn rồi cũng tới, tôi thẳng thắn thể hiện rằng mình chỉ muốn làm anh em với hắn. Vốn tưởng rằng Trình đại gia nghe xong sẽ phát tay áo bỏ đi, không ngờ hắn chỉ thản nhiên sờ sờ cằm, ánh mắt phức tạp nhìn tôi « Vậy à » rồi không nói gì thêm nữa....

Sau đó cũng không có thêm hành động gây hấn nào

Hay là....hắn muốn kết thúc trong hòa bình ?

Cuối năm, Thái Hậu vài lần giục tôi về nhà, trong điện thoại bà vẫn không quên khuyến khích tôi mang vài tên bạn trai theo về. Tôi hàm hồ đáp ứng vài tiếng, chỉ nói hiện tại đang cân nhắc rồi tìm cách đánh trống lảng

Thái Hậu lần này không mắc bẫy nữa, hung hăng hét lớn « Còn xem xét cái gì ! Đã 25 rồi đấy, sắp thành gái lỡ thì rồi còn thời gian đâu mà xem xét. Về nhà ngay ! »

Gái lỡ thì.....

Tôi vuốt mặt bị ai nhìn lần thanh xuân thứ hai lại trôi đi, khúm núm gật đầu đáp ứng, lập tức thu dọn hành lý về nhà. Tôi gọi điện hẹn với La Lỵ và Mộc Mộc rồi tạm đóng cửa tiệm cà phê.

Tôi vừa trở về hôm trước, hôm sau đã nghe tin Trần Hi cũng trở về thành phố F. Trình Giảo Kim thì phải ở lại làm việc đến hết ngày 27 tết mới được nghỉ.

Sau khi trở về tôi liên tục nhận được bom đổ từ bạn bè, lớp trung học có năm cái, lớp sơ trung có sáu cái. Tôi cảm thiệp mời thối thức không thôi, mới hôm nào ngây ngô vui đùa cùng nhau, nay đã thi nhau nhảy vào hầm mộ hôn nhân.

Một tối, Thái Hậu cầm gối sang phòng tôi, thủ thủ dò hỏi vấn đề bạn trai bạn gái, tôi úp mặt xuống gối giả chết. Thái Hậu thấy thế hừ lạnh một tiếng, tạt thêm gáo nước lạnh

« Nha đầu, con cũng lớn tuổi lắm rồi đấy, bây giờ không nhân lúc vẫn còn chút nhan sắc nhanh nhanh tìm một đứa để kết hôn, chẳng lẽ con tưởng đợi đến ba mươi tuổi rồi nhan sắc không phai tàn hay sao ? »

« Thái Hậu, con làm gì đã già đâu chứ » Tôi ủy khuất ôm đầu. Tuy rằng tôi đã 35 tuổi rồi nhưng cơ thể này vẫn còn trẻ trung lắm

Thái Hậu thừa dịp tận tình khuyên bảo « Năm nay con 25 vẫn còn có thể miễn cưỡng được coi là thiếu nữ thanh xuân nhưng qua 25 tuổi thì hết rồi, về sau có muốn tìm cũng không còn đơn giản nữa»

Tôi cọ cọ trong lòng Thái Hậu, nửa ngày không nói lời nào

Thái Hậu xoa đầu tôi, yêu thương cười « Lớn như vậy rồi còn muốn làm nũng sao »

Tôi vẫn vùi mặt vào lòng mẹ « Thái Hậu con phát hiện làm người lớn thật là vất vả. Con không muốn lớn lên đâu »

« Nha đầu ngốc, mọi người đều phải trưởng thành »

Tôi nhắm mắt hoài niệm những năm tháng thanh xuân vui vẻ khoái hoạt
Thái Hậu, con chỉ muốn vĩnh viễn làm một đứa trẻ 13 tuổi làm nũng trong lòng mẹ.

54. Chương 54: Suối Nước Nóng

Sáng 30 tết tôi nhận được điện thoại của La Ly

“Sanh Sanh à, chúng ta lâu quá không gặp nhau rồi, vài ngày nữa sắp xếp gặp nhau đi”

“Sẵn sàng, nhưng Mộc Mộc có thời gian đi không?” Mộc Mộc phải trực ở bệnh viện. Tôi và La Ly đều đã tốt nghiệp đi làm, chỉ còn Mộc Mộc vẫn đang học

“Không thành vấn đề” La Ly vui vẻ nói

“Hai người đã tìm được địa điểm chưa? Tổ phải nói trước là tổ không đến tiệm cơm hay tiệm cà phê gì nữa đâu đấy nhé” Từ hồi mở tiệm cà phê ở thành phố N, tôi cả ngày ngâm mình trong quán thành ra mắc bệnh nghề nghiệp, tôi không muốn về đến thành phố F còn phải tiếp tục chui rúc trong đó nữa

“Đương nhiên là đã chọn được địa điểm rồi” La Ly thần bí cười cười “Đến lúc đó cậu sẽ biết”

Buổi chiều tôi cùng Thái Hậu đi mua đồ trong siêu thị

“Bào ngư, cua biển, thịt gà, thịt lợn, thị dê...ừm...mấy loại này mua cũng tạm rồi, cần mua thêm...”

Thái Hậu liên tục ném hết gói lớn gói nhỏ lên xe chở đồ. Tôi trợn mắt nhìn hai xe đồ đầy ắp, sắp phải mang thêm cái xe thứ ba nữa rồi, nhẫn nhịn một hồi rồi không nhịn được nhỏ giọng nhắc nhở “Thái Hậu, mẹ mua hình như hơi nhiều rồi...”

Thái Hậu liếc mắt xem thường “Đêm nay là đêm tất niên, đương nhiên phải làm phong phú một chút”

Cái này cũng quá phong phú đi

“Mua nhiều như vậy ba người nhà ta làm sao ăn hết được”

Thái Hậu thần bí nhìn tôi nháy mắt một cái “Mẹ có nói là chỉ ba người ăn sao?”

Tôi ghệt mặt nhìn

Hôm nay là ngày gì mà ai cũng thần thần bí bí như thế chứ

Sau khi về nhà, Thái Hậu từ trong núi chiến lợi phẩm rút ra hai con dao sáng loáng vô cùng sắc bén, vuốt ve yêu thích không rời tay. Tôi và cha già tái mặt liếc nhìn nhau, một lúc lâu cũng không dám hó hé lên tiếng

“à...Thái Hậu...hôm nay có ai chộc giận mẹ à?” Có chuyện gì từ từ thương lượng.

Thái Hậu thu hồi song dao “Hoảng cái gì, lão nương chỉ đang suy nghĩ xem tối nay làm món gì. Còn không mau theo mẹ vào bếp”

Tôi “Vâng” một tiếng, ngoan ngoãn đi làm phụ bếp

Sáu giờ tối, các món ăn đã bày biện trên bàn, chuông cửa vang lên

Tôi lau tay chạy tới mở cửa, cửa vừa mở ra, mắt tôi trợn tròn, khóe miệng giật giật

Trình Giảo Kim ôm một hộp quà màu đỏ, tươi cười nhìn tôi “Chúc mừng năm mới Kim Sanh”

“Chúc mừng năm mới”....Không phải người này định ba mươi tết chạy tới nhà tôi dùng cơm đấy chứ...

Trình Giảo Kim không chần chừ tiến vào nhà, hướng về phía Thái Hậu cùng cha già cung kính nói “Bác trai, bác gái năm mới tốt lành”

Kỳ quái là Thái Hậu sắc mặt vẫn thản nhiên, thậm chí còn đặc biệt hòa ái cười cười nói nói “Mấy ngày nay làm việc vất vả lắm phải không. Tối nay bác nấu súp dinh dưỡng, chịu khó ăn tắm bổ chút đi”

Tôi vẫn đứng ngốc ở cửa một hồi, một lúc mới tỉnh lại, khó hiểu hỏi Thái Hậu “Thái Hậu, mẹ biết anh ấy sao?”

Người trả lời lại là Trình Giảo Kim “Lúc trước anh đã từng đến nhà thăm hai bác”

“Sao tôi lại không biết?” Hấn chưa hề nói gì với tôi

Thái Hậu sờ sờ đầu tôi, ý vị thâm trường “Nha đầu, chuyện con không biết còn nhiều lắm”

Quả nhiên, một hồi chuông cửa lại vang lên

Không để ý đến tôi đang há hốc ngoài cửa, Trần Hi từ tốn bước vào nhà

“Di Nhâm, chú Nhâm, chúc mừng năm mới”

Thái Hậu và cha già cười mị mị tiếp nhận lễ vật trên tay hấn rồi bảo hấn ngồi xuống

“Trần Hi, cháu đến muộn đấy”

Trần Hi cười nhẹ, hồ hởi nói “Trên đường bị kẹt xe, cháu xin tự phạt ba chén”

Tôi nghiêng đầu nhìn chằm chằm hai mỹ nam trước mặt, không biết bọn họ đang định diễn phim gì ở đây?

Tôi tiến lại chỗ Thái Hậu nhỏ giọng hỏi “Thái Hậu, mẹ khi nào lại thân thiết với Trần Hi như vậy?”

“Năm ấy hấn vừa về nước đã tìm tới cửa nhà mình rồi”

“Ồ...” Vì sao mẹ không nói cho con biết

“Nha đầu ngốc” Thái Hậu dí trán tôi một cái “Con nghĩ rằng cái gì cũng giấu nhem trong lòng thì mẹ con không biết gì hết sao? Con gái của ta sao có thể để cho tên nhóc này khi dễ”

Trong lòng ấm áp, mũi cay cay, tôi nghèn nghẹn nói “Thái Hậu....”

Thái Hậu cười ấm áp “Không biết sao mẹ lại sinh ra đứa con ngây ngô thế không biết, nếu để cho con tự xoay sở thì mẹ làm sao yên tâm được”

Trên bàn cơm, Trình Giảo Kim nho nhã mỉm cười “Bác gái, đồ ăn bác làm ngon quá. Nếu bác mở một quán ăn thì cháu chắc chắn sẽ làm khách hàng thường xuyên”

Thái Hậu cười không khép miệng lại được “Thật sao, nha đầu kia vẫn còn chê bác nấu ăn mùi vị đậm quá đấy”

“Cháu thấy hương vị thế này rất hợp khẩu vị, có lẽ khẩu vị mỗi người khác nhau thôi” Trình Giảo Kim tự nhiên đáp, đôi đũa gấp một miếng thịt thả vào bát tôi “Kim Sanh em có phải ngồi hơi xa không, thích ăn đồ nhạt mà sao chưa gấp bát thịt thả hằm này?”

Đôi đũa đang thả nửa chừng bị ngăn lại, Trần Hi trên mặt mỉm cười, thản nhiên nói “Bát cô ấy đã nhiều thức ăn rồi, từ từ hẵng gấp thêm”

Tôi cúi đầu hận không thể đem mặt mình vùi luôn vào bát cơm

Lạy trời! làm ơn cho bữa “hồng môn yến” này mau mau chấm dứt đi

“Kim Sanh, ăn từ từ thôi, uống chút canh đi đã” Trình Giảo Kim ôn nhu nói

Tôi lúng túng làm theo, vội vàng húp hai muỗng canh, không ngờ uống quá nhanh nên bị sặc, mắt mũi cay xè

Trời ơi, mau cho tôi chết đi!

Trần Hi ngồi bên trái vỗ nhẹ lưng tôi “Dù có bị thức giục cũng đừng nên uống nhanh như vậy chứ”

Thái Hậu cùng cha già ở một bên nín cười, coi như không nghe không thấy

Tôi vẫn cúi mặt vào bát cơm, trong lòng không ngừng la hét: Chấm dứt đi! Mau chấm dứt đi!

.....

Chiếc xe men theo con đường nhỏ uốn quanh sườn núi, đến trước cổng một biệt thự lớn liền dừng lại

Tôi xuống xe ngẩng đầu nhìn biển hiệu “Suối nước nóng Sơn Thủy”

“Mùa đông mà ngâm mình trong suối nước nóng là tuyệt vời nhất đó “ La Ly đặc ý tranh công

Một ánh mắt âm trầm đảo quanh người tôi, cuối cùng dừng trước ngực “Không biết nhiều năm như vậy rồi có lớn thêm chút nào chưa?”

Tôi nổi da gà chống lại ánh mắt âm u của Mộc Mộc, mấy năm không gặp, xem ra Mộc Mộc ngày càng tu luyện thành thực khí chất hắc ám bẩm sinh này

“Nguy rồi, tớ không mang đồ bơi” Chẳng lẽ muốn tôi “tắm tiên” sao?

“ Có đây, có đây” La Ly đung đưa bộ áo tắm trước mặt tôi “ Đã chuẩn bị giúp cậu rồi”

Chúng tôi thay đồ tắm rồi tiến về suối nước nóng, trên đường đi thấy nam nữ tắm chung khá nhộn nhịp

Tôi khoác áo choàng tắm, cố gắng đi xa La Ly một khoảng, cô ấy mặc một bộ đồ đồ rục vô cùng gợi cảm, bộ ngực vĩ đại trắng ngần nổi bật trên nền đỏ cơ hồ đem ánh mắt tất cả mọi người thu hết vào đó. So sánh với La Ly tôi bỗng thấy mình nhỏ bé đến đáng thương.

Mộc Mộc mặc một bộ hoa xanh pha trắng. Mộc Mộc vốn có dáng người rất đẹp, chẳng qua ngày thường cô ấy quá mức âm tà khiến ọi người không để ý đến, giờ phút này nét âm tà biến mất, bộ đồ nửa kín nửa hở làm lộ ra đầy đủ nét thanh xuân phơi phới. Mộc Mộc nhìn tôi đánh giá một hồi, thản nhiên bình luận “ Có vẻ vẫn là sân bay tiêu chuẩn”

Tôi ngất!

Mộc Mộc thấy mặt tôi đen mất một nửa, hảo tâm an ủi “Cũng may mà cậu còn được cái mặt kéo lại, không cần tự ti vậy đâu”

Quá đáng mà.....

Ba người đi qua một hành lang dài, lại lên một đoạn cầu thang, bước vào một khu biệt lập, xộc vào mũi tôi là mùi lưu hoàng nồng đậm. Một bể bơi lộ thiên hiện ra trước mắt, vẫn là nam nữ tắm chung. Xung quanh bể là đình đài lầu các xây theo phong cách cổ xưa, phía xa xa có một thác nước nhỏ dẫn nước nóng từ trên núi chảy vào bể.

“Rất đẹp đúng không” La Ly lôi kéo tôi đến bên mép nước, đưa tay cởi áo choàng tắm đang bị tôi gắt gao giữ chặt “Này cậu định làm xác ướp Ai Cập à, sao lại quấn chặt như vậy?”

Tôi hít sâu một hơi, chủ động cởi áo choàng, ném sang một bên.

Ngực lớn thì sao chứ! Cẩn thận về sau lại chảy xuống tận rốn. Cửa tôi nhỏ một chút nhưng vĩnh viễn không lo lảng bị chảy xệ

“Thật sự là...thật sự là vẫn hấp dẫn mà” La Ly lúng túng nói “ Không sao hết, dáng người cậu phối hợp trên dưới phong thái cũng rất đáng yêu đó”

Mộc Mộc tựa vào một góc, không đếm xỉa đến La Ly đang cố gắng vớt vát tôi, đột nhiên âm lãnh mở miệng “ Thật khéo, lại gặp người quen rồi”

Tôi xoay người nhìn, Trần Hi mặc chiếc quần bơi đen dán sát, mái tóc đen nhánh ướt át rủ xuống trán, lộ ra cặp mắt đen láy nồng nhiệt, đôi môi ngày thường nhợt nhạt lúc này hồng nhuận sáng bóng đầy quyến rũ. Nước từ mái tóc chậm rãi lăn xuống xương quai xanh qua khuôn ngực trần vạm vỡ tiến tới cơ bụng săn chắc, rồi hòa vào làn nước.

Nhiều năm như vậy mà tôi lại lần nữa ngã quy trước mỹ nam kế, tôi xấu hổ cúi đầu, liếc La Ly một cái ác liệp. Hai người đó ăn ý mười phần rất nhanh rút lui tới nơi khác.

Trần Hi chăm chú nhìn tôi chậm rãi bước xuống bể . Tôi dựa vào thành bể, xấu hổ nghiêng người tránh ánh mắt nóng rực của hắn, vịn phần muốn đem áo choàng phủ lên người...

Chết tiệt!! Hai kẻ kia lại dám đem theo cả áo choàng của tôi chạy biến mất

Tôi âm thầm rửa một tiếng, ngó nghiêng ngắm phong cảnh bốn phía. Vị trí này có chút u tĩnh, hơi nước nóng bốc lên lượn lờ trong không khí làm không gian trở nên huyền ảo mơ hồ.

“Cậu đêm nay cũng ngủ lại đây sao?” Trần Hi thấp giọng hỏi, rẽ nước tiến đến đứng bên cạnh tôi

“Ừm” Tôi có chút gượng gạo

Trần Hi dường như định chạm vào tôi, nhưng bàn tay đến nửa chừng lại thu trở về.

Tôi cảm môi cũng không rõ trong lòng là cảm giác gì, hai tay huơ huơ nghịch nước, không chủ động bắt chuyện.

“Cậu...có cảm thấy tớ thật phiền phức không?”

Tôi lắc đầu “Không”

“Kỳ thật là tớ năn nỉ La Ly hôm nay đưa cậu tới chỗ này” Trần Hi một tay chống vào thành bể, hạ quyết tâm xoay người đối mặt với tôi.

“Tôi biết”

Khi cậu vừa xuất hiện, tôi đã biết.

Hắn trầm mặc một lúc lâu, bàn tay vô thức nắm chặt, khẽ run run “Kim Sanh, tớ có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu, bây giờ cậu còn muốn nghe không?”

Bể bơi lộ thiên đã chìm vào bóng tối, mấy quãng sáng đèn in trên mặt nước dập dềnh đung đưa, không gian dần yên ắng, sương khói vẫn lượn lờ. Trần Hi im lặng chờ đợi lời tuyên án, vẻ mặt vô thức sợ hãi cũng giống hệt như ngày ấy bên cánh đồng hoa đỗ quỳên.

Hai tay tôi cũng gắt gao nắm lại từ bao giờ, im lặng thật lâu, cuối cùng vẫn không thể buông tay

“Tôi....muốn nghe”

55. Chương 55: Nhân Kim Sanh, Tạm Biệt

Hơi nước mờ lung, Trần Hi lặng lẽ đứng, hai tay siết chặt, những bất an, sợ hãi, do dự, mê mang, tuyệt vọng của những năm tháng đó hết thấy đều kết tinh lại thành sự chờ đợi trong giây phút này. Chờ đợi phản quyết cuối cùng

Tôi trầm mặc rất lâu

Hắn cũng nín lặng đứng một bên

Một thế kỷ sau, tôi cuối cùng cũng mở miệng “.....Nguyên nhân là như vậy ư?” Bởi vì không xác định được tâm ý của tôi cho nên thăm dò? Hoang đường biết bao!

Trần Hi cúi đầu, thanh âm có chút run rẩy “Tớ biết nguyên nhân này thật ngu xuẩn, cũng thật hoang đường. Hoang đường đến nỗi chính tớ cũng không thể tha thứ ỉnh”

“Cậu....” Tôi thở hắt ra, cuối cùng vẫn không nói nên lời. Trước đây từng đọc ở đâu đó nói rằng đàn ông là những sinh vật đến từ sao Hỏa hoàn toàn không thể nắm bắt được, đến giờ cuối cùng tôi cũng hiểu được ý của tác giả. Tôi với hắn quả thực không cùng một chủng loại

Trần Hi nhìn tôi một cái rồi vội đánh mắt ra phía xa xa “Bởi vì đáng vẻ cậu luôn hờ hững cho nên tớ rất bất an. Tớ đã từng nghĩ có lẽ cậu không thật sự quan tâm đến tớ, nên mới....Tớ biết mình rất ngu ngốc”

Tôi ngược mắt nhìn chằm chằm tên ngốc nhất thiên hạ đứng trước mặt “Trước khi thi đại học, không phải tôi đã nói tôi thích cậu sao?”

“Tuy rằng cậu nói thích tớ, nhưng thích một người hẳn là phải ghen tị hoặc tức giận khi đối phương tiếp xúc với người con gái khác, nhưng cậu thì rất bình tĩnh cũng hoàn toàn chẳng thèm để ý gì, cho nên tớ...”

Tôi cảm họng không nói được gì. Lúc này tôi nhận ra có lẽ tôi cũng là đứa ngu ngốc nhì thiên hạ

Tôi chưa từng nghĩ rằng người tôi thích cũng sẽ có những cảm giác bất an, sợ hãi giống như tôi

Khi đó tôi kỳ thực vô cùng để ý cũng vô cùng ghen tị, tức giận. Chỉ là tôi cố gắng khiến bản thân không nghĩ đến cũng không đi chất vấn hấn. Hóa ra những cố gắng của tôi lại làm cho đối phương bất an như vậy, nghi hoặc đến thế

“Tháng bảy tớ về nước tìm cậu. Cậu chuyển nhà, đổi số điện thoại, hầu như cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người. Tớ không tìm được Mộc Mộc, đến nhà La Ly thì cô ấy không chịu gặp, gọi điện thoại không chịu nghe....Khi đó cậu đã quyết định hoàn toàn tuyệt giao với tớ mà tớ lại chỉ có thể về nước một tuần, cho nên khi trở lại Mĩ tớ đã lao đầu làm việc kiếm tiền để sớm được về nước. Tớ nghĩ chờ vài năm sau khi cậu không còn giận tớ nữa, chúng ta sẽ có thể bắt đầu lại”

“Đừng có nói với tôi là cậu không biết địa chỉ nhà mới của tôi” Thái Hậu đã nói năm đó khi hấn về nước đã tìm đến tận cửa. Hơn nữa, ngày ấy khi hấn xuất hiện trước căn hộ của tôi ở thành phố N tôi quyết không tin đó chỉ là ngẫu nhiên

Trần Hi có chút quẫn bách, cắn cắn môi “Kỳ thật....Sau đó tớ đã đến trường tìm được địa chỉ và số điện thoại mới nhà cậu, cũng tìm được địa chỉ nơi cậu thuê trọ ở thành phố N”

Tôi kinh ngạc “Vậy sao cậu còn khổ sở đứng chờ trước nhà La Ly một tuần lễ làm gì?”

Trần Hi hơi quay mặt đi, cái tai hồng lên “....Tớ cảm thấy đối diện trực tiếp với cậu có vẻ gian nan nên chọn cách đi đường vòng cứu quốc, đem người thân bạn bè xung quanh cậu biến thành tay trong của tớ...như vậy phần thắng có vẻ nhiều hơn”

Tôi dở khóc dở cười, cho nên mới có La Ly, Mộc Mộc, mới có Tôn Sa Sa và Thái Hậu?

“Vậy vì sao năm đó khi tôi hỏi cậu, cậu lại không giải thích?” Tôi muốn đem tất cả những nghi hoặc bấy lâu nay một lần giải quyết hết

“.....Tớ không biết phải mở miệng thế nào” Trần Hi nâng tay che khuất hàng lông mày cương nghị cùng đôi mắt đen láy, thanh âm đều đều thoát ra khỏi miệng “Tớ không biết phải mở miệng như thế nào để giải thích cái lý do ngu ngốc đó.Tớ chưa từng nghĩ tới sau nhiều năm mà tớ vẫn không thể mở miệng giải thích với cậu. Tớ biết bản thân rất hoang đường nhưng tớ vẫn luôn hy vọng ở trong mắt cậu tớ luôn là một người đàn ông hoàn hảo...”

Tôi sững sờ, không biết phải phản ứng thế nào

Cho dù nghĩ trăm ngàn lý do cũng không nghĩ được chân tướng sự tình lại thành như vậy

Một sự thật đơn giản mà tàn khốc

Nếu năm đó chúng tôi có thể thẳng thắn hơn, nếu chúng tôi có thể vứt bỏ kiêu hãnh và bất an để cùng học cách tin tưởng lẫn nhau thì có lẽ mọi việc sẽ không diễn ra như thế này

“Kim Sanh....thật xin lỗi” Trần Hi khề khàng nói “Cậu....có thể quay lại với tớ không....?”

Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn hấn

“Không cần lập tức trả lời, chỉ cần cậu để ý đến tớ một chút thôi, chỉ cần cậu cho phép tớ quan tâm đến cậu”

Tôi rũ mắt xuống “Cậu đúng là tên ngốc”

Từ nhỏ, đối với mọi việc hấn luôn xử lý thật bình tĩnh, thành thực làm cho tôi quên mất rằng kỳ thật hấn cũng chỉ là một đứa trẻ đang trưởng thành, mà hấn trong tình yêu lại ngốc nghếch đến không ngờ

Trần Hi vui sướng, ánh mắt rạng rỡ như phát sáng trong đêm tối, cẩn thận nói “Ý cậu là cậu đồng ý cho tớ một cơ hội?”

Tôi nhẹ nhàng “ừ” một tiếng

Trần Hi cúi đầu nhìn chằm chằm tôi

”Kim Sanh, tớ sẽ đối với cậu thật tốt”

“....”

“Kim Sanh, tớ sẽ luôn luôn trân trọng cậu”

“....”

“Kim Sanh.....tớ yêu cậu”

“.....ừm”

.....

Đêm khuya thanh vắng, tôi nằm trần trọc trong khách sạn hơn nửa đêm vẫn không ngủ được liền ngồi dậy, khoác tạm chiếc áo mỏng ra ngoài tản bộ. Tôi đi hết hành lang gấp khúc, trời đã khuya người đi lại thưa thớt, thỉnh thoảng bắt gặp một vài đôi uyên ương nắm tay nhau đi dạo. Có lúc đi ngang qua bụi cây tình cờ nghe thấy âm thanh rên rỉ khe khẽ làm tôi có chút nóng mặt

Thanh niên bây giờ thật mạnh động....

Tôi tới quầy bán hàng 24 giờ mua mấy chai bia và ít đồ ăn vặt, về khách sạn tôi trèo lên sân thượng, chọn vị trí quan sát được núi non trùng điệp khắp vùng, thích ý ngồi xuống

“Xem ra em rất thích trèo lên sân thượng ngồi uống rượu nhỉ” Thanh âm ôn nhã dịu dàng truyền đến

“Thật sự là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà” Tôi cảm khái, đã quá quen với lối xuất quỷ nhập thần của hắn

“Không phải trùng hợp” Trình Giảo Kim thẳng thắn nói

“Anh làm sao biết đêm nay tôi không ngủ được mà chạy đến?” Cái này cũng quá thần kỳ đi

“Anh chỉ biết em đến suối nước nóng này, còn gặp em ở trên này thì quả thật là trùng hợp” Trình Giảo Kim chậm rãi tiêu sái bước đến trước mặt tôi. Hắn không đeo kính, có lẽ mới tắm xong, mái tóc hơi xoăn ướt đầm, lọn tóc trước trán xòa xuống khẽ chạm vào đôi mắt yêu mị, hai gò má hây hây, đôi môi ứng hồng càng thêm phần diễm sắc. Hắn chỉ khoác áo choàng tắm màu trắng, cổ áo trễ xuống lộ ra cơ ngực săn chắc đầy đặn....

Thật sự là....yêu khí bức người mà

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao người này lại đeo kính. Dáng vẻ hiện tại so với bộ dáng trí thức thường ngày của hắn giống như hai người khác nhau vậy.

“Ha ha, sao lại không nói gì?” Hắn thú vị nhìn tôi

Tôi trấn định tâm thần, thu hồi ánh mắt giả bộ ngắm nghía phong cảnh. May mắn được tiểu quỷ kia rèn luyện mười mấy năm cho nên tôi cũng không dễ dàng bị mỹ sắc hấp dẫn mất hồn.

Trình Giảo Kim thấp giọng cười “Kim Sanh, có đôi khi anh rất thích cá tính của em nhưng có lúc em tạo cho người khác cảm giác rất thất bại đấy”

“Tôi luôn là vậy dù ai muốn hay không” Tôi ném một lon bia cho hắn, thản nhiên nói

Trình Giảo Kim bật nắp lon, ngửa đầu uống một ngụm “Em quá thẳng thắn, ngay cả một lời nói dối lịch sự cũng không chịu nói”

“Thật xin lỗi”

Hắn cười nhẹ “Tính tình yếu đuối nhưng luôn cậy mạnh. Kim Sanh, phụ nữ như em rất dễ bị thiệt thòi”

Tôi cúi đầu không nói lời nào

Hắn nâng tay xoa xoa mái tóc dài của tôi “Về mặt gì thế, chính vì em như vậy nên anh mới quý trọng em đó”

Tôi uống thêm một ngụm bia “Tôi cũng rất quý trọng anh, nhưng mà vẫn chỉ có thể xem anh như một người bạn thân thiết”

Trình Giảo Kim nhẹ nhẹ nói, thanh âm dịu dàng lan tỏa trong bóng đêm “Kim Sanh, em còn nhớ anh đã từng nói anh không thích đồ của anh có dấu tay kẻ khác”

Tôi vẫn lặng lẽ uống bia

“Trên người em tràn ngập dấu vết cũ, anh phát hiện ra bất luận anh cố gắng thế nào cũng không thể xóa nó đi được” Môi hắn khẽ cong lên hiện ra một nụ cười hoàn mỹ, cho dù nói ra những lời thất bại nhưng trên mặt vẫn luôn mỉm cười nhàn nhạt

Tôi hơi ngừng động tác, tiếp tục lắng nghe

“Mấy năm nay kỳ thật anh vẫn còn nhiều biện pháp khiến em là của anh, đáng tiếc anh không thể dung nạp được những dấu vết trên người em, cho dù có được em cũng không có ý nghĩa” “Anh luôn chờ đợi, chờ đợi một ngày nào đó em lãng quên hẳn nhưng sự kiên nhẫn của anh không phải là vô tận. Hiện tại nó đã đến cực hạn rồi”

Tôi quay đầu nhìn Trình Giảo Kim, há miệng muốn nói gì đó, đột nhiên trước mắt tối sầm

Trình Giảo Kim lấy tay che mắt tôi, tôi cảm thấy cánh môi lay động, một thứ mềm mại ấm nóng vừa áp vào liền rời đi ngay

Tôi kinh ngạc che miệng, hơi ngửa ra sau, trừng mắt nhìn hắn. Trình Giảo Kim hạ tay xuống, lui về phía sau một bước, tao nhã mở miệng, khẽ khàng nói

“Nhâm Kim Sanh, tạm biệt”

56. Chương 56: Tình Địch Đối Thoại

Hết tháng giêng, tôi không trở về thành phố N mà bị Thái Hậu cưỡng bức ở lại thành phố F. Thái Hậu hiện ngang lâm liệt tuyên bố: Phao gia khí mẫu trái nghịch luân thường (bỏ bê gia đình, bỏ bê cha mẹ là làm trái với đạo lý luân thường)

Nghịch cái quỷ, thương nhớ tôi thì cứ nói thẳng đi

Tôi đem tiệm cà phê giao hẳn cho Tôn Sa Sa quản lý, sau đó mặc một bộ đồ công sở đến tham quan công ty của gia đình

Tôi cùng Thái Hậu đi dạo một vòng quanh công ty, không khỏi nín thở. Thế này mới cảm thấy hóa ra nhà tôi cũng được liệt vào tầng lớp thượng lưu thượng thừa, giai cấp tư sản chân chính. Năm đó Thái Hậu nhúng tay vào lĩnh vực bất động sản khuấy đảo vài năm đã khuếch trương thành một công ty hoành tráng thế này. Dải đá cẩm thạch lát sàn cửa ra vào khiến tôi không nhận được chớp chớp mắt mấy cái cho khỏi lóa mắt, sàn nhà lấp lánh, trần nhà lấp lánh, các văn phòng lấp lánh...

Thật sự là...quá phô trương mà

“Thái Hậu, mẹ có cảm thấy thế này có hơi...phô trương quá không?”

Thái Hậu nghiêm mặt giáo huấn “Cái này gọi là khí phái!”

“Vâng....cao kiến cao kiến!”

Tôi luôn cảm thấy phụ nữ là sinh vật rất dễ bị những vật lấp lánh mê hoặc, mà Thái Hậu nhà tôi đã triệt để đem thiên tính này phát huy đến mức cao nhất. Bất luận là châu báu, trang sức hay dao kéo dụng cụ nhà bếp tất cả đều sáng loáng, đến cả công ty này cũng trang hoàng lấp lánh đến vậy....

Hôm đó tôi tạm thời được phân vào làm ở phòng xây dựng cơ bản, bắt đầu bước đầu tiên trên con đường trở thành người phụ nữ trí thức. Đồng sự xung quanh biết được tôi là con gái của Thái Hậu liền chia thành hai phe. Một phe cả ngày nịnh bợ bên tai tôi nhưng sau lưng oán thầm Nhâm Kim Sanh tôi là lính nhảy dù (ý là lính mới tò te chẳng có chuyên môn kinh nghiệm gì lại ở đầu tòi ra) còn một phe chọn cách bo bo giữ mình, tận lực giữ khoảng cách với tôi để tránh thị phi. Cuối cùng tôi cũng hiểu được cảm giác của Trình Giảo Kim năm đó

Dựa vào núi núi đổ, dựa vào người người chạy

Chỉ còn cách tự cứu mình thôi

Tôi học tập Trần Hi trưng ra bộ mặt lạnh như tiền, dùng khí thế cùng ánh mắt giết chết bọn họ. Sự thật đã chứng minh kinh nghiệm của người đi trước luôn đúng, thế giới quanh tôi lập tức trở nên thật thanh tịnh.

Cứ cách vài ngày Trần Hi lại đến công ty tôi lúc tan tầm, đón tôi đi ăn tối, tôi từng hỏi hần “Cậu không cần về thành phố N làm việc sao?”

Hần thản nhiên nói “Năm nay tớ chuyển công tác về tổng công ty ở thành phố F rồi”

Các nhân viên nữ trong công ty tràn ngập tò mò với tần suất xuất hiện của mỹ nam Trần Hi, tôi canh phòng nghiêm ngặt không cho phép tiếp cận, thà chết không khai báo.

Mấy việc này không làm quyết liệt chỉ tiện nghi cho đám háo sắc các người

Một hôm, lúc tan tầm, tôi nhận được một cú điện thoại xa lạ, một giọng nữ ngọt ngào trong điện thoại xin tôi một cuộc hẹn.

Tôi về nhà thay một chiếc váy lông trắng muốt xinh đẹp, tỉ mỉ trang điểm sửa soạn đến khi diễm quang bản ra bốn phía mới thông thả xuất môn.

Đến nhà hàng, một cô gái bộ dạng nhu mì ngọt ngào đứng dậy đón tôi “Xin chào, Nhâm Kim Sanh”

Tôi cũng uyển chuyển đáp lời “Xin chào”

Tiên lễ hậu binh, đạo lý này tôi biết. Nhưng tôi không ngờ câu đầu tiên cô ta nói lại là:

“Cô biết tôi là ai sao?”

Cô ta tưởng mình là diễn viên hollywood chắc ?

Tôi cố gắng duy trì gương mặt tươi cười

Cô ta thức thời tự động công bố « Tôi tên là Midiya, có lẽ cô cũng biết tôi »

Tôi lập tức lịch sự nói « Nghe danh đã lâu »

Hóa ra gặp gỡ chính chủ. Nghe La Ly nói cô ta trông khá giống tôi, tôi lặng lẽ đánh giá cô ta. Có cái gì giống chứ ? Làn da cô ta không trắng bằng tôi, phong thái không cao quý bằng tôi, chỉ số thông minh kém xa tôi....v.v...

Midiya có chút cảm khái nói « Vài năm trước tôi từng gặp cô, bắt quá chân chính gặp gỡ thì đây là lần đầu tiên »

« Từng gặp qua tôi ? »

« Chính xác là tôi từng nhìn thấy ảnh chụp của cô, thật ra ảnh chụp so với ngoài đời có vẻ xinh đẹp hơn »

«..... »

Ta đập tẹt mở người bây giờ ! lão nương ôn nhu chẳng qua muốn cấp cho người ít mặt mũi thôi

Midiya lại tiếp tục ngọt ngào nói « Cô có biết tôi và anh ấy quen nhau bao lâu rồi không ? »

Tôi so với cô ta càng ngọt ngào hơn « Cô đang khoe thời gian với tôi sao ? »

Cô ta u oán nói nhỏ « Tôi yêu anh ấy bảy năm rồi, tôi rất thật lòng với anh ấy »

Cái gì gọi là tiếng sét ái tình ?

Cái gì gọi là vừa gặp đã yêu ?

Tôi bị mấy lời kịch này đả kích nặng nề

Oh my god ! cảnh tượng lâm ly trong mấy bộ phim Đài Loan cũ rích lại một lần nữa trình diễn trước mắt tôi. Cuối cùng tôi cũng biết cái gì gọi là nghệ thuật đến từ chính cuộc sống.

Tôi cố gắng đổi lời kịch, nụ cười trên mặt càng kiều diễm hơn « Thật đáng tiếc, nhưng anh ấy lại thật lòng yêu tôi »

Midiya vẫn duy trì thanh âm ngọt ngào nhưng không che dấu nổi chút ác ý « Cô biết không, những năm ở Mĩ tôi luôn luôn ở bên cạnh anh ấy »

Trời ạ, đừng khiêu chiến cực hạn của tôi chứ

Tôi nhăn nhín đến nổi da gà, gật đầu một cái « Tôi biết, cô chú Trần cũng vẫn luôn ở cạnh Trần Hi. A, đúng rồi, còn phải cảm ơn cô mấy năm nay rất chăm chỉ làm em gái đưa cơm, đã thay tôi chăm sóc anh ấy thật tốt »

« haha, khẩu khí thật lớn »

« Quá khen ! quá khen ! »

« Mấy năm nay cô chú Trần đều rất thích tôi, thường xuyên bảo tôi về nhà làm khách. Vài ngày nữa còn muốn cùng ba tôi thương lượng ký kết hợp đồng làm ăn nữa »

Tôi kinh ngạc che miệng « Trời ạ, hóa ra là cô tính gả cho cô chú Trần à, hay là cô muốn bảo Trần Hi đi lấy ba cô ? »

Nhân phẩm

Chẳng lẽ đây là loạn luân chi luyến trong truyền thuyết ?

Cái trán cao trắng trẻo của cô ta cuối cùng cũng đen lại

« Nhâm Kim Sanh, mặc kệ cô xảo ngôn thế nào, tôi cũng sẽ không buông tay đâu »

Tôi mỉm cười nhìn cô ta, không nói gì

Midiya chậm rãi lặp lại một lần « Tôi vĩnh viễn cũng không từ bỏ »

Tôi vẫn như cũ mỉm cười

« Cô đây là ý tứ gì ? »

Tôi nhún vai « Cô so với Trình A Kiều thì kém hơn nhiều lắm, ít nhất tôi đối với cô ấy còn có chút coi trọng »

Còn cô thật tầm thường

« Nói thật tôi cảm thấy cô có chút điên. Lời này cô nên nói thẳng với anh ấy, hay là cô hy vọng tôi sẽ thay cô chuyển lời cho Trần Hi ? » Tôi đứng dậy, vượt vượt cái váy « Cuộc nói chuyện dừng lại ở đây thôi »

Tôi về nhà phát hiện Trần Hi đã đến từ lúc nào, hắn đang trò chuyện với Thái Hậu trong phòng khách

« Về rồi sao, cảm giác như thế nào ? » Thái Hậu hướng tôi neho neho mắt, tôi trước khi đi đã nói cho Thái Hậu biết tôi đi gặp tình địch

« Sảng khoái. Bất quá có người nhờ chuyển lời » Tôi quay sang đối diện với Trần Hi « Tiểu quỷ, người nào đó nói cô ta vĩnh viễn cũng không từ bỏ cậu đâu »

« Hả ? » Trần Hi nghi hoặc nhìn tôi

« Midiya » Tôi thản nhiên trả lời

Trần Hi bình tĩnh hỏi « Sau đó ? »

Tôi đương nhiên biết chẳng có gì sau đó cả. Nhưng mà cứ nghĩ đến cảnh đã có kẻ thèm nhỏ rãi sắc đẹp của hắn.....

Thái Hậu khịt khịt mũi, mang theo vài phần trêu chọc « Trong nhà có mùi dấm chua »

Tôi liếc Thái Hậu một cái, nghiêng đầu tránh đi ánh mắt nóng cháy của hắn

Thanh âm Trần Hi mừng rỡ « Kim Sanh ! »

Tôi khẽ gất « Gọi cái đầu cậu ấy »

Thái Hậu ở một bên tiếp tục bình luận « Nha đầu kia đang thẹn thùng đó »

57. Chương 57: Chưa Toại Lòng

“Dem tài liệu này đi đóng dấu, một tiếng sau tôi muốn thấy nó trên bàn tôi”

“Vâng” nhân viên Lộ tiếp nhận tài liệu rồi trở về chỗ ngồi

“Thế nào, mỹ nhân mặt lạnh kia có phải rất khó làm việc chung không?” Máy đồng sự bên cạnh thấy hần ra khỏi văn phòng liền kéo tới hỏi han

Nhân viên Lộ nhớ lại gương mặt lãnh đạm không cảm xúc của Kim Sanh “Quả là rất lạnh lùng, thật đáng tiếc ột gương mặt đẹp”

Đầu năm nay nghe nói có sếp nữ mới nhậm chức, hần cũng không để tâm lắm, dù sao chức vị của hần ở công ty không cao, thay vì xun xoe nịnh nọt không bằng đứng một bên yên lặng giữ mình thì hơn

Mấy lần nhìn thấy sếp từ xa xa, là một cô gái thanh mảnh trắng trẻo, tóc thả ngang lưng, khi không nói chuyện thì vẻ mặt hết sức lạnh lùng

Một tiếng sau, nhân viên Lộ cầm văn kiện đi đến văn phòng, trên đường chạm mặt một người đàn ông vừa xa lạ lại quen thuộc. Hần lên lút đánh giá người đàn ông có vẻ mặt cương nghị, lạnh lùng kia, nghe nói đây là bạn trai của sếp hần. Thật không hiểu hai nui bằng khi ở cùng nhau thì như thế nào? Không biết có phải hơi lạnh rét chết đối phương không....

Nhân viên Lộ mở cửa bước vào, sếp nữ ngồi trước bàn công tác ngẩng đầu lên liếc hần một cái, giấy tiếp theo trong mắt sếp bừng sáng sắc xuân tình.... Làm hần không tự chủ được dờ dẫm chìm vào ánh mắt đó

.....

Tôi chờ một chút vẫn chưa thấy nhân viên cấp dưới đem tài liệu qua, chỉ thấy anh ta cứ đứng sững trước cửa nhìn mình chằm chằm, tôi hơi cao giọng gọi một tiếng “nhân viên Lộ?”

Nhân viên Lộ sực tỉnh, lấy lại tinh thần làm việc, chật vật đem tài liệu đặt lên bàn rồi vội vàng rời khỏi văn phòng

Gặp quỷ sao?

Tôi dựa người vào ghế, xoa xoa chiếc cổ cứng ngắc sau một ngày làm việc. Công việc mới không lúc nào được nhàn hạ cả. Tầm mắt liếc qua Trần Hi đang đóng cửa văn phòng, lông mày hần hơi nhíu lại về mặt hình như có chút khó chịu?

“Làm sao vậy?” Chuyện gì làm cho hần không hài lòng?

“Không có việc gì?” Trần Hi nhàn nhạt nói, quét mắt lên chồng văn kiện xếp trên bàn “Hôm nay công việc nhiều lắm à?”

“Ừm, có mấy văn kiện tới đột xuất cần phải giải quyết cho xong. Hay để hôm khác đi với cậu nhé?”

“Tờ chờ cậu” Hần lời ít mà ý nhiều, nhắc chân ngồi xuống một góc văn phòng, kiên nhẫn chờ đợi

Tôi không nói gì, cúi xuống tiếp tục làm việc nhưng âm thầm gia tăng tốc độ để sớm hoàn thành công việc, văn phòng lúc này chỉ còn lại tiếng bàn phím cùng tiếng lật giấy sần sật....

Thành phố đã thấp lên những ngọn đèn rực rỡ chạy dọc theo những con đường ngoằn ngoèo đến tận cuối chân trời. Tôi tắt máy tính, xoa xoa bả vai, cuối cùng cũng làm xong

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi, tôi ngẩng đầu lên thấy hần đứng yên lặng phía sau cẩn thận mát-xa bả vai cứng ngắc của tôi

Tôi theo bản năng hơi né người

Trần Hi lại ấn tay xuống giữ tôi lại, thấp giọng nói “Đừng nhúc nhích”

Tôi ngồi im, cảm giác đôi tay dài mạnh mẽ từ từ đánh tan sự mỗi mệt nơi bả vai

Kể từ lúc chúng tôi xóa bỏ hết hiểu lầm, đây là lần đầu tiên tiếp cận nhau gần như vậy. Rất khó định nghĩa quan hệ hiện tại của chúng tôi, đại khái là.... Bạn bè đã thừa nhưng người yêu chưa tới

Cả hai chúng tôi đều rất thận trọng, từng chút từng chút một hé mở lòng mình, chưa dám liều lĩnh trực tiếp phá bỏ những luẩn quẩn trong lòng nhiều năm nay

“Đã khá hơn chút nào chưa?”

Lòng bàn tay Trần Hi dần nóng lên, luồng nhiệt xuyên qua lớp áo mỏng lan tỏa xuống da thịt, tôi cúi thấp mặt nói nhỏ “Tốt hơn nhiều rồi”

Hắn không nói nữa, cần mẫn day day xoa xoa không ngừng

Không gian lại trở nên im ắng, tôi tìm chủ đề nói chuyện “Động tác của cậu có vẻ rất thuần thực, hình như trước kia thường xuyên mát-xa cho người khác?”

“Ừm” Trần Hi chỉ ừm một tiếng gọn lỏn

“Cậu học ở đâu vậy?”

“Mẹ tớ”

Tôi buồn bực nhìn hắn “Tiểu quỷ này không hợp tác gì hết, mãi mới tìm được đề tài nói chuyện mà đáp cụt lủn như vậy”

Trần Hi như hiểu được bức xúc của tôi, chủ động mở miệng kéo dài đề tài “Ở nhà mẹ tớ thường mát-xa cho ba, thấy tớ ngồi xem nên tiện dạy tớ luôn”

Nhắc tới cha mẹ hắn, tôi lại nhớ đến lời nói của Midiya ngày đó

“Ba mẹ cậu có phải rất thích Midiya không?”

Trần Hi mặt tỉnh rụi, thản nhiên đáp “Sẽ không, bọn họ thích cậu hơn”

Tôi lấy làm kiêu hãnh “Nhưng hai bác không phải nhiều lần gọi cô ta đến nhà làm khách sao? Hai nhà còn thương lượng ký kết hợp đồng làm ăn nữa, làm sao có thể....”

Tôi gặp mặt ba mẹ Trần cũng là chuyện từ mười năm trước rồi, bọn họ còn nhớ rõ tôi sao?

“Ba tớ nói nếu ba Midiya chủ động muốn ký kết hợp đồng thì không lý gì lại đem tiền đi cho người khác, còn mẹ tớ thì rất hoan nghênh trong nhà có thêm một chân sai vặt”

“....”

Hóa ra ba mẹ Trần lại giao hoạt như vậy

“Về cậu...” Trần Hi xoay ghế để tôi ngồi đối diện với hắn, một tay chống thành ghế, cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt phức tạp khó hiểu “Rất nhiều năm trước ba tớ đã bảo tớ đưa cậu về nhà dùng cơm, nhiều năm như vậy ba mẹ vẫn luôn đợi cậu”

Tôi sững người, hai tay vô thức vịn chặt tay ghế

“Không sao, tớ có thể chờ” Hắn nhìn sâu vào mắt tôi “Cậu đã đồng ý quan tâm đến tớ, tớ tin sẽ có một ngày như vậy”

“Nếu đợi không được thì sao?”

Hắn suy tư một lát “Vậy lại tiếp tục chờ, chờ cho đến khi không còn sức lực nữa sẽ tính tiếp”

Lời nói của Trần Hi không hoa lệ, không văn vẻ, lời nói chân thành có chút ngốc nghếch nhưng lại phi thường ấm áp

Tôi hơi mỉm cười, ngửa đầu nhìn hắn

Khoảnh khắc này giống như không gian và thời gian đều bị ngưng lại, hai chúng tôi cứ như vậy nhìn nhau. Trần Hi chậm rãi đưa tay về phía tôi thăm dò

Tôi không tránh đi, cảm giác được lòng bàn tay ấm nóng khẽ run chạm vào má tôi

“Kim Sanh” Giọng nói hần trầm ấm khẽ khàng, bàn tay mềm nhẹ vuốt ve mặt tôi. Mặt tôi nóng lên, hai tay vô thức vịn chặt tay ghế, trong lòng giằng co không biết có nên đẩy hần ra không

Trần Hi không cho tôi thời gian suy nghĩ, từ từ cúi người đưa mặt về phía tôi.....

Tôi lui người về phía sau, lúc này mới phát hiện hai tay hần đã nắm chặt thành ghế hình thành một vòng vây nhốt tôi ở bên trong. Đôi mắt đen láy như phủ một lớp sương mù mờ lung, tôi cảm giác được hơi thở nóng rực phả lên mặt mình

Aaa, đúng là sắc đẹp giết người mà

Tôi âm thầm chửi rủa bản thân biết bị hần dùng mỹ nam kế mà không cách nào chống lại được, nhưng môi hần chỉ khẽ khàng đặt lên trán tôi rồi dừng lại

Tôi buông lỏng cơ thể cứng ngắc, trong lòng thấy hơi buồn bực, đầu óc hỗn loạn không rõ rốt cuộc nên cảm thấy may mắn hay thất vọng

Trần Hi giữ môi trên trán tôi một lát, hô hấp thoáng hỗn loạn. Mặt tôi đỏ bừng nghiêm mặt vừa định thối lui, tay hần bất ngờ xiết lấy lưng tôi kéo về phía hần. Tôi hoảng hốt mở to mắt nhìn hần, trái tim thoát khỏi không chế đập loạn nhịp trong lồng ngực. Hần khép hờ hàng lông mi dài cong vút, đôi môi lướt xuống môi tôi.....

“Tổ trưởng Nhâm, tôi có thể vào không?”

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, giọng một nhân viên vọng vào

Tôi hoảng hốt đẩy mạnh tên tiểu quỷ gian xảo, chặt vật lấy lại vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, cố gắng giữ giọng nói vững vàng “Vào đi”

Tiểu quỷ đứng bên cạnh tôi, gương mặt lãnh tuấn vẫn chưa hết đỏ, cố nén hơi thở hỗn loạn nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống nhân viên Lộ

Rất hiếm khi thấy Trần Hi để lộ cảm xúc như vậy, xem ra lúc này hần đã biến thành tổ ong vò vẽ vừa bị người chọc vào.

Tôi xấu hổ duy trì tầm mắt trên người nhân viên Lộ, không dám nghiêng đầu nhìn hần

“Có việc gì sao?”

Nhân viên lộ làm như không thấy không khí gượng gạo cùng ánh mắt ác liệt của Trần Hi, nói với tôi “Tối nay phòng chúng ta tổ chức liên hoan, mọi người đều hy vọng tổ trưởng Nhâm sẽ đến tham dự”

Tối nay.....

“Tổ trưởng Nhâm vào công ty lâu như vậy nhưng vẫn chưa quen hết mọi người, đây cũng là cơ hội tốt để bồi dưỡng tình cảm cả hai bên, không biết tổ trưởng có đồng ý không?”

Tôi cân nhắc vài giây, liếc Trần Hi một cái rồi gật đầu đáp “Tôi sẽ đi, nhưng mà...có thể dẫn theo người không?”

58. Chương 58: Toại Nguyễn

Tôi cùng Trần Hi đến địa điểm liên hoan, không khỏi ngỡ ngàng. Phong cách trang trí chủ đạo của nhà hàng là gỗ mộc, các gian phòng được phân chia bằng các dàn cây cảnh thanh nhã, ở vùng trung tâm đặt một chiếc dàn dương cầm màu trắng, các nhân viên phục vụ mặc đồng phục đen đi đi lại lại giữa các bàn.

Ngày ly biệt năm đó giống như chỉ vừa mới hôm qua

Bước vào gian phòng công ty đặt trước, tôi ngồi xuống cạnh một đồng nghiệp quen mặt, nhìn một lượt quanh bàn phát hiện ra tôi chỉ quen biết vài gương mặt trong đó. Tôi cầm đĩa trong tay, đem tinh thần tập trung toàn bộ vào đồ ăn, không quan tâm không khí khách sáo náo nhiệt của đám nhân viên.

Lúc bắt đầu tiệc, mọi người còn e ngại câu nệ, đến khi rượu đã ngấm được 5,6 phần, lá gan của mấy tên nhóc trong công ty bắt đầu to ra, mạnh bạo đứng lên kích động nói

“Đây là nhà hàng của gia đình tôi, đã nổi tiếng hơn mười năm ở vùng này rồi”

Nhân viên Lộ nhiệt tình hỏi han “Không biết tổ trưởng Nhâm trước kia có hay tới đây không?”

“Rất nhiều năm trước đã từng tới”

Một nữ nhân viên quen mặt quay sang cười ẩn ý “Nhà hàng này không ở trong trung tâm, lại khá đắt đỏ, tổ trưởng khi đó đến đây một mình sao?”

Tôi ngừng đĩa, đáp nhẹ “Không phải”

Nữ nhân viên cảm thấy rất hứng thú với câu chuyện “Hắc hắc, có phải là có người mời không? Tổ trưởng nói cho chúng em biết chút đi”

“Một người bạn học đã mời tôi đến đây năm tôi sinh nhật mười tám tuổi”

“Ồ ồ...mười tám tuổi...”

Cô bé hưng phấn ríu ra ríu rít “Thật lãng mạn, nhìn không ra tổ trưởng lạnh lùng như thế lại có một quá khứ thanh xuân rất oanh liệt nha”

“Anh bạn học đó như thế nào, có đẹp trai không? Có thể mời chị đến đây chứng tỏ gia cảnh không tệ, sau này hai người còn đến đây ăn nữa không?”

“Sau này...” Tôi buông đĩa, cười gượng “..sau này không tới nữa”

Trần Hi nắm lấy bàn tay tôi đang đặt trên đùi, xiết nhẹ, không nói gì

Tôi cười vỗ vỗ tay hân “Biểu cảm gì vậy? Đều là chuyện từ thời xa lắc, đã sớm quên rồi”

Trần Hi vẫn không hé răng, tay nắm lấy tay càng thêm chặt. Mặt tôi nóng lên, bất chợt nhớ tới tình cảnh ám muội trong văn phòng lúc trước. Tôi mất tự nhiên, rút tay về bên rón với bát cơm của mình

Mấy nhân viên nữ ngồi cạnh cũng phát hiện ra không khí có chút kỳ quái, đành miễn cưỡng từ bỏ việc truy hỏi tình sử li kỳ của nữ thủ trưởng lạnh lùng xinh đẹp này. Cả đám hè nhau chuyển hướng sang mỹ nam lạnh lùng ngồi cạnh.

Nhân viên Lộ hướng tôi kính rượu “Nghe nói chị từng là đại nhân vật nổi danh ở đại học N”

Tôi mỉm cười gật đầu, nghe thấy nữ đồng nghiệp ngồi cạnh Trần Hi ngọt ngào nói “Em thường xuyên nhìn thấy anh ở công ty mà không biết tên anh?”

Ừm, hôm nay thịt dê hơi dai....

Nhân viên Lộ lại kính rượu “Có thể đạt được thành tích nổi trội ở đại học N hẳn là trước đây chị đã bỏ nhiều công sức học tập”

Tôi lại mỉm cười gật đầu. Tai nghe ngóng nữ đồng nghiệp ngồi xa hơn nói chuyện “Không biết anh Trần Hi đang công tác ở đâu? Có cùng ngành với tụi em không?”

Chắc! rau này xào quá lửa rồi....

Nhân viên Lộ kính rượu lần thứ ba “Lúc đầu thấy chị trẻ tuổi như vậy kỳ thật mọi người còn có điểm không phục, bây giờ mới biết được đúng là nhìn người không thể xem tướng mạo”

Tôi tiếp tục mỉm cười, nhìn nữ đồng nghiệp thứ ba nỉ non “Anh thường xuyên tan ca xong lại chạy qua công ty tụi em, chạy đi chạy lại như vậy thật vất vả cho anh”

Hừm, miếng thịt này sao tự nhiên lại mất ngon đi vậy....

....

Bữa ăn cứ như vậy diễn ra được một nửa, nhân viên Lộ đã bị tôi chuốc rượu say quắc cần câu. Đầu tôi cũng hơi váng vất, kiệt lực ổn định tinh thần, đem lực chú ý tập trung trên đồ ăn. Cho đến khi....

Một nhân viên nữ thẹn thùng đem số điện thoại đặt trước mặt Trần Hi “Có thể cho em xin số điện thoại của anh được không? Khi nào rảnh chúng ta café tán gẫu được chứ?”

Rầm!

Cuối cùng đôi đũa của tôi cũng đã nằm lại trên mặt bàn. Tôi tao nhã đứng lên cầm tờ giấy trước mặt Trần Hi cất vào trong túi xách, quay đầu ôn nhu nói với cô ta “Em gái nhỏ, nên nhanh một chút về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi. Bằng không....chị đây e là sau này em không có thời gian nghỉ ngơi nữa đâu”

Tôi khoác túi xách lên vai, quay người liếc mắt ý bảo tiểu quý kia đi theo rồi lấy dáng vẻ tiêu sái nhất lướt ra cửa.

“Khụ....chúng ta giờ đi đâu?”

Giọng nói nghèn nghẹn vang lên bên cạnh, tôi thẹn quá hóa giận trừng mắt liếc hần một cái.

Hừ, cố tình giấu mặt thì tôi sẽ không biết cậu đang cười trộm sao!

Trần Hi hai tay dứt túi, lưng thưng sóng vai bên tôi trên phần đường dành cho người đi bộ “Kim Sanh, đi cùng tớ đến một chỗ này đi”

....

Trường trung học F lặng lẽ xuất hiện trong bóng đêm, hàng cây cổ thụ hai bên đường vươn tán đan vào nhau thành một mái vòm thiên nhiên cản trở ánh trăng rơi xuống. Mỗi làn gió thổi qua lại khiến cho ánh trăng trên mặt đất lay động như hàng ngàn ngọn nến lung linh nhảy nhót theo âm thanh xào xạc xào xạc.

Tôi và Trần Hi dò dẫm đến sân thể dục trong kí ức xa xưa. Tôi quen thuộc dẫn hần tới một gốc cây lớn khuất trong một góc sân. Tôi nhanh nhẹn ngồi xuống rồi vẫy vẫy hần “Cậu cũng ngồi xuống đây đi”

Về mặt Trần Hi ẩn hiện trong bóng tối, không nói gì, chỉ im lặng ngồi xuống bên cạnh tôi

“Cậu còn nhớ nơi này không?” Tôi đặt một tay sau đầu, ngả người dựa vào thân cây.

“Có” Giọng nói vốn lạnh lùng của hần dưới màn đêm này bỗng trở nên ấm áp dịu dàng “Ngày xưa cứ lúc nghỉ trưa hoặc tiết thể dục là cậu luôn trốn lên cây này nằm ngủ, có một lần ngủ quên còn bị giám thị bắt được”

Tôi không khỏi nở nụ cười “Tớ cũng chỉ bị bắt có một lần đó thôi. Hơn nữa chẳng phải lúc đó cậu cũng bị phạt cùng tớ đấy thôi, còn mặt mũi cười người ta sao”

Thái độ Trần Hi có chút kì lạ, không tiếp tục tranh luận đề tài này với tôi mà chuyển sang chuyện khác “Ngày trước sao cậu tìm được chỗ này? Thật kín đáo”

Ánh mắt tôi xuyên thấu qua tán cây dày, mê mang ngắm nhìn bầu trời đêm xanh thẳm “Cứ cho là giác quan thứ sáu đi. Tiểu quý, cậu có tin rằng trên thế giới này có rất nhiều chuyện khoa học không thể giải thích được?”

Trần Hi cũng dựa vào thân cây cùng tôi ngắm trời đêm “Có lẽ có, nhưng tớ phải tận mắt nhìn thấy tớ mới tin”

Tôi trầm mặc không nói, rất lâu sau tôi mới khẽ lên tiếng “Tiểu quý, tớ từng có hai giấc mơ về tương lai, cậu muốn nghe không?”

“Muốn”

“Giấc mơ đầu tiên, tớ mơ thấy cậu đã đính hôn hơn nữa còn định kết hôn trong năm nay”

“Cùng với cậu sao?”

Tôi nhẹ giọng nói “Cô dâu không phải là tớ”

Hắn im lặng, quay đầu nhìn về phía tôi

“Giấc mơ thứ hai, tớ mơ thấy tớ sinh đôi một trai một gái”

Trần Hi vẫn không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe tôi

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn “Nếu sau này cậu có con gái, cậu sẽ đặt tên cho nó là gì?”

Hắn hơi sững sốt rồi lập tức thốt ra “Trần Viên Viên”

Tôi “hả” một tiếng rồi không kìm được cười ầm lên

Quả nhiên là thế

Kể điều khiển vận mệnh tạo ra thật nhiều sự kiện thú vị. Chúng sinh trầm luân trong hỉ nộ ái ố, cứ thế tan – hợp, hợp – tan cho đến cuối cuộc đời nhưng trong mắt hắn có lẽ chỉ là một trò chơi thú vị. Chỉ cần chúng ta trình diễn thật tốt thì cái gì cũng đều có thể xảy đến....

Trần Hi chăm chú nhìn tôi một hồi rồi đột nhiên quàng tay kéo tôi vào lòng. Thân thể tôi cứng ngắc trong giây lát rồi chậm rãi thả lỏng “Tiểu quý, cậu có tin vào định mệnh không?”

Hắn vẫn không mở miệng, tôi hí hóp mắt nhìn hắn cười cười “Cậu có tin không, cuộc sống của tớ có hai tương lai song song”

Hắn cúi đầu ôm tôi, trầm mặc

“Nếu có một ngày.....tớ biến mất. Cậu có lãng quên tớ không nhỉ?” Nếu có một ngày tôi trở lại thời điểm 26 tuổi cô độc, béo phì hoặc là bị trôi dạt đến một không gian song song khác nữa. Liệu có còn ai biết tới một Nhân Kim Sanh hiện tại này không?

Trần Hi nhất thời cứng đờ, mặt biến sắc “Kim Sanh, cậu có ý gì?”

Tôi bị hắn ôm chặt cứng vào trong ngực, ngo nguẩy cái đầu trấn an hắn “Đừng hoảng hốt, đêm nay tớ uống hơi nhiều nên nói linh tinh thôi”

Hắn từ cầm lên tóc tôi, khàn khàn ra lệnh “Về sau cấm uống rượu”

Tôi cười cười “Không được, nhưng tớ đáp ứng cậu về sau sẽ không nói linh tinh như vậy nữa, được chứ?”

Hắn bắt mắt lại thêm vào một câu “Cũng vĩnh viễn không cho phép biến mất”

Cái này không phải con người có khả năng khống chế được.

Nhưng tôi vẫn đáp ứng hắn “Được”

Không khí lại rơi vào yên lặng. Tôi nằm trong lòng hắn thật lâu, cho đến khi cảm giác được tư thế này có điểm ám muội, liền chống tay vào ngực hắn kéo giãn khoảng cách giữa hai người....

Gì? Đây không ra...

Trần Hi không chút lay động, vẫn ôm tôi vững như bàn thạch

Tôi lại dùng thêm sức, đẩy một lần lại một lần....Hắn vẫn không buông!

Tôi ngửa đầu định nói với hắn vài câu, liền bị cặp mắt nóng rực kia dọa cho nuốt ngược trở lại. Hình ảnh ám muội trong văn phòng lại hiện lên trong đầu. Tôi vừa thẹn vừa quần vùng vẫy trong lòng hắn.

Trần Hi như đoán được giờ phút này tôi đang suy nghĩ điều gì, khàn khàn dụ dỗ “Kim Sanh, tớ muốn tiếp tục chuyện lúc chiều...”

Mặt tôi đỏ bừng lên, lấp bắp phản đối “Cậu, cậu...không được ...”

Luồng nhiệt từ mũi hắn phả ra như có như không mê hoặc tôi. Tôi lơ mơ cảm thấy một bàn tay luồn ra phía sau đầu tôi, một bàn tay khác nhẹ nhàng kéo lưng tôi tới sát người hắn. Tôi dùng hết khí lực còn lại cũng không lay động được hắn. Trời cuối thu lành lạnh, hai thân thể chỉ cách nhau lớp vải mỏng manh.

Ồi, hắn lại biến thân!

Tim tôi đập bình bịch, hai tay nắm chặt áo hần, kích động trừng mắt nhìn hần từ từ cúi mặt xuống....

Nóng

Môi hần thật nóng, khoảnh khắc làn môi ấm nóng ướm át chạm vào đôi môi lạnh lẽo của tôi, tôi bắt chợt run rẩy nhưng cái gáy đã bị nắm chặt không thể động đậy. Môi hần nhẹ nhàng mút mát ở bên ngoài một chút rồi theo cánh tay bên hông càng siết chặt, cái miệng của hần cũng càng lúc càng dùng sức. Giây tiếp theo tôi cảm giác được khớp hàm bị tách ra, sau đó....lưỡi! Là đầu lưỡi!!!

Tôi a! lên một tiếng, kinh hoảng mở trừng mắt. Trần Hi cũng không nhắm mắt, dưới ánh trắng lúc mờ lúc tỏ hai cặp mắt nhìn nhau đắm đuối.

Bỗng dừng trong miệng đau đau, tôi khê rên một tiếng, đầu lưỡi đưa đến vị máu tươi nhàn nhạt. Trần Hi thoảng buông gáy tôi ra, nâng cằm xem xét thương tích của tôi, nhưng tay kia vẫn chặt chẽ khóa trụ người tôi trong lòng hần.

Mùi vị của hần tràn khắp trong miệng, tôi rụt cằm về che miệng lại, mặt đỏ đến mức có thể rán chín mấy quả trứng ốp lếp. Tiếng thở dồn dập đầy nam tính vẫn quanh quẩn bên tai tôi.

Vừa, vừa rồi chính là hôn lưỡi trong truyền thuyết sao!?

Tôi thử động đậy đầu lưỡi...đau quá! Tôi u oán trừng mắt nhìn tên thủ phạm trước mắt vẫn đang bày ra vẻ mặt không thỏa mãn. Cái này mà gọi là hôn môi à, rõ ràng là ăn thịt người mà!!

Ánh mắt hần mê ly, lại lần nữa áp sát, bàn tay lập tức khống chế tôi, giọng nói khàn khàn lại vang lên “Lại lần nữa đi”

Tôi vội vàng bịt miệng, cố gắng lúc lắc cái đầu nhỏ. Hần chẳng cần tốn nhiều sức lập tức kéo tay tôi ra, liếm liếm môi tôi mấy cái rồi lại lần nữa xông vào.....

Hồn.....tên hồn dân!! Oa oa...

.....

Cứ thế, suốt một đêm tôi bị hần “Lại lần nữa đi” không biết bao nhiêu lần. Ngày hôm sau đi làm, toàn bộ công ty ghen hòng trăn trối nhìn cặp môi sưng đỏ như lập xườn của tôi. Trước vô số ánh mắt đầy ám muội, tôi vẫn cố gắng bày ra vẻ mặt trấn định, kiên trì thanh minh “Là ăn nhầm ớt cay”

59. Chương 59: Hẹn Hò

Cuối năm luôn là thời điểm thu hoạch của các ngành nghề, có thể nói tiền lãi của những tháng cuối cùng trong năm luôn cao gấp đôi ngày thường. Người người chăm chỉ kiểm tiền sấm tết, công ty tôi cũng không ngoại lệ, bởi vậy mà tôi và Trần Hi cũng ít có cơ hội gặp nhau.

Trải qua nụ hôn đầy máu me kia, quan hệ của chúng tôi đã được hợp thức hóa, thoát khỏi tình trạng tình bạn đã thừa mà tình yêu thì chưa tới

Vì thế, chúng tôi muốn làm những việc mà bao cặp tình nhân khác thường làm

Sáng thứ bảy, hai người hẹn nhau đi leo núi. Chúng tôi nghiền ngẫm bản đồ thật lâu, cuối cùng quyết định đi núi Phượng Minh, địa điểm nổi tiếng với các truyền thuyết tình yêu

Ngon núi không cao, đường đi rộng rãi bằng phẳng. Ấn tượng của tôi đối với ngọn núi này là: Cảnh ít, người nhiều, đặc biệt là các đôi uyên ương

“Em thích nơi nhàn chán này sao?” Trần Hi nhìn một vòng xung quanh, ánh mắt có chút buồn chán

Tôi mặt không đổi sắc, tiến lên trước vài bước “Chẳng phải là nơi tán gẫu tốt sao”

Chạng vạng tối, chúng tôi xuống núi. Trời về chiều nhá nhem, vô số cặp uyên ương riu rít thân mật trong các bụi cỏ hoặc dưới gốc cây. Tôi đột nhiên bị trượt chân, Trần Hi lập tức nắm lấy khuỷu tay giữ tôi lại. Tôi cảm tức nhìn xuống dưới chân....

Tôi ngất!!

Một cái vỏ bao cao su đang gắn kết thân mật với đế giày của tôi!

Tôi vội vàng ngược mắt nhìn Trần Hi, chỉ thấy hần mặt không chút thay đổi, thản nhiên liếc nhìn bao cao su một cái rồi thôi.

Tôi cũng làm ra vẻ không việc gì, chỉ âm thầm di di đế giày vào bụi cỏ hòng rũ bỏ cái “vật thể lạ” kia. Tay Trần Hi đang nắm ở khuỷu tay tôi thuận thể trượt xuống bàn tay.

Mười ngón tay đan vào nhau

Tôi ngẩn ra, quay đầu nhìn hần

Hần không nói chuyện nhưng nắm tay tôi càng chặt hơn

Tôi cúi đầu, nhẹ nhẹ mỉm cười, cảm nhận bàn tay to lớn ấm áp đang không ngừng truyền sang hơi ấm....

“Bẹp!”

Lại đập trúng một cái “vật thể lạ” nữa.....

Tôi chớp mắt, đã không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả tâm trạng lúc này của tôi....

Thiên đạo bất công! Tại sao phải nhẹ lúc lãng mạn như thế này mà khiến cho tôi gặp phải tình cảnh quái gở như thế?

Trần Hi yên lặng ngẩng đầu nhìn trời, bả vai run run

Tôi cũng thuần khiết ngẩng đầu một góc 45 độ nhìn trời, đầu đón nói “Muốn cười thì cứ cười đi, ghen quá coi chừng nội thương”

....Cho đến khi rời khỏi núi Phượng Minh, tôi đã giẫm phải tám cái bao cao su

Tôi nghĩ, cuối cùng tôi đã hiểu vì sao nơi này được gọi là thiên đường của các đôi uyên ương.....

Vậy là hẹn hò, xem phim, ăn cơm, mấy hoạt động của các cặp tình nhân chúng tôi đều đã nếm thử. Hai kẻ trưởng thành, tuổi tác cũng không còn ít, việc yêu đương cũng không thể thiếu tiết mục sờ soạng lẫn nhau. Loại cảm giác này, nói thật....tốt lắm (...chấm chấm mồ hôi =.=!)

Gần tết, miền nam gặp phải trận tuyết lớn nhất trong vòng một trăm năm trở lại đây. Khi đó tiểu quỷ nhà tôi đang đi khảo sát ở thành phố G. Thời điểm giao thừa đã cận kề mà mấy chục vạn người vẫn bị mắc kẹt ở thành phố G không thể trở về.

Trần Hi phải ở lại mấy ngày, tuy rằng mỗi ngày chúng tôi đều nói chuyện điện thoại với nhau, bắt quá mỗi lần tán gẫu cũng không quá 10 phút, hơn nữa hai đứa hầu như cũng không có chuyện gì để nói, đều giữ máy điện thoại chờ đối phương lên tiếng nói tạm biệt trước.

23h50 phút tối ba mươi tết, Trần Hi gọi điện cho tôi. Tôi cầm di động bước tới kéo rèm, mở cửa sổ, hít lấy làn không khí lạnh lẽo của ngày cuối đông

“Em sao còn chưa ngủ?”

Tôi “vâng” một tiếng, ngủ rồi thì ai tiếp điện thoại của anh

“Đang làm gì thế?”

“Đang nói chuyện phiếm với anh đó” Âm thanh đầu bên kia có chút ồn ào, tôi tò mò hỏi hần “Chỗ anh đang có nhiều người sao?”

Âm thanh ồn ào dần dần rút đi, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng càng phát ra rõ ràng hơn “Bây giờ đã đỡ hơn chưa? Bọn đều là người bị mắc kẹt ở thành phố G, hiện tại đang mở tiệc liên hoan tất niên ở đây”

“Anh cũng tham gia sao?” Trần Hi thật không giống tuýp người thích tham gia vào mấy sự kiện thế này

“Đồng nghiệp công ty cưỡng ép kéo đi”

“Khó trách” Tôi tựa đầu vào khung cửa, nhìn vô số bông tuyết li ti lượn lơ giữa khoảng không rồi chậm chậm rơi xuống, nhập vào tấm thảm trắng xóa dưới đất

“Bữa cơm tất niên của em thế nào?”

“Hoàn hảo”

“Ừm....” Không từ.

Trần Hi trầm mặc một lúc, cuối cùng ghen ra một câu “Đêm nay em tính mấy giờ đi ngủ” (ai lấy giúp cho anh chị này bát muối... =)))

“Có lẽ sẽ thức suốt đêm, lúc 1h em sẽ cùng Thái Hậu đi chùa thắp hương cầu may mắn” Nghe nói Thái Hậu muốn đi chùa để cầu Phật Tổ phù hộ cho tôi năm nay thành công lừa được một thằng mất mùa nào đó rồi cùng nhau tiến vào phần mộ hôn nhân.

Ngữ khí lạnh nhạt của Trần Hi lộ ra vẻ quan tâm “Đừng cố quá nhé, thức đêm rất hại sức khỏe đó”

“Vâng, em sẽ chú ý”

Một tiếng nổ bất ngờ vang lên, tôi quay đầu nhìn, trên nền trời đen thẫm là từng chùm pháo hoa rực rỡ đầy sắc màu. Từng chùm từng chùm nối tiếp nhau bay thẳng lên thật cao rồi bung xòe ra vô số hình dạng đẹp mắt....

Người đi đường khoanh khúc này cũng đều dừng lại ngược nhìn lên bầu trời, mười hai tiếng chuông trong trẻo vang lên từ gác chuông của nhà thờ phía xa xa. Tiếng chuông vang vọng như chào đón một năm mới tốt lành.

Đầu dây bên kia, Trần Hi khẽ khàng nói “Kim Sanh, chúc mừng năm mới!”

“Chúc anh năm mới may mắn!”

“.....Anh yêu em”

“.....em biết” Đầu năm sau hắn trở về, câu nói “tiểu biệt thắng tân hôn” không áp dụng được trên hai chúng tôi, tôi và Trần Hi vẫn bình lặng như trước nay vẫn thế.

Tháng năm, tôi bất ngờ nhận được bom nổ của La Ly, tôi cùng Trần Hi và Mộc Mộc lập tức hẹn gặp La Ly. Lúc trước nàng ta cứ im thin thít, bí mật đi hẹn hò, bọn tôi còn chưa biết La ly có bạn trai thì cậu ta đã trực tiếp nhảy vào hố lửa rồi.

Đến trước cửa nhà hàng, tôi vỗ Mộc Mộc giương nanh múa vuốt bưng bưng khí thế tiến vào cửa bức cung, La Ly nhìn thấy hai người chúng tôi song kiếm hợp bích liền ngoan ngoãn tước vũ khí đầu hàng, muốn gì chiều nấy, hỏi gì đáp nấy....

“Không thể nào!! Chú rể chính là thằng cha sep cũ của cậu á!?” Tôi bưng bưng lửa giận “Trước kia chẳng phải hần quấy rối tình dục cậu còn gì?”

Mộc Mộc hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt như hai cái đèn X-quang quét loạn xạ từ đầu xuống chân La Ly, kính mắt chột lóe lên một cái “Tự mình khai ra hay là để tớ giúp cậu?”

La Ly chột dạ cúi đầu, vắn vế vạt áo “Chuyện này...sau đó có một chút thay đổi...”

Tôi vỗ vỗ đầu La Ly “Chỉ có thể trách cậu tu vi non kém, hắn là cậu thoát ra rồi lại thấy không đành mà đâm đầu trở lại phải không?” Đứa nhỏ La Ly này tính cách và diện mạo hoàn toàn trái ngược nhau. Nhìn bề ngoài thì xinh đẹp quyến rũ không chút thực nữ nhưng thật ra nội tâm chỉ là tiểu La Ly ngây thơ lương thiện, bị người ta trối là không chút năng lực phản kháng.

Được lời như cởi tấm lòng, La Ly lập tức quang quác ôm chặt tôi, tay kia vợ lấy Mộc Mộc, nước mắt nước mũi ràn rụa kể lể tình sử chua xót của cậu ta. Cuối cùng, La Ly lấy giọng ầm ục của một con thỏ ngây thơ bị sói nhấn tâm lừa gạt kết luận:

“Ài, không nghĩ nhanh như vậy thì đã kết hôn rồi...còn hỏi gì nữa không?”

Mộc Mộc thâm ý liếc liếc bụng La Ly một vòng, cất giọng âm trầm “Mấy tháng rồi?”

Tôi cả kinh “Hóa ra cậu trước khi lên xe hoa còn mua thêm vé bổ sung !”

Tôi vẫn nghĩ trên đời này chỉ có tôi và La Ly là thánh nữ, không thể tưởng tượng được La Ly tiểu bạch này lại bỏ tôi mà đi, để lại một mình tôi cô độc bảo vệ trinh tiết...

La Ly nghe vậy lại ngoác mồm khóc lóc “ô ô~~ trong sạch của tớ! trinh tiết của tớ! tự do của tớ!”

Mộc Mộc xoa đầu La Ly gật gù “Nén bi thương”

.....Hôn lễ kết thúc, nhìn La Ly nước mắt lưng tròng bị chú rể cường ngạnh lôi vào động phòng, tôi chỉ có thể ném cho cậu ấy một ánh mắt bảo trọng, tự cầu nhiều phúc đi....

Tôi và Trần Hi rời khỏi tiệc rượu náo nhiệt, bước chầm chậm giữa không khí khô nóng của tiết trời tháng năm, chốc chốc lại có cơn gió nhẹ thổi qua chỉ đủ lay động mấy lọn tóc tơ trên đỉnh đầu.

Nhoáng một cái, hai chúng tôi đã 26 tuổi. Gặp gỡ, yêu đương, xa cách, cứ thế dây dưa đã mười mấy năm trời. Mỗi ngày nào hắn chỉ là một đứa bé non nớt, bây giờ....Ừm, ở một khía cạnh nào đó có thể xem như tôi đã chứng kiến quá trình trưởng thành của hắn.

Trần Hi thản nhiên nắm lấy tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau ấm áp. Có người nói tay đứt ruột xót, có lẽ chỉ ở trong lòng những kẻ yêu nhau mới có thể hiểu được cảm giác này

“Anh có cảm thấy em đã là gái già rồi không?” Nhìn La Ly kết hôn, trong lòng tôi không khỏi cảm khái tuổi tác hiện tại của mình đã bắt đầu gia nhập hàng ngũ các bà cô rồi...

Trần Hi cúi đầu nhìn tôi, dịu dàng nói “Không già”

“Anh nói xem, nếu đến 30 tuổi em vẫn chưa muốn tính chuyện xa hơn, vậy anh sẽ tiếp tục chờ sao?” Phụ nữ 30 là bà đậu, đàn ông 40 vẫn còn là một đóa hoa. Thật bất công!

Hắn nhún mày “Sau 30 tuổi sinh nở sẽ thành sản phụ cao tuổi, rất nguy hiểm”

“....” Tôi ngất!

Tên này lại nhằm trọng điểm câu chuyện rồi.

Hắn còn thật sự đề nghị “28 tuổi đi, như vậy có thể trước 30 tuổi sinh thêm một đứa nữa”

Tôi ức nghẹn họng, ai muốn cùng hắn thảo luận vấn đề sản phụ cao tuổi chứ!

“Em chỉ muốn nói, lúc đó anh vẫn chưa lập gia đình, hai bác sẽ không thúc giục sao?” Ấn ý của tôi chỉ là muốn dụ dỗ một ít lời ngon tiếng ngọt của hắn thôi mà

“Hôn nhân tự chủ. Ba mẹ đều biết anh đã có lựa chọn rồi, không vội”

Giờ phút này tôi càng cảm giác sâu sắc hơn về sự bất bình đẳng giới tính, đàn ông và phụ nữ đúng là bị đối xử khác biệt. Thái hậu nhà tôi thì đêm ngày trông ngóng sớm đến ngày được đóng gói tôi tống đi tặng người.

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn “Vậy còn anh?” Chẳng lẽ cũng quan niệm hôn nhân là hằm mộ sao?

Trần Hi đột nhiên kéo tôi lại, cúi người hôn nhẹ lên môi tôi “Đều tùy em”

Tôi nghiêm mặt từ trong lòng hắn chui ra, hậm hực lắm bả “Không có thành ý gì cả, vốn muốn hỏi anh ngày kia có ai ở nhà không”

Trần Hi cứng người, nhìn tôi chằm chằm

“Sao không nói gì? Ghét em rồi à?”

Hắn vẫn chăm chú nhìn tôi, gian nan mở miệng “Là anh tưởng....ý em là gì?”

Tôi bị hắn nhìn đến ngượng nghịu, dời mắt sang lùm cây bên cạnh “Em chỉ muốn đến nhà anh dùng bữa cơm rau dưa, anh đừng nghĩ nhiều”

Trần Hi hơn nửa ngày sau mới phun ra câu thứ hai “Cùng người nhà anh ăn cơm là có ý muốn ra mắt ba mẹ, như thế chứng tỏ điều gì, em...có biết hay không?”

Tôi vẫn không dám nhìn hắn, nhỏ giọng nói “Dù sao cũng không phải lần đầu tiên gặp người lớn”

Hắn nâng cằm tôi lên, mắt đối mắt muốn xác nhận một lần nữa “Em chắc chắn...sẽ gả cho anh chứ?”

Tôi nghiêng mặt khỏi tay hắn “Em bây giờ còn có thể nói không chắc chắn sao?”

Trần Hi mạnh mẽ ôm tôi vào lòng, vui sướng nói to “Không được! Nếu đã nói ra rồi thì không cho phép đổi ý!”

“Ha ha, thay đổi thất thường là bản tính của con gái đó”

Trần Hi lập tức chặn miệng tôi bằng một nụ hôn mãnh liệt....

Hồn, hồn dần.....Tôi ngày mai còn muốn đi làm!

60. Chương 60: Kết Thúc

Cái gọi là kết hôn

Lúc đầu tôi chỉ định gặp ba mẹ tiểu quý để xác lập quan hệ chính thức, chưa từng nghĩ tới hai hôm sau nhị vị lão gia nhà hắn đã lập tức mang lễ vật sang đáp lễ. Tôi càng không nghĩ tới sau khi ba mẹ hai bên gặp nhau giống như uống nhầm thuốc kích thích, lại liên tục hẹn hò gặp gỡ, đến khi tôi phát hiện có gì đó không ổn thì đã không thể vãn hồi....

Tin tức chúng tôi kết hôn lấy vận tốc ánh sáng lan truyền khắp thiên hạ.

“Không có hoa tươi cũng không có nhẫn, em không muốn nhanh như vậy đã phải nhảy xuống hầm mộ đâu!” Tuy rằng tôi xác định sẽ gả cho hắn nhưng cũng không cần gấp gáp như vậy, tôi còn tính làm người độc thân vui vẻ thêm một năm rưỡi nữa. Một thật! hóa ra Trần Hi cũng bị coi là hàng tồn kho cần thanh lý gấp, làm cho ba mẹ Trần cũng khẩn cấp đến độ muốn tổ chức hôn lễ thật nhanh.

“Hóa ra em thích như vậy” Trần Hi bỗng nhiên ngộ đạo, nắm tay tôi đêm hôm chạy đi mua một bó hoa thật lớn, lại dắt đến cửa hàng trang sức mua một chiếc nhẫn kim cương. Chờ đến khi tôi bị kim cương làm cho lóa mắt không thể suy nghĩ được gì, lúc tỉnh lại đã thấy phụ mẫu hai nhà đã xuất hiện từ lúc nào đảm nhiệm vai trò người làm chứng

Trần Hi đeo nhẫn vào ngón áp út của tôi “Kim Sanh, chúng ta kết hôn nhé”

“.....”

Hoa tươi, kim cương, lời ngon tiếng ngọt....quả nhiên là thứ độc được phụ nữ khó kháng cự nhất

Thái hậu vui mừng vỗ vỗ vai Trần Hi “Xử lý rất nhanh gọn, mẹ thích!”

....

“Không ngờ tớ vừa chân trước kết hôn, cậu đã chân sau gửi thiệp cưới rồi” La Ly cảm thán

“Chồng cậu đâu?” Tôi thềm nhỏ rãi nhìn chăm chăm quả táo trong tay La Ly. Sáng sớm tỉnh mơ tôi đã bị thái hậu đá xuống giường đi hóa trang tạo hình, ngồi im như tượng ba tiếng đồng hồ mới được thả ra, vì bảo trì dung nhan hoàn mỹ mà thái hậu ra nghiêm lệnh cấm tôi ăn cơm. Hiện tại tôi đã đói đến hai mắt muốn hoa lên

“Anh ấy ở ngoài sảnh” La Ly nói xong, phát hiện tâm trí của tôi đang tập trung lên quả táo đỏ au trên tay mình, liền vội vàng mang quả táo ra thật xa “Cậu chịu khó nhịn một chút đi, không thôi lát nữa tìm không ra người trang điểm lại cho cậu đâu”

“Tớ sẽ thật cẩn thận, hơn nữa ăn táo chỉ động chạm đến miệng thôi, cùng lắm thì ăn xong tớ lại chút son là được rồi”

“Không thương lượng” La Ly nói xong, thấy không yên tâm, liền đem quả táo quăng đến tay Mộc Mộc. Mộc Mộc tiếp nhận quả táo, hướng tôi bày ra nụ cười âm u quen thuộc. Tôi rung mình một cái, phần nộ từ bỏ ý định.

“Đúng rồi, hai người đã làm chuyện đó chưa?” La Ly khê khàng hỏi nhỏ

“Sao tự nhiên lại hỏi chuyện đó?”

Mộc Mộc cắn quả táo, sâu sắc bình luận “Xử nữ, tuyệt đối là xử nữ”

“Xử nữ thì làm sao! Chưa gặp qua xử nữ 26 tuổi sao!” Tôi thẹn quá hóa giận rống lên

Mộc Mộc nhún vai “Không có gì, chỉ là các cậu tuổi cao, hình thể lại kém sẽ làm đêm đầu tiên của cậu có chút vất vả”

Tôi run lên, không nhịn được quay sang hỏi La Ly “Lúc trước, lần đầu tiên của cậu.....đau không?”

Mặt La Ly lập tức trắng bệch “Tuy rằng lần đó tớ uống say nhưng cái cảm giác đau khiến tớ tỉnh cả rượu này thì tớ nhớ cả đời không quên”

Mặt tôi cũng trắng bệch theo, cuộc đời tôi sợ nhất là bị đau. Nghe thái hậu nói sau đêm đầu tiên thái hậu đã xách dao đuổi giết cha tôi suốt một tuần liền, ngay cả hung hãn như thái hậu mà còn nói như vậy, tôi đây.....

Mộc Mộc sâu kín thở dài “Năm đó trạng thái cơ thể các cậu hoàn mỹ nhất thì các cậu không hành động luôn, đến bây giờ thì hối hận rồi chưa?”

Có mà tôi hối hận đã làm bạn bè với cậu đó !!!!

Tôi đá đôi giày thủy tinh sang một bên, giấu chân vào trong tà váy trắng mềm mại. Chiếc gương lớn trước mặt hiện lên một khuôn mặt tinh tế với đôi mắt tròn lấp lánh, hai gò má đầy đặn phơn phớt hồng, đôi môi màu anh đào căng mọng hấp dẫn. Mái tóc dài được bới lên kiểu cách với vài chiếc trâm cài tinh xảo. Quả nhiên phút giây đẹp nhất của người phụ nữ là khi trở thành tân nương. Tất nhiên điều kiện kèm theo là trên mặt chát một tấn phấn, cả người bị bó chặt như cái bánh chưng, lại thêm cái đầu nặng chịch trâm với tóc...

La Ly thấy tôi khoanh chân ngồi xếp bằng trên giường liền phát ý “Chắc! khó có được thời điểm mỹ lệ như vậy, Sanh Sanh, cậu không định cứ như vậy phá hỏng hình tượng chính mình đấy chứ”

“Dù sao cũng không có người ngoài, còn có tà váy che đi rồi mà” Tôi phẩy phẩy tay

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng pháo nổ giòn giã, âm thanh huyền ảo càng lúc càng gần. La Ly và Mộc Mộc lập tức đứng dậy bước ra ngoài giữ cửa “Chú rể tới rồi, Sanh Sanh, còn không mau lấy lại hình tượng!”

Tôi cuống cuống nhảy ra khỏi giường, xỏ vội đôi giày vừa bị vứt lăn lóc một bên, duyên dáng chỉnh lại tư thế, trên mặt nặn ra nụ cười mím hoàn mỹ nhất có thể.

Âm thanh huyền ảo đã tới sát cửa, La Ly và Mộc Mộc đứng bên ngoài ngăn cản tân lang thật vui vẻ, thủ đoạn lại không chút nương tay làm lòng tôi đau như cắt. Hai con bé này, tiền của hắn bây giờ chính là tiền của tôi, phải trở mặt nhìn tiền của mình không ngừng bay đi, đau xót làm sao....

Cuối cùng, chú rể sau nửa tiếng đồng hồ đã có thể thuận lợi đi vào. Tôi lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực giữ vững trạng thái hoàn mỹ nhất.

Quen biết mười mấy năm qua, cuối cùng tôi đã có thể làm cho hắn kinh diễm một phen. Tôi nhìn Trần Hi ngọt ngào cười e lệ “Chú rể, sao lại đứng sững sờ ở kia không nói lời nào thế?”

Trần Hi đem tôi kéo vào trong lòng ôm chặt lấy, dạt dào hạnh phúc “...Em hôm nay đẹp quá!”

Tôi run run khóe miệng, muốn ngẩng lên nhìn hắn một chút nhưng hắn vẫn khóa chặt tôi trong ngực, không cho tôi nhìn thấy biểu tình lúc này...

“Nhâm Kim Sanh, anh đến đón em đây”

...

Động phòng, khu, sau kết hôn tất nhiên là đến màn động phòng

Tôi hết sức trấn an bản thân, trong đầu cố gắng hồi tưởng lại mấy bộ AV với các loại tình tiết H nóng bỏng đã lên lút xem mấy ngày nay.

La Ly vỗ vỗ vai tôi dặn dò « Khuya rồi, chú rể chắc cũng sắp về phòng tân hôn rồi. Tổ với Mộc Mộc đi trước, cậu gắng bình tĩnh nhé”

“Tổ đương nhiên rất bình tĩnh”

Mộc Mộc tự tiểu phi tiểu giơ tay phải của mình lên “Thế ai đang bám chặt móng vuốt trên tay tổ đây?”

Cửa phòng lúc này bị mở ra, Trần Hi mang theo mùi rượu phảng phất đi đến

“Chú rể đến rồi, chúng tôi cáo từ nhé” La Ly quay đầu ném cho tôi cái nhìn bảo trọng rồi thản nhiên rời đi.

Đúng là cười người hôm trước hôm sau người cười. Không thể tưởng được mới hôm nào tôi còn ném cho La Ly ánh mắt này, nhanh như vậy đã bị con bé trả lại lên người tôi

Trần Hi không lập tức tiến đến mà chậm rãi cởi áo khoác ra rồi đi đến phòng tắm “Anh đi tắm trước”

Tôi vẫn nín thở, đợi hần bước vào phòng tắm rồi mới thở phào, hoang mang vén lọn tóc.

Nếu không liền.....đi ngủ trước luôn nhỉ!? Chẳng lẽ muốn tôi ngồi trên giường trông ngóng hần tắm tấp xong rồi trở về ăn thịt?

Mấy hôm trước tôi nằm xuống giường đều trần trọc khó ngủ, còn bây giờ đã mệt mỏi cả một ngày dài, tôi vừa nằm xuống một lát đã tiến vào mộng đẹp....

Tiểu quỷ, hy vọng anh tắm xong đi ra nhìn thấy tân nương đã ngủ say như chết làm ơn cố gắng bình tĩnh...

Ài, nhưng hần tuyệt đối không bình tĩnh!

Tôi mơ màng tỉnh lại, cảm giác như bị bóng đè, lưng bị ấn xuống nặng đến nỗi phải giãy giụa mở mắt....

“Anh...làm gì thế?”

Trần Hi khe khẽ thở gấp, nửa nằm nửa ngồi sát bên tôi. Vạt áo choàng tắm buông thông lộ ra xương quai xanh khêu gợi cùng khuôn ngực rắn chắc tuyệt đẹp, đôi mắt đẹp ngày thường luôn trầm tĩnh nay lại ánh lên tia sáng nóng cháy gợi tình, mấy giọt nước từ mái tóc đen ướt át chảy dần xuống, ánh mắt tôi như bị thôi miên vô thức trôi theo mấy giọt nước dần xuống ngực, bụng,...

Trần Hi ngược mắt lên nhìn, bàn tay vẫn tiếp tục lột quần áo trên người tôi, thản nhiên trả lời “Anh cởi quần áo cho em”

Giọng nói khàn khàn tỏ rõ dục vọng khó nén, tôi hoảng hốt bừng tỉnh “Em..em mệt chết được”

Hần đã cởi xong mảnh vải cuối cùng trên người tôi “Không sao, anh không thấy phiền”

“Em thấy buồn ngủ lắm...”

“Cũng không sao, em cứ tiếp tục ngủ, không cần làm gì cả” Hần lưu loát cởi áo choàng trên người.

“Em...nhưng em đói bụng, em muốn ăn bữa đêm...” Tôi sợ tới mức ôm chặt chiếc chăn vào người

Trần Hi ra vẻ đáng tiếc “Anh so với em càng đói hơn, cho nên anh không thể thả cho em đi ăn được”

“Em....á!”

Hần trực tiếp dùng miệng chặn miệng tôi, dễ dàng ném chiếc chăn sang một bên rồi “tạch” một tiếng, tắt đèn

Trong bóng đêm, tôi cảm giác toàn thân hần nóng rực như lửa....

“Em sợ đau....”

“Không việc gì, sẽ không đau”

“Nhưng em đều nghe mọi người nói sẽ rất đau”

“Nhẹ nhàng một chút hẳn là sẽ không đau đâu”

....Nửa giờ sau

“Ngừng! Đau! Đau quá! Anh gạt người.....”

“...Thực xin lỗi....”

“Vậy thì ngừng đi”

“....Ngừng không được”

...Một giờ sau

“Kim Sanh, lại lần nữa nhé!”

“....”

Hồi lâu sau

“Kim Sanh,”

“Cút đi, ác thú!!”

....

“Cậu chính vì điều đó nên mang bộ dạng này chạy về thành phố N à?” Ngư Ngư không buồn quay đầu lại, đôi tay vẫn không ngừng lướt trên bàn phím

“Chuyện đó...Tôi vốn cũng tính sau tuần trăng mật sẽ quay lại thành phố N xem tình hình tiệm cà phê” Tôi bày ra vẻ mặt vô tội, một tay chống má ngồi bên cạnh xem cô ấy viết văn

“Bạn học, cậu ngồi chình ình ở đây sẽ quấy nhiễu suy nghĩ của tôi đó”

Tôi tò mò hỏi “Truyện cậu viết đến đâu rồi, nội dung thế nào?”

Ngư Ngư nhấp một ngụm sữa “Sắp kết thúc rồi, là tiểu bạch văn bình thường thôi”

“Sắp kết thúc rồi sao” Tôi sờ sờ cằm “Ngư Ngư này, cậu có hứng thú viết truyện xuyên không không? Có thể giúp tôi viết một câu chuyện xưa không?”

Ngư Ngư dừng tay, quay đầu nhìn tôi một cái, lại uống một ngụm sữa bổ sung thể lực “Xuyên không, thể loại này mấy năm nay nhan nhản rồi, cậu có tư liệu sống gì không?”

“Có tư liệu rõ ràng, chỉ cần cậu giúp tôi sửa sang lại một chút là được”

Ngư Ngư nhón một cái bánh sữa kẹp lên miệng, chỉnh lại kính mắt

“Nói đi”

“Rất nhiều năm trước, có một cô gái béo xấu xí, nằm trong tay bức ảnh chụp một bé gái 13 tuổi xinh xắn, ngẩng đầu nhìn trời la hét....”

Chuyện xưa trở lại lúc ban đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-doi-van-menh>